

VERAKKO'YU KURTARMAK

CLECANIAN SERİSİ: ÜÇÜNCÜ KİTAP
VICTORIA AVELINE

Lily, uzaylıların esaretinden kaçtıktan sonra kurtarma ekibini bekleyerek tekrar yakalanma riskini göze almak istememiş,

o yüzden şansını ormandan yana kullanmıştı.

Bu egzotik bölgede yolunu bulması kolay olmayacaktı ama beklemekten daha iyi bir fikir olduğu kesindi.

Bir gün kamp alanına iriyarı bir uzaylının düşmesi Lily'nin her şeyi sorgulamasına neden oldu. Adam kabaydı, huysuzdu ve sinir bozucu bir şekilde seksiydi. Ona güvenmek kesinlikle bir hata olurdu. Ama buna rağmen adamı arkasında bırakma fikri Lily'nin canını olması gerekenden daha fazla acıtmıştı.

Verakko'nun kaçırılmış insanlara yol göstermesi, daha sonra da yükümlülüklerini yerine getirmek için evine dönmesi gerekiyordu. Ormana düşüp kendini, o ana dek tanıştığı en kafa karıştırıcı kadının ayaklarının dibinde bulması yapılacaklar listesinde değildi. Durum böyle olunca kadına yardım etmeye karar verdi, ardından her ikisi de kendi yollarına gideceklerdi. En azından Verakko'nun aklındaki plan buydu... Ta ki Lily'nin ruh eşi olduğundan şüphelenmeye başlayana dek.

Lily kimseye kolay kolay güvenmezdi. Verakko da sonsuza dek yok sayamayacağı sırlar ve sorumluluklara sahipti. Yine de net olan tek bir şey vardı: Lily ve Verakko mutlu sonlarına ulaşmak istiyorlarsa, ormanda atlattıkları tehlikelerden çok daha fazlasıyla savaşmaları gerekecekti...

VERAKKO'YU KURTARMAK

VICTORIA AVELINE

Victoria Aveline

Yayıncı: Niteliksiz Dömeç

Telif Hakkı © 2021 Victoria Aveline

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesi için alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar tamamen kurgusaldır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Bu yüzden yaşayan, ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 1

*H*ayır. Kesinlikle olmaz. Nein*. Nyet*. İmkânı yok. Bir kızın kaldırabileceği şeylerin de bir sınırı vardı. Lily, iriyarı bir uzaylının Alice'i omzuna atıp ardından öfkeli bir şekilde bağtıran dört kadını geride bırakarak insansı olmayan bir hızla koşmasını izledi.

Bu uzaylılar şimdiye dek oldukça boktan bir ilk izlenim oluşturmuşlardı. Kendi arka bahçesinden iğrenç, soğan kafalı mor yaratıklar tarafından alıkonulması zaten yeterince kötüydü. Üstüne bir hücrede uyanıp daha fazla uzaylı tarafından hor görülmek ise son derece sinir bozucuydu. Erkeklerin bir grup kadını adeta laboratuvar fareleri gibi bir yere kapatabileceklerini düşündükleri ne boktan bir yerdi burası böyle? Lily'nin elbette bu soruya bir cevabı yoktu çünkü bu uzaylılar sorulan soruları cevaplamamakta oldukça inatçıydılar.

Neyse ki, Alice'in yumuşak ama panik dolu sesi tavadaki bir hoparlörden yankılanarak bir kaçışın ana hatlarını belirlemeden önce hücresinde yalnızca birkaç günü öfkeli geçirmişti. Alice'in serbest bıraktığı diğer dört kadınla birbirlerini bulup

* (Alm.) Hayır.

** (Rus.) Hayır.

kaçabilmişlerdi. Tam çıkışa ulaştıklarında yolları onları kaçıranlar tarafından kesilmişti.

İşte tam o sırada delirmiş gibi görünen, siyah gözlü uzaylı ortaya çıkmıştı. Vahşi görünüşlü bu adam kadınlara, onları kaçıran kişilerle olan kavgasında yardım etmiş ve kilit altında tutuldukları yeraltı hapishanesinden çıkmalarını sağlamıştı. En azından bu yaptığıyla Lily'nin gözünde bir puan kazanabilmişti. Sonra Lily tam da ona güvenmeye başlamışken adam, Alice'i sanki bir çuvalmış gibi omzunun üzerine atıp kaçmıştı. *Alçak herif.*

Alice ve adam gözden kaybolur kaybolmaz kadınlar kendi aralarında tartışmaya başlamışlardı. Lily sessiz kalarak onları dinlemiş ve mantığının, duyularını ürperten buz gibi korkusunun üstesinden gelmesi için uğraşmıştı.

"Arkasından gitmeli miyiz?"

"Dalga mı geçiyorsun? Adamın ne kadar hızlı olduğunu görmedin mi?"

"Geri dönmeden kaçsak iyi olur."

"Nereye kaçalım? Tekrar o cehennemden çıkma yeraltı inine mi? Yoksa hayatta kalmanın imkânsız olduğu ormanın derinliklerine mi?"

Lily'nin kulakları *orman* kelimesiyle dikleşti. Solundaki karanlık ağaç sınırına bir bakış attı. Kendini vahşi doğaya atmanın artılarını ve eksilerini hızla gözden geçirdi. Gece havası nemli ve sıcaktı. Ateş yakması beklenenden uzun sürse bile hipotermiye yakalanması pek olası değildi.

Herhangi sıradan bir ormana benziyor, diye düşündü. Eh, yapraklar biraz garipti; renkler de pek doğru görünmüyordu ve ormanın sık örtüsü, *iki* ayın etrafa yaymış olduğu parlak ışığın bir kısmını engelliyordu. En nihayetinde bir ormandı. Lily'nin emin olduğu bir şey varsa o da ormanda hayatta kalabileceğiydi.

Sonuçta hayatının büyük bir kısmını bunu yaparak geçirmişti. Tabii bunu kendi isteğiyle yapmamıştı.

Zeki gözleriyle aynı renkte koyu kahverengi saçlara sahip uzun boylu bir kadın, “En azından orası buradan iyidir!” diye bağırdı. Ellerini havaya kaldırıp sanki diğer kadınlar delirmiş gibi onlara baktı. “Burada kalmamızı ve o adamın ya da daha kötüsü, bizi oraya tıkan piçlerden birinin geri dönmesini beklememizi mi öneriyorsun?” Kadın yerdeki açık kapakları işaret etmeden önce bir anlığına herkes sustu. “Orası sıradan bir sığınak değil. O yer insanları hapsetmek ve saklamak için inşa edilmiş. Gerçekten de *hiçbir* alarmı çalıştırmadan oradan kaçabileceğimizi mi düşünmüştün? Muhtemelen takviye kuvvetler şu anda buraya doğru geliyordur!”

Lily’nin kolundaki tüyler diken diken olmuştu, herhangi bir askeri birliğin gelip gelmediğini görmek için etrafına bakındı. Kadının söylediklerine tamamen katılıyordu.

Kuzgun saçlı, alaycı bir kadın olan Vanessa konuştu. Aynı zamanda kaçışları sırasında kendini tanıtmak için zaman ayıran tek kişi de oydu. “Bir *uzaylı* gezegenindeyiz! Vahşi doğada bizi yemek için bekleyen ne tür boktan şeylerin olduğunu bilmiyoruz. Orada bir gün bile dayanamazsın.”

Eğer ben yanında olursam dayanabilir.

Uzun boylu kadın hızla, “Peki bu uzaylıların seni yemek istemediğini nereden biliyorsun?” diye karşılık verdi. “Sizin ne yaptığınız beni ilgilendirmiyor. Ben gidiyorum.”

Lily, “Ben de seninle geliyorum,” diyerek tüm bakışları üzerine çekti.

Vanessa kaşlarını kaldırıp Lily’yi baştan aşağı süzdü, manikürlü tırnaklarını ve minyon vücudunu inceliyordu. “Sen mi? Orada gerçekten de hayatta kalabileceğini mi düşünüyorsun?”

Lily kaşlarını çattı, insanların onu küçümsemesine alışkındı. Artık bu onu rahatsız etmiyordu, önemli olan tek şey kendi potansiyelinin farkında olmasıydı. “Muhtemelen. Öylece yatmayacağız. Zor olacak ama hayatta kalabilecek kadar şey biliyorum.” Tekrar orman sınırına doğru bir bakış atarak yüksek sesle konuşmaya başladı ancak gruptan çok kendine sesleniyor gibiydi. “Korkmayacağız demiyorum. Yanımızda hiçbir alet yok. Yiyeceğimiz yok. Suyumuz yok. İlkel teknikler kullanmamız gerekebilir, deneyip görene kadar bulduğumuz kaynakların güvenli olup olmadığını bile bilemeyebiliriz.”

Uzun boylu esmer kadının bakışları kararlılıkla parlamıştı. “Ama...”

Sanki aynı şeyleri düşünüyorlarmış gibi ikisi de uzaylının Alice ile birlikte gözden kaybolduğu tarafa baktı. Lily her birinin düşündüğü şeyi, “*Ama... en azından alternatiften iyidir,*” diyerek sesli bir biçimde dile getirdi.

“O halde şimdi gitmeliyiz. Bize katılmak isteyen herkese kapımız açık.”

Lily başıyla onayladı ve ikisi birlikte ağaçlık sınırına doğru yol almaya başladı.

“Bekleyin!” Yaşlı bir kadın, siyah gözlü uzaylı sayesinde elleri bağlı ve yerde bilinçsizce yatan adamlardan birinin yanına koşturdu. Adam onları esir alanlardan biriydi. Tüm bu işkence boyunca sessiz kalan minyon kadın, irileşmiş ve korkmuş gözlerle yaşlı kadının uzaylının ceplerini karıştırıp sonra da vücudunu yoklamasını izledi. Hiçbir şey çıkmamıştı.

Koyu kahverengi bukleleri ve büyük kehribar rengi gözleri olan minyon kadın yerdeki metal silaha doğru koşturdu. Hemen ardından sanki almasını istermiş gibi silahı Lily’ye doğru uzattı.

Lily üvendireyle* şok tabancası arasında bir şeye benzeyen gümüş renkli nesneye baktı. Silahı almak istedi, bunu gerçekten de istedi. Onunla kendilerini avcılara karşı koruyabilirlerdi. Üstelik daha önce gördüğü o çatırdayan kıvılcım hâlâ çalışıyorsa, muhtemelen ateş yakmak için kullanılabilirdi. Yine de tereddüt etmişti. “Almayı çok isterim, gerçekten ama... ya daha fazla adam gelirse? Kendinizi savunabileceğiniz hiçbir şeyiniz olmayacak.”

Kehribar gözlü kadın kaşlarını çatıp kendi kulağına dokundu, sonra da bir fısıltıyla, “*Kulaklarıma zarar verdiler. Seni duymıyorum,*” dedi.

Lily dudaklarını birbirine bastırdı. Kadın yaralanmış mıydı? Birbirlerinden ayrılmaları konusunda hâlâ şüpheleri vardı ama oradan gitme isteğini yok sayamıyordu. Burada çok açıktaydılar ve kendinden geçmiş korumalar ayılıp yanlarına geldiklerinde kim bilir ne kadar sinirli olacaklardı. Lily kadına, “Bizimle gel,” derken kelimelerini abartılı bir şekilde söylediğinden emin oldu. Kadın onu anlamış olmalıydı çünkü bakışları direkt karanlık ağaçlara kaydı. Başını öyle şiddetli bir şekilde iki yana salladı ki Lily, onun da gitmek istedikleri için deli olduklarını düşündüğünü sandı.

Hem Vanessa hem de yakında kendisine eşlik edecek olan yol arkadaşı yüzlerini ekşitmiş bir şekilde bakarken beyaz saçlı kadın da onlara katıldı. Lily’den yalnızca biraz daha uzun olan kıvrıcık saçlı minyon kadın aleti Lily’nin kollarına sıkıştırdı. Dudaklarını güven verici bir şekilde kıvrırmaya çalışsa da gülümsemesi dehşet saçıyordu.

Yaşlı kadın, “O haklı,” dedi. “Siz almalısınız. Eğer daha fazla adam gelirse ufak bir şok onları durdurmayacaktır. Buna bizden daha çok ihtiyacınız var.”

* Çift sürerken, öküzleri yürütmek için kullanılan, ucunda nodul bulunan uzun değnek.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Lily başıyla onaylarken her bir kadına minnettar dolu bir bakış atıp, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Dönüp inatçı görünen Vanessa’ya da başıyla selam verdi ve yeni yol arkadaşının çoktan ilerlemekte olduğu ormana doğru koşmaya başladı.

Vanessa arkalarından, “Siz delirmişsiniz!” diye bağırdı.

Lily açıklığın etrafına gergin bir şekilde gözlerini dikmiş olan yeni esmer arkadaşına yetişti ve birlikte ormanın kenarına ilerlediler. Ağaç sınırına geldiklerinde ikisi de aniden durdu, sanki ormanın karanlık ürkütücülüğü ayaklarını yere yapıştırmış gibiydi.

Lily’nin kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. *Bunu yapabilirim. Başka bir plan bulana kadar bizi burada hayatta tutabilirim.* Yavaş bir nefes vererek zihnini boşalttı ve duruşunu dikleştirdi. *Bunu yapabilirim.*

Esmer kadın yüzünde rahatsız edici, çarpık bir gülümsemeyele ona baktı. “Vazgeçtiğimden değil ama bilmelisin ki, vahşi doğada hayatta kalmakla ilgili bildiğim şeyler karavan kampçılığıyla sınırlı.”

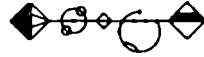
Kadına baktığında ifadesinden güç bela maskelenmiş bir korkunun sızdığını gördü. Lily kendi yüzünün de öyle gözük-tüğünü düşündü. “Bazı yeteneklerim var. Dünya’ya dair yetenekler. Bu yüzden bildiklerimin burada bir önemi olmayabilir. En azından sıradaki hamlemizi belirleyene kadar bizi hayatta tutabilirim.”

Vahşi doğa eğitimi konusunda alçakgönüllü olmaya çalışmıştı. Ancak gerçek şuydu ki, bir pala ve alın teriyle dünyadaki çoğu ormanın içine dalabilir, pek bir sorun yaşamadan hayatını sürdürebilirdi. Ailesiyle birlikte çıktığı yıllık sefil yürüyüşler yeteneklerinin nispeten yerinde kalmasını sağlamıştı ama... bu farklıydı. Eğer Lily aslında olduğuna inandığı, özgüvenli, güçlü

biri olamayacağını fark ederse fazla ukala olması onların sonunu getirmekten başka bir işe yaramazdı.

“Kulağa güzel geliyor.” Kadın elini uzattı. “Ben Alejandra ama bana Alex diyebilirsiniz.”

“Lily,” diyerek kadının uzattığı elini kavradı. Ormanlık alana dönüp karanlığa baktı, zihni geri dönmesi için yalvarsa da uzuvları hareket etmek için sabırsızlanıyordu. *Bu korkunç olacak.*

“Sik-” Lily ayakkabısının çürük tabanına bir başka diken daha battığında küfrünü bastırdı. Ayakkabıları parlak kırmızı ve rahattı ancak bileklerini sıkan, sevimli deri bağcıkları vardı. Bir an için ayaklarına bakıp bağcıkları çözmemesinin daha iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Acı veriyor olsa da en azından ayağından çıkmalarını önlüyordu. *Böyle cesur bir kaçış için muhtemelen en kötü ayakkabı seçimi.* Dolabındaki en sevdiği, bantlı, kraliyet mavisi *stileto* topukluları gözünün önüne gelince, *Pekâlâ, belki de en kötüsü değildir,* diye düşündü.

Şimdiye kadarki yürüyüşleri Lily’ye büyük açık alanlardan neden nefret ettiğini hatırlatmıştı. Şehir kaldırımları ayaklarını asla harap etmezdi. Pencerelelerin bakımlı çiçeklikleri yüzünü çizmezdi ya da buradaki dalların yaptığı gibi saçlarını çekiştirmezdi. Eğer şimdi Portland’da olsaydı istediği yere gitmek için yapması gereken tek şey *Uber* çağırmak olurdu. Koluyla alnındaki terleri sildi. *Güzel, klimalı bir Uber.*

Saatlerdir gittikçe kararan ormanın içinde yürüyor gibiydiler ve Lily, her geçen dakikayla birlikte kendine olan güvenini kaybetmeye başlamıştı. Her şey çok farklıydı. Yoğun bir çalılık görmeyi umduğu yerlerde nemli yosunlar vardı. Bu hiç mantıklı değildi. Hava sanki sık ağaçlı bir ormanda ilerliyormuş gibi ağır ve oldukça nemliydi ama ağaçlar dışında yolları açıktı. Dünya’daki çoğu ormanın yoğun, topraksı kokusunun aksine burada

insanın burnuna alttan alttan tatlı, naneli bir kokunun yayıldığı çok daha soğuk, keskin bir hava vardı.

Nasıl bir ağaç türü bu kadar üst üste binebilirdi? Lily ışığın büyük bir kısmını engelleyen ağaçların büyük yuvarlak yapraklarına bakmak için başını kaldırdı. Dünya'da birçok ormana girip çıkmıştı ama hiç burası gibi bir yere rastlamamıştı. Dünya'daki hayatta kalma becerileri, eğer ne yaptığını göremezse hiçbir işe yaramazdı. *Pes etme zamanı geldi mi?*

Alex arkasından, "Belki de geceyi geçirmek için durmalıyız?" diye soludu.

Lily elini beline yerleştirerek arkasını döndü ve derin bir nefes aldı. "Hâlâ fazla yakın olmamızdan endişeleniyorum. Eğer daha fazla uzaylı gelir ve diğer kadınlar bizim ne tarafa gittiğimizi söylerlerse peşimizden gelebilirler."

Alex bir ağaca yaslanırken yan tarafını tuttu. "Saatlerdir durmadan yürüyoruz!"

"Evet ama bir salyangoz hızında ilerliyoruz. O adamın ne kadar hızlı koşabildiğini gördün." Lily bıkkın bir nefes verip bir kez daha etrafı kolaçan etti. Sağındaki ağaç tepelerinden gelen hışırtılar dikkatini çekince bakışlarını oraya çevirdi ama loş ışıktaki pek bir şey göremedi. Ensesindeki tüyler huzursuzlukla ürperdi. Çok yakında bir sığınak bulmaları gerekecekti. "Yine de haklısın. Bu şekilde durmadan ilerleyemeyiz. Biraz daha devam edelim. Zaten her türlü kuru dallar ve çıra bulmamız gerekecek."

"Tamam, bekle. Sadece nefesimi toparlamam için bana bir saniye müsaade et." Alex yere çökerek başını bir ağacın gövdesine yasladı. "Nerelisin?"

Bu Lily için her zaman cevaplanması zor bir soru olmuştu. Çocukluğu en hafif tabirle... *ilginç* geçmişti. Aslında tek bir yerde büyüdüğü söylenemezdi. Ayrıntıya girmeden, "Şu anda Portland'da yaşıyorum," diye cevap verdi.

“Ne güzel. Ben de Güney Kaliforniyalıyım.”

Lily, Alex’in nefesinin düzene girdiğini fark edince rahatladı. Eğer formda olmazsa onları bekleyen zorlu günleri atlatamazlardı. Lily de oturup kendi nefesini toplamak için bekledi. Gözlerini kısarak sağındaki, uçları yıpranmış gibi görünen tuhaf bir sarmaşığa baktı.

“Sence bir tür Batı Yakası operasyonu falan mı yaptılar?”

Lily dikkatsiz bir tavırla, “Olabilir,” diye cevap verdi. Gün ışığında düzgünce inceleme fırsatı bulana dek sarmaşığa uzanıp dokunmamak için kendini zorladı. *Sonuçta bir sarmaşık da olmayabilir.* Geri çekildi.

“Peki bizden ne istiyor olabilirler?”

“Hiçbir fikrim yok.” Dürüst olmak gerekirse, Lily kaçırılması üzerine pek düşünmemişti. Ailesi ona hayatta kalması gereken durumlarda sorunların üzerinde teker teker durması gerektiğini öğretmişti. Aklını ikisinin güvenliğine odaklaması gerekirken enerjisini geçmişini düşünerek harcaması tehlikeliydi. Şimdilik nasıl ya da neden kaçırıldığının bir önemi yoktu. Önemli olan yarına kadar nasıl hayatta kalabilecekleriydi.

Lily loş ışığın altında Alex’in gözlerini devirip birbirleriyle yüz yüze gelene dek yerinde hareket etmesini izledi. “Bak, pek geveze bir tip olmamanı anlıyorum ama aklımı kaçırmak *üzereyim*. Başka bir gezegende olduğumuzun farkındasın, değil mi? Ve nefes alıyor oluşumuzun? Ya da bu gezegenin yer çekiminin gücüyle ezilmediğimiz? Bunları konuşmadan durmamı bekleyemezsin! Akıl sağlığını koruyabilmek için konuşacak birine ihtiyacım var.”

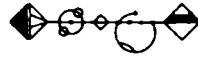
Lily, Alex’e sempatik olduğunu umduğu bir şekilde gülümse-di. “Üzgünüm.” Kadının bıkmış halini fark edince, “Üzgünüm! Şey, ben konuşmayı pek sevmem. Onun yerine zihnimin içinde sıkışıp kalırım,” diye ekledi.

VERAKKO'YU KURTARMAK

İnsanları sevmediğinden onlarla konuşmuyor değildi. Aksine, insanları severdi. Hatta en sevdiği aktivitelerden biri bir piknik battaniyesine uzanıp insanları izlemektir. Gözlem yapmayı sevse de onların arasına karışmaktan hoşlanmıyordu. Kuaför olmanın tek dezavantajı buydu, yoksa harika bir işti. İnsanlar saçlarının yapılması için saatlerini harcarken sohbet etmek istiyorlardı.

Alex derin bir nefes verip bir süre daha Lily'yi inceledi. "Sorun değil. Sadece şu an biraz duygusalım." Yerinden kalkıp kot pantolonunu silkeledi. "Pekâlâ, Portlandlı Lily, şimdi ne yapıyoruz?"

"Şimdi ayak izlerimizi kapatalım ki peşimizden biri gelirse bizi takip edemesin."

Alex, "İşte buradalar," diye soludu. "İncelemeniz için bir yığın taş daha, hanımefendi."

Lily hafifçe gülümsedi, Alex kucağında bir sürü taşla, güçlükle ona doğru yürürken kazmaya ara verdi. Dün küçük bir dere bulup orada kamp yapmışlardı. Şimdi de yontulabilecek taşları ayırt etmeye çalışıyorlardı ama henüz bıçak olarak kullanılabilecek kadar kırılan bir tane bulamamışlardı. Lily bir Dakota ateş çukuru* kazma işinden sorumluyken Alex de basit işleri üstlenmişti.

Taşlar Alex'in kollarından düştüğünde, çoktan işe yaramayacağını söylemiş olduğu birkaç tane pürüzlü taşı görünce dudaklarını ısırdı. Eğer kalkıp bu ağır taşların birkaçını boşuna taşıdığını söylerse zavallı kızın yüzünde yine öfkeli, mağlup bakışlarla karşılaşır.

Alex son derece sıkı çalışıyordu. Lily ilkel yaşamın fiziksel gerekliliklerinden bir haber olan bir insanın, bu kadar sıkı

* Kampçılıkta kullanılan bir terim. Rüzgârlı havalarda kamp yaparken ateşi kullanabilmek için en ideal yöntemdir. Ateşin kendisi çukurda kaldığı için alevler rüzgârdan etkilenmez.

çalışabileceğini hiç düşünmemişti. Normalde asla bir insandan, bir yerden bir yere taş taşınması için muazzam bir enerji harcamasını istemezdi ama bu ateş çukurunu oluşturmak zorundaydı. Ayrıca sıkıştırılmış toprağı kazmak da en az taş taşımak kadar zor bir işti.

Pusuya yatan hayvanları uzaklaştırmak, gece onları soğuğa karşı korumak ve dereden gelen suyu kaynatmak için yaktığı ufak ateş harikaydı. Diğer yandan henüz inanılmaz hızlı yanmayan bir odun türü bulamamışlardı. Bu tür bir ateş çukuru, ateşin daha uzun süre yanmasını sağlayacak ve kamp yaptıkları yerden çıkan dumanı azaltarak konumlarını onları takip etmeye kalkışan uzaylılardan gizleyecekti. İlkel bir kamp kurmanın ilk adımları her zaman zordu ama ne tür malzemelerle çalıştığını bilmemek işleri daha da zorlaştırıyordu. Karnından gelen ve giderek artan guruldama sesi onu daha hızlı olması için zorluyordu çünkü bir sonraki görevleri yiyecek bir şeyler bulmak olacaktı. Yakalamayı başardıkları birkaç kömürleşmiş uzaylı balıkları en hafif tabirle pek *iç açıcı* değildi.

Alex, Lily'nin taş koleksiyonunu ayıklamasını izlerken, "İşe yarar bir şeyler var mı?" diye sordu. Hemen yanıt alamayınca pat diye yanma çömelip birkaç taşı da kendisi ayıkladı. "Sanırım bunlar işe yarar, değil mi?"

Bahsettiği taşları incelerken Lily'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Kıza öğrettiği şeyleri ne kadar çabuk kaptığına hayret ederek Alex'e gülümsedi. Yeraltı sığınağından kaçmalarından bu yana iki gün geçmişti ve birlikte geçirdikleri ilk gece sırasında Lily, Alex'ten pek emin değildi. Çok fazla şikâyet eden bir tipti ama Lily sonradan kadının bunu kendini daha iyi hissetmek için yaptığını anlamıştı. Negatif enerjisini dışarı atarak motivasyonunu koruyordu. Alex, Lily'nin önüne koyduğu her zorluğa, tıpkı Lily'nin kendi azmiyle yarışacak bir kararlılıkla saldırıyordu.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Alex, Lily'nin gururlanmış halini görünce, "Öyle mi? Yani iyi iş mi çıkardım?" diye sordu.

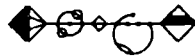
Lily başını salladı. "Sanırım iyi bir iş çıkardın. Bir bakalım." Çekiş taşını kaldırıp lila rengindeki taşın pürüzsüz yüzeyine vurdu.

Jilet kadar keskin bir kısım taştan ayrılınca Alex yerinden fırlayıp yumruğunu havaya salladı ve ateşin etrafında dans etmeye başladı. Tekrar yere yığılmadan önce, "Evet. Evet. Evet!" diye haykırdı. Lily'ye bakıp başını salladı. "Sürekli buraya taş taşı-maktan bıkmıştım."

Lily mahcup bir şekilde dişlerini göstererek gülümsedi. "Artık hangi taşın işimize yarayacağını biliyoruz."

Alex'in gülümsemesi kayboldu, bir inilti koyuverdi. "Sen bunu sihirli bir şekilde bıçak haline getir, ben de taş ocağına geri döneyim." Derin bir nefes alırken yanağının içini ısırdı, ardından tekrar ayaklarının üzerinde doğruldu.

Alex nefesinin altından küfürler homurdanıp ayaklarını sürüye sürüye ilerlerken Lily kahkahasını bastırmaya çalıştı.

Lily, "Ciddi olamazsın!" diye ona takılırken kadının kabur-gasına bir dirsek attı.

Alex o kadar çok gülüyordu ki yüzünden gözyaşları akmaya başlamıştı. "Neden yalan söyleyeyim? Berbattı. Odamdaydım; Ray'in bana sürpriz yapmak için yeni anahtarını kullanarak geldiğini düşünmüştüm, o yüzden tamamen soyundum. Üzerimde tek parça kıyafet bile bırakmadım ve önceki gece dalgasını geçti-ğimiz gibi dişlerimin arasına bir gül sıkıştırdım, sonra..."

Birlikte kahkahaya boğuldular. Güldüğü sırada Lily'nin kafası neredeyse sarsılıyordu.

“Sonra başından dikenler çıkan bu büyük, pis, mor şey belirdi. Bir an için onun garip bir bilim kurgu yarattığı kostümü giyen Ray olduğunu düşündüm.”

Lily, içini oyarak bir kâseye dönüştürdüğü tahta parçasından ılık su yudumladı. “Peki sonra ne yaptın?” Kâseyi Alex’e uzattı.

“Elbette bir anlığına durup Ray’i gerçekten de garip fetişiyle uğraşabilecek kadar sevip sevmediğimi sorguladım. İşte tam o anda yüzüme bir şey püskürttü. Neyse ki o *şeyin*, beni bayılttıktan sonra yerdeki kıyafetlerimi almayı düşünecek kadar akı varmış. Herhalde çoktan başka insanları da kaçırıp bizim normalde kıyafet giydiğimizi öğrenmişti. Burada çıplak bir şekilde dolaştığımı düşünebiliyor musun?”

Lily bunun nasıl iyi hissettirdiğinin tadını çıkararak tekrar kahkahalara boğuldu. Geçen hafta boyunca berbat bir halde-lerdi. Bildiği her şeyi kullanarak ve bazı tahminlerde bulunarak şanslarının yardımıyla uygun bir barınak bulmayı başarmışlardı. Ayrıca sağlam bir ateş yakmış ve susuzluktan ölmek için yeterli miktarda suyu dezenfekte etmişlerdi. Bununla birlikte büyük bir risk alarak yakınlardaki bir ağacın kırmızı renkli meyvelerini yemeye başlamışlardı. Lily başta buna karşı çıksa da sık ormanın içine doğru aç bir şekilde ilerlemekten bıkmıştı, üstelik tuzaklarına da hiçbir hayvan yakalanmadığı için sonunda bu riski göze almayı kabul etmişti.

Yedikleri meyvenin zararsız olmasının yanı sıra tahmininden daha fazla besin değeri olduğu için onlara inanılmaz bir enerji vermişti. Böylece Lily oldukça rahatlamış ve meyvenin tadını çıkarmıştı. Bir noktada farklı yemek kaynakları bulmak zorundaydılar ama en azından bu sırada açlıktan bitap düşmeyeceklerdi.

Sonunda kahkahaları dindi ve mideleri tıka basa meyve dolu bir şekilde dostça bir sessizlik içinde oturdular. Kamp kurdukları mağaranın oyuğu, çatırdayan ateşten dolayı sıcak ve samimiydi.

Alex küçük bir taşla, mükemmel şekilde yuvarlak olan başka bir taşı oymaya çalışırken, Lily parlak yeşil ateşi izliyordu.

Portland'da kendi arka bahçesinde başka bir ateşi izlediği zamanlar şimdi çok eskide kalmış gibiydi. Sadece orada izlediği ateş, bu gezegende görmeye alıştığı yeşil alevlerin aksine, daha normal ve dünyaya ait görünüyordu. *Böyle görünmesinin sebebi ağacın içindeki bir kimyasaldan kaynaklanıyor olmalı.*

Birçok deneme yanılmanın ardından en sonunda yavaşça yanan bir odun türü bulmuşlardı. Bu sayede ateşi birkaç dakikada bir değil, birkaç saatte bir kontrol etmeleri gerekiyordu. Üstelik yeşil ateş aynı zamanda etrafa garip, temiz bir nane kokusu yayıyordu. Bu dumanla resmen banyo yaptıktan sonra hem Lily'nin hem de Alex'in ruh hali müthiş bir şekilde değişmiş, ferah ve temiz kokarak uykuya dalmışlardı.

Elbette zorlu bir öğrenme süreci olmuştu ama Lily, bu ormanın oldukça cömert olduğunu anlamaya başlamıştı. Burada geçirdiği ilk gece gözüne çarpan yıpranmış sarmaşıkların, ilginç bir şekilde bir ağaç türü olduğunu öğrenmişti. Görünüşe göre bu ağaçlar tohum bırakmıyordu. Onların aşağıya doğru büyüyen fideleri vardı. Kökleri oluştuktan ve yeteri kadar derine ulaştıktan sonra da toprağa gömülüyorlardı. Lily ormanın içinde yürürken burada geçirdikleri ilk sabahı, ağaçların büyüme sürecini hayranlıkla izleyerek geçirmişti.

Hâlâ beklediğinden daha seyrek olsa da gün ışığında, ormanın zemininde büyümekte olan tuhaf görünümlü birçok bitki fark etmişti ancak bu bitkiler genellikle ağaçların diplerinde kümeleniyordu. Hatta birçok bitki, ağaçları bir şekilde besliyor gibi görünüyordu.

Ağaçların gün ışığına daha çok maruz kaldığını göz önünde bulundurunca Lily'ye bu oldukça mantıklı gelmişti. Parlak çiçeklerle donanmış sarmaşıklar, devasa kabarık yapraklar ve bol

miktarda diğerk yeşillikler, sanki Doğa Ana biraz sarhoş olmuş ve bitki konusunda son derece cömert davranmış gibi ağağ gövdelelerini sarmalıyordu. Kökleri henüz yere değmeyen küçük fidanların bile boylarında konuk bitkiler ve çiçekler vardı. Kanatlı böcekler, tüylü karınları ve neşeli tavırlarıyla gece gündüz ağağların etrafında mutlu bir şekilde vızıldıyorlardı. Lily bu yatıştırıcı sesi sevmişti ama Alex sürekli şikâyet ediyordu. Fırsat buldukça yaratıklar yakınında olmasa bile onları uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Orman örtüsünü kaplayan büyük yapraklar neredeyse bir deri dokusu gibi yuvarlak ve sağlamdı. Lily yerdeki parlak yeşil yosunla kaplı çürümeye yüz tutmuş birkaç yaprağı inceledikten sonra ince bir fidanı, ip niyetine kullanarak daha fazlasını toplayabilmek için yüksekteki bitki örtüsüne doğru tırmanmıştı.

şimdi o yaprakların birkaçını kendine doğru çekmiş, onları bir ayakkabı kılıfına nasıl dönüştürebileceğini düşünürken yapraklara gözünü dikmişti.

Alex onun düşüncelerini bölerek, “Sanırım artık bir sonraki adımımızı konuşmamızın zamanı geldi,” diye mırıldandı. Çatırdayan ateşin üzerinden Lily’ye baktı. “Bir haftadır burada saklanıyoruz ve görünüşe göre peşimizde birileri de yok.”

şu ana kadar bu konuşmayı yapmayı ertelemişlerdi ve Lily nedenini biliyordu. Bu konu hakkında bir şeyler düşünmek istemiyordu. Ormanda güvende hissedebilecekleri kadar ilerledikten ve savaşma içgüdülerini ateşleyen adrenalin azaldıktan sonra bunu o da sorgulamaya başlamıştı... *Peki şimdi ne olacak?*

“Gitmek istiyorsun.” Suyundan bir yudum aldı, oyalanıyordu. “Nereye gidebiliriz? Ve kendimizi tekrar bir hücrede bulmayacağımızdan nasıl emin olabiliriz?”

“Belki kasabanın dışında psikopat uzaylıların olmadığı küçük bir şehir bulabiliriz.”

Lily hafifçe kıkırdadı ve Alex'i incelemek için başını kaldırdı. Bir hafta önce o yerden ayrıldıklarında zayıftı. Şimdiyse çıkık elmacıkkemiklerinin altındaki çukurlar hatırladığından daha keskin görünüyordu.

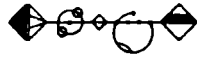
Alex, hiç vahşi yaşam tecrübesi olmadığını belirttiğinde anlaşılan yalan söylememiştir ama kız gerçekten de dayanıklıydı. Lily yollarının ayrı düşme ihtimalini göz önünde bulundurarak ona tek başına hayatta kalabilmesi için öğretebileceği her şeyi öğretmişti. Sonuçta böyle bir yerde ölüm, ufak bir kesik ve enfeksiyon kadar yakındı. Alex çok şikâyet etmişti ama uğursuz küçük böcekler açıkta olan ayak bileklerine dadanıp kanını emdiklerinde ya da her gece ortalıkta görünmeyen hayvanların hareket edişlerini dinlerken bile asla dikkatini kaybetmemiştir.

“Hayatımın geri kalanını böyle geçirmek *istediğimden* falan değil ama en azından burada hayatımdan ben sorumluyum.” Kollarını göğsünde birleştirip dirseklerini dizlerine yerleştirirken çenesini de kollarına dayadı. “Seni anlıyorum ama...”

Lily'nin duyguları, göğsünde sanki patlamayı bekleyen bir balon gibi şişmişti.

Alex onun yanına geçip oturdu, başını eğerek Lily'nin omzuna yaslandı. “Ben de korkuyorum.”

Uzun bir süre o şekilde oturdular. Lily sonunda, “Yarın buradan gideceğiz,” diye fısıldayana kadar ikisinin de sesi çıkmamıştı.

Ertesi sabah Alex ile sersem bir halde eşyalarını topladılar. Lily tüm gece uyumamış, onları bekleyen günleri ve neler bulabileceklerini düşünerek yerinde dönüp durmuştu. Gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılacak olursa Alex de aynısını yapmıştı.

Güneş yoğun yaprakların arasından ışığını göndermeye başladığında yola çıktılar. Birkaç saat yürüdükten sonra Lily akan suyun belirgin seslerini duymaya başladı. Dereyi izlerken küçük balıkları fark etmişti. Garip görünüyor olsalar da bu gezegende balıkların var olduğunu biliyordu. Suyun gürültülü akışını dinleyerek nehrin yeterince büyük olduğunu ve büyük balıkları da barındırabileceğini düşündü. Yapması gereken tek şey bir ağ örmekti. Eğer şans yanlarında olursa sonunda gerçek bir protein kaynakları olacaktı.

Lily, “Yokuş aşağı devam etmeliyiz,” diye seslenirken Alex’in örmüş olduğu, içinde yem malzemeleri olan çantayı omzuna aldı. “Eğer bir kasaba bulmak istiyorsak, elimizdeki en iyi seçenek suyu takip etmek olabilir.”

Yokuş aşağı yürüyüp konuşmaya devam ettiler. Alex ile yalnızca bir haftadır tanışıyor olmasına rağmen bu kadına hayatında yalnızca birkaç kişiye duyduğu bir yakınlık duyuyordu. Dünya ve o anda yemek istedikleri yiyecekler hakkında konuştular. İkisi de her an ortalıkta gezinen bir uzaylıyla karşılaşma korkusundan uzaklaşmak için fazla ciddiyetten kaçınarak esprili bir sohbete daldılar.

Vahşi bir uzaylının nasıl gözükebileceğine dair ateşli bir tartışmaya girdiler. Alex izlediği filmlerden gördüğü kurgusal uzaylıları listeledi. Lily, Alex’in bahsettiği filmlerin hiçbirini izlememişti, zihninin arkasındaki rahatsız edici ses de artık bu filmleri bir daha izleme şansı olmayacağını söyleyerek onunla alay ediyordu.

Alex omzunun üzerinden, “Daha önce *Yaratık*’ filmi hiç izlemediğine inanamıyorum! Normalde bilim kurgu izleyebilmek için doğru bir ruh hali içinde olmam gerekiyor ama açıkçası

* Bilmedikleri bir gezegene iniş yapan mürettebatın mücadelesini konu alan 1979 yapımı bir bilim kurgu filmidir. Film büyük bir başarı yakaladığı için günümüze kadar toplam beş devam filmi çekilmiştir.

filmde *Sigourney Weaver** varsa... kesinlikle ben de varım,” diye seslendi.

Lily'nin göğsünü ufak bir sıkıntı kapladı. Görünen o ki Alex tam bir film bağımlısıydı, hatta bundan da fazlasıydı. Dünya'dayken bir film eleştirmeniydi. Diğer yandan Lily ise film izlemeye ergenlik yıllarında başlamıştı. Elbette ormanın ortasında televizyon ve elektrik kullanımı mümkün olmadığı için bu hiç de şaşırtıcı sayılmazdı. Lily alaycı bir tavırla, “Hayır Alex. *Yaratık*'ı da *Esaretin Bedeli*'ni** de *Titanik*'i*** de izlemedim. Aslında şu ana dek bahsettiğin milyonlarca film den hiçbirini izlemedim,” dedi.

Alex çarpık bir gülümsemeyle, “Tamam, tamam. Eğer Dünya'ya geri dönemezsek tam anlamıyla deneyimleyebilmen adına bahsettiğim tüm filmlerin yeniden yapımlarında rol alıp aynı zamanda da yöneteceğim,” diyerek söz verdi.

Lily kıkırdarken tepenin kaygan bir kısmına basarak kaydı ama neyse ki kendini durdurabildi. “Performansını dört gözle bekliyorum olacağım.”

Yavaş yavaş önlerindeki *yokuş* yerini ilerleyebilmek için tüm dikkatlerini kullanmak zorunda oldukları çamurlu, kayalık bir inişe bıraktı. Lily'nin kasları yanıyordu, ayaklarına bir numara küçük gelen babetleri tenine tekrar tekrar sürttüğü için topuklarındaki derinin soyulup sızladığını hissedebiliyordu. *Ama inanılmaz bir indirim vardı ve benim numaram çoktan tükenmişti*, diye kendisiyle alay etti. Bir kez giydiğinde ayakkabıların açılacağını düşünecek kadar pervasız olduğu için kendine kızıyordu.

* Amerikalı kadın oyuncu. Genellikle bilim kurgu ve korku filmlerinde oynadığı karakterlerle bilinir. *Yaratık* filmi de bunlardan biridir.

** 1994 yapımı dram türünde kültleşmiş bir Amerikan filmi. İki mahkûmun hapishanede kurdukları dünyanın hikâyesini konu almaktadır.

*** 1997 yapımı epik, felaket ve romantik türünde bir Amerikan filmi. On yedi yaşında üst sınıfa mensup bir kızın, lüks ve talihsiz *Titanik* gemisinde iyi kalpli ama fakir bir sanatçıya âşık olmasını konu almaktadır.

Bir dahaki sefere durduklarında topuğunu korumak için bir ped koymalı ya da bir şeyle sarmalıydı. O zamana dek bu rahatsız edici sızıyı görmezden gelip uzaktan gelen akan suyun sesine odaklanmak zorundaydı. Ağaçlar azalmaya başlamıştı, bulutların gizlediği gün ışıkları yollarını aydınlatıyordu ancak ıslak, yosunlu taşlar hâlâ oldukça kaygan ve tehlikeliydi. Tek bir yanlış adım yuvarlanarak düşmesine sebep olabilirdi.

Alex formda olmasına rağmen belli ki bu tarz bir araziye tırmanmaya alışkın değildi. Zavallı arkadaşı bir kez daha kayarak bacağını kayaya sürttüğünde Lily acıyla yüzünü buruşturdu.

Lily garip bir pozisyonda sarp kayalığa tutunarak duran Alex'e, "Bence durup biraz mola vermeliyiz," diye seslendi.

"Ama nehrin sesi çok yakından geliyor! Hayır, ben-" Alex bir an için ayağını kayadan kaydırınca aşağıdaki çamurlu yola kadar yuvarlanarak düştü. Yanağındaki sıyrıktan kan akıyordu.

Gökyüzünden su damlaları inmeye başlayınca Lily kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Alex bu pozisyonda, çamurun içine yayılmış halde kısıp gözlerle gökyüzüne bakarken çok acınası görünüyordu.

Lily sırtıtışının arasında, "Hareket etme," diye seslendi ve sarp kayalıktan aşağı doğru inmeye başladı.

Sonunda aşağıya ulaştığında Alex tekrar ayaklarının üstüne kalkmış ona bakıyordu. "Nasıl bu kadar kolay bir şekilde inebildin? Buna uygun ayakkabı bile giymiyorsun, üstelik bir de çanta taşıyorsun!"

Lily hızlıca omuz silkerken sırtıttı.

Alex soluk mavi tişörtündeki kiri silkelemeye çalıştı ama onun yerine çamuru iyice yayıp ellerini de batırmış oldu. Avuçlarını çiseleyen yağmura doğru kaldırdı. Küçük damlacıklar elindeki kalın çamur tabakasından sekiyordu. Nefesinin altından, "Lanet olası uzaylı çamuru," diye söylendi.

İlerlemeye devam ettiler, topuklarına yapışarak birikmeye başlayan çamur yüzünden ayak tabanları ağırlaşmaya başlamıştı.

Alex geniş sarp bir kayanın etrafındaki, biraz daha kuru sayılabilecek bir yoldan ilerlerken, “Gelen sese bakılırsa nehir hemen önümüzde olmalı,” dedi.

Lily arkasından ilerledi ama ayaklarının altında ezilmiş olan bitki örtüsüyle kaplı yolu fark edince incelemek için durdu. *Bu bir av yolu olabilir.* Kalbi umut ve endişeyle hızlandı. Av yolu, hayvanların tuzağa düşürülüp yenildiği anlamına gelebilirdi ama aynı zamanda uzaylı bir hayvan habitatı da olabilirdi. Lily nemli zemini inceledi, yerde bir tür iz arıyordu. Geçen hafta boyunca birkaç ize rastlamıştı ama bir şey yakalama şansı bulamamıştı.

Bir çığlık tüm sessizliği delip geçtiğinde Lily’nin vücudu karıncalanmaya başladı. Köşeyi dönerek çığlığın kaynağına doğru koştu. Göğsü sıkışıyordu.

Alex bir kaya çıkıntısının üzerinde asılı kalmış, tutunabilmek için çamuru kazıyordu. Etrafında tutunabileceği herhangi bir ağaç kökü olmadığı için hızlıca kaymaya başlamıştı. Lily anında müdahale etti ve Alex tam düşmek üzereyken onu bileğinden yakaladı. İki eliyle tutup çekmeye başladı, dirseklerini kalın çamura geçirmişti. Sıktığı dişlerinin arasından, “Ne oldu böyle?” diye sordu.

“Toprak ayağımın altından kaydı!” Alex önündeki çamurdan duvara bir tekme geçirdi, ayağını koyabileceği bir yer arıyordu. Ama onun yerine Lily’yi çamurun içinde kendine çekmişti, artık Lily’nin başı kenardan sarkıyor, kendisi de bileklerinden aşağı sallanıyordu. Sarsıntılar, Lily’nin vücudunu mahvetmişti, zihni sanki geri çekilmek istermiş gibi bir anlığına boşaldı.

Alex’i kaldırmaya çalışıyordu ama zemin bunun için fazla kaygandı. Gövdesinin altındaki toprak çökmeye başlamıştı. İkisi de düşecekti. Alex’in ağırlığı ikisini de aşağı çekiyordu ve destek

alabilecekleri hiçbir şey yoktu. Annesinin öğrettiği gibi durum değerlendirmesi yapmak için kendini sakinleşmeye zorladı.

Alex'in gözleri panikle büyümüştü. "Sakın bırakma!"

Lily dikkatini aşağıdaki nehre verip yutkundu. *Su çok hızlı akıyor.* "Alex, bana bak." Alex'in irileşmiş gözleri etrafta tutunacak bir şeyler aramaya devam ediyordu. Lily, "Alex!" diye bağırarak dikkatini çekmeye çalıştı. "Şimdi beni dikkatlice dinle."

Alex başıyla onaylarken kahverengi gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Lily sesini olabildiğince sakin tutmaya çalışıyordu ama titremesine engel olamıyordu. "Nehre atlayacağız. Başka bir seçeneğimiz yok."

Alex hıçkırarak ağlamasına rağmen dinlemeye devam etti.

"Suya atladığımızda hemen sırtüstü dönüp suyun üzerinde kalman gerekiyor. Ayaklarını akışa doğru uzattığından emin ol. Anlıyor musun? Eğer birbirimizden ayrılırsak sakın beni bekleme. Sana öğrettiklerimi unutma, en yakın kasabaya git. Nehirden aşağı ilerlemeye devam et." Altlarındaki zemin bir metre kadar çökünce Lily bağırdı. "Ayakta kalmaya ya da yüzmeye çalışma! Eğer aşağı düşersen tekrar su yüzeyine çıkana kadar sırtüstü kal! Seni bırakmayacağım. Sakın-"

Cümlesini bitiremeden zemin tamamen çöktü.

Düşmeye başladılar.

Suya düştüklerinde her şey bulanıktı. Buz gibi bir akıntı vardı ve onları aşağı çekip bir o tarafa bir bu tarafa savuruyordu. Lily, Alex'in elini düşündüğünden daha uzun süre tutmayı başarmıştı ancak iri bir kaya parçasına çarptıktan sonra kızı daha fazla tutamadı; ellerinden kayıp gitti. Lily öne doğru tekmeler savurdu. Yüzme dürtüsünü bir kenara bırakıp tüm vücudunu düz duracak bir pozisyona soktu. Sonunda yüzünde rüzgârı hissettiğinde derin bir nefes aldı ancak tekrar akıntının içine çekilmesi

uzun sürmedi. Yüzeye her çıkışında başını eğerek Alex'i görmeye çalışıyordu.

Sonunda onu biraz ileride, sırtüstü akıntıya karşı süzülürken gördü. Lily'nin içini rahatlama kaplarken istemsizce çığlık attı fakat akıntı onu tekrar içine çekmekte gecikmedi. Yeniden su yüzüne çıktığında hafifçe başını kaldırdı. Yaklaşık yarım mil aşağıda, nehre doğru uzanan devrilmiş, devasa ağacı fark etti. Bu ağaç nehrin daha sakın bir kısmının hemen ötesindeydi.

Yüzü, su üstüne ne zaman çıkacak olsa Alex'in onu anlayacağını umarak bağıyor ve ağaca işaret ediyordu. Akıntının tehditkâr dalgaları azaldığında karnının üzerine dönerek kendini ağaca doğru konumlandırıp akıntıya karşı yüzmeye başladı. Risk alarak omzunun üzerinden arkaya baktığında Alex'in de aynı şekilde yüzmeye başladığını gördü. Her şeye rağmen buradan sağ çıkabilirlerdi.

Ağaca yaklaştıkça akıntı tekrar hız kazanıyordu, kendini çarpışma için hazırladı. Akıntı önce ayaklarına çarparak bileklerine ve bacaklarına bir şok dalgası gönderdi. Ağacın gövdesini yakalamak bir kenara, gövdenin altına sürüklenmişti. Akıntı onu alıp götürmeden önce herhangi bir şeye tutunabilmek için kollarını savurdu ve bir asma fidanını kavradı. Tekrar su yüzeyine çıkana dek asmaya tutunmaya devam etti. Karnının üzerinde dönüp vücudunun yarısını sudan çıkardı ve kendini hâlâ gövdeye tutunmakta olan dalların üzerine sürükledi.

Alex'in kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu görmek için tam zamanında başını çevirmişti. Akıntının gürültüsüne rağmen, "Bulabildiğin herhangi bir şeye tutun!" diye bağırdı.

Lily, Alex'in ağaca tutunmak için yeterince yüzememiş olduğunu fark ettiğinde göğsünün sıkıştığını hissetti. Olabildiğince hızlı bir şekilde ağacın gövdesinin üzerine tırmandı ve kendini nehre doğru çıkıntı yapan sivri bir kenara doğru fırlattı.

Alex ağacın tepesinden sarkan bir dalı yakalamayı başarmıştı ama akıntı onu nehrin ortasına sürüklüyordu. Lily olabildiğince hızlı bir şekilde ağaç gövdesinin üzerine tırmandı. Kırılmış dalların sert çıkıntıları bacaklarının iç kısmını kesiyordu ama acıyı neredeyse hissetmiyordu. Tek düşünebildiği Alex'in gözlerinde gördüğü çaresizlik ve katıksız dehşetti. Lily gövdenin kenarına ulaştığında mümkün olduğu kadar kollarını Alex'e doğru uzattı. Alex yaklaşmaya çalışırken akıntıya doğru tekmeler savurup kıvranıyordu ama bir yararı olmamıştı.

Dal kökünden çatırdadı. Lily vücudunu akan suyun üzerine doğru uzattı ama dal hâlâ erişemeyeceği kadar uzağındaydı. Alex'in, yapmaya çalıştığı şeyi anladığını fark etti. Gözlerinde tıpkı ormanda geçirdikleri ilk geceki gibi kararlı bir bakış belirdi. Dal tamamen kırılmadan hemen önce sırtüstü yattı.

"Hayır!" Lily'nin çığlığı nehrin uğultusunu bastırarak yükseldi, Alex'in koyu kahverengi saçları ise bir dalganın altında kaybolmuştu.

BÖLÜM 2

Bir Hafta Sonra

Verakko'nun bakışları önündeki ekranlar arasında hızla dolaşıyor ama gördüklerine bir türlü inanmak istemiyordu. Asilerin varlığından ve insanları kaçıırıp onları denek olarak kullanma planlarından haberdardı. Hatta bu ihaneti insanların kendi ağızlarından dinlemişti. Yine de içindeki küçük bir parça, *sözde* gelişmiş halkının hiçbir üyesinin, duyguları olan varlıkları aşağılık bir şekilde kafesleyecek kadar alçalamayacağına dair mantıksız bir umuda tutunmuştu.

Şimdi ise gözlerinin önünde halkının diğerlerinden daha üstün olmadığını gösteren inkâr edilemez bir kanıt vardı. Clecacia'daki beş farklı tesisten gelen, sefil haldeki kadınların ve yalnız bir erkeğin canlı görüntüleri ekranına yansiyordu.

Luka arkasından, "Siktir," diye hırıldadı.

Verakko omzunun üzerinden gözlerini ekrana dikmiş olan adama anlayışlı bir bakış attı. Adamın yüzü solmuş, gözleri belirsiz bir öfkeyle ekrana dikilmişti.

Gözlerindeki öfke kendisi için mi, yoksa ruh eşi Alice için miydi? Luka ve Alice de ekrandakilere benzeyen başka tesislerde

esir tutulmuşlardı. İki haftadan biraz fazla bir süre önce kadınlardan oluşan ufak bir grupta -ki iki kadın hâlâ kayıptı- birlikte oradan kaçmayı başarmışlardı.

Gerçek şuydu ki, Luka esirken daha kötü muamelelerle karşı karşıya kalmıştı. Hem dövülmüş hem de ilaçlarla uyuşturulmuştu ama Verakko, Luka'yı inceledikçe adamın kendi yaşadığı kötü şeyleri umursamadığını fark etti. Clecaniada yüzyıllardan sonra ikinci defa ortaya çıkan açık mavi ruh eşi izleri, iri yapılı adamın bileklerinin ve ellerinin üzerini sarıyordu. Luka'nın bakışları tesisin görüntülerinden, şu anda içinde bulundukları küçük kulübenin çıkışına kaydığında farkında olmadan parmaklarını izlerinin üzerinde gezdiriyordu.

Verakko dikkatini elindeki işe geri verdi ve zihnini duygularını kemirmekte olan, istenmeyen merak sancılarından kurtarmaya çalıştı. Şu anda bir gün kendisinin de ruh eşini bulacağına dair hayaller kurmaya başlamasının bir yararı olmazdı.

Çevik parmaklarıyla sağındaki holografik kontrol panelini kavradı. *Neredeyse hazır.*

Şanslıydı ki, her tesiste iki ya da üç koruma bulunuyordu. Verakko son birkaç dakikadır onları olabildiğince sessiz bir şekilde tuzığa düşürüyordu. Tesislerinin kontrol odalarında oturdukları ve kapıların kilitlenme seslerini fark etmedikleri için çoğunu kilit altına almak kolay olmuştu. Ancak diğerleri koridorlarda dolaşıyordu. Parazit sesi yayınlayarak onları boş hücrelere çekmişti. Korumalar hatalı ekipmanları incelemeye başladığında arkalarından kapıyı mühürlüyordu. Geriye yalnızca tek bir koruma kalmıştı.

Verakko'nun dişleri öfkeyle zonkluyordu. Korumaların sonuncusu şu anda bir kadınla aynı odadaydı. Kadın kameradan uzağa bakan bir sandalyeye bağlanmıştı, adam ise yanındaki

VERAKKO'YU KURTARMAK

taburede oturuyordu. Şu an için yalnızca konuşuyorlardı ama bu iğrenç adamın ne planladığını yalnızca Tanrıça bilebilirdi.

Kraliçe'nin tutsak insanları kurtarmak için önerdiği fikir en hafif tabirle kusurluydu. Tesis çıkışlarını uzaktan açarak insanları vahşi doğaya, nasıl hayatta kalacaklarını bilmeden serbest bırakmak ilk bakışta oldukça saçma görünmüştü. Ancak diğer alternatifler çok daha kötüydü. Asiler, bilinen diğer adlarıyla PRIC, henüz ifşa olduklarını bilmiyorlardı.

Eğer Kraliçe ve ordusu bu gizli tesislerin her birini bulabilmek için ellerindeki tüm kaynakları harcarsa bu bilgi Asilere ulaşabilirdi. Onlar da kimliklerinin açığa çıkmasından önce delilleri, yani insanları ortadan kaldırmayı tercih edebilirlerdi.

İnsanları kurtarmak için uyguladıkları bu strateji umut verici olmaktan ziyade cesaret kırıcıydı. Diğer yandan daha fazla kilit altında kalmalarına da izin veremezlerdi. İnsanlara neler yapmış olabileceklerinin düşüncesi bile Verakko'nun ürpermesine neden oluyordu. Tesislerin konumlarına erişmek için bir yol bulamamak ise resmen kanını kaynatıyordu.

Verakko koridordaki alarmı çalıştırırken, "Alice'in gelmesi için neredeyse hazırım," dedi ve korumaların sonuncusunun da neler olduğunu anlamak için uzaklaşmasını izledi. Koruma kullanılmayan bir koridorda yeteri kadar ilerledikten sonra Verakko kalan tek çıkışı da mühürledi ve dönüp şaheserini inceledi. Kilitlenmiş olan korumaların çoğu kapılara vuruyordu, kontrol odasındakiler ise hâlâ kilitlendiklerini fark etmemişti. Verakko arkasında kimsenin olmadığından emin olunca tekrar konuştu. "Artık Alice'i getirmen gerekiyor."

Luka da kaşlarını onun gibi çatmıştı, hiçbir şey söylemedi. Alice'in burada olma düşüncesinden hoşlanmadığı belliydi ama anlaşılan bu kararlı kadının, bu inatçı adamın üzerindeki etkisi oldukça fazlaydı.

Eğer bir ruh eşim olsaydı tehlikeye bu kadar yakın olmasına asla izin vermezdim. Asla.

Luka hareket etmek için hâlâ bir hamle yapmayınca, Verakko adamı *tesir* edip etmemek konusunda kararsız kaldı. Genelde *tesir etmek* hoş karşılanan bir şey değildi ama böyle bir durumda adamı biraz cesaretlendirmek çok da kötü olmazdı. Elbette, Luka'nın zihninin *tesir* altında kalıp kalmayacağı bambaşka bir konuydu. Halkının, yani Swadaethlerin zihinlerini kullanarak başkalarının düşüncelerini etkileyebilmeleri eşsiz bir yetenektir. Ancak çoğu eşsiz şeyde olduğu gibi, uygulamayı anlamayan kişiler bu fikirle dehşete kapılıyordu.

Verakko bu düşüncesinden vazgeçti. Her ne kadar Luka'nın dikkati dağınık ve muhtemelen stresli olsa da -ki bunlar başarılı bir *tesir* için mükemmel koşullardı. Luka, Verakko'nun ne yapmaya kalkıştığını fark ederse... çok kötü olurdu.

“Artık hazırım. Onu çağır. Kadınlarla konuşup onlara nasıl kaçacaklarını açıklaması-”

Dışarıdan gelen bir çığlıkla ikisi de bakışlarını çıkışa doğru çevirdi. Luka endişeli gözlerini ekrana kaydırıp ardından tekrar kapıya döndü.

“Git!” diye bağırdı Verakko, içgüdüsel olarak bu emri *tesirle* vermişti ama Luka çoktan fırlamıştı.

İlk tesisteki iletişim sisteminin erişimini sağlama alırken korku boğazının etrafını sıkıyordu. *Ne kadar zamanım var?* Yumrukların ve acı dolu çığlıkların yankıları kapıdan içeriye sızıyordu. Verakko kaskatı kesilmişti. Planlandığı gibi her insanla teker teker konuşmak için zaman yoktu.

Verakko tam elindeki işe odaklanacakken biri ya da bir şey ağır bir gümbürtüyle binanın yan tarafına fırlatıldı.

Başta insanlarla konuşma görevini Alice'in üstlenmesi planlanmıştı. Verakko'nun sesi ve kelime seçimleri fazlasıyla yabancı

VERAKKO'YU KURTARMAK

görüldüğünden güvensizlik yaratabilirdi. Ayrıca tüm insanların dil çeviricilerle donatılmış olduğunun garantisi yoktu. Eğer yeteneğini kullanmak için doğru bir zaman varsa, şimdi tam zamandı. Hızla iletişim sistemlerini programladı ve sesinin yalnızca insanların olduğu hücrelerdeki hoparlörlerden çıkması için birkaç değerli dakikasını harcadı.

Dışarıdan gelen güçlü bir kükremeyi, çok yüksek sesli bir çattırtı takip etti. Dışarıdan bir adam, “Yulo eldivenleri var!” diye bağırdı.

Gözlerini sımsıkı kapattı ve zihnini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. “Merhaba, insanlar. Ben dostum.” Yirmi kadar tutsak onun kelimeleriyle birlikte oldukları yerde irkilirken ya da sıçrarken içinde bir rahatsızlık oluştu.

İnsanları *tesir* ederken sakinliğinin sesine yansıması için kendini zorladı. “Dinleyin. Birazdan kapılarınız açılacak. Bu gerçekleştiğinde koşmanız gerekiyor. Döner bir merdiven arayın ve en üst kata kadar koşun, sonra ön kapıdan dışarıya çıkın. Dışarı çıktığınızda buradan olabildiğince uzaklaşmanız sizin yararınıza olur. Şehri bulmaya ve mümkün olduğunca dikkat çekmeye çalışın. Birini bulduğunuzda Tremanta Kraliçesi ile konuşmak istediğinizi söyleyin.”

Gürleyen, ıstıraplı bir kükreme evi salladı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi, Alice tehlikede olmalıydı. Yardım etmesi gerekiyordu.

Elindeki tüm tesir gücünü sözlerine aktararak, “Kapılar açık. Şimdi!” diye bağırdı.

İnsanların ayağa kalkıp artık aralanmış olan hücre kapılarına doğru ilerleyişini izlerken nefesini tuttu.

Verakko hızla dönüp kulübenin kapısını açtı ve dışlarını göstererek dışarı çıktı. Diş etlerinin yanmaya başladığını

hissedebiliyordu, dişleri ölümcül bir zehirle doluyordu. Sessizce geceye karışmadan önce son bir kez daha ekranlara baktı.

Olay yerini incelerken binanın çevresindeki gölgelere sığınarak fazla dikkat çekmemeyi başarmıştı. İkincil gözkapağı yerine oturmuş, parlayan gözlerini gizliyordu. Strigi türünden bir adam, son derece illegal olan Yulo eldivenleriyle ateş etmek için hazırlanarak sık gölgeliklerin altından yükseliyordu. Diğer iki kanatlı Strigi ise Luka ve Kadion ile boğuşuyordu.

Üçe karşı üç demek, ha? Hadi ama. Verakko alçak sesle güldü, usulca hareket ederek eldiveni Luka'nın başına doğru tutan adamlardan birinin arkasında durdu.

Strigiler, ölümcül kanatlarından dolayı öldürmesi zor yaratıklardı. Avucunuzun içine düştüğünü sandığınız anda birden uçarak ulaşılmaz olurlardı. Kanatları en büyük güçleri olsa da aynı zamanda en büyük zayıflıklarıydı. Geniş kanat açıklıkları dövüş sırasında kör noktalar yaratıyordu ve kanatlarını arkalarına bükmemeleri sırtlarını hedef haline getiriyordu.

Strigi, Verakko'nun arkasında olduğunu hissettiğinde kaskatı kesildi. Geç kalmıştı. Verakko bir eliyle adamın çenesini arkasından kavradı ve diğeriyle de kafasının tepesinden tutarak, berbat bir çatırtı duyana dek aşağıya doğru çekti.

Luka omzunun üzerinden Verakko'ya baktı ve hızla başını salladıktan sonra Alice'in sadece birkaç dakika önce durmuş olabileceği karanlık ormana doğru koştu.

Verakko gözlerini geriye kalan ve şimdi başının etrafında daireler çizen iki Strigi'ye dikti. Az önce boynunu kırdığı adamı omuzlayıp, Kadion ve kendisini Yulo eldiveninin atışlarından korumak için kalkan olarak kullandı.

Kadion, Yulo eldivenini Strigi'nin pörsümüş elinden çıkarmaya çalışırken kulak tırmalayan bir sesle, "Başarabildiler mi?" diye sordu.

Öfkesi dişlerini sızlattırken yüzünü buruşturdu. “Bu koşullar altında yapabileceğim kadarını yaptım.” Yeşil bir ışık huzmesi ölü adamın kanatlarını yakıp Verakko'nun kulağını teğet geçti. Yanık tüyün ekşi kokusu ayaklarının dibindeki kan gölünün kokusuyla karışarak burun deliklerini işgal etmişti. “Planınız nedir, General?”

Kadion eldiveni bağlamayı bitirmişti, Verakko'ya gamzelerini göstererek çarpık bir gülüş attı. “Planım, ateş etmek.”

Ne kadar zekice. Verakko gözlerini devirip kanatlı adamı bir kenara fırlatmaya hazırlandı. “Sadece onları yakına getir, gerisini ben hallederim.”

Bir anda Kadion'un yüzündeki çocuksu sırtış kayboldu ve yerini adamın savaşta bilinen sert, soğuk kayıtsızlığı aldı. Bu ani ve hızlı tutum değişikliği, Verakko'nun bile biraz uzaklaşmak istemesine neden oldu.

Kadion çömeldi ve kafasındaki derin yaradan sızan ince kan damlaları, yukarı çevirdiği yüzünden aşağı süzölmeye başladı. “Amacımız öldürmek değil güçsüz hale getirmek, bu yüzden ölmek üzere olmadığımız sürece o ısııkları kendine sakla.”

“Anlaşıldı.”

Kadion'un hızlıca başını sallamasıyla Verakko, Strigi ölüsünü havaya kaldırmak için hatırı sayılır gücünün hepsini kullandı. Bu şekilde bir anlığına da olsa Yulo eldiveninden ciddi bir hasar almamak için saldırganları şaşırtmıştı.

Ancak bu adamlar diğerlerinden daha zekiydi. Ölen meslektaşları gibi yerde dövüşmektense havadan saldırıyorlardı. Verakko etrafa göz attı, saldırmak ya da saldırıyı ertelemek için bir yol arıyordu. Bu Strigilerden herhangi birinin, kulübenin içindeki kontrol merkezine ulaşmasını engelleyip kadınlara kaçmaları için yeterli bir zaman kazandırabilirse en azından bu gece yaşananlar bir hiç uğruna olmazdı.

Boğazından öfkeli bir hırıltı yükseldi. Etrafta silah olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu ve havadaki saldırganlara ulaşmanın tek yolu bir ağaca tırmanıp atlamaktı. Diğer yandan bu fikrin işe yaramaması için birçok sebep vardı. Şu anda bir gölge zıpkını için neler vermezdi.

Adamlar aniden birbirlerinden uzaklaştılar. Verakko bakışlarını tepesinde uçmaya devam eden Strigi'den ayırmıyordu. Adam ateş açtığı anda yakınlardaki bir koruluğun gölgesine sığındı. Bir Yulo eldiveninden gelen ateşin kalçasından geçtiğini hissedince çılgınlığını bastırdı. Teninin daha da koyulaşıp kamufle olmasını sağlayan yeteneğini kullanarak karanlık zeminde süründü.

Verakko ateş kesilince açıklığa baktı. Korulukta gizlenen üçüncü bir adamın, şimdi elinde bir bıçakla Kadion'un arkasından sessizce ona yaklaştığını görünce dehşete kapıldı. Daha önce Yulo eldiveni olmadığı için mi savaşa katılmamıştı?

Adam bıçağın sapını kavrayınca Verakko bu onursuz duruma dayanamayarak öfkeyle kükredi. Dişlerine dolmuş zehir serbest kalmak için can atıyordu. Hızlıca tepesine bakmak için şansını kullandı ve Strigi'nin dikkat dağıtmak için Kadion'a doğru harekete geçtiğini gördü.

Verakko, Kadion'un arkasından yaklaşan saldırgana doğru koştu, ayak seslerini minimumda tutmaya özen gösteriyordu. Birkaç adım yakınına ulaştığında iriyarı olan Strigi arkasını dönüp kanatlarıyla, Verakko'nun bacaklarını yerden kesmeye çalışmadan önce beceriksizce kılıcını savurdu.

Verakko eğilip yerde yuvarlandı, sonra sıçrayarak adamın sol kanadını koluyla kaburgasının arasına hapsedmeye çalıştı. Diğer eliyle de adamın omzundan kanadının tepesine kadar uzanan, kalın ama içi boş kemiği kavrayıp aşağı çekti ve onu ikiye ayırdı.

Adam çılgınlık atıp kılıcını vahşice Verakko'ya doğru savurdu. Verakko son anda sıçrayarak Strigi'nin karşısına geçti. Dişlerinin

arasından tıslayarak bir kahkaha attı. “Artık uçup kaçamıyorsun, değil mi?”

Strigi türünden olan adam normalden daha iriydi, fazla istekli bir savaşçının öfkeli ve biraz da boş bakışlarına sahipti. Onur ve sadakati çok da dikkate almadan savaşa koşan, tek derdi birilerini öldürüp ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamak olan biriydi. Adamın bakışları Verakko'nun yanına kaydı; kalçasındaki açık yaradan hâlâ kan sızıyordu. Eğer bu savaşı yakında kazanmazlarsa ve Verakko kendini bu şekilde zorlamaya devam ederse kan kaybından öleceğinin bilincindeydi. Adamı incelerken uzuvlarının gevşemesine izin verdi. Seri bir hareketle ağırlığını sol bacağından sağ bacağına vererek adamın şaşkın bakışlarını kendine çekti. “Kanadın kırık ama şu an saldırırsan hâlâ isabetli bir atış şansın olabilir.”

Verakko *tesir* gücünün yükseldiğini hissedebiliyordu. Adamın gözleri parlayıp kısıldı. Sanki aklına Verakko'yu nasıl alt edebileceğine dair müthiş bir fikir gelmiş gibi dudağının kenarı iğrenç bir şekilde kıvrıldı.

Zavallı sefil yaratık başına geleceklerden habersizdi. Verakko *tesir* gücüne yardımcı olması için zayıf bir şekilde yarasını kavradı ve tam da beklediği gibi adam yüksek sesle uluyarak ona doğru koştu. Bir adım kadar yaklaştığında ve yüzüne güven dolu bir ifade yerleştiğinde Verakko eğildi. Adam üstüne gelirken kılıç tutan kolunu kavradı. Strigi kendini düzeltmeden Verakko köpek dişlerini adamın dirseğinin hemen altına geçirip zehrinden birkaç damla saldı.

Gözleri dehşetle büyümüş cüsseli adam titreyerek dizlerinin üzerine düşerken Verakko geri çekildi. Adamın önünde çömelip tek parmağını göğsüne koydu ve devrilip sonra da yere yığılmasını izledi. “Onu bir korkak gibi sırtından bıçaklayacaktın. Şimdi de bir korkak gibi öleceksin.”

Adam boğazından hırıltılı bir ses çıkardı, gözleri yaşarmıştı. Verakko çenesini sıktı. *Siktir*. Ölmeyi hak etmişti ama Verakko halkının bir kısmı gibi kurbanlarının acı çekmesinden zevk almıyordu.

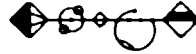
Adamın gözünden tek bir damla yaş döküldü. Uzuvarları kendisini kaldırmak için tüm gücünü ortaya koyuyormuş gibi titriyordu. Verakko daha fazla dayanamadı.

Biraz öne doğru eğilerek, “*Uyu artık. Acı hissetme,*” diye fısıldadı.

Hemen ardından adamın vücudundaki gerginlik kayboldu ve gözkapakları ağırlaştı. Verakko’nun az önce hissettiği kan akıtma arzusu Strigi’nin gözlerindeki yaşam sönmeye başlarken yavaş yavaş kayboldu. Her zaman olduğu gibi göğsünde küçük bir pişmanlık düğümü hissetti. Annesi bahşetmiş olduğu bu minik merhamete şahit olsaydı ondan utanırdı.

Açıklıkta güçlü bir ses yankılandı. “Sorgulama için birini canlı bırakmamız gerek.”

Verakko kendini toparlayıp tekrar mücadeleye atılmadan önce başının arkasında cızırtılı bir darbe hissetti ve her şey karanlığa gömüldü.

Buz parçaları Verakko’nun yüzüne çarparak onu uyandırdı. Başı şiddetli bir şekilde zonkluyordu ama kendini çok hafif hissediyordu. Aşağıya baktığında donakaldı. Korku damarlarında geziniyor, tüm acılarını dağıtıp geriye yalnızca dehşet bırakıyordu. Strigilerden bir tanesi onu kollarından tutarak uçuyor, kanatları soğuk havayı kuvvetle savuruyordu.

Bu kadar yüksekte olmak Verakko’nun en kötü kâbusuydu. Kalbi sanki yerinden çıkacakmış gibi kontrolsüzce atıyordu, nefes alış verişleri sıklaşmıştı.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Bir yolunu bulup aşağı inmeliydi. Hem de hemen.

Gözlerini kapatarak kendini sakinleşmeye zorladı, ne zaman yükseklik korkusuyla başa çıkmaya çalışsa bunu yapardı. *Sen yüksekten korkmuyorsun, sen düşmekten ve yeri boylamaktan korkuyorsun. Tek yapman gereken yere yakınlaşmak.*

Altında Sauven Ormanı vardı. Öyle olmalıydı. O kadar uzun süre bilinçsiz kalmasının imkânı yoktu.

Onu tutan Strigi'ye sert bir bakış attı. Adamın yüzü kesiklerle ve taze morluklarla doluydu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Adamı nasıl *tesir* altına alabilirdi? Aklından ne geçiyor olabilirdi? Verakko'nun gözüne, adamın sol pazısına bağladığı iletişim cihazı takıldı. Kendi pazısına baktığında ise iletişim cihazının olmadığını gördü. *Lanet olsun!*

Özellikle yoğun, bulutların daha alçakta olduğu bir yerden geçerken buz parçaları tekrar tenine battı. Adam nefesinin altından küfredince Verakko cevabını almış oldu.

“Alçaktan uçmak çok daha rahat olur. Bu bulutların içinden çıkmalısın.” Verakko sesini çok yükseltmemişti ama duyulabileceğinden emin olduğu bir tonda konuşmuştu.

Adam Verakko'ya bakmadan aniden zemini inceledi, gözleri bir yaşam belirtisi arıyordu.

Verakko tekrar *tesir* gücünü kullandı. “Aşağıda sadece ağaçlar var. Emirleri takip etmediğini görecektir kimse olmaz.”

Adam dalışa geçti, bulutlardan çıkıp daha sıcak havaya doğru alçaldı. Ormanın birkaç yüz metre üzerinde süzölmeye başladı.

Hâlâ çok yüksek.

“Kanatların bu taşıdığın fazladan yükten dolayı ağrıyor. Belki de kısa bir süre dinlenebileceğin bir yer bulmalısın.”

Adam, ağaçların tepeleri birkaç adım uzaklıkta kalana dek dalışa geçti ama sonra gözlerini kısarak kafasını iki yana salladı.

Tesir etkisini kaybediyordu. Verakko tekrar aşağıya bakınca mi-desi bulandı. Bu yükseklikteki bir düşüşten sağ çıkabilirdi ama... acı? Kırılan kemiklerin ve değişik açılarda bükülen eklemlerin anısı zihnine hücum etti.

Son bir deneme.

“Boğazın kuru. İleride bir nehir var. Biraz temiz su içmek için mükemmel bir yer.”

Adam gözlerini nehrin bahsinin geçmesiyle kısıtı ama sonra genişledi. Verakko işte o zaman adamın *tesiri* tamamen üzerinden attığını anladı.

Verakko geriye kalan tüm gücünü toplayarak bacaklarını kaldırdı ve adamın büyük kanatlarından birinin etrafına doladı. Keskin bir şekilde döne döne, aşağıdaki sık ağaçlara doğru dalışa geçtiler. Adam çırpındı ama hem Verakko’yu kollarından tutup hem de bacaklarının sıkı kavrayışından kurtulması mümkün değildi. Verakko bir kolunu zorla kurtardı ve iletişim cihazını çekip almak için boğuştu ancak cihaz parmaklarının arasından kayarak hemen aşağıda akan nehre yuvarlandı. Verakko küfredip adamı ön kollarından kavradı, dişlerini bulduğu her parça ete geçirmeye çalışarak saldırdı.

Dişlerini adamın üst koluna sürterken geriye kalan zehrin-den birkaç damla enjekte etmeyi başarabilmişti. Bu doz Strigi’yi öldürmeye yetmeyebilirdi ama zarar vereceği kesindi.

Adam dehşetle sızlayan kesiğe baktı. Verakko’nun umduğu ve korktuğu şekilde adam onu serbest bıraktı.

Verakko bir anlığına havada asılı kaldı. Sonra düşmeye başladı. Gergin bir halde düşerse daha çok hasar alacağı için vücudunu gevşetmeye çalıştı. Omzu bir dala çarpmadan hemen önce lacivert gökyüzü kayboldu ve gözlerinin önünde yıldızlar dans etmeye başladı.

LUKA'YI BULMAK

Tenini çizen küçük sopa ve dallara tutunmaya çalıştı ama ne zaman karanlıkta tutunabileceği bir dal ya da fidan görse geç kalıyordu. Ağaçlar vücuduna sert darbeler indirmeye devam etti, ta ki sık, alçakta asılı duran bir dal başına çarpana kadar. Görüşü bulanıklaştı. Yumuşak zemini altında hissedebiliyordu. Artık düşmüyordu. Dünya bir kez daha karanlığa gömülmeden önce tek hatırladığı bir hendeğin içinde yine aynı pozisyonda uzandığıydı. Yaralanmıştı, biri onu hiç bulabilecek mi diye merak ediyordu.

BÖLÜM 3

Lily ısırdığı meyveden fışkıran pembe suyun; yıpranmış ama temiz olan beyaz gömleğine sıçramasıyla dişlerini sıktı. *Şimdiden mi?* Daha ö öğleden sonra kıyafetlerini yıkamak ve kurutmak için değerli saatlerini harcamıştı. Neden zahmet etmişti ki?

Yaklaşık bir haftadır yabancı ormanda tek başına geziniyordu ve bu onu yıpratmaya başlamıştı. Kendini hem aç hem susuz hissediyor, bitmek bilmeyen böcek ısırıkları ve sürekli hiper farkındalık hali, Dünyadayken hiç hoşlanmadığı şimdi de hor gördüğü şeylerdi. Tüm bunların üstüne zaten zayıf olmasına rağmen neredeyse beş kilo vermişti.

Küçük meyveyi çimden dokuduğu çantasına atarken parlak ateşin titreşen alevlerine baktı ve düşüncelere daldı. Artık bir çukurda gizlenmiyordu. İki gün önce bulduğu küçük açıklık, Alex'i ararken kamp yaptığı yerlerle kıyaslandığında çok daha konforluydu. Yumuşak, yosun kaplı toprak parçası nehre yürüme mesafesindeydi ve üç tarafı ağaçlarla çevriliydi. Buradan ayrılmayı hiç istemiyordu fakat yarın yine nehre inmesi gerekiyordu.

Alex ile yolları ayrıldıktan sonra kendini nehir kıyısına sürüklemiş, ardından kıyı boyunca koşabildiği kadar hızlı koşmuştu. Bacakları pes edene kadar aralıksız ilerlemişti ama Alex'e dair

en ufak bir iz bulamamıştı. Nehirde kaybettiği çantadan kıyıya vuran herhangi bir erzak bile yoktu. Sonra da beş gün önce berbat bir sağanak yağmur tüm bölgeyi sular altında bırakmış, Lily'yi daha yüksek yerlere geri çekilmesi için zorlamıştı. Alex'e dair herhangi bir iz ya da yırtılan çantasındaki kayıp erzak, nehrin daha da aşağısına sürüklenmiş olmalıydı.

Ne kadar ararsa arasın asla bulamadığı böceklerin ötüşü kulaklarında yankılanıyordu. Kollarını beline sarıp suratını astı. Şu an Alex'in burada olması için neler vermezdi. Dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. Kadın, böceklerin gürültüsünü gölgeleyecek kadar konuşkandı. Alex bu konuda her zaman harika olmuştu. Lily, arkadaşının ruh halini bu kadar çok etkilediğini daha önce fark etmemişti. Alex'in hep bu kadar çok konuşup konuşmadığını merak etmişti. Belki Lily'nin kendisine yüklediği baskıyı hafifletmek için durmadan sohbet ediyordu. İki türlü de yalnızlık Lily'yi yıpratıyordu.

Neden Alex'e devam etmesini söylemişti ki? Ona olduğu yerde kalmasını söylemeliydi! Lily, *Hayır*, diye karşı çıktı. *Ya sağ kurtulamasaydım?* Alex'i kendisini beklemeye zorlamak bencilce olurdu.

Kaçırılmasından sadece birkaç gün önce sürdüğü pembe ojedan geriye eser kalmayan tırnaklarını kemirirken aklındaki planın üzerinden bir kez daha geçti. Tek başına geçirdiği ilk birkaç gün pek de akıllıca davranmamıştı. Arkadaşını bulmak uğruna bedenini fazlasıyla zorlamıştı. Gece yalnızca birkaç saat uyumuş ve yol üstünde bulduğu azıcık şeyleri yemişti. Eğer gerçekten durup düşünse, şu anda ölmüş olması gerektiğini fark ederdi. Test etmeden rastgele yediği şeylerden dolayı muhtemelen zehirlenmişti.

Belki ölmemişti ama inanılmaz derecede hastalanmıştı. Arıtılmamış sudan mı, yoksa yediği şeylerden miydi bilmiyordu

ama yol boyunca mide sancılarından birkaç kez durmak zorunda kalmıştı. Meğer fırtınalı sağanak kâbustan ziyade lütufmuş çünkü yağış geçene kadar onu sığınağa girmeye zorlamış ve Lily'ye nehir suyuyla kıyaslandığında içmek için daha güvenli bir su sağlamıştı. Tepedeki yüksek, aşınmış kayaların arasındaki karanlık, boş bir yarığın içine emeklemiş ve hastalığının en kötü dönemini atlatırken vahşi hayvanların bunu fırsat bilmemesi için dualar etmişti.

İki gün süren sefaletten sonra tekrar aklını başına toplamıştı. En sonunda eğer arkadaşına ne olduğunu öğrenmek istiyorsa daha zekice davranması gerektiğine karar vermişti.

Lily, Alex'i düşününce göğsünün patlamak üzereymiş gibi genişlediğini hissetti. Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. *O zeki bir kadın. Kıyıya ulaşmış ve tıpkı konuştuğumuz gibi nehir boyunca yürümeye başlamıştır.* Lily onu dağılmaktan alıkoyan tek aktiviteyi, kendi kendine konuşmayı sürdürdü. *Yakında ona dair bir iz bulacağım; yağmur yüzünden daha da aşağıya sürüklenmiş olmalı, o kadar.*

Ardında bulunacak bir şey kalıp kalmadığını sorgulayan, zihninin derinliklerinden gelen sesi öfkeyle susturdu.

Neyse ki ateşten gelen yüksek bir *çıtırtı* sesi dikkatini dağıtmıştı. Ateşe biraz daha odun atmak için yığına uzanırken küfretti. Bugün topladığı tüm odunları nehir kenarında bırakmıştı.

Sabahı odun keserek ve ağır çıra yükünü taşıyarak geçirdikten sonra berrak suya karşı koyamamıştı. Yeterince uzun bir süredir kirliydi, değil mi? Çalışmak yerine kendini ve giysilerini yıkayıp güzel, büyük bir kayanın üzerinde güneşlendiği birkaç saatlik eğlenceyi artık hak etmişti. Eh, zaten tam olarak da bunu yapmıştı. Lily lanet ederek lekeli gömleğine baktı. İki saat boyunca kendini temiz ve yenilenmiş hissetmişti, şimdiyse bu kahrolası

ateşin yanmaya devam etmesi için bu karanlıkta nehre gitmek zorundaydı.

Yüzünü buruşturarak yerinden doğruldu. Sabah yaptığı ağır işten dolayı kasları sertleşmişti, dudaklarından itiraz dolu bir inilti yükseldi. Ateşten bir dal kapıp yanan kısmı önüne doğru tuttu. Buradaki kıyı boyunca ağaçlar daha seyrek ve bulunduğu noktadan yalnızca teki gözüken iki ay ise bölgeyi yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Lily kendine, ateşin hayvanları uzaklaştırmak için olduğunu söylemişti ama aslında sadece kendi rahatı içindi.

Etrafta gizlenen hayvanlar tarafından saldırıya uğramamış olsa da onların tüm gün boyunca kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Burada ne kadar çok vakit geçirirse, onu takip eden hayvanların oldukça zeki olduğuna ve hamlelerini yapmadan önce kendisinin ya çok zayıf düşmesini ya da yaralanmasını belediklerine daha çok inanmaya başlıyordu.

Ağaçlardan bir hışırtı yükseldiğinde Lily meşalesini havaya kaldırarak olduğu yerde döndü. Çömeldi, durumun ne gerektireceği bilinmezdi ama koşmak ya da dövüşmek için hazır pozisyondaydı. Hışırtı sesi artmaya başladı, karanlık ormanın içine doğru bakarak herhangi bir hareket yakalamaya çalışıyordu. Hiçbir şey göremedi. Dalların kırılma sesi kulaklarına ulaşınca sesin önünden değil, arkasından geldiğini fark etti.

Bu da neyin nesi?

Tepesinden yüksek bir çarpma sesi duyuldu. Hemen yoldan çekildi, kayarak durduğu sırada pantolonu ince kalçasından aşağı doğru sürüklenmiş ve yan tarafını korkunç bir şekilde yere sürtmüştü. Yere düşen şey her neyse altındaki zemini titrettigine göre oldukça ağır olmalıydı. Sırtüstü sürünerek uzaklaştı, gökten düşen karanlık, şekilsiz yığını gözünün önünde tutmaya çalışıyordu. Hâlâ yanan meşalesine doğru uzandı, tam kaçmaya hazırlanıyordu ki düşen şeyden derin bir inilti duyuldu.

Lily donakaldı, kalbi hızla atıyor ve nefes almakta zorlanıyordu. Ses bir insana, hatta bir adama ait gibiydi. Lily mahvolmuştu. Kanı adrenaline kaynıyor, onu kaçması için zorluyordu ama kendini tuttu. Bir yandan Alex'ten sonra kimseyi görmemişti ve onu bulmak için umutsuzca yardıma ihtiyacı vardı. Diğer yandan ise bu... şeyin... bir adam olup olmadığını bilmesinin imkânı yoktu. Eğer öyleyse bile adamla birlikteyken mi, yoksa tek başınayken mi daha çok tehlikedeydi?

Artık başkasını umursamayacak kadar sefil biri miyim?

Lily bu düşünceyi aklına geldiği gibi zihninden attı. Artık kendi iyiliğini düşünmüyor olabilirdi ama hâlâ Alex'e dair herhangi bir iz bulmaya ihtiyacı vardı. Arkadaşını bulmak için elinden geleni yapmazsa kendisiyle yaşayamazdı.

Önündeki şekil hareketsiz kalmaya devam etti. *Ah, kahretsin. Öldü mü yoksa? Aceleyle ona doğru ilerledi.*

Yavaşlayarak yaratığı inceledi. Meşalesini kaldırarak bakınca siyah, uzun kollu bir kazak giymiş, iriyarı, kaslı bir sırtın şeklini seçti. Lily yutkundtu. Bu şey kesinlikle bir adamdı. Sırtının usulca alçalıp yükselmesi de hâlâ nefes aldığını kanıtlıyordu.

Belki yakındaki bir kasabadan geliyordu. Bu şekilde Lily'yi o tarafa yönlendirebilirdi. Geniş omuzlarına baktı. Peki buraya nasıl gelmişti ki? Kanatları yoktu. Onu sığınakta esir tutan adamlardan birinin kanatları olduğunu hatırlıyordu. Lily'nin rüyeleri ürpermişti, başka birini görmenin verdiği heyecan onu yeniden temkinli davranmaya itmişti.

Eliyle yeri süpürürken küçük bir taş buldu. Taşı adamın sırtına attı ve nefesini tutup bekledi. Tepki yoktu. Sonra kalkıp uzun bir dal aldı ve adamı dalla dürttü. Adam hareketsiz kalmaya devam etti.

Bu çok saçma. Alex'in ne tarafa kaybolduğunu anlamasına yardımcı olabilecek tek kişi, sırf Lily fazla yaklaşımdan korktuğu

için şu an yavaşça ölüyor olabilirdi. Derin bir nefes alarak cesaretini topladı ve adama yaklaştı. Adamın iri bedeninin yanında diz çöktü ve iç çekerek onu sırtüstü çevirdi. Adamdan başka bir sessiz inilti yükseldi ama tek yaptığı buydu, hâlâ hareket etmiyordu. Meşalenin yumuşak ateşi adamın yüz hatlarını aydınlatınca Lily'nin nefesi kesildi. Uzaylı olduğu açıkça ortadaydı ama daha önce gördüğü hiçbir uzaylıya benzemiyordu.

Teni koyu bir lacivert tonundaydı ancak üzerinde küçük kesik ve çiziklerin olduğu bazı bölgeler yeşile dönmüştü. Uzun ve sivri uçlu kulaklarında sanki bir zamanlar küpe takılmış gibi duran belirsiz delikler vardı. Lily başını eğip adamın belirgin kare çenesini, düz, muhteşem burnunu ve çıkık elmacıkkemiklerini inceledi. Hayatında daha önce hiç böyle mükemmel şekilli bir yüz görmüş müydü? Adamın kara kaşları endişeyle yukarı doğru çatılmıştı ve dolgun dudakları hafifçe seğiriyordu. Lily'nin elleri istemsizce adamın kaşlarını düzeltme dürtüsüyle kıvrandı...

Üstelik kokusu... Kıyafetleri serin bir havayla ceviz ağacı karışımı gibi kokuyordu ama alttan gelen, ne olduğunu anlayamadığı bir koku daha vardı. Tanımlamaya çalıştıkça cevaptan daha da uzaklaşıyor gibiydi. Sanki bir rüyayı kovalamak gibiydi.

Başını iki yana salladı. *Kendine gel.*

Lily adamın vücudunun geri kalanını inceleyip herhangi bir yarası var mı diye kontrol etti. Adam hareketsizce yatmaya devam edince kendini biraz daha cesur hissetti. Omzu yerinden çıkmıştı, muhtemelen düştüğünde olmuştu. Yüzünü acıyla buruşturdu. Yerine oturturken canı çok fena yanacaktı. Biraz daha eğilince adamın kazağının yan tarafının nemli olduğunu fark etti. Kazağı kaldırıncı kalçasındaki derin yarık ortaya çıktı. Soluk yeşil yarasından, kendisinininki gibi kırmızı kanlar akıyordu. Kanı, adamın yakın bir zamanda herhangi bir hayati tehlike yaşamayacağını düşündürecek kadar yavaş akıyordu.

Lily topuklarının üzerine oturdu. Bir karar vermesi gerekiyordu. Ya adamı burada bırakıp gecenin karanlığında kaybolacaktı ya da onu kamp alanına götürüp yardımcı olacaktı.

Zihninde bir düşünce belirdi. *Ya o da kadınları tutsak etmeyi seven adamlardan biriye?*

İçindeki bir fısıltı, “*Ya değilse?*” diye cevap verdi. Birden Alex’in, uzaylıların onları yiyecek olarak kafeslere koyduğu yönündeki yorumunu hatırladı ve midesinin bulandığını hissetti.

Meşaleyi adamın kafasının yakınına toprağa sapladı. Adamın üzerine tırmanıp üstdudağını kaldırdı. Dişleri keskin görünüyordu, sanki bir vampire ait gibiydi. Kan beynine sıçradı, kulakları zonklamaya başladı. Belki de uzaylıların tüketimi için insanları yiyecek olarak *yetiştiriyorlardı*. Yalnızca avcıların böyle dişleri olurdu.

Adamın göğsünden sarsıcı bir hırıltı yükseldi. Lily’nin bakışları hızla yukarı kaydı ve adamın parlak yeşil gözleriyle buluştu. Tüm nefesi göğsünde sıkışmıştı. Gözleri öfkeli ve tetikteydi. Ayrıca tüm dikkatini kadına vermişti. Lily kaçamadan adam hâlâ dudağının üzerinde duran elini kavradı ve onu bir anda sırtüstü yatırdı. Diğer bileğini de kızın başının üzerine getirip ona doğru eğildi.

Keskin dişleri açıktaydı, ateşin ışığıyla parlıyordu. Lily kıpırdanarak adamın ağırlık merkezini öne doğru itip dengesini bozmaya çalıştı ancak adam fazla ağırdı. Üstelik Lily’nin kendini savunmak adına bildiği herhangi bir hamleyi yapacak gücü de kalmamıştı.

Adam hırıltılı bir sesle, “Neredeyim?” diye sordu, bakışları odağını kaybediyordu.

Lily geriye kalan tüm gücünü kullanarak adamın altında debelenirken, “Üstümden kalk da söyleyeyim,” diye cıyıkladı.

Bir an için adamın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Yüzünü buruşturarak Lily’yi bırakırken doğruldu. Lily’nin kalçaları

VERAKKO'YU KURTARMAK

hâlâ adamın devasa bacaklarının altına sıkışmış durumdaydı ama artık elleri serbestti. Meşalesini bıraktığı yere doğru uzandı. Ellerini görmeden gezdirirken bakışlarını üzerindeki uzaylıdan ayırmadı. Adam çıkmış omzunu ovuşturdu sonra yüz hatları sertleşti. Kararlı, ürkütücü bakışları tekrar kıza dönerek onu olduğu yere sabitledi.

Bir anda yaralı kolunun bileğini dışarı ve öne doğru çekti. Lily kemik yerine otururken çıkan çatırtıyı duyunca tüyleri ürperdi. Ancak onu asıl ürküten şey, adamın bu acı verici işlemi yaparken bir an bile gözlerini kendisinden ayırmamış olması ve neredeyse hiç irkilmemesiydi.

Lily'nin vücudu panikle sarsıldı. Kendini biraz daha meşaleye yaklaştırmak için adam üzerine doğru alçaldı. Keskin dişleri açıktaydı, Lily odunu avucunun içinde hissedince bağırdı. Dişlerini belli belirsiz kızın üzerinde gezdirerek köprücük kemiğine kadar geldi ama onu ısırmadı. Lily meşaleyi bulunduğu garip açıdan gevşetmeye çalışarak kendine doğru çekerken adam saçlarını kokluyordu. Birkaç saniye sonra başını kızdan birkaç santim yukarı kaldırıp yüzünü incelemeye başladı. Dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama Lily ne söylediğini duyamadan elindeki ağır meşaleyi adamın kafasına geçirdi ve *çıt* sesi ormanda yankılandı.

Adam Lily'nin üzerine yığıldı. Lily hırıltılı bir şekilde nefes almaya çalıştı ama adamın ağırlığı altında eziliyordu. Altından kurtulana kadar kıvrandı. En sonunda derin bir nefes aldı ve titreyen elleriyle meşaleyi kavradı.

Adam yine hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Meşalenin ışığı kafasının arkasında kan fişkırان büyük bir yarayı ortaya çıkardı. Lily acıyla yüzünü buruşturdu. Derin yara onun zayıf saldırısı sonucunda oluşamayacak kadar büyüktü. Muhtemelen düşerken olmuştu. Lily tekrar küfretti, korkusu yerini kızgınlığa ve bıkkınlığa bırakıyordu. Ağaçlara baktı. *Peki ya nereden düştü?*

Lily önce adama sonra da kamp alanına baktı. Karnındaki ufak sızlama tam tersini söylese de adamı bayılttığı için pişman değildi. Sonuçta kızı yere sermişti ve onunla işinin tamamen bitmediği de ortadaydı. Evet, adamı bayıltmak kesinlikle doğru hamleydi. Yine de adamın kafasındaki yaraya bakınca içi suçlulukla doldu. Elbette onun yüzünden olmamıştı ama kesinlikle daha da kötü hale getirmişti.

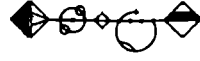
Şimdi ne yapması gerekiyordu? Ya yiyecek arayan bir hayvan ona denk gelirse ve adam uyanamazsa? Her ne kadar mantığı bırakmasını söylese de hayır, onu burada bırakamazdı. Adam onu kolayca yaralayabilirdi ama yapmamıştı. Belki adama yardım ederse o da Lily'ye yardım ederdi. Ona en yakın kasabanın yerini söyleyebilirdi. *Eh, eğer İngilizce konuşabiliyorsa.*

Lily'nin kalbi tekrar hızlanırken gözleri büyüdü. Adam nasıl İngilizce konuşmuştu? Sığınaktaki uzaylılar da İngilizce konuşmuştu. Yoksa onları tanıyor muydu?

Adama güvenebileceğinden emin olmadan ona Alex ile ilgili bir şey söyleyemezdi. Bazı cevaplara ihtiyacı vardı. Aklına garip bir düşünce gelince üstünde durmaya karar verdi. *Onu bağlayabilirim. Ölmemesi için yardım ederim sonra kendine gelince de onu sorguya çekerim.* Lily kampının olduğu yöne baktı, topladığı halatlar onu bekliyordu ancak adamı o kadar yol boyunca sürüklemesinin imkânı yoktu. Bir ton ağırlığında falan olmalıydı. İpi gidip getirmesi gerekecekti.

Lily bölgeyi inceledi. Büyük bir ağaç dalı kafasının üstünden sarkıyordu. Ateş yakmak için en güvenli yer değildi ama yapacak bir şey yoktu.

Soluklanmak için bekledi, ardından ayağa kalktı. Vücuduna bakınca ne kadar kirlenmiş olduğunu gördü; her yeri kan ve çamur içindeydi. Kumaşı çekip siniri bozulmuş bir şekilde iç çekti. *Temiz kıyafetler buraya kadarmış!*

Verakko'nun başı zonkluyordu. Birileriyle uğraşırken hissettiği o normal baş ağrılarından değildi. Daha çok bir bıçağın kabzasıyla kafatasına vurulmuş gibi hissediyordu. Her ne kadar düşünmek zorlayıcı olsa da Verakko şu anda oturuyor olduğunu hissedebiliyordu. Ellerini bağlayan sımsıkı ipi fark edince dişleri hemen zehirle dolmuştu, sağ kolunun etrafında da bir askı hissediyordu.

Gözleri bir anda açıldı ve bir ateşin titreyen ışığını fark etti. Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptırdı ve kafatasına yayılan acıya karşı dişlerini sıktı.

“Hareket etmemelisin.”

Verakko duyduğu yumuşak sesle donakaldı. Ses bir kadına aitti. Etrafı yoklarken gözleri, ateşin diğer ucunda oturan bulanık bir figüre takıldı. Odağı yavaşça geri gelmeye başlamıştı. Ellerini deneme amaçlı çekiştirirken, “Sen kimsin?” diye hırladı. İp sıkıydı, düğümler ise profesyonelce atılmıştı ancak ipi bağlayan kişi adamın gücünü hafife almıştı. İstese iplerden kolaylıkla kurtulabilirdi.

Verakko önce ağaçların arasından düşüşünü, sonra da yere çakılışını hatırladı. Ama başka bir şey daha vardı. *Başka bir olay.* Kadının kısmış olduğu gözleri odağına girince kalp atışları hızlandı. Kız oradaydı, ona dokunup kontrol etmişti. Ancak sonra adamın dişlerine dokunmuştu, kazara kendini kesmeden önce onu durdurması gerektiğini biliyordu. Eğer azıcık bile olsa zehri kalmış olsaydı kibar kurtarıcısı dakikalar içinde ölmüş olurdu.

Kızı sırtüstü çevirmişti, bunu yalnızca kendini açıklarken kadın yerinde dursun diye yapmıştı ama sonra kokusu dikkatini dağıtmış ve... Verakko kaşlarını çattı, içi aynı anda hem öfke hem de utançla doldu. Tüm bunların sonunda da kadın onu bayıltıp buraya bağlamıştı.

Görüşü tamamen netleştğinde başındaki zonklama da azaldı. Sanki dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi bir elinde büyük bir kütük parçası tutarak yere çömelmiş olan ufak kadına baktı. Oval yüzünü çevreleyen koyu kahverengi saçları vardı, uçları altın gibi parlak bir sarıydı. Renk dağılımı garipti ama kötü değildi. Gözlerinin kahverengi olduğunu düşündü ama yeşil renkli ateş gözlerinin içine yansırken bunu söylemek zordu.

Kadın, “Buraya nereden geldin?” diye sordu.

İlk hatırladığı şey *Strigi* olmuştu. Gözleri tepesindeki ağaçlara kaydı. Adam onun için geri dönecek miydi?

Verakko biraz olsun rahatlardı. *Yakın bir zamanda gelemez.* Eğer adama enjekte edebildiği az miktardaki zehir onu öldürmemişse bile, kesinlikle birkaç gün iş göremez hale getirecekti. Yine de toparlanabilmek için yakınlarda bir yere inmiş olmalıydı. Kendisi ve bu gizemli kadın bir an önce buradan ayrılrsa çok iyi olurdu. Tabii bu kadın da bir Asi değilse. Sonuçta onu bağlamıştı.

“Hey, uzaylı! Bana cevap ver.”

Verakko kızın kelime seçimini anlamadan önce bir an için öfkelenmişti. *Uzaylı mı?* Kaskatı kesilmişti. Oturuşunu dikleştirip bakışlarını yeniden kadının üzerinde gezdirdi. Gözleri onunkilere kilitlenmişti. “Sen insansın.”

Kızın küçük pembe dili dolgun altdudağının üzerinde gezinince Verakko’nun dikkati dağılmıştı, Lily yutkundu ama hiçbir şey söylemedi.

Bu planlarının işe yaradığı anlamına mı geliyordu? Kadının üzerindeki yıpranmış kıyafetleri ve el yapımı araç gereçleri inceledi. “Ne kadar süredir baygındım?”

Adama bir bakış atarak, “Önce benim soruma cevap vereceksin,” dedi.

Verakko bu küçük insana başını eğerek baktı ve dudakları istemsizce yukarı doğru kıvrıldı. En basit tabirle, kız oldukça cesurdu. “*Pişot* bir Strigi tarafından buraya bırakıldım. Bu sorunu cevaplıyor mu?”

Ses tonu kadının kaşlarını iyice çatmasına neden olmuştu. “Birbirimizi nasıl anlayabiliyoruz?”

“Görünüşe göre sana çevirici yerleştirilmiş.” Vücudunun rahatlamasına izin vererek kadını *tesir* etti. “Şimdi senin nereden geldiğini söylemen mantıklı olur. Ne zararı olabilir ki?”

Lily’nin irisleri büyüdü. Hızla, “Ben şeyden...” diyerek cevap vermeye başladı. Birden durup adama gözlerini kırptırdı. Bir süre sonra başını sanki zihnini boşaltmaya çalışır gibi salladı. “O da neydi?”

Verakko dudaklarının şaşkınlıkla aralanmasını engelleyemedi.

Lily adamın şaşkın ifadesi karşısında gözlerini kıstı. “Az önce kafama bir şey yapmaya mı çalıştın?”

Hayatında daha önce yaptığı hiçbir *tesir* bu kadar kolay reddilmemişti. Kendi türünün en güçlülerinden biri olarak görüyordu. *Tesirin* etkisi genellikle uzun sürmese bile, etkisinden çıkmak bu kadar kolay olmamalıydı. Oturduğu yerde kımıldandı, gururu bu minik Dünyalı tarafından incinmişti. Yeteneğinin işe yaramamasını, şu an içinde bulunduğu zayıf duruma bağladı.

“Beni çözmeye ne dersin? Sonrasında konuşabiliriz,” diye teklifte bulundu. İplerden kurtulmak son derece kolay olurdu ama bu insanın şu an ona bu kadar yakın oturmasının tek sebebi, muhtemelen adamın etkisiz hale getirildiğini düşünmesiydi. Eğer gücünü açığa çıkarırsa kadın ya ondan kaçır ya da ona saldırırdı. Verakko zaten hırpalanmış vücudunu fiziksel olarak daha fazla yormak istemiyordu.

Kız küçük beyaz dişlerini göstererek sırtınca Verakko'nun aleti, ilgisini gösterircesine beklenmedik bir şekilde seğirdi. "Asla olmaz. Sen insanları nereden biliyorsun?"

"O halde suya ne dersin? En azından bunu verebilirsin." İşin gerçeği, suya ihtiyacı yoktu. Verakko'nun türü kurak Dakuun çölünde bile rahat ederdi, vücutları minimum kaynakla hayatta kalmaya uyum sağlamıştı. *Asıl* ihtiyacı olan şey, kızı yakından görmektir. Yalnızca göz rengini rahatça görebilmek için ateşin üzerinden atlama dürtüsü, içini tırmalayan canlı bir varlık gibiydi.

Kadın dikkatle ona bakarken Verakko bu seçeneği aklında tarttığını görebiliyordu. Lily'nin bakışları içi su dolu ilkel, odundan yapılma bir kâseye kaydı. Hemen sonra pembe altdudağını dişledi. Verakko'nun kanı kaynıyordu, aleti tekrar istemsizce seğirdi. Son zamanlarda birkaç insanın ve ruh eşlerinin garip ilişkilerine şahit olmuştu. O zamandan beri o görüntüler aklından çıkmamıştı. Sanki birbirlerinin havalarını içlerine çekmeye çalışır gibi dudaklarını birbirlerine geçiriyorlardı. Bu hem garip hem de tatsızdı. O halde neden kadının dudağını kendi dişlerinin arasına alma düşüncesinden kurtulamıyordu?

Tanrıça, bana yardım et. İçine ne kaçmıştı böyle? Nefesini tutarak bileklerine baktı, sonra nefesini verdi. *Ruh eşi izleri yok.*

En sonunda, "Önce sorularımdan birine cevap ver, sonra suyunu veririm," dedi.

Verakko çenesini kaldırarak kadının inatçı duruşunu taklit etti. "Gözlerimin rengi değişti mi? İrislerim ve beyaz kısımlarım komple siyaha ya da sarıya döndü mü?"

Lily dudaklarını büktü.

Verakko tıslamasını bastırdı. Kadının cevap vermesini nasıl sağlayacaktı? "Bu önemli. Şey... bu... sağlığımın bir göstergesi. Lütfen."

VERAKKO'YU KURTARMAK

Kadının gözleri birazcık genişledi. “Hayır. Gözlerin değişmedi.”

“Eğer değişirse bana söyleyeceğine söz ver, ben de sorularını yanıtlayayım.”

Bir süre için adamı inceledikten sonra başıyla onayladı. “Ne olduğumu nereden biliyorsun?” Yüzündeki dirençli ifade değişmemişti ama Verakko kadının yüzünde anlık bir korku görmüştü. Asiler ona ne yapmışlardı?

Cevap vermeden önce içinde biriken hırıltıyı azaltmak için derin bir nefes aldı. “Türünden birkaç kişiyle tanışmıştım. Tam olarak iki tanesiyle. Hatta daha birkaç saat öncesinde de onlardan biriyleydim. Adı Alice. Tutulduğun tesisten seni biz kurtardık. Sesimi tanımadın mı?”

“Alice mi?” Lily farkında olmadan ileriye atılmıştı, fark edince durdu. “Alice’i tanıyor musun?”

“*Sen* Alice’i tanıyor musun?” Verakko bir açıklama için zihnini yokladı. Bu kadının Alice’i tanımasının imkânı yoktu, tabii eğer... Bir kez daha yıpranmış kıyafetlerine ve el yapımı eşyalarına baktı. “Sen haftalar önce ormana doğru kaçan kadınlardan birisin, değil mi?”

Kadın ağzını açsa da bir şey diyemedi.

Rahatlama, endişe ve öfke; hepsi Verakko’nun içinde patlak verdi. Kendini kontrol edemedi konuştu. “Ne kadar da *aptal* bir fikir. Nasıl olur da o şekilde kaçabilirsiniz? Kaç kişinin sizi bulmaya çalıştığını biliyor musun? Diğer insanlar meraktan öldü.”

Kadın başını geriye attı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Hey! Beni yargılayamazsın. Neler yaşadığımdan ya da o zamandan beri başıma gelenler hakkında bir fikrin yok. O yüzden fikirlerini kendine saklarsan sevinirim.”

Verakko özür mü dilese, yoksa karşılık mı verse karar vermeden Lily uzaklaştı. İki hafta önce Alice ile kaçan insanlar Tremanta'daki yeni hayatlarına götürülmüştü. Ormanı tercih eden ve şu ana dek bulunamayan, düşüncesiz iki kadın hariç hepsi oraya gitmişti. Çoğu gibi Verakko da onların öldüğünü düşünmüştü.

Bir kez daha endişe huzurla savaş halindeydi. İnsanları tesislerin geri kalanından kurtarma çalışmalarının başarılı olduğunu öğrenmek onu tatmin etmişti. Ancak şimdi, başlarına neler geldiği konusunda bazı şeylerin hâlâ belirsiz olduğunu fark etmişti. Medeniyete geri dönmesi gerekiyordu, hem de hemen. Eğer Kadion ve diğerleri saldırıdan sağ çıkamadıysa birinin bunu Kraliçe'ye bildirmesi gerekiyordu. Gezegenin dört yanındaki liderlerin, insanların güvenli bir barınak arayışı içinde başıboş bir şekilde dolaştıklarını bilmeleri gerekiyordu.

Tabii önce bu inatçı kadını kendisiyle birlikte geri dönmeye ikna etmeliydi.

Lily mırıldanarak su dolu kâseyi kaptı ve içinden birkaç tane taş çıkardı.

Verakko sert bir şekilde, "Neden suyunun içinde taşlar var?" diye sordu. Öfkesi kelimelerine yansımıştı. Bu minyon kadın Sauven Ormanı'nda bu kadar süre nasıl hayatta kalabilmişti?

"Başka bir *aptal* fikir daha, değil mi?" Yavaşça başını uzatıp narin bir kaşını kaldırdı. "Demlik olmadan suyu arıtmanın daha iyi bir yolunu biliyor musun? Taşları ateşte ısıtıp sonra suyu kaynatmak için içine atıyorum. Eğer daha kolay bir yolunu biliyor-san duymak isterim." Bakışlarını ayırmadan bir cevap bekledi.

Verakko çenesini kapattı. Araç gereç olmadan bunu yapmanın başka bir yolunu bilmiyordu, sessizliği karşısında kadının yüzüne yayılan kendini beğenmiş gülümsemeden nefret etmişti.

Lily önünde diz çökünce Verakko'nun tüm siniri kayboldu. *Kahverengi*. Gözleri gerçekten de kahverengiydi. Çok da güzellerdi. Kadının kokusu da onunla resmen dalga geçiyordu. İs, çamur ve kan kokuyordu ama bu kirin altından gelen tatlı kokuyu da alabiliyordu.

Kadın kâseyi dudaklarına götürüp bekledi. Verakko bakmaya devam edince Lily boğazını temizledi. "Su içmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Ilık sudan birkaç yudum aldı, arıtmak için o kadar uğraştığı kıymetli sıvıyı bitirmek istememişti. İçtikten sonra dudaklarını yaladı, kadının dilinin hareketini gözleriyle takip etmesi hoşuna gitmişti.

Lily'nin bakışları adamın üzerinde biraz daha oyalandı, sonra birden ayağa kalkıp aralarına mesafe koydu.

Verakko kaşlarını çatı. Ellerini hareket ettirmeye çalışırken, "Artık beni çözmeyecek misin?" diye sordu kadına.

Lily ateşe odun atarken basitçe, "Hayır," diye cevap verdi. Kamp alanından fazla uzaklaşmıştı, Verakko cılız bağlarından kurtulup onu ateşin güvenliğine geri çekme dürtüsüyle savaştı. Kendisi ormanlarda çok fazla vakit geçirmemişti ama çevre fark etmeksizin ateşin güvenli olduğunu biliyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Uyumaya." Sarkan bir fidana tutunup tırmanmaya başladı.

Şikâyet edercesine, "Hep ağaçlarda mı uyuyorsun?" diye sordu. Kadını görüş açısından ayırmamak için boynunu uzattı, kasları gerilmişti. *Ya düşerse?*

Bir *teuy* kadar çevik bir şekilde yakınlardaki ağacın dalına tırmandı. Oraya, tam ateşin üzerine yerleşti. O kadar yüksekte onu takip edemeyeceğini bilmesinin bir yolu var mıydı? Tabii zorunda kalırsa yanına çıkardı ama gökyüzünden son düşüşü,

önündeki birkaç sene boyunca ayaklarının yerden kesilemeyeceğini garanti etmişti.

“Sanki aşağıdaymışsın gibi oraya gelip seni kolaylıkla alabilirim,” diyerek blöf yaptı.

Lily, “O hassas omzun ve yan tarafındaki kanamanla mı? Pek sanmıyorum,” diye karşılık verdi. “Ayrıca aradığın kelimelerin *teşekkür ederim* olduğunu sanıyorum.”

Verakko’nun göğsü verdiği derin nefesle çöktü. Gerçekten yaralandığı için birkaç metre yukarı tırmanamayacak kadar zayıf olduğunu mu düşünüyordu? Denemek için yan tarafını esnettiğinde kalçasını saran kumaşı hissetti. Sonra kazağının kollarının yırtılarak geçici bir bandaj ve askı olarak kullanıldığını fark etti. Yaranın yeni oluşan kabuğu kumaşa sürttükçe kaşınıyordu. Yaraları neredeyse iyileşmişti. Kadın muhtemelen Verakko’nun türünün hızlı iyileştiğini bilmiyordu. Bunu fark etmesini sağlamalı mıydı, yoksa kadının zayıf, iş yapamaz halde olduğunu düşünerek güvenli bir şekilde uyumasına izin mi vermeliydi?

Kaşlarını çattı. Bu gecelik uyumasına izin verecekti ama gururu daha fazla hasta muamelesi görmeye izin veremezdi. İplerin el verdiği kadar geriye yaslanarak kadının yattığı yere baktı.

Kadın da gözlerini dikmiş onu izliyordu.

“İsmin ne, insan? Ben Verakko.”

Kadın sırtını dönünce Verakko cevap vermemeye karar verdiği düşündü. Fakat sonra, “Lily,” diye bir cevap aldı.

Verakko kötü ruh haline rağmen sırtmasına engel olamadı. “İyi uykular, Lily.”

BÖLÜM 4

Lily gözlerini açtığında, bir gece önceden kalan öfke ve utanç dalgası hızla üzerine çöktü. O uzaylı, Verakko, ona aptal demişti. Dikkatsiz olduğunu ima etmişti. Ne biliyordu ki? Onu güvenli bir yere sürüklemiş, yaralarını temizlemiş ve ölmediğinden emin olmuştu. Ama o buna nasıl karşılık vermişti? Kendini beğenmiş, kibirli bir aşağılık gibi.

Şimdi ne olacak, Lily? Şimdi ne yapıyoruz?

Ne kadar istese de onu bırakıp gidemezdi. Tek başına nasıl temiz su elde edebileceğini bile bilmiyordu. Adam yenilebilir bitkileri tanımak konusunda ona yardımcı olabilirdi ama hangi bitkilerin insanlar için zararsız olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Bu uzaylı için bu kadar endişelenmesi aptalca mıydı? Muhtemelen evet. Alice'i tanıdığını söylemişti ama ona inanması için bir sebep var mıydı? Tek bildiği, Alice'i kaçırıp ondan işkenceyle bilgi koparan bir grubun üyesi olabileceğiydi. Lily adamı hain olarak düşünmeye çalıştı ama beceremedi. Verakko'da kötü adam tipi yoktu.

İç çekti. Hayır, onu geride bırakamazdı ama serbest bırakmasının da imkânı yoktu. Bu da iriyarı bir adamı ormanda sürüklemek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Tüm duyguları

boğazında düğümlenmişti. O hızda ilerlerken Alex'i bulabilecek miydi? *Yapabileceğim tek şey, denemek.*

Kollarını önüne doğru esnetip yüzünü buruşturdu. O anda o sinir bozucu adamdan uzakta, bir ağaçta uyumak müthiş bir fikir gibi gözükmüştü. Ancak gece boyunca bu fikirden gittikçe daha az gurur duymaya başlamıştı. Yosun ve çiçeklerle kaplı ağaç dalı yumuşak olsa da sonuçta hâlâ bir ağaç dalıydı. Üstelik yerden metrelerce yüksekteydi. Gece boyunca uykusunda dönüp kendisini ağaca bağlayan ip çözülür de ağaçtan yuvarlanarak ateşin içine düşer diye korkudan gözünü bile kırpmamıştı. Ayrıca ateşten uzakta olduğu için de oldukça üşümüştü, ateş sönmeye başladıkça da artan minik böcekler tüm gece teninin açıkta kalan kısımlarını ısıtıp durmuştu.

Basitçe aşağı inip, ateşi körükledikten sonra alevlerin sıcaklığının yanında uyuma fikrini kafasında tartıp durmuştu ama gururu buna el vermiyordu. Adam ona zaten çocuk muamelesi yapmıştı ve Lily, ne kadar yanılmış olduğunu fark etmesine rağmen bunu ona gösterip böbürlenmesine izin veremezdi.

Başını kaldırıp adamın yattığı yere baktı ama... o gitmişti. Hızla yerinden doğruldu, neredeyse dengesini kaybediyordu. Ondan bir iz aramak için gözlerini etrafta gezdirdi.

Görüş alanında değildi. Gitmiş miydi? Bir hayvan onu yemiş olabilir miydi? Yoksa tam şu anda takviye bir ekiple buraya doğru mu geliyordu?

Lily derme çatma iplerini çözüp ormanın zeminine kayarak indi. Kampın etrafında koşturarak zaten az olan eşyalarını dokuma çantasına doldurdu.

Arkasından derin, ipeksi bir ses yükseldi. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Sesin kaynağına bakmadan önce bacakları koşmak için ha-

VERAKKO'YU KURTARMAK

Lily yaşadığı şoku gizlemek zorunda kaldı. Birkaç metre ilerisinde durmuş onu izliyordu ama farklı görünüyordu. Artık ten rengi lacivert değil, turkuazla deniz yeşilinin hoş bir karışımıydı. Renk değiştirebiliyor muydu? Askısı da gitmişti ama omzu buna rağmen gayet sağlıklı görünüyordu.

Canlı yılan taşı rengindeki gözleri kadının vücudu üzerinde gezinerek Lily'nin teninin ısınmasına neden oldu. Lily hain vücudunu sessizce azarlardı. Dün gece utançla yanıp tutuşurken, adam da aynı tepkiyi vermişti. Derin sesi düzgün ve kadifemsiydi, ne zaman konuşsa Lily'nin zihninde karanlık bir yatak odasının görüntüleri beliriyordu. Adamı dinlerken sürekli tüylerinin diken diken olmasından ancak Verakko onun seçimlerini azaltmaya başlayınca kurtulabiliyordu.

Güneşin saçındaki açık mavi telleri nasıl aydınlattığına değil, kibirli adama karşı duyduğu hoşnutsuzluğa odaklanarak, “Nasil serbest kaldın?” diye sordu. Saçını kendisi bilerek mi o renge boyamıştı, yoksa doğal rengi miydi?

“Çok zorlanmadan.” Başıyla çözülen bağlarından geriye kalan parçalarını işaret etti.

Ateşin soğuk kalıntılarına doğru yürürken Lily'nin içi hayal kırıklığıyla doldu. *Lanet olsun! O çok güçlü bir ipti.* Ayrıca düğümleri de sıkıydı. *Kahrolası hassas kalbim.* Eğer onu istediği gibi domuz bağı yöntemiyle bağlasaydı bu kadar kolay serbest kalamazdı. Ama hayır, adamın yaralanmış omzunu o şekilde zorlamak istememiş; bu düşünceyle kendini kötü hissetmişti.

Otururken cebinden parlak kırmızı bir meyve çıkarıp Lily'ye attı. Lily elini uzatıp yakaladı. Verakko'nun gözünün kenarları kırıştı. “Önce karnımızı doyurup sonra da nehrin başına doğru yürüyelim diyorum.”

“Ne? Ben-” Lily'nin zihni kelimeleriyle birlikte kekeliyordu. Bu adamın saygısızlığının bir sınırı yok muydu? “Sen kim

olduğunu sanıyorsun? Nehrin başına falan gitmiyorum. Benim nehrin sonuna gitmem gerek.”

Verakko kaşlarını çattı, dolgun dudaklarını harap edici bir şekilde bükmüştü. Sanki Lily bir aptalmış gibi tane tane konuşarak kadının öfkesini körükledi. “Halkım nehrin başında. O yöne gidiyoruz.”

Lily’nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Nehrin aşağısına inmem gerek, o yüzden nehrin aşağısına gideceğim. Sen istediğini yapmakta özgürsün.”

“Neden?” Bir yandan da bir parça meyve doğruyordu hem de... bir bıçakla.

Lily’nin bakışları küçük gümüş bıçağa odaklandı ve orada sabit kaldı. *Bir bıçağı var.*

Lily büyük bir dikkatle aleti süzdü. Sürekli keskin taşlarla işini görüyordu. Bir bıçağa sahip olmak için neler vermezdi. Bu her şeyi daha kolay kılardı.

Verakko bıçağı yüzünün önünde sallayarak kadının dikkatini tekrar kendine çekti. “Neden nehrin aşağısına inmen gerekiyor?”

“Bu seni ilgilendirmez.” Adama baktı, ona henüz Alex’in hâlâ yaşıyor olabileceğini söyleyecek kadar güvenmiyordu.

Kadının ölümcül bakışlarından hiç de çekinmeyerek bıçağının ucuyla meyvesinden bir ısırık daha alırken Lily’yi inceledi. Kahretsin, erkeklerin bunu yapmasına bayılıyordu. “İyi. Ben de seninle geliyorum.”

“Ne? Neden?” Lily, sesinin öfkeli çıkmasına dikkat etmeye çalıştı ama içindeki ufak bir parça bu fikre sevinmişti. O kadar uzun zamandır yalnızdı ki hayat çok zorlaşmaya başlamıştı. Ayrıca adamın bir bıçağı da vardı.

“Çünkü artık benim sorumluluğumdasın.” Üstün bir havayla ormanın etrafını işaret edince Lily’nin başının zonklamasına

neden oldu. “Ani kararlar vermediğinden ve kendini öldürtmediğinden emin olmam gerek.”

Lily’nin bacakları ve kolları rahatsız edici bir şekilde ısınmıştı. “Ben başımın çaresine bakabiliyorum, çok teşekkür ederim.”

Verakko homurdandı. “Ah, öyle mi? Pekâlâ, ben iki kişi olduğunuzu sanıyordum. Madem gayet iyi idare ediyorsun o halde arkadaşın nerede?”

Lily’nin göğsündeki hava boşaldı ve sanki biri karnından yumruklamış gibi bir adım geri gitti. “Cehenneme. Git.” Kelimeleri söylerken boğazının nasıl sıkıştığını gizlemeye çalıştı.

Çantasını yerden kaparak arkasını dönüp ilerlemeye başladı. *Canı cehenneme. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yok.* Göğsündeki balon yeniden şişmişti, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyordu. Adam haklı değildi. Alex’in başına gelenler onun suçu değildi.

Arkasından gelen ayak seslerini duydu. Adamla yüzleşmeyecek, kendisini gözyaşları içinde görme zevkini ona yaşatmayacaktı.

“Hey, şeyini... bunu unuttun.”

Lily dönüp bakınca kalbi hızlandı. Bu, yay matkabıydı.* Ateş yakmak için ihtiyacı olan tek aleti unutmuştu. Mükemmelleştirmek için günler harcadığı aleti.

Lily çılgılık atmak istiyordu. Duygularını kontrol etmek zorundaydı. Eğer ailesi şu anki halini görseydi büyük hayal kırıklığına uğrardı. Bir adamın kendisini böyle çılgına çevirmesine izin veriyordu. Burada ya yaşayacak ya da ölecekti. Bu uzaylının kendinden şüphe etmesine neden olmasına izin veremezdi.

Matkaba uzandı ama adam aleti havaya kaldırarak ulaşmasını engelledi. Kaşlarını çatıp kadının yüzünü inceledi, muhtemelen yüzünde ağladığına dair bir iz görmüştü.

* Bir ateş yakma metodunda kullanılmak için elle yapılan bir alet.

Yanakları utançla kızarınca bakışlarını yere yöneltti. “Matkabımı alabilir miyim, lütfen?” Son kelimeyi yutarcasına söylemişti.

Verakko öne doğru bir adım atarak onu sıkıştırdı ama Lily de geri adım atmıyordu. Lily tüm hayatı boyunca kendi kendine yetebildiğinden emin olmuştu. Bir şehirde nasıl başının çaresine bakabiliyorsa vahşi doğada da bakabilirdi. Kendisini nasıl savunacağını biliyordu ama şu an içinde bulunduğu koşullar hiç adil değildi. Hem Brezilya jiu-jitsu hem de aikido yapmıştı ama içinden bir ses Verakko ona zarar vermeye kalkarsa ona engel olmayacağını söylüyordu. En azından şu anki yetersiz beslenmiş haliyle olamazdı. “İstesene de istemesene de seninle geliyorum. Buna alışsan iyi edersin. Seni ormanda tek başına bırakamam. Bu onurlu bir davranış olmaz.” Matkabı ona uzattığında Lily alıp çantasına sokuşturdu.

Kız gözlerini kapatıp sakinleşmek için nefes alıp verdi, duygularından arınıp durumu değerlendirmeye çalışıyordu.

İplerden kurtulmuştu, muhtemelen dün gece de kurtulabilirdi ama denememişti. Göğsünde bir umut yeşerdi. Eğer söyledikleri doğruysa bu gezegende *iyi uzaylılar* da var demekti. Kadınları kaçırmak istemeyen türden uzaylılar. Verakko da onlardan biriydi. Onurlu biri olduğunu söylüyordu ve şimdiye kadar endişe verici hiçbir şey yapmamıştı. *Eh, mankafa olduğunu kanıtlamak dışında.* Yine de ondan hoşlanmaması önemli değildi; asıl soru Alex'i ve güvenli bir yer bulmasına yardım etmesi için onu kullanabilir miydi? Ona güvenebilir miydi?

Adamın kararlı bakışlarını yakaladıktan sonra vücudunu inceledi, ifadesini profesyonel tutmaya çalışıyordu ama beceremiyordu. Dün gece kıyafetinin kollarını çıkartırken açığa çıkan pazıları oldukça belirgindi ve gün ışığında daha da büyük duruyorlardı. Güçlü biriydi. Hem de çok. Bu tür bir güç çıra

VERAKKO'YU KURTARMAK

toplamak ve fazladan erzakları taşımak için yararlı olurdu. Geceleri ateşi besleyecek başka birinin daha olması kulağa harika geliyordu. Tanrı biliyordu ya, yay matkabına biraz ara verebilirdi. Her gece ateş yakmaya çalışmak neredeyse tüm enerjisini tüketiyordu.

“Avlanabilir misin?”

“Senden iyi avlandığıma eminim.”

Lily bu hakaretin son derece kaygan olan duygusal kalkanından kayıp geçmesine izin verdi. Artık içine işlemesine izin vermeyecekti. Onun yerine gözlerini adama dikerek ayrıntı vermesini beklediğini belli etti.

Verakko'nun çenesindeki kas seğirdi. “Ormanda pek avlanmadım ama deneyebilirim.”

Lily, “Yenilebilir bitkileri ayırt edebilir misin?” diye üsteledi.

Adamın kaşları daha da çatıldı, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Senden daha kolay ayırt ederim.”

Lily sıırıttı. “Yani ne avlanabiliyorsun ne de bir şeyler toplayabiliyorsun. Suyu nasıl arıtacağını bilmiyorsun ve son olarak yay matkabının ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bundan sonra yalnızca kendime değil aynı zamanda iki metre, neredeyse yüz on kiloluk bir adama da bakmam gerekiyor, öyle mi?”

Adamın gözleri daha da parlıyor gibiydi, boynundaki damarı da belirginleşmişti. Güzel. Haddini bilmesi gerekiyordu.

“Seninle bir anlaşma yapalım.” Adamın duruşunu taklit ederek kollarını göğsünde birleştirdi. “Tüm sorularıma cevap verisen benimle gelmene izin veririm. Hatta açlıktan ya da soğuktan ölmediğinden de emin olurum. Nasıl fikir?” Verakko'nun gözleri öfkeyle parlıyordu, Lily içgüdüsel olarak kaçmamak için kendini durdurmak zorunda kaldı.

Verakko elini uzatıp Lily'nin kavuşturmuş olduğu kollarını güçlü bir hareketle kavrayarak birbirine bağladı. Lily kollarını

çekıştirerek adamın tutuşundan kurtulmaya çalıştı ama çabaları boşunaydı. Adamın tek büyük avucu hareket etmeyen demir bir şerit gibiydi. Neden adamlarla uğraşmıştı ki? Aklını mı kaçırmıştı?

Hızlı bir çekişle kadını kendine yaklaştıırken hırladı. “Kendine dikkat et, kadın. Eğer isteseydim seni omzuma atıp istediğim yöne götürebilirdim. Beni zorlamasan iyi olur.”

Lily kendini savunma derslerinde öğrendiği teknikleri hatırlamaya çalıştı ama adamın lanet olası kokusu dikkatini dağıtıp duruyordu. *Kasıklarına tekme atabilirim- Odun kokusu mu? Bu muydu? Eğer onu tekmelersem üstüme yığılıp beni ezebilir- Hayır, sedir! Yanık sedir mi? Odaklan, kadın!*

Adamın bakışları kadının dudaklarına kayınca gözlerinin parlak yeşili karardı. Bileklerini tutan elini sıkarak onu kendine biraz daha yaklaştırdı.

Sarhoş edici sedir ağacı kokusu yoğunlaşınca Lily’nin nefesi kesildi. Neredeyse bayılacak gibi hissediyordu. Lily bu kokuyu her zaman çok sevmişti.

Bir önceki geceden bir anısı zihninde oynamaya başladı. “Yine kafama bir şeyler mi yapıyorsun?” diye mırıldanırken gözleri adamın dudaklarına kilitlenmişti.

Verakko basitçe, “Hayır,” diyerek yanıtladı. Bakışlarını kızinkilerle buluşturdu. “Belki de gitmemi iddia ettiğin kadar istemiyorsundur.” Lily kasıklarının yandığını hissedince yanakları utançla kızardı. Adamın gözleri sanki bunu anlamış gibi genişledi.

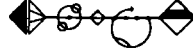
Bir adım geri atarak onu serbest bıraktı. Lily adama doğru adım atmamak için kendini durdurmak zorunda kaldı.

Bir anda öfke içinde alev aldı. Belli ki adamın Lily’nin tüm mantığını kaybetmesine neden olan bir tür uzaylı zihin kontrol yeteneği vardı. “Benden uzak durman yeterli. Ayrıca o garip kokuyla kendine çekme şeyini de kendine sakla.”

VERAKKO'YU KURTARMAK

Verakko'nun yüzüne yavaş, yırtıcı bir sırıtış yayıldı. "Sana bir şey yapmadığımı söylemiştim. Sadece kokumu beğenmiş olmalısın."

Lily kıpkırmızı oldu. Duygularını kontrol etmek de buraya kadardı. "Hayal kurmaya devam et."

Ah, elbette hayal kurmaya devam edecekti. Kadının tahrik oluşunun nefis kokusu onu şaşırtmış ve kanın kasıklarına hücum etmesine sebep olmuştu. Gerçi bu insanda bir şeyler vardı. Onu tekrar kendine doğru çekmek için ellerinin yanıp tutuşmasını sağlayan bir şey. Tartışmak dışında başka hiçbir şey yapmamış olmalarının bir önemi yoktu. Kadında bir şey vardı ve o şey en ilkel içgüdülerine sesleniyordu. Yoksa insanlarla bu şekilde mi oluyordu?

Tekrar Alice'i düşündü. Çekici olduğu ortadaydı ama onun yanındayken bu kadına karşı hissettiği gibi bastırılamaz bir açlık duymamıştı. Eğer bilmeseydi, bu kadının ruh eşi olduğunu düşünürdü. Ancak renk değiştirmeyen gözleri ve iz belirmemiş olan bilekleri bu fikri geçersiz kılıyordu.

Eğer kadın *onun* olsaydı bunu bilmez miydi? Kalbinin küçük bir kısmı bu ihtimalle tekledi ama bunu görmezden geldi. Zaten kendisi çoktan üç hafta içinde evleniyordu. Yalnızca bir ay önce, annesinin seçmiş olduğu kişiyle -ki oldukça mantıklı bir seçimdi- nişanlanmıştı. Yine de bu insan, ruh eşiyse nişanı bozmak için son derece geçerli bir sebebi olurdu.

Lily nehir kıyısında ilerlemeye başladı, nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyordu. Çeviricisi, kendi dilinde karşılığı olmayan kelimeler için en yakın anlamlı olanları seçerek çevirmişti. Hayatta kalmak için insan kanı içmesi gereken bir yaratık hakkında bir şeyler demişti. Verakko sırtıp yumuşak nehir kıyısında kadının arkasından ilerledi. Bakışlarını, ince pantolonundan

hatları belli olan mükemmel kalçasına değil de kadının kafasına sabitlemeye zorladı.

Lily omzunun üstünden şüpheli bir bakış atarak, “Alice’i nasıl tanıdığından biraz daha bahset,” dedi.

Kendisine henüz güvenmediği için kadını suçlayamazdı ama güvensizliği de canını sıkıyordu. “Birkaç hafta önce Alice ve diğer üç kadın Asilerin tesisinden kurtarılıp şu anda yaşadığım şehir olan Tremanta’ya getirildi.” *Gerçi artık orada kalmayacağım.* Evlendikten sonra doğduğu yere dönmesi bekleniyordu. Tremanta Kraliçesi’nin hizmetinde çalıştığı Baş Teknoloji Uzmanı olarak yürüttüğü işinden ayrılıp daha az ileri görüşlü olan Mithrandir şehrinde sıkıcı bir işe girecekti. Zaten en başta oradan ayrılma sebeplerinden biri de gelişmiş teknolojik yenilikleri geriden takip etmeleriydi.

Dilini keskin bir şekilde şaklatarak, “Diğer ikisi kaçtı, kurtarılmış olmaları gerekiyordu ama onlar ormana kaçmayı seçtiler ve bir şekilde onları bulmakla görevlendirilmiş kurtarma timini atlattılar,” diyerek devam etti.

Lily adama bakıp ukala bir şekilde kaşını kaldırdı. “Onun kazara olduğunu mu düşünüyorsun? Ah, lütfen.”

Demek bu kadın izlerini gizlemeyi biliyordu. *İlginç.*

“Burada başka insanlar da mı var? Ayrıca Asiler dediğin de ne?”

Verakko derin bir nefes alıp ona, kurtarılan insanlar ve Asiler hakkındaki her şeyi anlattı. *İnsan Jade*’in hamileliği gibi paylaşma özgürlüğü olmadığı bazı detayları atlamıştı.

Ayrıca ruh eşi ve ruh eşi izleri olaylarını da anlatmama kararı almıştı. Erkek nüfusunun kadın nüfusuna oranla yirmi kat fazla olduğundan bahsederken Lily’nin gözleri daha da büyümüştü. Kızın endişelendiğini anlayabiliyordu. O yüzden kadına, ruh eşi arayan bir Clecanialının yoğun hislerini açıklamak sınırlarını

iyice zorlar diye korkmuştu. Önündeki kadın son derece özgürlüğüne düşkün biriydi. Eğer erkeklerin, ruh eşi izlerinin çıkması için ne kadar acımasız olabileceğini bilseydi bir daha ormandan çıkmak istemeyebilirdi.

Lily'nin endişelerini gidermeden insanların Clecanialılar için neden bu kadar önemli olduğunu açıklamak mümkün olmayacaktı. Kadına tüm Clecanialıların kötü olmadığını anlatmak zorundaydı. Dünya'da da aynı durum yaşanıyor olsaydı oradaki erkeklerin bununla nasıl başa çıkacağını merak etti. Kadının ona doğru sürekli gergin bir şekilde bakması pek de iyiye işaret değildi. Güvenini kazanmak zorlu bir savaş olacaktı.

Her ne kadar hâlâ Tremanta'ya dönmek ve en kısa zamanda Kraliçe'ye rapor vermek istese bile, şu an gün ışığında bu o kadar da acil görünmüyordu. Strigi tarafından götürüldükten sonra Kadion da diğerinin icabına bakmış olmalıydı. Generalin Yulo eldivenine bile gerek duymadan bunu yapabileceğinden emindi. Tek hayatta kalanın Verakko olması pek olası değildi.

Şu anki görevi bu insanı güvenli bir yere ulaştırmaktı. Bunun kadının büyük, parlak kahverengi gözleriyle ya da her laf sokuşunda içinde öfkeden başka bir şey olduğunu kabul etmediği bir ateş uyandırmasıyla alakası yoktu.

Güneş gökyüzünde yükselerek yollarını aydınlatıp havayı daha sıcak ve nemli bir hale getirirken nehrin kıyısında ilerlemeye devam ettiler. Lily adamın söylediklerini sindirmeye çalışırken yürüyüşlerinin büyük bir kısmında sessiz kaldı. Ancak sorduğu zekice sorularla adamı şaşırtmayı da başardı. Diğer tüm insanlar genellikle Dünya'ya geri dönmek ile ilgili sorular sormuş ve Clecanialıların Dördüncü Sınıf gezegenlerle etkileşim kurmasının yasalara aykırı olduğunu öğrenince bitmek bilmeyen tartışmalara girmişlerdi. Lily ise farklıydı. O daha çok... düşünceli görünüyordu, sanki ona tamamen inanmamış ya da anlattıklarını

kabul etmemiş gibiydi. Tartışmaya girmemiş; onun yerine bu yasanın nasıl ortaya çıktığı ile ilgili düşünceli sorular sormuştu. Verakko tam olarak bunun cevabını bilmiyordu.

Verakko'nun dişleriyle sivri kulaklarını işaret ederek, "Yani, biz aynı türden miyiz?" diye sordu.

"Evet. Ayrıca oldukça da eski bir türüz. Sanıyorum ki, insanlar ilk Clecanialıların soyundan geliyor, tabii atalarımızın genetik mühendisliği alanında birtakım deneyler yapmasından önceki zamanlardan." Elini saçlarının arasından geçirirken Lily'nin ne kadar eşsiz biri olduğuna hayret etmişti.

"Türlerini daha iyi hale getirmek istediler, değil mi? Normalde Doğa Ana ile uğraşılmaması gerektiğini söylerim ama ben ne biliyorum ki?"

"Detayları tam hatırlamıyorum ama sanırım eski gezegenimizde benzer çevrede yaşayan diğer yaratıkların bazı özelliklerini ayırtmışlar. Halkım sıcak ve kuru iklimlerde yaşamaya daha elverişliken diğerlerinin uçurum kenarlarında ya da denizden uzak adalarda yaşayabilmeleri için genetikleri değiştirilmiş. O dönemin bilim insanları büyük bir ilerleme kaydetmiş olsa da çabaları Clecania'daki birçok ilkel türün yok olmasına yol açtı. Genetik mühendisliği, bizler eski gezegenimizden ayrılmadan önce yasaklandı. Birçok kişi kısırlığımızın bu deneyler yüzünden olduğuna inanıyor. Demek istediğim *Doğa Ana ile uğraşma* konusunda haklı olabilirsin."

"Yani o yeraltı sığınağındaki kanatlı adam ile gerçekten de aynı türden misiniz?"

"Ben, o kanatlı adam ve sen. Hepimiz aynı türdeniz."

Lily bunun üzerine uzun uzun düşündü, koyu kaşları konsantrasyonla iyice çatılmıştı.

Yürüdükleri sırada Lily daha fazla soru sormuş ve Verakko kendini iyice yetersiz hissetmişti.

“Yasaları kim oluşturuyor? İttifak'ta kaç tane gezegen var? Her türden kaç tane temsilci barındırıyor? Her bir sınıfı ne oluşturuyor?”

Politikayla hiç ilgilenmemiş biri olarak bu sorulara elinden geldiğince cevap vermişti.

Verakko kendine engel olamıyordu, kadının beynindeki çarkların dönüşünü izlemekten keyif alıyordu. Altdudağını ısıtıp kaşlarını öyle ilgi çekici bir şekilde çatıyordu ki... Kadının yüzü şüphe ya da rahatsızlıktan arındığında Verakko onun öğrendiği yeni bilgileri sindirmeye çalışırken zeki gözlerinin fırl fırl dönüşüne şahit olmuştu. Kulübede yaşanan savaşı ve esir tutulan insanları serbest bırakma planlarını anlatırken kendisini övgüyle anıp onayını kazanmak ve egosunu yeniden inşa etmek için kurtarma rolünü biraz abarttı. Anlatmayı bitirdiğinde Lily'nin sessiz kalması adamın içinde bir sıkıntı uyandırdı.

“Alice'i götüren o deli adama ne oldu? Simsiyah gözlerinden yola çıkarsak bariz bir şekilde iyi görünmüyordu.”

“Siyah mı?” Verakko aniden yalanını hatırladı ve Lily'nin ne görmüş olduğunu fark etti. Luka'nın gözleri, Alice'i ruh eşi olarak tanıdığı için siyaha dönmüştü. “Evet, onu bulduğumuzda pek iyi değildi.”

Kendini suçlu hissederek, “*Bir yalan sayılmaz. Sonuçta o sırada pek de iyi değildi,*” diye düşünerek kendisiyle tartıştı.

“Yaptığı şey yüzünden cezalandırıldı mı?”

“Daha çok ödüllendirildi. Onlar artık eşleşti.” Verakko alçak sesle güldü ve geniş bir kaya parçasının üstünden atlayarak zarif bir şekilde kadının yanına geçti. Lily pek etkilenmiş görünmüyordu.

Kafa karışıklığıyla tek kaşını kaldırdı. “Yani evlendiler mi demek istiyorsun?”

Nehrin taşlı bir bölgesine geldiklerinde Lily başını kaldırıp kaygan kaya parçalarının üzerinden geçmeye odaklanmıştı. Kadının emin, hesaplanmış adımlarından etkilense de bir kolunu uzatarak ona yardım etme dürtüsüyle savaştık zorunda kalmıştı. Onu uzun süredir tanımiyordu ama yine de bu jestten pek hoşlanmayacağını hissetmişti.

Ruh eşi bağına dair çok fazla detay vermemeye dikkat ederek, “Sanırım ömür boyu sürecektir bir evlilik,” diyerek lafı dolandırdı.

Lily’nin cevabından tatmin olmuş görünmesi Verakko’ya insanların evliliğe bakış açılarının Clecanialılardan farklı olduğunu hatırlattı. Son birkaç aydır Asilerin esirlerini serbest bırakmanın bir yolunu bulmaya o kadar odaklanmıştı ki, işiyle ilgisi olmayan insan adetlerini araştırmaya vakit ayırmamıştı. Lily’nin bir kayadan diğerine atlayışını izlerken dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi ve bir anlığına bu konuları araştırmış olmayı diledi.

Lily kahkaha attı. “O halde onu yemeyecek.”

Kadının kahkahasının sesi, kürekkemiklerinin arasından hoş bir elektrik dalgası gönderdi ama sonra duraksayarak başını uzattı. “Yemek mi?”

Lily iri bir kaya parçasının üzerinden kayıp pürüzsüz, yosun kaplı bir patikada yürümeye başladı. Verakko ona yetişmek için acele etti. “Evet, bazıları bizi bu yüzden kaçırdığınızı düşünüyordu. Bir tür nefis yiyecek ya da o tarz bir şey olarak.” Göz ucuyla adamın dudaklarına baktı.

Bu yüzden mi dün gece dişlerini incelemişti?

Kaşlarını çattı. “Bizler barbar değiliz. Bilinçli varlıkları yemeyiz.”

“Ah, çok özür dilerim. Türünüz savunmasız insanları çalıp onları Tanrı bilir ne için hapsedmekte sorun görmüyor ama bilinçli varlıkları yemeye gelince sınır çekiyor, öyle mi?” Adama

VERAKKO'YU KURTARMAK

bakmak için arkasını döndü ve çantasından ön koluyla aynı boyda olan uzun, yuvarlak bir nesne çıkardı.

Verakko yumruklarını sıktı. “Onlar benim türüm değil. Onlar yasayı çiğneyen bir grup hain.”

Lily dudaklarını büküp gözlerini devirdi. Elindeki nesnenin üst kısmındaki yuvarlak tıpayı çekti ve Verakko bunun bir şekilde taşınabilir bir su kabı olduğunu fark etti. Onun bu yaratıcılığına hayranlık duymakla şüphelerini sürdürdüğü için onun boğazını sıkma arasında sıkışıp kaldı. Bu yerde hayatta kalma konusunda bu kadar bilgiyi nasıl edinmişti? Kendi dünyasında ne kadar uzman olursa olsun, Clecania gerçekten de becerilerinin burada işe yarayacağı kadar benzer bir yer miydi? Ya da o hemen uyum sağlayabilecek kadar becerikli biri miydi?

Uzun bir yudum aldıktan sonra derme çatma matarayı adama uzattı. “Su içer misin?”

Verakko öylece baktı. Kurtarma görevindeki rolünü anlatırken tek bir kelimesini bile dinlememiş miydi? “Beni, seni kaçıran o aşağılık herifle aynı kefeye koyamayacağını bilmelisin.”

Kendisine sunulan suyu almak için hâlâ bir hamlede bulunmayınca Lily iç çekip matarayı çantasına geri koydu. “Hiçbir şey bilmem gerekmiyor. Sen insan değilsin, ben de seni tanımayla çalışıyorum. Tek bildiğim her şey hakkında yalan söylüyor olabileceğin. Söylüyorsun demiyorum ama yalnızca bir gündür tanıdığım adamın her dediğine inanacak değilim. Şu ana dek beni fırlattın, seninle dövüşmeye zorladın, hakaret ettin, bir tür hipnoz edici bir şey salgıladın ve çılgın zihin güçlerini üzerimde kullanmaya çalıştın. Sana en azından beni yemeyeceğine inancak kadar güveniyorum. Bu sana daha iyi hissettirir mi?”

Cümlesini bitirip arkasını döndüğünde Verakko tüm vücudunun çivit mavisine döndüğünü hissetti.

Önlerindeki birkaç saat boyunca kadının arkasından ilerlemeye devam etti. Lily hiç umursamıyor gibi görünüyordu, hatta ona tek bir soru bile sormaya kalkışmamıştı. Bu sessizlik, Verakko'nun içinin öfkeyle kaynamasına yol açıyordu.

Öfkesi yavaş yavaş dindiğinde kadının kokusu hakkındaki yorumu aklına geldi ve düşünceleri tehlikeli yerlere kaymaya başladı. Ona bir şey yapmadığını söylerken yalan söylemiyordu ancak kokusunun da teni gibi değişebildiğini açıklamayı atlamıştı.

Bu kontrol edemediği ilkel bir tepkiydi. Vücudu, yakınında kim varsa ona özgü cezbedici bir koku ürettiyordu. Kişiler memleketinden tatlı bir karışım ya da onları rahatlatan bir koku duyarken, hayvanlar yemek istediği spesifik bir çiçek ya da bitki kokusu alabiliyordu. Avlanırken ya da duyguları tepe noktasındayken zaman zaman bu koku yoğunlaşabiliyordu. Bu adaptasyon eski zamanlarda, avı tuzağa düşürmek için kullanılıyordu. Bunu kontrol etmenin tek yolu duygularını kontrol etmektir. Eh, kadının yanında bunu başaramıyor gibiydi.

Kadını kendine doğru çektikten sonra yüzünde oluşan uysal, gözkapaklarının ağırlaşmış görüntüsü tekrar zihninde canlandı. Belki sonunda yeteneğinin nimetlerini kullanabilirdi.

Yavaş ilerliyorlardı. Kadının kısa boyu ve zayıf fizikçi göz önüne alınınca gayet makul bir hızla ilerliyordu ama Verakko, eğer kendisine izin verse onu kucağında taşıyarak daha hızlı ilerleyebileceklerini biliyordu.

Güneş batmaya başladığı sırada Lily dönüp adama baktı. Yumuşak turuncu ışık, gözlerini aydınlatarak kahverenginin derinliklerindeki altın parıltıları ortaya çıkarıyordu. Verakko, kadının güzelliğine dalıp gitmemek için bakışlarını kaçırdı ama gözü vücuduna kayınca iniltisini bastırmak zorunda kaldı.

Verakko'nun türü, birçok Clecanialı ırkı gibi ter yoluyla su kaybetmiyordu ama insanların öyle olduğunu fark etmişti. Lily'nin nemli beyaz gömleği kıvrımlarına öyle bir yapışmıştı ki, Verakko kadının dolgun memelerini ve onların üstünü kapatan garip şeyi görebiliyordu. Küçük memelerinin üzerini saran siyah kumaşın belli belirsiz izleri, gözleriyle alay ediyor gibiydi.

Tüm kanı aletinde toplanmıştı, nemli kumaşı yırtıp atmak ve memelerini örten şeyi daha detaylı incelemek için resmen avuçları kaşınıyordu.

“Bence ormanın içine doğru ilerlemeye başlamalıyız. Yol üstünde de mümkünse yiyecek bir şeyler bulmaya çalışabiliriz. Hem de kamp yapabileceğimiz bir yer ararız.”

Neyse ki, kadının kelimeleriyle birlikte tekrar odaklanabilmişti. İstemediği bir sertlikle, “Şimdiden mi?” diye sordu.

Lily'nin yüzündeki, Verakko'nun gerçekten samimi olduğuna inandığı arkadaşça tebessüm bir anda silinmişti. Sinirli bir bakışla ellerini kalçasına yerleştirdi. “Eğer çok fazla beklersek o zaman erzak arayıp ateş yakmakla karanlıkta uğraşmamız gerekecek. Bir işe yaramak istiyorsan kaslarını, yol üstünde odun toplamak için kullanabilirsin.”

Verakko duruşunu dikleştirdi. Kadının gücünü fark etmiş olması, erkeksi bir zevk dalgasının içinde titremesine neden olmuştu. Tüm gün üzerinde hissettiği öfke ve hayal kırıklığı kadının iltifatıyla birlikte eriyip gidince Verakko, “*Acaba o da beni mi tesir edebiliyor?*” diye düşünmekten kendini alamadı.

BÖLÜM 5

Verakko'nun Lily'ye yönelttiği aç bakışlar, büyüleyici kokusu kadar yıkıcıydı. Bu adama karşı aynı anda hem öfke hem de merak duyması onu çok şaşırtıyordu.

Lily yerden ince bir dal alıp havaya kaldırdı. "İşte, aradığımız odun türü bu."

Verakko zemini tararken başıyla onayladı, böylece Lily hâlâ nedenini anlayamamış olsa da adamın onu takip edeceğini bileerek nehirden uzaklaşıp ormanın içine doğru ilerlemeye başladı. Verakko ona bu gezegende kadınların ne kadar değerli olduğunu açıklamıştı ama anlaşılan insan kadınlar çok daha değerliydi. Yoksa neden kendini bilinmeyen bir süre boyunca, ondan açıkça hoşlanmayan bir kadınla birlikte vahşi doğa gezisinin içine atıncı ki? Henüz Lily'ye söylemediği bir şeyler daha olmalıydı. Bunu hissedebiliyordu.

Verakko'nun açıklamalarında yerine oturmayan bir şeyler vardı ancak Lily tam olarak ne olduğunu bilmediği için bu bilgiyi ondan nasıl koparacağını da bilmiyordu. Yalnızca adamın varlığı bile odaklanmasını zorlaştırıyordu. Tüm gün bakışlarını mühür gibi üzerinde hissetmişti ve bunun ne anlama geldiğini bir türlü çözemiyordu.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Lily'nin anladığı kadarıyla adam boynunu kırmakla, kıyafetlerini parçalamak arasında gidip geliyordu. Daha da rahatsız edici olan, Lily de hangi kadere razı olmak istediğinden emin olamıyordu.

Arkasından yüksek sesli bir *çıt* sesi geldi. Dönüp baktığında Verakko'yu devrilmiş sağlam bir dalı kalın bacaklarının üzerinde ikiye ayırırken buldu. Mantıksız güç gösterisinin kadın beyninin ilkel kısmını harekete geçireceğini biliyormuş gibi ona bakıyordu.

Verakko tek kaşını kaldırarak, "Artık bana neden nehrin aşağısına inmemiz gerektiğini söyleyecek misin?" diye sordu.

Ne demesi gerekiyordu? Söylemek istemediğinden falan değildi. Sadece Alex hakkında ağlamadan konuşabileceğine inanmıyordu. Lily tamamen yabancı birine bu zayıf yanını göstermek istemiyordu, ayrıca sinirleri zaten kırılma noktasında olduğu için bu ihtimal epey yüksek görünüyordu. Bölgenin etrafını dolaştı. Zihninin yarısını yiyecek arayışıyla meşgul etmeye çalışırken, "Birlikte olduğum kadın, adı Alex. Yollarımız ayrıldı. Nehre düştük ve ben ondan önce kıyıya ulaşmayı başardım," dedi.

Risk alarak Verakko'nun olduğu yere doğru baktı, alay etmesini bekliyordu. Fakat onu kendini beğenmiş değil de düşünceli bir halde görünce şaşırdı. Adam başka bir büyük dalı daha bacağına doğru götürürken, "Ne kadar zaman önce yollarınız ayrıldı?" diye sordu.

Lily'nin içinde kısa bir süreliğine kızgınlık ve hayranlık karışımı bir duygu belirdi. Bu kadar çok odunu parçalamak günlerini alır ve tüm enerjisini tüketirdi. "Bir haftayı biraz geçti."

Verakko başka bir dalı daha kırmak için duraksadı ve büyümüş gözlerle kadına bakı. "Bir haftadır ormanda tek başına mı yaşıyorsun? Neden geri dönmedin?"

Lily, Verakko'nun yüzünü inceledi. Sesi suçlayıcı olmaktan çok merak doluydu. Her an diken diken olmaya hazır olan tüyleri yatıştı. "Şehre ulaşana kadar nehri takip etmeyi planlamıştık. Alex akıllı ve becerikli biridir. Ona plana sadık kalmasını söylemiştim." Toplamakta olduğu fındık benzeri kürelerden birkaçı düşünce eğilip yerden aldı, şu ana dek bir şey yiyemeyecek kadar gergindi. "*Onu öylece bırakamam,*" diye kendi kendine mırıldandı.

Verakko büyük bir yığın odunu kolunun altına sıkıştırıp düşünceli bir şekilde karanlık ormana baktı.

Sessizlik, Lily patlayacakmış gibi hissedene kadar sürmüştü. "Ne oldu? Kararımın ne kadar aptalca ve düşüncesizce olduğuna dair yorum yapmayacak mısın?" Adamın daha önce söylediklerinde az da olsa doğruluk payı vardı ve Lily'nin canını en çok sıkan şey de buydu. Kararları hakkında adamın ne düşündüğünü umursadığını fark etti.

"Hayır. Artık anlıyorum. Aslında bana kurtarılan insanlar için umut verdin. Eğer onlarda da sendeki sadakatin bir parçası varsa ve en az senin kadar cesurlarsa hayatta kalma şansları olabilir."

Lily'nin dizleri titredi, bu beklenmedik ve içten yorum karşısında gözleri dolmuştu. Aslında tam olarak iltifat etmemiştii, daha çok bir gerçeği gösteriyor gibiydi. Yine de bu Lily için daha önemliydi. Karnındaki düğümün çözüldüğünü hissetti. Hızlı bir şekilde mırıltıyla teşekkür etti ve ormanın içine doğru ilerlemeye devam etti.

Verakko arkasından hafifçe homurdanarak onu takip etti. "Aslında sadece bir insan gördüm. O da erkekti ve eğer diğer kadınlar senin kadar yetenekli değilse hâlâ başaramama olasılıkları da var."

VERAKKO'YU KURTARMAK

İşte böylece, Lily'nin öfkesi geri dönmüştü. Çenesini kapalı tuttu, kendini adamın yorumunun tüm kadın cinsiyetine yönelik bir aşağılama olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Ancak Verakko'ya karşılık vermeden çok kısa bir süre dayanabilmişti. “Bir dakika, neden erkeklerin sayısı kadınların hayatta kalıp kalamayacağını belirliyor? Ben bir adamın yardımı olmadan haftalarca başımın çaresine bakabildim.”

Verakko'nun, yorumuna verilen ani cevap karşısındaki şaşkınlığı bir an için yüzüne yansımıştı. Gözlerini kısarak, “Sen, küçük kadın, tam bir bilmecesin. Türünüzün erkeğinin de bizim gibi okulda dövüş eğitimi almış olduğunu, bu sebeple de böyle bir durumda yardımcı olacağını varsaymıştım,” dedi.

“Buradaki erkekler nasıl dövüşeceğini okulda mı öğreniyor?”

Verakko omuz silkerek yavaşça yanından geçti ve önden ilerlemeye başladı. “Nereden olduğunu bağlı. Ben hocalık okulundayken öğrenmek zorunda kalmıştım ama tüm şehirlerde bu zorunlu değil.”

Lily anılarını yokladı. Kendisi hiç gerçek bir okulda eğitim almamıştı ama dövüş derslerinin, çoğu müfredatın parçası olmadığından emindi. “O halde sen bir öğretmen misin?”

“Öğretmen mi?” Verakko dikkatini kadına vermeden bölgeyi inceledi ve temiz bir toprak parçasını işaret etti. “Burası iş görür mü?”

Lily hızlıca, “Dul bırakan* tarafından kazığa oturmak istemiyorsan, hayır,” diye cevap verirken ağacın tepesinin yakınında, yukarıdaki açıklıktan tehlikeli bir şekilde sarkan ölü bir dalı işaret etti. “Hocalık okulu demek. Öğretmenler için değil mi? Akademik kariyer için?”

* Ormancılıkta kullanılan bir terimdir. Herhangi bir zamanda düşebilecek dallar veya ağaç tepeleri gibi gevşek, havadaki döküntüler, olarak tanımlanır.

Verakko sanki düşmesini istiyormuş gibi kaşlarını çatarak dala bakıyordu. Sonra kadının dediklerini algılıyormuş gibi göründü, kaşları çatık bir halde Lily'ye döndü. "Ne garip bir çeviri. Senin dilinde direkt bir karşılığı olmayabilir, o yüzden çevirici bazen o kelimenin yerine, en yakın görüneni ya da artık kullanılmayan eski bir seçeneğini seçer. Kocalık okulunda öğretmenliği değil, bir eşi ve evi nasıl idare edeceğimizi öğreniyoruz."

Lily, adamın ormanın içine doğru ilerleyen sırtını izledi ve kendini geri çekmekten alıkoymak zorunda kaldı. Eşi *idare etmek* mi? Bu adamın kadınlara değer vermemesi çok normaldi; erkek çocuklarına erken yaşta kadın düşmanlığı öğretiliyordu.

Verakko'nun arkasında kımıldandı. *Kendine sakla. Burası senin gezegenin ya da kültürün değil. Yargılamak için yeterince şey bilmiyorsun. Zaten ben kimim de yargılayacağım?*

"Peki ya burası?"

Lily çenesini sıkmış bir halde gösterilen yeri inceledi. Birkaç metre ilerideki durgun su birikintisini gördü. "Eğer bu gezegende sivrisinek yoksa, o halde olur." Sesi istediğinden daha ters çıkmıştı.

Adam ona kaşlarını çattı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Lily kendini durduramadan kelimeler dudaklarından dökülmeye başladı. "Eşi *idare etmek* mi? Kadınlar bir banka hesabı gibi yönetilmek konusunda nasıl hissediyor? Orada tam olarak ne öğretiyorlar? Karınızın kaçınılmaz histerisini nasıl yatıştırırsınız ya da size mükemmel akşam yemeğini pişirmesini nasıl sağlarsınız gibi şeyler mi?"

Kadının kuşkuları karşısında Verakko'nun yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve yüksek sesle kahkaha attıktan sonra inanamayarak hafifçe başını iki yana salladı. "Konuyu ne kadar yanlış anladığının farkında bile değilsin." Kamp için yer arayışına

VERAKKO'YU KURTARMAK

devam ederken omzunun üzerinden, “Bu arada, tanıştığım tüm kadınlar içinde histeriye kapılma olasılığı en yüksek olan kesinlikle sensin,” diye de ekledi.

Lily torbasından küçük kahverengi bir yemiş çıkartıp adamın geniş sırtına fırlattı.

Verakko kaskatı kesilerek yere düşen yemişe baktı. Kolunun altındaki odunları tutmayı başarak çömelip küçük küreyi yerden aldı. Lily kızgın bakışlarını üzerinde tutarken adam kurumuş kabuğu dişleriyle kırdı, ardından parlak sarı iç kısmını ağzına attı. “Kastettiğim tam da buydu.”

Lily’nin kulaklarından duman çıkıyor olmalıydı. Kollarını göğsünde birleştirerek gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. *Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.* Lily babasının ona duygularını kontrol etmesi için öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalıştı fakat bu konuda asla başarılı olamamıştı. Gözlerini tekrar açtığında, Verakko’nun sabırsız bir şekilde kendisini beklediğini gördü.

“Şimdi kamp alanı bulmama yardım edecek misin? Görünüşe göre benim seçtiklerimin hepsiyle bir sorunun var.”

Lily küstahça sıırttı. “Bu durum senin berbat seçimler yapmandan kaynaklanıyor.”

Verakko’nun boynundaki damar yine belirginleşince Lily bir nebze de olsa tatmin oldu.

Adamın yanından geçip gitti, bunu yaparken sedir ağacının baştan çıkarıcı kokusunu görmezden geldi ve dikkatini elindeki işe vermeye zorladı. Birkaç dakika süren sessizlikten sonra iri kaya parçalarının etrafı sardığı bir açıklık gördü ve hiçbir şey demeden yerleşmeye başladı.

Verakko odunları yakına bıraktı. Lily adamın bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ama ona bakarak sakinliğini tekrar yitirmek istemiyordu. Söylediği şey bazı açılardan doğrudu. Histeriye kapılmaya bu ormanın içine girdiğinden

beri hayatında hiç olmadığı kadar yakındı. Hücrede uyandığında bile böyle hissetmemişti.

Son bir ay boyunca yaşadığı zorlukların etkileri şimdi ortaya çıkıyor gibiydi ve bu adam, bastırmış olduğu tüm duyguları yükseltmekten başka hiçbir şey yapmamıştı. Böyle bir durumda bu çok tehlikeliydi. Lily, Alex'in Verakko hakkında ne düşüneceğini merak ederek dikkatini dağıtmaya çalıştı. Sırıttı ve yakışıklı turkuaz renkli adamı, rastgele filmlerdeki erkeklerle karşılaştırmasını hayal etti.

Birden gülümsemesi soldu; Verakko muhtemelen Alex'i daha çok beğenirdi. Onunla ilgilenirdi ve Alex de adama izin verirdi. Bu Lily'nin ilişkilerinde her zaman bir problem olmuştu. Erkeklerin rahat hissedemeyeceği kadar bağımsız biriydi. Erkekler neden her zaman onlara ihtiyaç duyulmasını istiyordu ki? İhtiyaç duymaması daha iyi değil miydi?

Lily iç çekerek çantasından yay matkabı ve bir kav' çıkardı.

Adam arkasından, "Ben ne yapabilirim?" diye sordu.

Omzunun üzerinden baktı, neredeyse kıkırdayacaktı. Erkekleri öfkeli, daha önceki yorumlarını telafi edecek kadar yeterli bir görüntüydü. Eğer gerçekten bir kadın düşmanıysa tüm bu çile onun için çok sinir bozucu olmalıydı. Lily gururuna yenik düşmenin nasıl bir his olduğunu gayet iyi biliyordu, geçen gecedan kalan böcek ısırtıkları bunun kanıtıydı. *Bir kadına bel bağlamak onu öldürüyor olmalı.*

Belki de Lily her şeyi yanlış anlamıştı. Adamın, kendisini kızdırmasına o kadar izin vermişti ki onun hakkında bir şeyler öğrenmeye zahmet bile etmemişti. Lily yenilgiye uğramış gibi bir nefes verdi. "Ben ateş yakmaya çalışırken sen de bana kocalık okulu hakkında kaçırdıklarını anlatabilirsin."

"Eğer nasıl olduğunu söylersen ateşi ben yakabilirim."

* Kavmantarlarının kurutulmasıyla elde edilen çabuk tutuşan, süngerimsi bir madde.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Çok hevesli görünüyordu. “Beni izlemen yeterli, tamam mı? Yarın senin yapmana izin veririm.”

Verakko kızgın ama teslim olmuş bir şekilde yere oturdu.

“Pekâlâ, bu okulda tam olarak ne *öğreniyorsunuz?*” Matkabı kullanmaya başladığında tahta yay, yeni iyileşmiş nasırlarını sıyırmıştı.

“Yemek pişirme, çocuk bakımı, cinsel sağlık ve süreklilik, şımartma, kendini ve aileni savunma, finans yönetimi... bu tür şeyler işte. Bir kadının eşinde arayacağı şeyler. Okulu bitirdikten sonra piyadede görev alırken nasıl dövüşüleceği hakkında daha çok şey öğrendim, okulda sadece temel şeyleri öğretiyorlar. Benim müfredatım, şu anda yaşadığım şehir olan Tremanta'daki kadar sıkı değildi ama yeterince şey öğrendim.”

Lily elini kütüğün üzerine yasladı, *yemek pişirme* ve *çocuk bakımı* kelimeleriyle birlikte elindeki işi unutmuştu.

Verakko sıırttı. “Sana konuyu çok yanlış anladığını söylemiştim.”

“Neden Tremanta'daki okulun eğitimi daha zor?”

Verakko şaşırmıştı, kıza bakarak gözlerini kırpıştırdı. “Asla soracağınızı düşündüğüm şeyleri sormuyorsun.” Başını salladı. “Tremanta'da erkeklerin okuldaki notlarıyla eşini etkilemesi gerekirken, Mithrandir'de evliliklerimizi anaerkiil aileler ayarlar. Notlarımız yine dikkate alınır ama kadın bir lider sıkı pazarlık yapabiliyorsa düşük notu olan erkekler bile kendilerine eş bulabilirler.”

“Kadınların notları da dikkate alınıyor mu?”

Verakko başını aşağı yukarı salladı. “Evet ama kadınlar evlilik pazarlıklarından ziyade seçtikleri mesleklere ağırlık veriyor.”

Lily elindeki işe geri döndü, adamın gözleriyle buluşmaktan kaçınıyordu. “Peki sen evli misin?” *Neden umurumda ki?*

Göz ucuyla Verakko'nun oturduğu yerde kıpırdandığını gördü. "Henüz değil. Zamanı gelince annem eşimi seçecek."

"Notların düşük müydü?"

Adam, "Notlarımın büyük bir çoğunluğu mükemmeldir," diye tısladı.

Adamın şişirdiği omuzlarına ve incelmış dudaklarına baktı. "Seni rencide etmek istememiştim, sadece..." *İltifatı hak etmiyor.* "Aksi takdirde neden evlenmemiş olarsın ki?"

"Çekici olduğum için mi?"

Lily bakışlarını kaçırdı ama adamın sesinden güldüğünü anlayabiliyordu. "Bir uzaylıya göre," diyerek geçiştirdi. "Ancak berbat tavrın seni seksilik ölçeğinde birkaç çentik aşağıya çekiyor."

Verakko iç çekti. "Evet, bu notlarıma da yansımıştı. Tüm notlarım yüksek ya da kabul edilebilir seviyede. İletişim hariç."

"Böyle düşünenin tek ben olmadığımı sevindim." Lily kıkırdadı. "Umarım annenle yakınsınızdır." Yay ile döndürdüğü ince ahşap iğinin* tabanından ufak duman kıvrımları yükselmeye başlamıştı. *Neredeyse oldu.*

"Ne anlamda yakın?"

Lily, Verakko'ya yandan bir bakış attı. Son birkaç saat içinde ten renginin yeniden mürekkep mavisine döndüğünü fark etmişti. Belki de her gece değişiyordu? Kafası karışmıştı. "Bilirsin işte, yakın. İlişkinizden bahsediyorum. Umarım çok fazla sohbet ediyorsunuzdur ve nasıl kadınlardan hoşlandığını biliyordur." Adamın kaşları çatık kalmaya devam edince iç çekerek, "Böylece sana uygun düzgün birini seçebilir," diye ekledi.

Verakko gözlerini kırptırdı, dudağının kenarı kafa karışıklığını yansıtırcasına komik bir şekilde kıvrılmıştı. "Annemin seçtiği kişi, onun bir birliktelikte önemli bulduğu şeylere ve kimin

* Ağaçtan yapılmış, pamuk, yün ve benzeri şeyleri eğirmekte kullanılan ortası şişkin, iki ucu sivri araç.

ideal bir nesil üretebileceğine inandığına göre belirlenecek. Erkeğin bu konudaki hisleri göz önüne alınır ama pek fazla değil. Annem... güçlü bir kadındır. Eşimin de güçlü olmasını ister, böylece çocuklarımız da güçlü olur.”

Göğsü suçlulukla doldu. Verakko'yu yanlış değerlendirmişti. Kaba, ısrarcı ve inatçı olabilirdi ama kadın düşmanı değildi. “Nasıl yani? Tüm hayatını annenin seçtiği bir kadınla geçirmen gerek ve bu konuda bir söz hakkın yok, öyle mi?”

Parlak yeşil gözleri dikkatle kadının hareketlerini takip ediyordu. “Hayır. Bizim evliliklerimiz o kadar uzun sürmüyor. Tipik bir sözleşme birkaç aydan birkaç yıla kadar sürebiliyor, elbette kadının yaptığı pazarlıklara bağlı.”

Lily yay matkabını bir kenara bıraktı ve kendi yaptığı, yandırmakta olan küçük kömür parçasını nazikçe kava aktardı. Hemen sonra usulca üfleyerek közü oksijenle besledi. Çok geçmeden yığından bir alev doğdu. Verakko'nun topladığı odunlar ve çantasından çıkardığı çıralarla ateşi yaktı.

İşi bittiğinde alevler keyifli bir şekilde çıtırdıyordu, arkasına yaslanıp düşünmeye başladı. “Başka bir kültürün gelenekleri üstüne yorum yapma hakkım yok, ben sadece dışarıdaki yabancı bir gözüm ama... bu kulağa tatsız geliyor.”

Verakko'dan alçak, derinden gelen bir kahkaha yükselerek Lily'nin kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. “Sanırım bir insan için kulağa öyle gelebilir.”

“Peki ya eşleşme ne oluyor? Alice'in eşleştiğini söylemiştin. Bu, o adamla yalnızca birkaç ay birlikte olacağı anlamına mı geliyor?”

Adamın dudakları gerildi, sanki bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi kadına bakıyordu. “Hayır. Eşleşme sonsuza dek sürer. Evlilikten farklıdır. Evlilik bir sözleşmeden ibarettir. Eşleşme

ise aşk birlikteliği olarak düşünülebilir. Asla bozulmayan bir bağ. Onlar sonsuza dek birlikte olacaklar.”

Lily onun kelimelerinin kesinliği karşısında rahatsız hissetmişti. “Sonsuza kadar mı?” diye yineledi. “Peki ya Alice sonradan onu bırakmak isterse?”

“Eşleşme o şekilde işlemiyor. Halkımız bunu kutsal sayar. Evlilik ise daha çok bir görevdir.”

“Alınma ama ikisi de kulağa hiç cazip gelmiyor. Ya bir iş anlaşması yapacaksın ya da hiçbir güvencen olmadan birisiyle hayatını birleştireceksin. Alice’in bunu kabul etmesine şaşırdım. Onu çok iyi tanımıyorum ama... boşanma şansı yok mu? *Korkunç.*”

Verakko alevlere bakarken dirseklerini dizine yasladı.

Kahretsin, onu yine rencide mi ettim? Bunu yapmayı bırakmam gerek. Fikirlerini kendine sakla, Lily!

Ortamı neşelendirmeye çalışarak, “Eh, bu senin iyi bir aşçı olduğun anlamına geliyor,” dedi coşkuyla. Çantasının içine uzanıp son kalan iki tane kırmızı meyveyi çıkardı ve bir tanesini adama attı. “Sence bunlarla bir şey yapabilir misin?”

“Ne yazık ki, yeteneklerim yalnızca gerekli araç gerecin ve baharatların olduğu mutfak sınırlarında ortaya çıkıyor.”

“Hımm.” Lily ateşin diğer tarafına geçip sırtını geniş mor bir taşa yasladı. “Kafamı koparmayacaksan sana ciddi bir soru sorabilir miyim?” İlk başta sevdiği, şimdi ise iğrendiği mayhoş meyveyi dişliyordu.

“İnsan eti yediğini düşündüğün bir uzaylıya karşı kullanmak için garip bir kelime seçimi.” Gözlerinde eğlendiğini gösteren bir ifade belirdiğinde Lily de sırtmasını bastırmak için kendini zorladı.

“Eğer kadınların yönettiği bir toplumda yetiştiysen ve eşini nasıl mutlu edeceğine dair bir eğitim aldıysan o zaman neden bana patronluk tasladın?”

VERAKKO'YU KURTARMAK

Verakko'nun gözlerindeki ışıltı sönmişti. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra geri kapattı. En sonunda, "Sen benim karım değilsin," diyebildi.

Lily suyundan bir yudum aldı, bu ifadenin üzerinde yarattığı hayal kırıklığına tutunmamayı tercih etmişti. Onun yerine su matarasını Verakko'ya uzattı, adam reddedince de kaşlarını çattı. "Bir şeyler yiyip içmen gerekiyor. Sen kendinde değilken o yarayı temizlemek için elimden geleni yaptım ama vücudunun enfeksiyonla savaşıabilmesi için kalorilere ve suya ihtiyacı var."

"Atladığın bir şey var. Ben insan değilim. Bunlara senin kadar ihtiyacım yok."

"İyi ama yine de yakında bir şeyler içmen gerek." Vücuduna bir yorgunluk dalgası vurarak tartışma dürtüsünü azalttı. "Yarın biraz daha erzak toplarız." Esnemesini bastırarak devam etti. "Yalnızca bir matara suyum kaldı, bu ikisi de kalan son meyvemiz. Geriye sadece şu yemişler kalıyor ve onları da yiyebileceğimden emin değilim."

"Bu çok yaygın bir yiyecektir, adı da *guren*. Yemende bir sakınca yok." Verakko bir yığın odunu alarak yakınına istifledi. "Hadi uyu. Dün gece pek dinlenemedin. Ben ateşle ilgilenirim. Yarın da avlanıp bize biraz gerçek yiyecek bulurum."

Lily gözlerini kısarak adama baktı ama yine de yere uzandı. "Uyuyup uyumadığımı nereden biliyorsun?"

"Sen dalda o şekilde sallanıp dururken gerçekten de uyuyabileceğimi mi düşündün? Tüm gece olur da düşersen diye yakalamak için hazır bekledim."

Lily'nin adamın onun kararlarına olan güvensizliğine duyduğu kısa süreli kızgınlık hemen yok oldu. Verakko'nun ağacın altında volta atıp ellerini ovuşturan fenalaşmış görüntüsü, Lily'nin göğsünden ayak parmaklarına kadar bir sıcaklık yayılmasını sağladı.

İriyarı adamı battaniye olarak kullanmak isteyen büyük bir parçasını görmezden gelerek sağduyuyla, “Ben uyurken gizlice yaklaşıp sarılmak falan yok,” diye tembihledi.

Verakko büyük bir kaya parçasına yerleşti. “Bu gezegende erkekler ve kadınlar genellikle sarılıp yatmaz.”

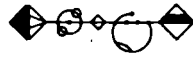
Lily gözlerini açık tutmak için kendini zorladı. Bu yabancıнын yanında savunmasız olması akıllıca mıydı? Zaten uyanık kalmakta neden bu kadar zorlanıyordu ki? Diğer gecelerde, bu saatlerde yorgun düşmüştü ama yine de tetikteydi. Lily birden kulaklarını açtı ve etrafı dinledi, garip bir şekilde sessizdi.

Tüylü böceklerin vızıltısını hâlâ duyabiliyordu ama her gece kampının etrafındaki hayvanların tırmalama ve burun çekme seslerinden eser yoktu.

Lily bunda bir parmağı var mı diye düşünerek Verakko’yu inceledi. Yoksa ormandaki yaratıklar, Lily’nin yanına bir tehdidin katıldığını mı hissetmişlerdi? Mesafelerini *adam* yüzünden mi koruyorlardı? Karnı guruldamaya başlayınca dudağını dişledi. Neden bu ihtimaller onu dehşete düşürmek yerine güvende hissetmesini sağlıyordu ki? Sonuçta biraz olsun akli varsa diğer hayvanların korktuğu şeyden kendisi de korkmalıydı.

“Sana güvenebilirim, değil mi?” diye mırıldandı. Gözkapakları artık savaşamayacağı kadar ağırlaşmıştı.

“Hayatın pahasına.”

Lily’nin nefes alış veriş derinleşip düzene girerken Verakko onu izliyordu. Kadın neredeyse anında uykuya dalmıştı. Ateşin yeşil ışığında kadının gözlerinin altındaki koyu halkaları seçebiliyordu. Kıyafetleri leke ve kanla kaplıydı. *Verakko’nun kanıyla.*

Kazağını kaldırarak yarasını tekrar inceledi. Geriye sadece mor bir kabuk kalmıştı. Verakko bunu önemsemedi. Daha kötülerini atlatmıştı. Ancak kadının onu hayatta tutmaya çalışırken

VERAKKO'YU KURTARMAK

yarasını temizlemek için kıymetli suyundan kullanmış olması Verakko'nun kalbini ısıtmıştı. Birinin kendisiyle bu şekilde ilgilenmesine alışkın değildi.

Verakko bu hissi bir kenara bıraktı. Bulduğu uzun bir dala uzanarak bıçağıyla mızrak ucu oymaya başladı. Bakışları sürekli Lily'ye kayıyordu.

Kadının teni kirli ve çizik içindeydi. Kıyafetleri, kilo verdiğini belli edecek kadar üzerinden dökülüyordu. Ancak bu haliyle bile çok güzel ve... *korkunçtu*. Eğer şu an gözüne bu kadar etkileyici görünüyorsa sadece *wangetle* açlığını bastırmaya çalışmadığı zaman kim bilir ne kadar güzel görünecekti.

Aldığı kilo nefis basenleriyle poposunu da iyice şişirir miydi? Solmuş, çatlamış dudakları pembeye ya da kırmızıya döner miydi?

Bir çıtırtı duyunca aşağı baktı ve bir yığın talaşın üstünde kırık mızrak ucunu gördü.

Derin bir iç çekti. Bu kadın hakkında hayaller kurmanın bir anlamı yoktu. Ona sahip olamazdı. Verakko bir başkası için yaratılmıştı, zaten Lily de ruh eşi değildi.

Lily, ona neden başka bir kadına gösterdiği özeni kendisine göstermediğini sorduğunda yalan söylemişti. Gerçek şuydu ki, başka bir kadının yanında kendini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. Belki de kültürlerini bilmediği içindi ya da belki de Lily'ye ne kadar iyi davranılırsa o kadar karşılık vermesindendi. Ancak Mithrandir'in duygusal olarak mesafeli kadınlarında hiç böyle bir şey tecrübe etmemişti.

Dikkatini tekrar bir mızrak ucu yontmaya yöneltti. Eğer kocalık okulunun öğrettiği bir şey varsa o da kadına değer verme içgüdüsiydü. Keyiflerinin yerinde olduğundan emin olmalı. Bu dürtüyü her zaman yorucu ve sinir bozucu olarak görse de Lily'nin ihtiyaçlarını her şekilde karşılama isteği iş değil, ihtiyaç

gibi hissettiriyordu. Kadının mutluluğunun, yalnızca kendisi tarafından sağlanmasına yönelik inatçı bir ihtiyaçtı.

Belki de Verakko'yu bu kadar hırçın yapan şey Lily'nin sürekli kendi başının çaresine bakabilmesiydi. Kendisine o kadar da ihtiyaç duymayabilirdi ama Verakko emindi ki, eğer önüne nefis, büyük bir et parçası getirip koyarsa kadın ona gülümser ve teşekkür ederdi. Hatta belki öperdi. Bunu düşünmesiyle aleti seğirdi.

Birkaç insan kadının selamlaşırken birbirlerini yanaklarından öptüklerine şahit olmuştu. Yalnızca romantik birlikteliklerde mi dudaktan öpülüyordu? Yoksa nişanlısının onurunu zedelemeyecek, arkadaşça bir şekilde bu eylemi deneyimleyebilir miydi?

Verakko çenesini sıktı, bu konuda da yalan söylemişti. Lily evli olup olmadığını sorduğu zaman birkaç hafta içinde evlenmiş olacağını itiraf etmesi gerekiyordu ama etmemiştir.

Sinirle dal parçasını oymaya devam ederken mızrağın ucu şekillenmeye başladı. Müstakbel eşini tanımıyor değildi. Elbette Ziritha'yı biliyordu ama daha önce pek konuşmamışlardı. Anladığı kadarıyla kadın, yumurtlama döngüsü dışında kocalarıyla pek muhatap olmamayı tercih ediyordu. Evliliğe uygun olmayan başka bir adamı sevdiğine dair bir söylenti vardı ama Verakko'nun bunun doğru olup olmadığını bilmesinin imkânı yoktu.

Öyle de olsa annesi Ziritha ile oldukça yakındı. Ayrıca Verakko annesinin, bir gün Mithrandir'de onun yerini Ziritha'nın almasını istediğini biliyordu. Kraliçe olabileceğini düşündüğü bir kadınla oğlu için sözleşme pazarlığı yapmış olması mantıklıydı.

Bunu Lily'ye söylemesine gerek yoktu. Neden endişeleniyordu ki? Verakko'nun ilişkilerini umursayacak hali yoktu, değil mi?

Kadının tahrik oluşunun kokusu bir hayal gibi zihninde uçuşuyordu. Adamdan etkilenmişti ve bu son derece tehlikeli bir ihtimaldi.

BÖLÜM 6

Sabah olduğunda Verakko hareket halinde yakaladığı bir hayvanı küçük bıçağıyla avlamak için hazır bekliyordu. Bir gece boyunca uyuyamamak başka bir şeydi; ölüme terkedilmek, dayak yemek ve ormanda kanlar içinde bırakılmak ise bambaşkaydı. Ne var ki, Verakko dün gece sarsıcı bir şey öğrenmişti.

Lily uykusunda sesler çıkarıyordu.

Bazıları korku dolu nefes sesleriydi ve kadının yanına gidip onu kendine doğru çekmek istemesine neden oluyordu. Diğerleriye ufak inleme ve soluklanma sesleriydi. Bunlar da kadının memelerinin titremesine yol açarak Verakko'nun köpek dişlerinin sızlamasına neden oluyordu. En kötüsü de gecenin köründe birkaç kez inlemiş ve kokusunda, uyarılışının belli belirsiz bir izi kalmıştı.

Çıkardığı sesler yumuşaktı ve kısa sürmüştü. Ama kadınsı soluklanmaları ve kokusu, aletinin sertleşmesine, zihninin karanlık düşüncelere sürüklenmesine yetmişti. Dikkatini içinde bulundukları zor duruma vermeye çalıştı.

Bugün daha çok yol katetmeleri gerekiyordu. Verakko, onu yere düşüren Strigi'ye tam olarak ne kadar zehir verdiğini bilmiyordu ama eğer sadece bir çizikle kurtulduysa şimdiye tamamen

iyileşmiş olabilirdi. Adam onun için geri döner miydi? Strigiler amaçlarına tek başlarına ulaşmaya çalışmalarıyla ünlüydü. Eğer amacı sorguya çekmek için Verakko'yu yakalamaksa o halde Strigi'nin yapabildiği en kısa zamanda peşine düşeceği gerçeğine odaklanmalıydı. En azından ciddiye alması gereken bir ihtimaldi. Yalnızca kendisi için değil, Lily için de.

Verakko, açık arazide yürüyerek geçirecekleri bir gün daha olduğunu, ardından yukarıdan gelebilecek tehdit yüzünden ormanda ilerlemek zorunda kalacaklarını tahmin etti.

Lily'nin nehrin kıyısından değil de ormanın içinden yürüme fikrine nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Şimdiye dek kadının liderlik etmesine izin vermiş, onun istediği şekilde ilerlemişti ama eğer güvenliğine yönelik bir tehdit varsa Lily'ye ısrar etmesi gerekecekti ve o kaçınılmaz tartışmanın içine girmeyi hiç istemiyordu.

Burada ne kadar kalmayı düşünüyordu ki zaten? Arkadaşı gitmişti. Verakko, Lily'nin bunu bildiğini ama henüz kabul etmeye hazır olmadığını hissedebiliyordu. Diğer yandan bunu kabul ettiğinde ne olacağı konusunda endişeleniyordu. Kadın çok güçlü, çok yetenekliydi. Ama aynı zamanda da şefkatliydi. Hem de kendisinin anlayamayacağı bir seviyede. Dün sabah gözlerinin yaşlarla parlamışını hatırladı. Kadının yüzündeki acıyı gördüğünde afallamıştı.

Verakko, Lily bir süre sonra arkadaşını aramaktan vazgeçtiğinde onun yanında olmasına izin vereceğini umuyordu. Ağlar-ken onu tutmak, karmakarışık ama muhteşem kahverengi saçlarının arasından güven veren şeyler fısıldamak istiyordu.

Verakko'nun zihni bu düşüncelere dalınca başını geriye attı. Ona neler oluyordu böyle? Birilerinin ağlamasından nefret ederdi. Birkaç hafta önce, Alice ağlamanın eşiğindeyken onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Ama bunu yapmasının tek sebebi kaçacak yerinin olmadığı bir su altı toplantı odasında kilitli kalmış olmasıydı.

Bu sabah yüzüncü kez ellerine baktı ve hâlâ ruh eşi izlerinin olmadığını görünce öfkeyle hırladı.

Duyduğu hikâyelerden öğrendiği kadarıyla ailesinin soyundaki çoğu ruh eşi ilk görüşte birbirlerini tanımıştı. Hatta tanıştıktan bir yıl sonrasına kadar ruh eşi izlerini kazanamadıkları için efsaneleşmiş olan büyük halaları, göz göze geldikleri an birbirlerini potansiyel ruh eşleri olarak tanımışlardı.

Ancak Lily'nin söyledikleri doğruysa, Verakko'nun gözleri değişmemiştir.

Acaba insan olduğu için miydi? Belki onu ormandan çıkarırsa ikisi de güvende ve huzurlu hisseder, sonra da ruhları rahatlayıp birbirlerini eş olarak tanırlardı. Düşük bir ihtimaldi ama bu kadar kısa sürede içinde büyüyen karmaşık duyguların keşfedilmeye değer olduğunu düşünüyordu.

Tam olarak nerede olduğunu bilmiyor olabilirdi ama bu nehri tanıyordu ve nehrin sonunda iki ayrı şehir olacağını biliyordu. Şehirlerden birine gitmeleri gerekiyordu. Bu noktada ikisi de Tremanta'dan çok daha yakın mesafedeydi. İçlerinden birini ziyaret etme olasılığı, üzerine bir ağırlık çökmesine neden olmuştu. Yine de burada kalıp Lily'nin acı çekmesine göz yummak seçenekler dahilinde değildi. Yakında hangi şehre gideceklerine karar vermesi gerekiyordu.

Lily kımıldanmaya başladığında, Verakko kocalık okulundan yeni mezun olmuş aşırı hevesli bir erkek gibi gergince saçlarını düzeltti. Ne yaptığını fark edince tekrar saçını dağıttı. Boynunu kütletip omuzlarını esnetti. En azından yürüyüşleri sırasında bu içsel kargaşanın bir kısmını üzerinden atabilecekti. Şu an için ruh hali berbat ötesiydi.

Tanrıça adına, neden bu işkencecinin kucağına düşmüştü? Eğer onu ruh eşi olarak tanımış olsaydı her şey çok daha farklı olurdu. Keyiflenir, her fırsatta kadına kur yapmaya çalışırdı. Ama şu anda, yer yer vuran sabah güneşinin altında kollarını

başının üzerinde esnetmesini izlemek zorundaydı. Ayrıca kadının gömleğinin altından görünen teni ağzını sulandırmıyormuş gibi davranıyordu.

Lily gözlerini ovuşturup kısık gözlerle Verakko'ya doğru baktı. Gözlerindeki altın benekler parlıyordu, altındaki koyu halkalar da yok olmuştu. "Vay canına. Nöbet tuttuğun için teşekkür ederim. Tüm gece boyunca deliksiz bir şekilde uyumayalı... şey aslında ne kadar olduğunu bile hatırlamıyorum." Verakko'yu inceledi. "Keşke beni uyandırsaydın da sırayla nöbet tutsaydık. Berbat görünüyorsun."

"Sana nasıl gözüktüğümü neden umursayayım?" diye çıkıştı, halbuki kadının gözünde nasıl gözüktüğünü son derece umursuyordu.

Lily teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Tamamdır, anladım. Sabah insanı değilsin. Not edildi." Gözlerini devirip çantasını yoklarken, "*Demek ki, uzaylıların bile kahveye ihtiyacı var,*" diye mırıldandı.

"Gitmeye hazır mısın?"

Verakko'ya kızgın bir bakış attı. "Daha yeni uyandım. Biraz sakin olur musun? Dişlerimi fırçalayıp ormana doğru bir gezintiye çıkmak istiyorum, sonra gidebiliriz." Çantasından küçük, yıpranmış bir dal parçası ve ahşap bir kâse çıkarıp bakışlarını kampın etrafında gezdirdi. "Şu taşı uzatabilir misin?" diye sorarken Verakko'nun dizinin yakınındaki küçük taşla işaret ediyordu. Lily çoktan sönmüş olan ateşin küllerini bir dalla süpürdü ve çekinerek bir parça kömür aldı. Verakko büyülenmiş gibi kadını izliyordu.

Lily kömürü ezerek toz haline getirdi ve macun kıvamını alıncaya kadar içine birkaç damla su karıştırdı. Elindeki dal ile malzemeyi dişlerini fırçalamak için kullandı. *Kahretsin*. Neden bu kadar etkileyici olmak zorundaydı ki?

VERAKKO'YU KURTARMAK

Ağzı siyah kömürle doluyken, “Ne?” demeye çalıştı. Verakko’yu kendisine bakarken yakalamıştı.

“Sen işini hallederken ormanda ihtiyacın olan şeyi gidip getirebilirim.” Doğada hayatta kalma konusunda Lily kadar deneyimli değildi ama yönlendirilmeye açıktı. Lily’nin eşyalarını getirerek ve yükünü taşıyarak bir işe yarayabilirdi. Dün tüm gün Lily için çantasını taşımak istemişti ama zayıf bir yanı, bunu kadının istemesini arzulamıştı. Bunu asla yapmayacağını anlayınca da hem canı sıkılmış hem de bunu sevimli bulmuştu. Özellikle de yeşil dokuma çantası kadının kendisinden de büyük olduğu ve oldukça ağır gözüktüğü için.

Lily bir kaşını kaldırıp ağzını suyla çalkaladı. “Önemli değil. Ben hallederim.”

Verakko’nun ensesi öfkeyle yanmaya başladı. “Israr ediyorum.”

Lily ayağa kalkıp kıyafetlerinin tozunu silkeledi. “Gerek yok. Yalnızca bir dakika sürer.”

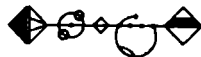
Verakko’nun uzun ve uykusuz geçen gecesi, öfkesiyle karışarak onu ayağa kalkmaya zorladı. “Lily, bir şekilde yardım etmem gerekiyor. Sen burada kal, ben de neye ihtiyacın varsa gidip getireyim.” Kadına doğru ilerledi. Lily gözlerini kocaman açarak geri çekildi. O gece adamdan üç metre uzakta gayet güvenli bir şekilde uyumuştı ve Verakko şu anda o güveni yerle bir etmişti. “Neden bu kadar... bu kadar... zor olmak zorundasın?”

Lily’nin endişeli yüz ifadesi hemen değişti. Dudakları gerilmiş, gözleri kısılmıştı. Ellerini kalçasına götürdü. “Pekâlâ, gerçekten yardım etmek istiyor musun?”

“Evet!”

“O halde bırak da huzur içinde işeyeyim!” Başka bir kelime etmeden ayaklarını yere vura vura uzaklaştı.

Aferin Verakko, aferin.

Tam da onu anladığını düşünmeye başlamışken kalkıp yine ısrarcı olmak zorundaydı, değil mi? Suyunun bir kısmını kendini temizlemek için kullandı, ardından acele etmediğinden emin olarak kampın yolunu tuttu.

Huysuz olması şaşırtıcı değil, diye düşündü. Sonuçta tüm gece uyumamıştı. Lily'nin ondan daha çok uykuya ihtiyacı olduğu bariz diye mi uyanık kalmıştı? Yoksa bunu, kendi ihtiyaçlarını feda edip kadın uyurken onu korumak gibi bazı yanlış yönlendirilmiş bir erkeklik görevi dürtüsüyle mi yapmıştı?

Her şekilde, Lily onu dönüşümlü uyuma konusunda zorlayacaktı. Eğer iki günlük uykusuzluktan sonraki ruh hali buysa, birkaç günlük uykusuzlukla ne kadar kötü olacağını tahmin bile edemiyordu.

Kamp alanına ulaştığında olduğu yerde donakaldı. "Ne yapıyorsun? O benim diş fırçam!"

Verakko da onun yaptığı şekilde dişlerini temizliyordu. *Lily'nin diş fırçasını kullanarak*. Omuz silkti ve kadının yanında getirdiği su şişesine uzandı. Lily şişeyi vermeyip onun yerine öylece yüzüne bakınca Verakko karşısına geçip matarayı elinden kaptı.

Lily öfkeden delirmişti. Diş fırçasını asla paylaşmazdı. Bir fırça yaratacak kadar lifli ve damaklarını parçalamayacak kadar yumuşak çubukları olan bir ağaç türü için sayısız deneme yapmıştı. Şimdi her şeyi baştan yapmak zorundaydı.

Hemen eşyalarını topladı, görünüşe göre artık *onların* eşyalarıydı ve çantasını omzuna astı. Tam iki adım atmıştı ki ağırlık bir anda yok oldu.

"Hey!" Döndüğünde nefesi kesildi. Verakko yalnızca birkaç santim ötesinde duruyordu. Lily'nin gözleri önce adamın geniş göğsüne takıldı, hemen sonra bakışlarıyla buluşana dek üzerinde gezindi. Adam sırtarak karşılık verdi.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Verakko uzanıp bir elini kadının yanağından saçına götürdü. Lily adamın yumuşak dokunuşuna yaslanmamak için kendini durdurmak zorunda kalmıştı. “Kaslarımı kullanmamı istemiştin.” Bir çekiştirme hissetti ve Verakko’nun eli, parlak sarı bir yaprağı yakalayarak tekrar belirdi. “Yoksa unuttun mu?”

Lily boğazını temizledi. “İyi. Zaten yeni bir diş fırçası bulmam gerek. Çanta da beni yavaşlatırdı.” Ayağını sürüyerek adamın yanından geçti; soluklarını düzenli, çenesini yukarıda tutuyordu.

Nehir kıyısına ulaştıklarında Lily kaşlarını çattı. Daha sabah olmasına rağmen hava ağır ve sıcaktı, günün ışıkları da gri bulutların ardında kaybolmuştu. *Kasvetli gün, kasvetli yol arkadaşı ve kasvetli bir ben.*

Lily özellikle tehlikeli olan bir yamacın kenarında durarak, “Normalden daha erken durmamız gerekecek. Daha fazla su kaynatmak, yemek aramak ve sana ait birkaç tane su şişesi bulmak için zamana ihtiyacımız var,” dedi.

Dik yokuş, kaygan kayalarla kaplıydı ve yaklaşık beş metre yüksekliğindeydi. Ayak parmaklarını hareket ettirip beklentiyle yüzünü buruşturdu. Bir zamanlar kırmızı olan babetlerinin tabanı iyice incelmışti. Akıntıdayken bileğindeki kayışlar sayesinde ayakkabılarını kaybetmemişti ama kayışlardaki ucuz metal tokalar dört gün önce çatlamıştı. Her ne kadar ayakları hızla nasır tutup günlük yürüyüşleri sırasında artık o kadar çok canını yakmasa da kayalar her zaman işkence gibiydi.

Daha hareket ettiğini duymadan Verakko yanında bitiverdi. “Bugün seni taşıyabilirim. Böylece daha hızlı yol katederiz, hem sonra avlanmaya ve gerçek yemek bulmaya da daha çok vaktimiz kalmış olur.”

Beni mi taşıyacak? “Güçlü bir adam olduğumu biliyorum ama ciddi misin? Bu delilik. Beni taşı-” Verakko ayaklarını yerden kestiğinde bir anlığına soluk alamadı. Bir kolu kadının dizlerinin altında diğeri de belinin etrafındaydı. Lily içgüdüsel olarak

kollarını adamın boynuna doladı. “İndir beni!” Lily dik, taşlı yola baktı.

Adama tekrar baktı ve sırtıttığını gördü. “Sıkı tutun.”

Bu isteğini reddettiğini söyleyemeden Verakko sıçradı.

Lily çığlık atarak kafasını adamın göğsüne gömdü. *Demek böyle öleceğim. Aptal bir adamın gelip aptalca riskler almasıyla. Hava atmaya çalışmasıyla. Buraya kadarmış. Artık soda yok. Fransız soğan çorbası yok. Artık-*

Kulağının yanında hissettiği sıcak nefesle ana geri döndü. “Lily, güvendesin.”

O kadifemsi sesiyle sanki tadını çıkarıyormuş gibi ismini söylemesi Lily’nin midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Hâlâ adamın boynuna tutunuyordu, yüzü de omzunun sıcaklığına gömülmüştü. Verakko’nun kokusu tekrar aklıyla oynayarak içinde bulunduğu duruma rağmen onun rahatlamasını sağlıyordu.

Dikkatlice etrafına bakınıp dudaklarını araladı. Adamın sıçrayışıyla taşlı yolu aşmıştı. Lily ona odaklandı. “Bunu nasıl yaptın?”

Adamın gözleri zümrüt yeşilinden biraz daha koyuydu ve bu yakınlıktan sanki bir mücevherin içi gibi yarı saydam görünüyordu. Büyüleyiciydi.

Lily adamı bırakması gerektiğini biliyordu ama Verakko oldukça sıcak ve güçlüydü, ayrıca çok güzel kokuyordu. Uzun kamp yolculuklarında ortaya çıkan kötü kokulara alışkındı; kokulu mumları bu kadar çok sevmesinin sebeplerinden biri de buydu. Kendi kişisel kokulu mumu tarafından tutulmak hoşuna gitmişti. Kokusunun üzerine sinmesi için bu devle ne kadar çok seks yapması gerektiğine dair başıboş bir düşünce zihninde gezinmeye başladı.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Verakko aç gözlerle dudaklarına bakıyordu. Onu öpecek miydi? Sonrasında adamın bakışları vücuduna indi ve boynunda sabitlendi. Sivri dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Siktir, hayır!

“İndir beni.” Lily kıpırdandı. Bu süper seksi uzaylının, şah-damarını kemirmesine izin vermesinin imkânı yoktu. Adamın köpek dişlerinin hassas teninin üzerine değdiğini hayal edince klitorisinde bir elektrik dalgası hissetmişti.

Verakko onu ayaklarının üzerine indirdi ama beline doladığı kolları hâlâ yerinde duruyordu. “Bu şekilde daha kolay. Senin oradan tırmanman çok zaman alırdı.”

Lily yumruklarını sıkarak adama baktı. Bu doğrudu. Onun kadar hızlı hareket edemezdi ve kendini yetersiz hissetmekten nefret etmişti. Birine ayak bağı olup onu yavaşlatıyormuş gibi hissetmekten nefret ederdi. “İstersen tek başına devam edebilirsin, seni durduran yok. Başımın çaresine bakabilirim. Seni tutmayayım.”

Verakko'nun yüzünde bir an için incinmiş bir ifade gördüğüne yemin edebilirdi. “Burada olmamın tek sebebi sensin. Şimdi neden seni bırakmaya karar vereyim ki?”

Ah! Lily bir hayır işi değildi. “Çünkü seni burada istemiyorum!” Söylediği yalan boğazına oturmuştu. Son derece sert ve ağırdı.

Verakko sessizliğini korurken kaşlarını çattı, kokusu yoğunlaşmıştı.

Lily'nin göz kapakları ağırlaştı sonra birden gözlerini kocaman açtı. “Kes şunu! Bu yaptığın koku şeyi her neyse, hemen dur.” Lily uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu daha da yakına çekti.

“Sana söyledim. Bunu bilerek yapmıyorum. Beynin almak istediği kokuyu kendi seçiyor. Kendiliğinden oluyor. Ayrıca kokum sana sarhoş edici değil, sadece hoş gelmeli.” Adamın

yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. Diğer kolunu da kadının beline doladı ve onu kendi vücuduna doğru bastırdı. Lily'nin kalp atışları göğsünü deecek gibi oldu. "Bunun, yalnızca beni seksi bulduğun için olmadığına emin misin?"

Lily öfkeden deliye döndü. "Hayır, bulmuyorum!" *Tabii ki de buluyordu.*

Verakko tekrar kaşlarını çattı ve göğsünden bir hırıltı yükseldi. Neredeyse düzensiz, yankılı bir tıslama gibiydi. Her ne kadar Lily daha önce böyle bir ses duymamış olsa bile bunun ne anlama geldiği ortadaydı. *Uyarılmıştı.* "Bak, küçük kadın. Bunu kontrol edemiyorum, o yüzden şikâyet etmeyi bırak." Verakko bir elini kaldırarak kadını ensesinden kavradı, dudaklarıyla kadının kulağının arasında bir nefes mesafesi kalana dek onu öne doğru çekti. "Ayrıca kadınlığın ne zaman uyarılışının kokusunu yaysa şikâyet ettiğimi duymuyorsun."

Lily bu cevap karşısında neredeyse boğulacakken kadınlığı sıırıslıklam olmuştu. Kulağında hissettiği adamın sıcak nefesi, ensesindeki sert tutuşu ve karnına baskı yapan devasa şişkinliği çoktan zihnini bulandırmıştı. Bu müstehcen kelimeleri günah kadar seksi bir sestten duymak... Eğer adamın, ıslaklığının kokusunu alıyor oluşuna bu kadar şaşırmamış olsaydı oracıkta adama doğru erirdi. Verakko'nun kavrayışı bir an için sıkılaştırmıştı, sonra kendini geri çekerek aralarına mesafe koydu.

Öfkeyle bir soluk verdi. "Evet, o koku. Onun beni delirtmediğini mi sanıyorsun?"

Lily buz kesti, bir anda kendini çok zayıf hissetmişti. Tedbiri elden bırakıp kollarını adamın boynuna dolamaya çok hazırdı.

"Ama ben sana kokun yüzünden sürekli saldırmıyorum. Çünkü elinde olmadığını biliyorum. Bu tamamen doğal bir fiziksel tepki, o kadar." Yanından geçip gitti. "O yüzden sen de benim kokum yüzünden benimle uğraşmayı bırak."

VERAKKO'YU KURTARMAK

Lily'nin yanakları kızarmıştı. Tüm bu seksilik, onu baştan çıkarıp oyuna getirerek bir noktaya parmak basmak için miydi? *Ah, bu ne cüret!*

Lily adamın peşinden koşturdu. "Bir aydır hiç erkek görmedim. Şu noktada yaşlı, topal *Davy Crockett*'a* bile aynı tepkiyi verirdim. O yüzden kendinle çok övünme."

Yalan. Yalan. Yalan.

Verakko kadına ölümcül bir bakış atarak yanından hızla geçip gitti. O kadar hızlı ilerliyordu ki Lily'nin koşmadan ona yetişmesinin imkânı yoktu. Lily soluk soluğa kalmasına rağmen adamı takip etmeye devam etti.

Unut onu. Ne kadar kısa sürede Alex'i bulursan, o kadar yakın zamanda buradan ve bu fazla gelişmiş bukalemundan sonsuza dek kurtulabilirsin.

Alex'i hatırlamasıyla öfkesi yatıştı. Kızgınlık yerini Verakko gelmeden önce günlerce hissetmiş olduğu korkuya bıraktı. Belki de Verakko'ya ve ona olan öfkesine odaklanması daha iyiydi. Belki o zaman, kabullenmeyi bekleyen içi boş suçluluk ve endişe duygusu içini tırmalamazdı.

Lily yoluna devam etti, Alex'e dair bir iz var mı diye suyu ve zemini incelerken hiç acele etmiyordu. Alex'in sürüklenerek buraya kadar gelmesi ne kadar mantıklıydı? Nehir birkaç kez durulmuştu ve bu durgunluk, birinin en azından kıyıya yüzebileceği kadar uzun sürmüştü. O halde neden hâlâ ona dair bir iz bulamamıştı? Kendini ikna etmeye çalıştığı gibi tüm izler silinip gitmiş miydi?

Lily boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı, yaşlar gözünü yakıyordu. O anda Verakko'nun sırtı kendisine dönük olduğu için minnettardı.

Alex'in nereye gitmiş olacağına dair bir ihtimal daha vardı ama o an bu ihtimali kaldırabileceğine inanmıyordu. *Eğer bir*

* 1800lü yılların başında yaşamış Amerikalı savaş kahramanı.

kayaya ya da kütüğe yakalandıysa ve bu onu suyun altına... Bu düşünceyle midesi bulanınca kendini durdurmak zorunda kaldı. *Alex yaşıyor. Yorgun olduğu için yüzemedi, bu yüzden akıntının onu buraya kadar sürüklemesine izin verdi. Fırtına çıkınca da ona dair tüm izler kayboldu.* Hepsi bu kadardı.

Sadece nefes al. Al. Ver. Al. Ver.

“Şimdiden dinlenmeye mi ihtiyacın var? Ya da susadın mı?” Verakko kendisine seslenmişti. Ses tonu kulağa öfkeli ve ters geliyordu.

Lily’nin içinde bir öfke kıvılcımı patlak verince bunun kendisini ele geçirmesine izin verdi. “Hayır, iyiyim!”

Verakko kollarını göğsünde birleştirip kadının vücudunu, tüylerini ürpertecek şekilde süzdü. “Yürümeye başlayalı bir saat-ten fazla olmadı. *Şimdiden* yoruldu mu?”

“İyi olduğumu söyledim. Sadece ayakkabıma taş kaçtı, o kadar.”

Verakko homurdanarak arkasını döndü, muhtemelen onun hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.

Sessizlik içinde yürüyüşlerine devam ettiler. Verakko öndeydi, Lily de hemen arkasından onu takip ediyordu. Adam birkaç sefer yavaşlamıştı; muhtemelen Lily’ye, ona yetişmesi için fırsat tanıyordu ama bunu ne zaman yapsa Lily hızını daha da yavaşlattığından emin oluyordu. Bu şekilde, yalnız yürümek istediğine dair açık bir mesaj veriyordu.

Lily adamın daha önce kendi kokusu hakkında söylediklerini zihninde tekrar canlandırdı. Acaba gerçekten de elinde olmayan bir şey miydi? Kokusunu, kadının uyarılma kokusuyla karşılaştırmıştı. Eğer olay buysa, o zaman Lily de adamın uyarılışının kokusunu mu alıyordu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bunun, insanların *koklayabildiği* bir şey olduğunu bile bilmiyordu. Gerçi o tam olarak *insan* sayılmazdı, değil mi?

VERAKKO'YU KURTARMAK

Verakko aldığı kokuyu, *kadının* beyninin seçtiğini söylemişti. Bu doğru olabilir miydi? Lily'nin aklına yıllar içinde sık sık düşündüğü bir anısı gelince bilinçaltının neden taze, yanık sedir ağacı kokusunu seçtiğini anladı.

Türkiye'ye kamp yapmaya gittiğinde yaklaşık on beş, on altı yaşlarındaydı. Ailesi Karia Yolu'nda yürüyüş yapmaya karar vermişti ve her zamanki gibi Lily'yi de yanlarında götürmüşlerdi. Diğer yürüyüşlerinin aksine, bu Lily için aynı zamanda bir tatildi. Açık bir patikayı takip etmişler, bir çadırda uyumuşlar ve erzak paketlemişlerdi. Hatta o zaman yanlarına çakmak bile almışlardı. Gerçek bir çakmak. Bir tutuşturucu ya da yay matkabı değil. Kullanması kolay, tek bir hareketle çalışan bir çakmak.

Şimdi fark ediyordu ki, muhtemelen bunu Lily'nin bitmek bilmeyen mızızlanmaları yüzünden yapmışlardı. Dünyanın dört bir yanına sürüklenip ilkel *bushcraft** hayatta kalma tekniklerini uyguladığınızda ve yiyeceğinizi, suyunuzu kendi imkânlarınızla bulmak zorunda kaldığınızda, bir paket karışık kuruyemiş bile lüks sayılırdı. O yolculuğun Lily için bu kadar özel olmasının başka bir sebebi daha vardı. İnsanlar vardı.

Özelikle de uzun boylu, yakışıklı genç bir çocuk.

Hem çocuğun ailesi hem de kendi ailesi aynı yöne gidiyordu, bu yüzden birlikte yürümeye karar vermişlerdi. Yeni Zelandalı bir aileydi, Lily'nin ailesinin vahşi doğada gerçekten yaşamak ve başarılı olmakla ilgili açıklamalarından çok etkilenmişlerdi. Ailesi Lily'nin onlardan aldığı eğitimin, herhangi bir geleneksel okuldan aldığı eğitimden çok daha iyi olduğunu kanıtlamak için kızlarını çakmaktaşı yontması ve yürüdükleri sırada yenilebilir bitkileri göstermesi için zorlamıştı. Lily utançtan yerin dibine girmişti.

* Doğada yaşayıp doğal kaynakları kullanarak ihtiyaç karşılamak için eski ve geleneksel becerileri kullanma sanatı.

Bir balığı gözünü bile kırpmadan temizleyip fileto yaptığında çocuk o kadar çokşaşırmıştı ki, Lily'ye iki tane kafası varmış gibi bakmıştı. Geriye dönüp baktığında sıradan bir genç kız olmadığını görebiliyordu.

Geçmişe öyle dalıp gitmişti ki etrafına dikkat edemeyip doğrudan Verakko'nun üzerine yürüdü. Adam durdu ve garip bir ifadeyle ona baktı. Tıpkı o çocuk gibiydi.

Panikledi, kafasını kaldırıp yukarı bakınca gökyüzünde parlayan güneşin karanlık bulutların arasından göz kırptığını gördü. Ne kadar süredir yürüyorlardı? Lily, "Geri dönmemiz gerekiyor!" diye bağırdı. Ağlamanın eşiğindeydi ve ters yöne doğru yürümeye başlamıştı. "Aklım başka bir yerdeydi, o yüzden Alex'e dair bir iz var mı diye kontrol etmedim. Bir şeyler kaçırmış olabilirim."

Verakko koca avucunu kadının kollarına dolayarak onu kendine doğru döndürdü. "Sakin ol. Ben kontrol ettim. Ona dair bir iz yoktu."

Lily kulaklarında kanının uğulدادığını hissedebiliyordu ama başka bir şey daha vardı. Verakko'nun sesi tekrar kafasında yankılandı, tutunacak bir yer arıyordu. Daha önce yaptığı gibi kelimelerini dışarı itirmek yerine dinledi ve kendine rağmen sakinleşti. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Avuçlarını kadının kollarında gezdirdi ve belirsizce gülümsedi. "Ben de en az senin kadar onu bulmak istiyorum."

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmmişti?

Verakko'ya baktığında geriye kalan son panik kırıntısı da yok oldu. Onu sakinleştirmek için sesiyle bir şeyler yapmıştı. Nasıl yaptığını bilmesede bundan emindi. Ancak adam çok samimi görünüyordu, sürekli tartışmalarına rağmen Verakko'nun kayıp bir insan gibi önemli bir konuda yalan söylemeyeceğine güveniyordu.

"Al, biraz su iç." Beklentiyle su matarasını kıza doğru uzattı.

“Önce sen.” Sesi hâlâ endişeli çıkıyordu, o yüzden tekrar denedi. “Yani, senin de içmen gerekiyor. Neredeyse iki gündür hiçbir şey içmedin.”

Verakko uzun bir nefes çekti ve bir elini, her nasılsa mükemmel olan saçlarının arasından geçirdi. “Bir insan susuz ne kadar yaşayabiliyor?”

Lily omuz silkti. “Yaklaşık üç gün kadar ama tabii ki başka sayısız şeye de bağlı.”

Verakko'nun gözleri kocaman olmuştu, endişeyle kaşlarını çatı. “Tanrıça aşkına... üç gün mü? Senin yalnızca iki mataran var. Neden ba-” Lily'nin atmış olduğu uyarıcı bakışla birlikte sustu, tek kaşını kaldırarak matarayı tekrar ona uzattı. “Ben iki hafta dayanabiliyorum.”

Susuz tam iki hafta mı? “Nasıl?”

Lily almak için bir hamle yapmayınca Verakko matarayı salladı. “Ben doktor değilim. Bir gün boyunca susuz nasıl yaşayabildiğini sen biliyor musun?”

Lily hemen, “Evet,” diye atladı. Kaşları çatılmıştı. Ailesi ona insan vücudunun tam olarak nasıl çalıştığını öğretmeye özen göstermişti. Eğer ölüm döşeginde olsaydı spesifik olarak hangi organının iflas ettiğini ve nedenini söyleyebilirdi. *Ne kadar şanslıyım.* Şimdiye kadar, kabak boyutundaki iki adet matarası dehidrasyona uğramasını engellemişti.

“Ben bilmiyorum. Bizim diğer Clecanialı ırklarında olduğu kadar ter bezimiz yok. Ya da insanlardaki kadar.” Verakko kadının alnındaki ve göğsünün alt kısmındaki neme baktı, Lily memesinin altında terden bir çizgi oluştuğuna emindi. “Sanırım bununla ilgili. Böbreklerimiz de farklı. Ayrıca tenimiz sıcaklığa uyum sağlayabiliyor.”

Lily suyundan büyük bir yudum aldı. İkisine de yetmesi için kendini şimdiye dek tutmuştu ama artık susuzluğunu gerçekten gidermekte bir sorun görmüyordu. “En azından *bir şeyler*

biliyorsun, sanırım. Kocalık okulunda size kendi anatominizi öğretmiyorlar mı?”

Verakko karanlık bakışlarını kadına dikti. “Seni temin ederim ki, hepimiz böbreklerimiz üzerinde çalışarak vakit kaybetmektense kadın anatomisinin giriş ve çıkışlarını öğrenmekle daha çok ilgileniyoruz.” Bakışlarını tekrar kadının vücudunda gezdirdi, Lily ürpertisini bastırmak zorunda kaldı.

“Muhtemelen oldukça farklıyızdır. Sonuçta ben insan kadınıyım, senin türünden değilim.”

“Daha önce de açıkladığım gibi, biz aynı türdeniz.” Bakışlarını ondan ayırmamıştı. “Yeterince benzeriz. Yolumu kolaylıkla bulacağımdan eminim.”

Lily’nin karnında kelebekler uçmaya başladı, kalbi göğsünü sarsacak şekilde hızlanmıştı.

Verakko, kadına düşünceli bir şekilde bakarken kaşlarını çattı. Sonra başını hafifçe sallayıp su matarasını tekrar çantaya yerleştirdi.

Lily adamın az önce neler düşündüğünü öğrenmek için yapnıp tutuşuyordu ama çenesini kapalı tuttu.

Verakko gökyüzüne baktı. Parlak yeşil gözlerinin üzerinde koyu renkli, yarı saydam ikinci bir gözkapığı belirlediğinde Lily şoka girdi. Hiç düşünmeden adamın yüzünü kavrayıp kendine doğru çekiştirdi. “İkinci bir gözkapığın mı var? Çok iyi. Kaç kere böyle bir şeyimin olmasını dilediğimi bilemezsin. Üç hafta sürecekle Avustralya taşrasına geziye gidip ilk günden güneş gözlüklerini kaybedince gözlerini sürekli kısarak bakmak zorunda kalıyorsun ve güven bana bu resmen aklınla oynuyor. O sırada edindiğim kırıksıklıklardan bahsetmiyorum bile. Sanki güneş gözlüğüyle doğmuşsun gibi! Bu sadece sinekler için bile aşırı işe yarardı. Tanrım, buradaki sinekler gerçekten berbat. Tahmin bile ede-”

Göğsünden daha önce kadına yönelttiği hırıltısından daha melodik, alçak, tıkırdayan bir titreşim yayılınca kadın geriye sıçradı.

“Aman Tanrım, çok özür dilerim. Çok heyecanlandım. Seni o şekilde tutmamalıydım. O ses neydi?”

“Bir şey değildi.” Verakko boğazını temizleyip duruşunu düzeltti.

Lily önce adamın göğsünde sesin geldiği noktaya sonra da yüzüne baktı. Bulduğu şey karşısında geniş gülümsemesini dizginledi.

Verakko... bu suratsız, gururlu, güçlü uzaylı... öfkeli görünüyordu.

“Söylediğim gibi.” Adam bakışlarını kaçırdı, elmacikkemikleri koyu gök mavisine dönmüştü. Tekrar etrafına bakındı. “Ne söylüyordum?”

Lily sırtıtmamak için dudağını ısırды. “Yani kızarmaya başlamadan önce ne dediğini mi soruyorsun?”

Verakko iyice kızarmıştı. “Kızardığım falan yok,” diyerek ayaklarını yere vura vura uzaklaştı. Ağaçlardaki bir şey dikkatini çekince tekrar durdu. Zafer edasıyla ağaç sınırına doğru işaret etti. “Ah! Ne zaman durmayı planladığını soracaktım. Burada guren ağacı var.”

“Şimdi durabiliriz.”

Kadına bakmadan başını salladı ve ağaca doğru yürümeye başladı. Lily, Verakko onun zıplasa bile ulaşamayacağı ağaç dallarından fındık toplarken adamın iki metrelik figürünü inceledi ve tekrar gülümsedi.

O ses neydi ve tekrar çıkarmasını nasıl sağlayabilirim?

BÖLÜM 7

Yerleştikleri küçük kamp alanına son odun yükünü de atarken, “Kafa karıştırıcı kadın. Bir de yüzümü tutuyor,” diye söylendi.

Lily narin sarı çiçeklerle bezenmiş, büyümekte olan güzel bir ağacın altında oturuyordu. Sert kabuklu yemişleri pürüzsüz bir taşın üstünde kırarak açmaya odaklanmışken, küçük çiçekler etrafından aşağı süzülüyordu. Sanki canlanmış bir orman tanrıçasına benziyordu. Verakko kaşlarını çatı. Ona sahip olamazdı. Deneyemezdi bile.

Verakko odun yığınına yere bırakınca kadın, kuru odunların birbirine çarparken çıkardığı gürültülü sesle irkildi. Bir an için sorgularcasına adama baksa da ardından işine geri döndü.

Verakko kendine tekrar uzun bir dal bulup yeni bir mızrak ucu yontmaya başladı. Dün yontmaya başladığını, Lily’nin gecenin köründe inlemesi yüzünden beceremeyip kırmıştı. Ancak bu gece o sese hazırlıklıydı.

Küçük bir sarı çiçeği incelerken, “Bunların ne çiçeği olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Lily'nin düşüncelerini bölmesiyle mızrağından büyük bir odun parçasını sıyırdı ve öfkeyle dişlerini sıktı. "Hayır."

"Hımm. Bu kötü oldu. Bunlardan belki ilaç ya da çay yapabilirdik." Yemişlerin kabuklarını kırmaya devam etti.

Neden çiçeklere dair bir bilgisinin olmadığını açıklama dürtüsü içini şişirmişti. "Benim geldiğim çölde bunlardan yok."

"Bana geldiğin yerden bahsetsene," derken gözlerini işinden asla ayırmıyordu.

"Mithrandir'den mi? Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

Verakko, "Pekâlâ," diyerek söze başladı ve sırtını ağacın yumuşak kabuğuna yasladı. "Bir çöl şehri ve oldukça da büyük. Her yer siyah kumlarla kaplı. Eski şehir, yüzyıllar önce atalarım tarafından inşa edilen devasa bir çukur olan Kuyu'da yer alıyor. Ancak halkın çoğu yeni şehre taşındı ve şimdi eski şehir ağırlıklı olarak eğlence için kullanılıyor. Mağazalar, restoranlar ve spa merkezleriyle dolu."

Lily kafasını kaldırıp, "Spa merkezleri mi?" diyerek araya girdi.

Neden bu kadar heyecanlanmıştı ki? "Senin geldiğin yerdeki spa merkezleri nasıl?"

"İnsanlar oraya güzellik işlemleri için gider. Saç, masaj, yüz maskeleri... bunun gibi şeyler işte. Sizdeki spa merkezleri de böyle mi?"

Verakko keskin bir şekilde başını salladı. "Seni bu tür yerlere sık sık giden biri olarak düşünmemiştim."

"Pis ve iğrenç olmaktan şikâyet etmemem böyle görünmekten hoşlandığım anlamına gelmiyor." Lily'nin göğsü biraz şişmişti, bakışları da giderek küçülen, kabukları soyulmamış yemiş yığınınına dönmüştü. "Bilmen gerekiyorsa, Dünya'dayken saç stiliydim. Bir spa merkezinde çalışıyordum ve işimi seviyordum."

“Şimdi yine bir tanesinde çalışabilirsin.”

Lily duraksadı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. “Çok isterim. Güzellik okulunu bitirmek ne kadar sürer merak ediyorum. Ürünler muhtemelen aynı değildir. Hatta saçlar bile.” Adamın saçlarını incelemeye başlayınca Verakko saçını düzeltme dürtüsü hissetti. “Saçlarına o şeritleri yapmak için hangi adımları izlediler?”

“Saçımı boyamadım. Duruma göre kendisi değişiyor.” Cevabı kadının canını sıkmış gibiydi, son kalan birkaç yemişi ayıklama işine geri döndü.

“Şehrinde saç stilistleri iyi para kazanıyor mu?”

Mithrandir hâlâ *onun* şehri miydi? Şehrini seviyordu, halkını da seviyordu ama onları bir yabancının seveceği şekilde seviyordu. Lüks ve geleneklere değil, teknoloji ve yeniliğin saygı gördüğü Tremanta’ya daha iyi uyum sağlıyordu. Verakko artık bu şeylerden vazgeçmek zorunda kalacağını düşündü. Eğer Ziritha’dan bir çocuğu olursa temelli olarak Mithrandir’de kalması gerekecekti. “Evet. Halkım spa merkezlerini ve havuzları çok sever, düzenli olarak giderler.”

Lily hayalperest bir gülümsemeyle sonuncu gureni kırdı.

“Ne oldu?”

Lily’nin bakışları adaminkilerde sabitlendi. “Ah, hiçbir şey. Şu anda yaptırmak istediğim bazı işlemleri düşünüyordum. Masaj, sıcak yağlı saç derisi bakımı ve manikür.” Kaşlarını çatarak kısa, biraz kirli olan tırnaklarına baktı.

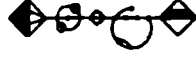
“Masaj dersinden çok yüksek notlar almıştım.” Verakko’nun sesi istediğinden daha boğuk çıkmıştı. Küçük, hırıltılı bir tıslamayla kelimelerini vurgulamıştı.

Verakko inanmamış olsa da Lily bir an için teklifini düşünüyor gibiydi. Parmakları beklentiyle kıvrıldı.

Lily başını iki yana salladı. “Hayır, gerek yok. Bekleyebilirim.”

VERAKKO'YU KURTARMAK

Verakko yeni yontmuş olduğu mızrağı ikiye ayırmamak için kendini durdurmak zorunda kaldı.

“Nasıl ateş yakılacağını öğrenmeye hazır mısınız?”

Verakko karşı çıkmayınca ya da tereddüt etmeyince Lily şaşırmişti. Onun yerine oturup, kadın yay matkabını nasıl kullanacağını gösterirken ve yumuşak çıra yığnında bir köz oluşturmayı başardıktan sonra ne yapması gerektiğini açıklarken sessizce dinlemişti.

“Anladın mı?”

Kaşları konsantrasyonla çatılırken, “Sanırım,” diye cevap verdi.

En azından bunları bir kadından öğrenmeyi sorun etmedi, diye düşündü Lily. Adam gözünde gittikçe büyüyordu. Lily ayağa kalktı. “Güzel. O zaman ben gidip mataralarımızı doldurayım. Böylece hava çok kararmadan suyu arıtabiliriz.” Aynı zamanda banyo yapacağı detayını vermekten çekinmişti, bilmemesi daha iyiydi.

Verakko’nun aniden kalkmasıyla Lily bir adım geri çekildi. Adam önce açıklığın etrafına, sonra gözlerinde bir endişeyle büyük yaprakların arasından zar zor görünen gökyüzüne baktı. “Belki de seninle gelmeliyim.”

Bir elini adamın koluna yerleştirip, “Hayır, gerçekten gerek yok,” dedi. “Birinin ateşi yakması gerekiyor ve nasıl yapıldığını öğrenmeni istiyorum.” Sesinin fazla hevesli çıkmaması için elinden geleni yapmıştı.

Kadının avucunun altındaki kası seğirdi ve gözleri Lily’nin dokunduğı yere kaydı. Verakko’nun teni sıcak ve pürüzsüzdü. Lily adamın geniş, sağlam gövdesinin farkındalığı ile sarsıldı. O güçlü elleriyle kendisine masaj yapıp tüm stresini aldıktan sonra adamın sıcak göğsüne kıvrılarak yatsa ne kadar da iyi uyurdu.

Adamın karanlık ses tonu dikkatini dağıtmadan önce Lily masaj teklifini kabul etmeye bir nefes uzaklıktaydı.

Lily elini çekip garip bir şekilde, “Tamam, şey... ah... burada kal ve ateş yak, sen daha anlamadan dönmüş olurum,” dedi. Lily su şişesini ve kâseyi aldı, Verakko’nun onun dokunuşuyla iyice kararan yoğun bakışlarından kaçınmıştı. Hızla nehre doğru ilerlerken, “Sonra görüşürüz,” diye seslendi.

Yeterince uzaklaştığında ve sinir bozucu derecede hoş olan sedir kokusu artık havada asılı kalmadığında, kendine bir an durup nefes almak için izin verdi. Bunca zaman yalnız kalmış olmasına rağmen, şimdi tek isteğinin huzur içinde kafasını toplayabilmek adına yeniden yalnız kalmak olması ne kadar ironikti.

Gökyüzüne baktı, geri dönmesi gerekmeden önce aşağı yukarı bir saati olduğunu tahmin ediyordu. Adımlarını hızlandırdı ve şu ana dek öğrendiklerini sonunda gözden geçirmek için kendine vakit tanıdı. Çok şey öğrenmişti.

Bu gezegen hiç de düşündüğü gibi bir yer değildi. Kalbi sızladı. Eğer Verakko’nun dedikleri doğruysa buraya alışmaktan başka seçeneği yoktu. Dünya’ya dönmesine kesinlikle izin verilmeyecekti. Lily başını sallayarak bu fikri zihninden uzaklaştırdı. Yasalar değişebilir ya da çığnenebilirdi. Dünya’ya nasıl döneceğini öğrenmeye çalışması kazanabileceği bir savaştı, bundan emindi ama başka bir günün savaşıydı. Zaten ne acelesi vardı ki? Nasıl olsa Dünya’da onu bekleyen biri yoktu.

Lily’nin yetiştirilme tarzı, içine asla kurtulamadığı bir huzursuzluk aşılammıştı. Hatırlayabildiği kadarıyla ailesi sürekli seyahat ederdi. Yetişkinen bile bir yerde birkaç seneden fazla kalamazdı.

Nadiren iletişim kurduğu birkaç arkadaşı ve dünyayı gezen ailesi dışında ortadan kaybolduğunu fark edecek birileri yoktu. Onlar da muhtemelen Lily’nin tekrar taşındığını düşüneceklerdi.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Ailesi iyi olurdu, buna hiç şüphesi yoktu. Göğsü sızladı. Bu düşünce canını her şeyden çok yakmıştı. Tabii ki onu özlüyor ve merak ediyor olmalıydı. Ama zamanla anne ve babasının, duygularını çoğu insanla aynı şekilde yaşamadığını ya da ifade etmediğini öğrenmişti. Kendilerini ebeveyninden çok *rehber* ya da *öğretmen* olarak görüyorlardı. Lily on altı yaşındayken onların gözetiminden ayrılmak istediğinde çok heyecanlanmışlardı. Lily'ye öğrettikleriyle kendi başının çaresine bakabilecek kadar özgüvenli hissettiği için çok sevinmişlerdi. Her ne kadar bunu hiç dile getirmemiş olsa da ailesinin bu fikri bu kadar kolay kabul etmesi onu mahvetmişti.

Nehir görüş alanına girince Lily rahat bir nefes verdi. Ailesinin hakkını yememeliydi. Eğer onların bitmek bilmeyen kamp gezileri ve hayatta kalma eğitimleri olmasaydı buraya kadar gelemezdi. Onlara bir teşekkür borcu olduğunu düşündü.

Nehir burada kıvrılarak geniş, kumlu bir sahil oluşturmuştu. Bir kısmında su sığ ve durgundu, diğer uzak uçta ise suyun aktığı dik bir uçurum vardı. Kumlu kıyıya ulaştığında durup bu huzurlu manzarayı hayranlıkla seyretmek için zamanını ayırdı.

Güneş uzakta yükselen ağaçların ardından batarken suyun yüzeyine altın bir parlaklık veriyordu. Ormandan gelen temiz havayı taşıyan soğuk bir rüzgâr esti. Lily gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Eğilip ayakkabısının kayışını çözdü ve babetlerini çıkardı. Parmaklarının arasında kıvrılan ıslak kum çakıllıydı ama Dünya'daki çoğu kumdan daha kadifemsiydi.

Düşünmeden suyun içine doğru yürüdü. Vücudunun yarısı suyun içindeyken durup ıslak gömleğine baktı. Ne zaman banyo yapsa vücudunun yanı sıra kıyafetlerinin de temizliğinden emin olurdu. Önce suya dalar, ardından kıyafetlerini çıkarıp elinden geldiği kadar kirden arındırırdı. Vücudunun geri kalanını temizlerken kıyafetlerini kuruması için yere sererdi.

Islak kıyafetler giymek hiç rahat değildi ama çoğu gece hava sıcak olduğu için ince kumaş üzerinde hızlıca kururdu. Şimdi, o kafa karıştırıcı adamın neden olduğu dalgın hali yüzünden yeni yol arkadaşını hesaba katmayı unutmuştu.

Kamp alanına ıslak, beyaz gömlekle dönmek ne kadar mantıklıydı? Daha önce adama dokunduğu zaman verdiği ateşli tepki bir göstergeyse, hiç mantıklı değildi. Kıyafetlerini çıkarıp üstündeki kan ve kiri suyla ovuşturdu.

Birkaç gün önce ayrıntılı bir şekilde yaptığı çamaşır yıkama işlemiyle kıyafetleri çok fazla çaba sarf etmeden de temizlenebilmişti ya da bu günlerde temiz sayılabilecek hale gelmesini sağlamıştı. Etrafına bakınarak nehrin sığ kısmına yakın bir yerde birkaç tane kuru kaya parçası gördü ve onlara doğru ilerledi. Omuzlarını suyun altında tutmaya çalıştığı için garip bir şekilde çömelerek ilerliyordu.

Kıyafetlerini temizleyip kuruması için serdikten sonra nehre geri dalıp gevsemeye başladı. Zaten adamın ateş yakması çok uzun sürerdi, o zamana dek kıyafetleri kurumuş olurdu. Buradaki su sıcak ve yumuşaktı, nehrin yukarısındaki akıntılardan dolayı kabarcıklarla doluydu. Güneş ağaç sınırının ardında kaybolurken günbatımının son saniyelerinin tadını çıkardı. Mısır çiçeği mavisi gökyüzünde şimdiden ayın biri belirmişti.

Biraz kum almak için kıyıya doğru yürürken Verakko'yu düşünüp sırtıttı. Yay matkabını kullanmayı öğrenmek zor işti. Uzmanlaşması yıllar alırdı. Geri döndüğünde Verakko'yu ateşsiz ve öfkeli bulma ihtimali çok yüksekti, tıpkı kendisinin de yay matkabını ilk kez kullanmaya çalıştığı zamanki gibi.

Lily vücudunu kumla ovalayarak *peeling* yapıyor, sabunu olmadığı için bu şekilde temizlenmeye çalışıyordu. Henüz bir hayvan yakalayacak kadar şanslı olamamıştı ama olur da yakalarsa yapacağı ilk şey hayvanın yağını ayırıp ondan sabun yapmak

olacaktı. Bu fikrin sadece hayalden öteye geçemeyeceğini bilerek kaşlarını çattı. Eline azıcık da olsa yağ geçirebilse bile ondan bir sabun yapmak çok zamanını alırdı. *Sahip olmadığı zamanı.*

Arkasından bir ses duyunca yerinde dönüp hemen suyun içine daldı.

Nası! Yoksa o...? Kıyıda, hiç olmadığı kadar memnun görünen Verakko dikiliyordu. Üstelik elinde bir meşale tutuyordu.

Ateş yakmıştı.

“Sadece su almaya gittiğini söylemiştin,” diye seslendikten sonra kurumakta olan kıyafetlerine doğru yürüyüp parmağını siyah külotun altından geçirdi. Çamaşırı havaya kaldırdığında yüzüne geniş bir gülümseme yayılmıştı.

Lily öfkeyle, “Bırak onları,” dedi.

Verakko topuğunun üstünde sallanırken siyah külotu bırakıp onunla takım olan siyah sutyeni kaldırdı. “Daha önce hiç bunun gibi bir çamaşır görmemiştim.”

Lily’nin yanakları kızardı. “Pekâlâ, artık görmüş oldun. Lütfen git de huzur içinde banyomu bitireyim.”

Verakko meşaleyi kuma dikip ayağa kalktı. “Temizlenmeyi hak eden tek kişi sen değilsin.”

Verakko kazağını başından yukarı çekip çıkarırken Lily’nin tenine resmen iğneler battı. Sonra çizmelerini çıkarmak için çömeldi. Lily gözlerini kısıp bakmamak için kendini zorladı. Onun yerine arkasını dönüp suyun daha derin kısımlarına doğru yürüdü. *Sorun yok. Burası büyük bir nehir. Sonuçta ikimizin de temizlenmesi gerekiyor. Şu an bencilce davranıyorum. Hâlâ yan tarafında bir yarası var.*

Yarasını daha önce kontrol etmediği için kendini sessizce azarladı. Eğer enfeksiyon kaparsa... Alex’i asla bulamazdı. Bunun yanı sıra, Verakko için hayati tehlike oluşturunurdu. Bu düşünce sıradan insan ahlakı da dahil olmak üzere birçok nedenden

ötürü içinin burkulmasına sebep oldu. Atışmalarına rağmen Verakko'dan gittikçe daha çok hoşlanmaya başlıyordu.

Su sıçrama sesi etrafında dönmesine neden oldu. Kıyının oradaki küçük dalgalar adamın suya nereden girdiğini gösteriyordu ama kendisi ortalıkta görünmüyordu. Kafası karışmıştı, bir an için etrafı yokladı. Hemen sonra küfrederek eliyle memelerini ve kasığını örttü. Sinirli bir şekilde gözleriyle suyun yüzeyini aradı. Arsız herif neredeydi? Ve suyun altındayken gözleri ne kadar iyi görebiliyordu?

“Ne arıyorsun?”

Arkasından gelen sesle Lily çığlık attı, neredeyse suyun yüzeyinde zıplamıştı. Arkasını döndüğünde, Verakko'yu vücudunun yarısı suyun içinde kahkahalar atarken bulduğunda kalbi hâlâ kulaklarında atıyordu.

Kahkahası bulaşıcıydı. Lily öfkesini zayıflatmakla tehdit eden sırtmasını bastırmak için dudağını ısırды. “Bu hiç komik değildi.”

Verakko tekrar garip bir ses çıkardı. Neredeyse mırlama gibiydi ama daha keskindi. “Benim için komikti.”

Birden gözü Verakko'nun çıplak gövdesine takıldı. Su damlacıkları iri göğüs'kaşlarından ve biçimli karnından süzülerek kalçasını çevreleyen bandajın kumaşında toplanıyordu. Teni pürüzsüzdü, Lily'nin son bıraktığındaki halinden daha koyuydu. “Renk değiştirebiliyorsun. Bunu bilerek mi yapıyorsun?”

“Eğer gerekiyorsa.” Suyu dalarak saçlarını ıslattı. Ellerini sivri kulaklarına doğru kaldırarak kafa derisine masaj yapmaya başladı; güçlü pazıları belirginleşmişti.

Lily yanağının içini ısırды, gözlerini adamın yüzünden ayırmamaya çalışıyordu. Verakko'nun ufak sırtışı, Lily'nin vücudundan ne kadar etkilendiğini fark ettiğini gösteriyordu.

Lily'nin yanakları yeniden kızardığında dikkatini dağıtmak için kollarını kaldırıp tırnaklarını kendi kafa derisinde gezdirmeye başladı. Adamın bakışları da tıpkı Lily'nin ona yaptığı gibi kadının omuzlarında ve kollarında gezindi. Lazer epilasyon işleminde pratik yapmak isteyen iş arkadaşı için kobay olarak gönüllü olduğuna minnettardı. Anlamsızdı ama ailesiyle her sene çıktığı gezilerde tüysüz olmak onu yetiden* ziyade daha çok insan gibi hissettirirdi. Aylarca uygulanan epilasyon işleminin hiç beklenmedik bir getirisi de olmuştu... Verakko gibi mükemmel görünen birinin yanında banyo yaparken kendini daha özgüvenli hissediyordu.

“Herhangi bir renge bürünemiyorum. Sadece şimdiye kadar gördüklerin arasında değişim yapabilirim. Ancak eğer aydınlık bir gecede ya da gün içinde daha koyu bir arka plana karışmam gerekirse, tenimi ona göre ayarlayabilirim. Bunun dışında, günün akışı içinde doğal olarak değişiyor.”

Lily memelerini suyun yüzeyinden çok çıkarmamaya çalışarak kafasını suya sokabilmek için başını eğdi. Bu garip çabası Verakko'yu yine güldürmüştü.

“İstersen yardım edebilirim.”

Lily dudaklarını yana doğru kıvrarak, “*Hiç şansın yok,*” dercesine bir bakış attı.

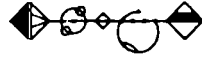
Verakko omuz silkip tenini ovmaya başladı. Ellerini üzerinden geçirirken gövdesindeki kaslar seğiriyordu. Lily beklenmedik bir şekilde gelen adamın sırtını yıkamayı teklif etme arzusuyla savaşmak için tüm vücudunu suyun altına soktu ve saçlarını salladı. Bir anlık tereddütten sonra gözlerini açarak gizlice Verakko'ya bakmaya çalıştı. *Her şey karşılıklı.*

* Asya'nın Himalaya dağlarında yaşadığı söylenen tüylü, maymun benzeri, büyük bir efsanevi yaratıktır.

Lily'nin şanssızlığına, su bir şey görülemeyecek kadar karanlıktı. Yüzeye çıktığında Verakko'nun gözleriyle buluştu, kendisinden yalnızca birkaç santim uzaklıktaydı. Kalçasından eğilmiş, vücudunun diğer yarısını temizlemeye çalışıyordu.

Adamın parlayan yeşil gözlerinin derinliklerine baktığında nefesi kesildi.

“İyice bakabildin mi?”

Bu kadın onu delirtecekti. Lily yanından ayrıldıktan sonra çok heyecanlanmıştı, verdiği yönergeleri hatırlamaya çalışarak hemen ateş yakmak istiyordu. Bu şekilde kadının peşinden gidebilir ve iyi olduğundan emin olabilirdi. Lily'nin, adamın ateşi hızlıca yakamayacağını düşündüğü açıktı. Onu suçlayamazdı. Yay matkabını kullanmak zordu, o yüzden kadının bunu kolayca kullanıyor oluşunu bir kez daha takdir etmişti.

En sonunda garip ama etkili aleti kullanmayı başarmıştı. Bu işin ne kadar kolay olduğuna dair kendisiyle yalandan övünmek ve Lily'nin yanaklarına o tatlı pembe kızarıklığın yayılmasını sağlamak için nehre doğru koşturmuştu. Ancak nehre vardığında kadını banyo yaparken bulmuştu.

Kadının çıplak, parlayan sırtını ve su damlayan ıslak saçlarını görünce neredeyse kendi ayağına takılıp düşecekti. Sanki ona işkence eder gibi kıyafetlerini de oldukça uzağa sermişti. Uzun bir zaman sonra ilk defa kendini uçarı, hatta oyunbaz hissetmişti. Bir kadının yanında daha önce böyle hissettiğini hatırlamıyordu.

Ancak şimdi, Lily'nin ona attığı ateşli bakışlar, geriye kalan azıcık iradesini de yerle bir etmek üzereydi. Suyun altında kadının vücuduna bakmaktan çekinmişti, gerçi ikinci gözkapıyla bunu kolaylıkla yapabilirdi. Kadına yönelttiği suçlama

VERAKKO'YU KURTARMAK

karşısında kızarması, Lily'nin de ona karşı o kadar edepli davranmadığını gösteriyordu.

Bir tutam koyu saçını omzumun üzerinden atarak boynunu açığa çıkarırken, “Bakmadım!” diyerek çıkıştı.

Dişleri, aletiyle aynı anda sızladı. Daha önce birini hiç bu kadar işaretleme arzusu duymamıştı. Bir kadını ısırarak son derece samimi bir olaydı ve geleneksel olarak yalnızca ruh eşleri, bir de artık evlilikler içi ayrılmıştı.

Başıyla adamın yan tarafını işaret ederek, “Yarana bakabilir miyim?” diye sordu.

Verakko sırtıp kalçasındaki sıkıca bağlanmış düğümü çözdü.

Yan tarafı açığa çıkınca Lily iç çekip aceleyle ona doğru ilerledi. Eliyle adama uzamınca Verakko kendini hazırladı, bir beklenti dalgasıyla nefesi kesildi. *Eğer sana dokunursa sakın onu kendine çekme. Yakında evleneceksin.*

Lily'nin parmakları adamın pürüzsüz, tamamen iyileşmiş tenine değmeden bir santim uzaklıkta durunca Verakko sessizce küfretti.

“Üzgünüm.” Lily geri çekildi, adamın hayal kırıklığını öfke olarak algılamıştı. “Bu nasıl mümkün olabilir? Sana her ne olursa yan tarafında büyük bir delik açmıştı. İçinden geçmişti ama oldukça temiz görünüyordu. Buna rağmen şimdiden tamamen iyileşmesinin imkânı yok.”

“Benim halkım çabuk iyileşir.”

Lily başını eğerek, “*Benim halkım* derken neyi kastediyorsun? Bu, bana bahsettiğin genetik mühendisliğiyle elde edilmiş bir özellik mi?” diye sordu. Kafasını uzatmasıyla boynunun çıplak yanını iyice ortaya çıkarmıştı. Verakko iniltisini bastırdı.

“Kampa dönüş yolumuzda anlatırım.”

Lily, “*Yolumuzda?*” diye sorguladı. “Sen önden git, ben de peşinden gelirim.”

Verakko hırladı ve istemeden konuşurken *tesir* yeteneğini kullandı. “Sana bakmayacağım, Lily. Bana güvenebilirsin.”

Lily anında elleriyle kulaklarını kapattı. Bu hareketle, memeleri sudan dışarı çıkarak sallanmıştı. Verakko çenesini sıkıp geri çekilmek için arkasını döndü.

Kadın arkasından, “Şunu yapmayı ~~kes~~” diye bağırdı.

Verakko, “Her zaman kontrol edemiyorum,” diye bağıarak karşılık verdi. Kıyafetlerine uzandığı zamanı pantolonunu çekiştirmek zorunda kalmıştı. Nemli, soğuk kumaş aletine sürüyordu ama şehvetinin azalmasına yardımcı olmuştu. Verakko kadına dönüp kaşlarını çatı. Lily’nin sırtı adama dönüktü. “Gi-yindim,” diye seslendi.

“Devam et, sen gittikten sonra gelirim.”

Verakko ellerini kaldırdı. “İstesem gerçekten de ağaçların arasına saklanıp izleyemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Hadi, burada sırtım dönük bir şekilde bekleyeceğim.”

“Eğer önüne dönersen, yemin ederim ~~seni pişman~~ ederim.”

Verakko kadına sırtını göstererek, “Her türlü pişman olacağım zaten, *mivassi*,” diye mırıldandı.

Adamın bir anda tüm kasları gerildi, donakaldı. *Mivassi* mi? Bu da nereden çıkmıştı? Bu hitabı kullanmayı daha önce hiç düşünmemişti. Hem de kimseye.

“Gidelim.” Kadının yumuşak sesi duyularını işgal etti. Ne kadar zamandır hareketsiz duruyordu?

Lily sönmekte olan meşaleyle kampa doğru ilerlemeye başladı. Kadının kıyafetleri de en az Verakko’nunkiler kadar nemliydi, bu yüzden Tanrıçaya şu an kadını önden görmediği için şükretti. Beyaz gömleğinin kumaşı neredeyse transparandı. Verakko da çizmelerini giydikten sonra onun peşinden yavaşça yürümeye başladı.

LUKA'YI BULMAK

Kamp alanına ulaştıklarında Lily adamın yakmış olduğu küçük ateşe baktı. "İyi iş çıkarmışsın. Gerçekten etkilendim. Yay matkabını ilk kez kullandığımda bir ateş yakabilmem günlerimi almıştı."

İltifatı yetersiz gelmişti ama Verakko yine de gururla kızardı. "Aynı şey benim için de geçerli olacakmış gibi davrandın..."

Lily kaşlarını kaldırarak ona döndü, küstah yorumu için adama saldırmaya hazırdı ama kelimeler Verakko'nun boğazında düğümlendi. Nehrin kenarında gördüğü garip siyah kumaş parçası kadının nemli gömleğinden görülebiliyordu. Eliyle çenesini ovuşturdu.

Lily iç çekti. "Evet, biliyorum. Bu gömleği giyerken kaçırılmam da benim şansım. Ama yapabileceğim hiçbir şey yok, o yüzden bununla başa çıkmak zorundasın. Sırf beni sutyenle görmek tuhafına gidiyor diye kirli ve kuru kalamam. Bu konuda iki yetişkin gibi davranmaya ne dersin?"

Verakko kadının gözlerine baktı. "Avlanmaya gideceğim," dedi aniden.

"Ne? Şimdi mi? Yakında hava kararacak."

Kadına zoraki bir gülüş atıp geri çekildi. "En iyi karanlıkta avlanırım zaten." Artık tamamen çivit mavisî olmuş göğsünü işaret etti. "Kamuflej oluyorum, hatırlasana."

Ve kadının başka bir kelime daha etmesini beklemeden gitti.

BÖLÜM 8

İki saat geçmesine rağmen Verakko hâlâ dönmemişti. Lily yaprakların arasından gökyüzüne baktı. Eğer *beta ay* -iki aydan küçük olana artık böyle diyordu- gözden kaybolana dek dönmemiş olursa onu aramaya çıkacağına dair kendisine söz verdi.

Lily son matarasını da arıtmak için saatler harcadığı suyla doldurdu ve ateşin yanına yaklaştı. Sabah ve öğlen çok sıcak geçmişti ama erken saatlerden kalan gri bulutlar, fırtınanın habercisi olduğunu düşündüğü soğuk bir hava getirmişti.

Neredesin Alex? Lily bunu düşünmekten nefret ediyordu ama belki de artık onu tek başına aramamalıydı. En azından bu konuyu Verakko ile konuşmalıydı.

Göğsü tekrar suçlulukla doldu. Dizlerini göğsüne doğru çekti, nemli kıyafetleri yüzünden titriyordu. Alex'i aramaktan vazgeçme düşüncesi midesine taş oturmuş gibi hissetmesine yol açmıştı. Bunu nasıl düşünebilirdi? Ya Alex yalnızca bir günlük yürüme mesafesinde yaralı bir şekilde onu bekliyorsa ve Verakko onu daha önce bahsettiği halkına gitmek için geri dönmeye ikna etmişse?

Yaşlar yanaklarından süzölmeye başlamıştı. Göğsü kabarmıştı ve üstündeki baskı bir hıçkırıkla serbest kalmak için yalvarıyordu

VERAKKO'YU KURTARMAK

ama yine de kendini tuttu. Ateşin sıcaklığına rağmen tüm vücudu titreyerek sarsılmaya devam ediyordu. Neyi seçerse seçsin, en sonunda hep yanlış kararı vermiş olacaktı.

Verakko'yu yollamalıydı. Böylece biri yola devam ederken diğeri yardım getirebilirdi. Lily yalnız geçirdiği haftayı düşündü ve aynı şeyleri tekrar yaşayabilecek cesareti olup olmadığını sorguladı. *Tam bir korkağım.*

Arkasından gelen hışırtı sesleriyle hızlıca gözyaşlarını sildi. Gözlerini ateşten ayırmadan kendini toparlamaya çalıştı. *Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.*

Verakko bir an için önünde dikildi, sonra mızrağını kadının göz hizasına doğru indirdi. Lily tekrar gözyaşlarına boğulmak üzereydi. *Et.*

Çoktan derisi yüzölüp temizlenmiş, pas renginde koca bir et parçasını mızrağa şiş gibi geçirmişti. Lily ayağa fırlayıp adamın yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışa baktı. Verakko'nun göğsü gururla kabardı. Sonra keskin bakışlarla kadının yüzünü inceledi ve gülümsemesi kayboldu.

Lily bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Konuşurken sesi hissetmediği bir şekilde rahat çıktı. "Bu harika. Teşekkür ederim! Ben-"

Verakko mızrağı yakındaki bir ağaca yaslayıp kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Kadını bakışlarıyla buluşması için zorluyordu. Lily'nin göğsü sıkıştı, ağlamaya ne kadar yakın olduğunu fark edince küfretti.

Bir hıçkırığı bastırarak yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. "İyiyim. Gerçekten. Ateşe yakın oturduğum için duman gözlerimi yaktı biraz, o kadar." Yanaklarından bir gözyaşı daha süzüldü. Verakko başparmağıyla kadının gözyaşını sildi.

Sanki acı çeken kendisiymiş gibi adamın alnı kırıştı. "Eğer bana izin verirsen yardım edebilirim."

Lily iç çekip Verakko'nun bileklerini tuttu. Bir yanı adamın ellerini itmek, diğer yanı ise yanağında sıcak avuçlarının sağladığı o rahatlığı kabul etmek için can atıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni *tesir* edebilirim. Sesimi kullanarak yardımcı olabilirim. Eğer kendini buna açarsan, bu suçluluk duygusundan kurtulmanı sağlayabilirim."

Lily adamın daha önce kelimeleriyle onu nasıl sakinleştirdiğini hatırladı. Artık umursamamak her şeyi nasıl da kolaylaştırırdı. Lily adamın avuçları izin verdiği kadar başını iki yana salladı. "Bu bir çözüm değil. Bu doğru olmaz."

Verakko'nun dudakları gerildi. Lily, tam karşı çıkacağını düşünürken Verakko onu iyice kendine çekip kollarını etrafına doladı. Vücudunun sıcaklığıyla kadını sarmıştı. Lily önce hareketsiz kaldı, ardından teslim olup rahatladı. O sabah duyduğu kısık sesli, sarsıntılı mırlama tekrar göğsünden titreşerek yükseldi ama Verakko bu sefer sesi bastırmaya çalışmamıştı. Yanağında hissettiği titreşim ve ateşten usulca yükselen çatırtı sesi Lily'yi rahatlatmıştı.

Bir süre sessizlik içinde öyle durdular, en sonunda Lily kendini geri çekti. Verakko'nun kadının etrafındaki kolları daha da sıkılaşmıştı. Bir an için Lily adamın onu serbest bırakmayacağını düşündü ama sonradan bıraktı.

Sesi tekrar güçlü çıktığında, "Ne yakaladın?" diye sordu.

Kadın eti incelerken Verakko gözleriyle onu takip etti. "Bir *hougap*."

Lily yüzünde bir gülümsemeyle onu alkışladı. "O halde bir *hougap* şöleni yapacağız."

Çok geçmeden ateşin üzerine taştan, basit bir fırın yaptılar ve ince şeritler halindeki etlerinin pişmesini beklediler. Lily'nin karnı durmadan gurulduyordu.

“Harika kokuyor,” dedi anlamsızca.

Verakko başıyla onayladı. Kadını öyle bir izliyordu ki, Lily gecenin serinliğine rağmen kasıklarına kadar ısınmıştı. “Daha önce birkaç kez hougap yemiştım. Çoğunu da Sauven’e yaptığım yolculuklarda.”

“Sauven mi?”

“Nehrin aşağısındaki şehir.”

İşte şimdi kadının dikkatini çekmeyi başarmıştı. “Buraya yakın mı? Sence Alex oraya ulaşmış olabilir mi?”

Verakko ona bir yanıt vermeden önce taşın üzerinde pişmekte olan etleri ters çevirdi. “Eğer olduğumuzu düşündüğüm yerdeyse, nehir çok geçmeden iki yola ayrılacak. Biri ormanın derinliklerindeki Sauven’e, diğeri de başka bir şehre çıkıyor.”

Lily’nin sırtından aşağı buzlar süzüldü. İki şehir. İki seçenek. *Ya yanlış olanı seçersem?* “Oraya vardığımızda Alex’in hangi yolu seçmiş olabileceğini düşünmem gerekecek.” Dizlerini çenesinin altına doğru çekip tekrar cızırdayan et parçalarına baktı.

“*Davy Crockett* kim?”

Davy Crockett mı? Lily, şaşkın bir şekilde Verakko’nun incelmış dudaklarına ve sıkılmış olduğu çenesine baktı. Sonra ne demek istediğini anladı. Sırıtişını gizleyerek, “Vahşi sınırların kralı. Neden sordun?” diye karşılık verdi.

Adamın çenesindeki bir kas seğirdi. “Adı dudaklarından o kadar kolay döküldü ki merak ettim.” Dudağının kenarı yukarı kıvrılmıştı. “Gece rüyalarına giren de belki odur.”

“Anlayamadım?” Lily son zamanlarda çılgın rüyalar *görü-yor-du*. Verakko bir şekilde bunu biliyor olabilir miydi?

“Uykunda sesler çıkarıp kokular yayıyorsun. Bazen korku kokusu, diğeri zamanlarda ise,” derken gözleri karanlıkta iyice parladı. “Başka kokular.”

Lily'nin tüm vücudu utançla yandı. "Hoş bir gece geçiriyor-duk. Neden böyle şeyler söylüyorsun? Beni rahatsız etmek hoşuna mı gidiyor?"

Verakko omuz silkip artık kiremit kırmızısı olmuş et parçalarını yokladı. "Yüzünün kızarmış halini tercih ederim, solmuş halini değil."

Karnında bir ateş yanıyor gibiydi. Yoksa onu endişesinden uzaklaştırmaya mı çalışıyordu?

Lily yutkundu. "*Davy Crockett* eski bir halk kahramanıdır. Aklıma ilk gelen onun ismiydi, o kadar."

"Halk kahramanı mı?"

"Evet. Uzun zaman önce yaşamış birisi. Hayatı bir tür efsane haline geldi. Genellikle çok abartılarak anlatılır. *Davy Crockett* bir sınır adamıydı. Sanırım üç yaşında bir ayıyla dövüştüğüne dair bir hikâyesi bile var." Verakko'nun kafası karışmış görünüyordu. "Ayı bırak üç yaşındaki birinin, yetişkin bir adamın bile dövüşmesinin mümkün olmadığı devasa bir hayvandır."

Verakko homurdanıp pişmiş eti bir yaprak üzerinde Lily'ye uzattı ve diğer çiğ eti pişmesi için taşın üzerine yerleştirdi. Lily yeşil yaprağı aldı ve üzerindeki sunuma bakakaldı. Özenle düzenlenmiş et dilimlerinin etrafına ince wanget meyvesi dilimleri ve bir yığın guren fındığı serpiştirilmişti. Eğer sadece tabağına odaklanıp etrafı görmezden gelirse, Portland'da şık bir restoranda olduğuna inanabilirdi.

Lily bir parça et alıp dudaklarına götürdü ama sonra tereddüt etti.

"Sorun ne?" Verakko'nun bakışlarını tekrar üzerinde buldu, ses tonunda da hafif bir rahatsızlık sezmişti.

"Hiçbir şey. Sadece bir süredir et yemiyorum. Normalde vejetaryenim. Aslında eti çok severim. Hayatımın büyük bir kısmını avlanarak geçirdim ama avlanırken hayvanın düzgün

bir şekilde öldüğünden ve hiçbir kısmının ziyan olmadığından emin olurum. Şehirde bu tarz şeylerden emin olamıyorsun, o yüzden vejetaryen oldum. Ayrıca hayvan çok büyük olduğu için de kötü hissettim. Biz hepsini yiyemeden bozulursa diye endişeleniyorum,” diyerek geveledi.

Verakko'nun çenesindeki kas tekrar seğirince Lily içinden küfretti. Nankör olduğunu düşünmesini istemiyordu.

“Hızlıca öldürdüm. Acı çekmedi.” Verakko kendi yaprağını da pişmiş ede doldurdu, Lily'nin tercih ettiğinden daha az pişmişti. “Miktara gelince, senin yiyemediğini de bitirebileceğimden emin olabilirsin.”

Lily adamın açıktaki iri pazılarına baktı. Bu fiziği koruyabilmek için tonla yemek yiyor olmalıydı.

Başka bir kelime daha etmeden parlak kırmızı eti ağzına atınca inlemesine engel olamadı. Dokusu sıcak ve yağlıydı, tadı da hafif tuzluydu. *Tanrım, et yemeyi özlemişim.*

Karnı acıyla kasılarak bir anda açlığının önüne geçti. Muhtemelen açlıktan ölen bir köpek gibi görünüyordu ama aldırış etmeden eti ağzına doldurdu, o kadar hızlı çiğniyordu ki nefessiz kalmaktan başı dönmüştü.

Karnı; leziz et, meyve ve tadı şaşırtıcı bir şekilde bitter çikolataya benzeyen fındıklarla iyice dolduğunda Lily yerdeki yaprakların üzerine boylu boyunca uzanıp esnedi. Protein, zihnindeki bulanıklığı kaldırıp ruh halini yükselterek vücudunda şok etkisi yaratmıştı.

Gözlerini kapatıp ormanın uğultusunu dinledi. Duyduğu sesler, Dünya'dayken her gece rahatça uyumasını sağlayan beyaz gürültü* çalma listesindekilere hem çok benziyordu hem de çok farklıydı. Kendini bildi bileli bilinmedik yaratıklardan gelen

* İnsan kulağının duyabileceği tüm seslerin birleşimi. Dikkat bozucu sesleri maskeleydiği için uykuya dalmakta zorlanan kişilere yardımcı olarak sağlıklı bir uyku ortamı hazırlar.

vızıltı ve cıvıltıların oluşturduğu koro, yaprakların rüzgârda çıkardığı usul hışırtı sesleriyle birleşerek onun ninnisi olmuştu. Bir yetişkin olarak, doğayla olan derin bağlarından geriye kalan tek şey buydu.

Verakko ateşin karşısından ipeksi bir sesle, “Geriye çok yemek kalmasından mı korkuyordun?” diye sordu. Hâlâ kendi yemeğiyle meşguldü, hızlıca mideye indirmektense yavaşça çiğniyordu ve yüzünde merak uyandırıcı bir memnuniyet ifadesi vardı.

Lily yemek yerken ne kadar itici görünmüş olduğunu düşündü ama sonra bunu umursamamaya karar verdi. Çenesinde yağ ve gömleğinde leke olabiliirdi ama karnı doymuştu, haftalardır ilk defa rahatlamış hissediyordu. Üstelik tüm bunlar Verakko sayesindeydi.

Tüm gün beyninde dönüp duran sülük gibi yapışkan suçluluk hissi geri geldi. “Verakko, bir şey söylemem gerek.”

Verakko ona merakla bakarken dinlediğini göstermek için başını salladı.

“Daha önce söylediklerim... seni burada istemediğimi söylediğimde... özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Burada olduğun için minnettarım ve bunu sırf avlanıp bize yiyecek sağladığın için söylemiyorum. Şey...” Lily’nin kelimeleri boğazında düğümlenmişti, devam etmeden önce yutkundu. “Yalnız olmak gerçekten çok zordu.” Lily gözlerini adamdan ayırmadan konuşmaya devam etti, samimi olduğunu görmesini istiyordu. “Başımdan çok şey geçti, hâlâ zorlanıyorum ama bunun acısını senden çıkarmamalıydım.”

Adam bir süre sessizce onu izledi. “Biliyorum, özür dilemene gerek yok.” Çarpık bir gülümsemeyle, “Ben de zaten seni sinirlendirmeye çalışıyordum. Yapmamam gerekirdi,” dedi.

Lily'nin içini bir rahatlama kapladı, başını sallarken kıkırdadı. “Eh, bunu başarmıştın da. Özellikle de bana kokumu aldığını...” Lily ne söylediğini fark edince hemen kızardı. Neden tahrik olduğu ve adamın da bunun kokusunu aldığı gerçeğini gündeme getirmişti ki? *Hiç zamanı değil, Lily!*

Verakko'nun, kadının üzerindeki bakışları kararmış, burun delikleri genişlemişti. Bir insanın diliyle kıyaslandığında biraz daha sivri olan dilini dolgun altdudağının üzerinde gezdirdi. Lily'nin kalp atışları hızlanmıştı, konuyu değiştirebileceği herhangi bir şey arayarak gözleriyle kampın etrafını yokladı.

Aceleyle önündeki yaprakları temizleyerek, “Hadi, oyun oynayalım,” dedi birden. Eline aldığı dalla yere basitçe bir dama tahtası çizdi.

Verakko ağzına biraz et atıp dalla yaptığı şeyi şüpheyle izledi. “Ne oyunu?”

Lily adamın şüpheli ses tonuna gözlerini devirdi. “Sanki senden Rus ruleti oynamanı istedim. Dama oynayacağız. Boş zamanımız olduğunda babamla oynadığımız bir masa oyunu.”

Guren fındıklarını kırdıktan sonra attığı bir yığın kabuğu topladı ve Verakko'dan ince bir dalı on iki parçaya bölmelerini istedi.

Lily, Verakko'ya komik bir ciddiyetle oyun kurallarını anlattı. Sonra ilk hamleyi yaptı. Verakko elle çizilmiş tahtaya sanki hayatında gördüğü en karışık strateji oyunuymuş gibi bakıyordu. Lily gülmemek için dudağını ısırды. *Görünüşe göre birileri rekabetçi.*

Verakko tahtaya konsantre olmaya devam ederken Lily, “Annem damadan nefret ederdi,” dedi. “Buna fakir adamın satranççı derdi.” Verakko bir parçayı oynatmak için uzandı ama sonra durup elini geri çekti. “Ormanda satranç taşı bulacak halimiz yoktu ama değil mi?”

Verakko kısaca ona baktı, öfkesi parlayan gözlerinden okunuyordu. “Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?”

Lily başını kaldırıp adama dudaklarını büktü. “Hayır. Senin hamle yapmanı beklerken ömrümden bir sene gidiyor. O yüzden ben de sohbet ediyorum.”

Verakko’nun dudağının kenarı yukarı doğru seğirdi ve hamlesini yaptı. “Aileni özlüyor musun?”

“Bir bakıma, evet. Diğer yandan o kadar da yakın değildik.” Konuşurken sırayla hamlelerini yapıyorlardı, ikisi de gevşemiş görünüyordu. “Bana anlattıklarına rağmen, bir gün onları göreceğime dair hâlâ umutluyum.”

Verakko bir dal parçasını hiç de akıllıca olmayan bir kareye ilerletirken durdu ve kadına şaşkın bir bakış attı. Kaşlarını çatmıştı, gözleri acıma duygusuyla parlıyordu.

Lily kıkırdadı. “Görüyorum ki, bir şeylerin asla değişmeyeceğini varsaymakta çok hızlısın. Dördüncü Sınıf bir gezegenin, Dördüncü Sınıf kategorisinde yer almasının sebebinin, uzayda yeteri kadar ilerleyemediklerinden olduğunu söylemiştin. Ben-” Anlamlı bir şekilde kendine baktı. “Eğer gezegeninizde yeteri kadar insan kadınlar bulunduyorsa, bu birçoğumuzun uzaya seyahat ettiği anlamına geliyor. Ve bu da yeterli değilse, kim bilir...” Lily omuz silkti. “Demek istediğim, bu gezegende oturmuş dama oynamam...” Bir dal parçasını Verakko’nun iki parçasının üzerinden atlatarak oynattı. “... ve bir şekilde mavi bir uzaylıya karşı oyunu kazanmam her şeyin mümkün olduğunun göstergesi değilse, neyin mümkün olduğunu bilmiyorum. Ayrıca, eğer aynı *türdenssek*, o zaman teknik olarak aynı şekilde sınıflandırılmamız gerekmiyor mu?”

Verakko’nun çatık kaşları biraz gevşemiş ve dudakları düşünceli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Kadına, altındaki anlamı tam

VERAKKO'YU KURTARMAK

olarak anlayamadığı cezbedici bir tabloyu hayranlıkla izliyormuş gibi bakıyordu.

Lily'nin yüzü yanmaya başlayınca bakışlarını kaçırdı. Lily bir taşını yerine koyarak Verakko'yu üzerinden atlamaya zorladı ve böylece gitmek istediği kare açıkta kaldı. "Kral benim!"

Verakko nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve Lily'nin kabuğunun üzerine bir kabuk daha yerleştirdi.

"Peki ya ailen? Artık başka bir şehirde yaşadığın için onları sık sık görebiliyor musun?" diye sordu Lily.

"Eskiden babamı sık sık ziyaret ederdim ama birkaç sene önce vefat etti, annem de çok meşgul."

Adam yüzünü bir anlığına acıyla buruşturunca Lily'nin kalbi sızladı. "Çok üzgünüm. Eğer sormamda sakınca yoksa, nasıl öldü?"

"Aslında bir noktada bunu kendisi seçti diyebilirim. Çoğu Clecanialı *eliksir* adıyla bilinen bir ilaç kullanır. Bu ilaç ömrümüzü olması gerekenden daha fazla uzatır ama birkaç kişi kullanmamayı seçti. Babam da Tanrıça'nın onun için biçtiği ömrü yaşayıp zamanı gelince doğal bir şekilde ölmek istemişti."

Lily ne söyleyeceğinden emin olamayarak sessiz kaldı. Her ne kadar kalbi onun için acısa da Verakko bu konuyla az çok barışık görünüyordu.

Verakko, "Kraliçe benim!" diye bağırdı, sırtıtarak düzgün beyaz dişleriyle köpek dişlerini açığa çıkarmıştı.

Lily onu, "Doğrusu, *kral* benim," diye düzeltti ve adamın parçasının yanına başka bir küçük dal parçasını koydu.

"Benim şehrimde değil." Verakko başını sallayıp tekrar ona baktı, oyunbaz bakışları Lily'nin dudaklarına sabitlenmişti.

Lily dikkatini bir sonraki hamlesine vererek karnında uçuşan kelekleri yok saymaya çalıştı.

Verakko aniden, “Bizim de senin bahsettiğin *Crockett* gibi bir kahramanımız var,” dedi.

Lily başını kaldırdığında adamı kendisine bakarken yakaladı. “Öyle mi?”

Verakko başını sallayarak, “Adı Daera,” dedi. “Şehir ilk kurulduğunda bulduğu bitkileri ve hayvanları not ederek çölü gezmiş. Hakkında birçok hikâye var ancak ömrünün sonunda, o kadar uzaklara gitmiş ki çölün kenarındaki kristal dağları bulduğu söylenir. Manzara o kadar güzelmış ki, gördüğü an ömrünün geri kalanını orada geçirmek istediğini anlamış. Dağları hep görebilmek için Tanrıçaya vücudunu muhafaza etmesi için yalvarmış, sonra da kefenini giyip uzanmış. Bir Swadaethli onu bulduğunda, sanki binlerce yıldırım çarpmış gibi görüldüğünü söylemişler. Kum yanarak cam haline gelmiş ve onu dağlara doğru bakarken mükemmel bir şekilde muhafaza etmiş.”

Lily başını ellerinin arasına yerleştirerek, “Vay canına,” dedi. “Daha önce hiç oraya gittin mi?”

“Senin de dediğin gibi, o gerçekten de yaşamış biri ama hikâyelerin çoğu abartılıyor. Yine de orada bulundum. Hem de pek çok kez.” Sırayla hamlelerini yaparlarken Verakko etinin son parçalarını da ağzına attı. “Halkımızı oraya gömüyoruz. Elbette Daera gibi cam içinde gömülmüyorlar ama fırtına mevsiminde senede bir kez ölen kişileri ziyaret edip demir sopalar kullanarak şimşegi çağırmaya çalışırız. Eğer kişinin ruhu öteki tarafa geçmişse yıldırımın çarpacağı ve camdan bir mezar taşı oluşturacağı söylenir. Eğer oluşmazsa bir sonraki sene bir daha deneriz. Babamın mezarı geçen sene çarpılmıştı.”

“Yani ruhu huzura kavuşmuş mu?”

Verakko gülümseyip omuz silkti. “Eğer efsaneye inanıyorsan.” Bakışları ciddileşti ve oyun tahtasını işaret etti. “Sanırım bilerek kazanmama izin veriyorsun ve bunu kabul edemem.”

VERAKKO'YU KURTARMAK

Lily sırtıtışını gizleyemedi. “Seni temin ederim ki, yalnızca böyle düşünmene izin veriyorum.” Başka bir parçayla hamle yaptı. Adamın tuzağa düşmesini izlerken, “Ve kazandığımda,” diye devam etti. “Senin için bir sorum olacak.”

“Başka bir soru daha mı?” Adam alay edercesine iç çekti.

Lily dama taşını Verakko'nun kalan parçalarını alt etmek için kullandı ve adam kaşlarını çatarken ukala sırtıtışını bastırdı. “Evet. Başka bir soru daha.”

Verakko kollarını göğsünde birleştirip ağaca yaslandı. Ağzına birkaç tane yemiş attı ve sinirli bakışlarını kadına doğrultarak sorusunu artık sorması gerektiğini ima edercesine sabırsızca elini salladı.

“*Tesir* nedir?”

Verakko'nun gözleri irileşti, çenesi daha önce olduğundan daha yavaş çalışmaya başladı.

Bir yalan mı düşünüyor?

Yutkunarak, “Kafanla uğraştığımı söylediğinde yaptığım şey,” diyebilirdi sonunda.

Lily gözlerini devirdi. “Evet, o kadarını anlamıştım zaten. Demek istediğim nasıl işliyor? Zihin kontrolü çok... uzaylı işi.”

“Zihin kontrolü değil. Açıklaması zor ama ne istersem onu düşünmeni sağlayamam. Seni sadece zaten aklında olan şeyi düşünmen için zorlayabilirim.”

“Bu hiç mantıklı değil.”

Verakko bıkkınlıkla bir soluk verdi ve düşünceli bir şekilde gökyüzüne baktı. Bir süre sonra, “Mesela seni kıyafetlerini çıkarman için *tesir* edemem çünkü bu aklının ucundan geçen bir düşünce bile değil. Eğer seni bunu yapman için *tesir* etmeye kalkarsam bu doğru olmazdı ve sen de bu düşünceyi görmezden gelirdin. Ama seni uyuman için *tesir* edersem işe yarayabilir çünkü yorgunsun ve uyumayı çoktan düşünmüş olabilirsin.”

Lily küçük bir yanının kıyafetlerini çıkartmak isteyip istemediğini merak etti. Verakko inanılmaz derecede seksiydi, bunu inkâr edemezdi. Her ne kadar biraz huysuz ve sinir bozucu olsa da ağladığında onu tutmuş, onunla ilgilenmek için elinden geleni yapmıştı. Ona leziz bir yemek yapmış, ateşi yakmış ve tüm ağır işleri üstlenmişti. En önemlisi de ne yaparsa yapsın hiç şikâyet etmediğini fark etmişti. Onu geri dönmesi ya da Alex'ten vazgeçmesi için ikna etmeye de kalkmamıştı. Bunun yapması gereken bir şey olduğunu biliyormuş gibi Lily'yi desteklemişti.

Lily o sabah kendisini *tesir* etmesine izin verdiğindeki hissi hatırlayınca, kafa derisinden aşağı bir sıcaklık akışı oluşarak titremesine ve aynı zamanda da ısınmasına neden oldu. "Neden şimdi denemiyorsun?" Sesinin mırıliyormuş gibi çıkmaması için kendini zorladı.

Verakko ona baktı ve gözlerindeki parlak yeşil rengi bir parça karardı. Göğsünde kavuşturduğu kollarındaki damarlar şişmişti. "Neyi deneyeyim?"

Bir an için ondan kıyafetlerini çıkarması için *tesir* etmesini istemeyi düşündü ama neyse ki mantığının devreye girmesi uzun sürmedi. "Beni *tesir* etmeyi. Merak ediyorum. Nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum ki etkisinden nasıl kurtulacağımı bileyim." Bu tamamen bir yalan değildi.

"Herkesin üstünde işe yaramıyor. Ne kadar sakın olursan işe yaraması o kadar zorlaşır. Eğer kişi, duygusal ya da stresliyse daha kolay oluyor. Zihinlerinin dağınık olmasında fayda var. Kişi ne kadar zekiye *tesir* etmek de o kadar zorlaşır."

"Yapabileceğine bahse girerim."

"Sen, benim küçük anomalim, ne zaman denesem *tesirimden* kurtulmayı başardın." Verakko homurdandı. "Sanırım bunun insan olmanla ilgisi olabilir." Göz ucuyla kadına baktı. "Ya da büyük ihtimalle inatçı olmanla."

LUKA'YI BULMAK

Lily eleştirisini görmezden gelmeyi seçti. “Yine de beni bu sabah *tesir* edebilmiştin.”

“Bana izin verdiğinden oldukça eminim, ayrıca o sırada çok üzgündün.” Verakko bakışlarını ayırmadı, gözleri samimiyetle parlıyordu. “Daha önce dediklerimde ciddiye dim. Bazen kontrol edemiyorum. Kendiliğinden oluyor.”

Lily bunu düşündü. Usulca, “Sana inanıyorum,” dedi.

Verakko'nun gergin omuzları biraz olsun gevşemişti.

“Ama yine de denemek istiyorum.” Lily dizlerinin üzerinde kımıldandı, dama tahtasında ilerleyerek adamın tam önüne oturdu. “Elinden gelenin en iyisini yap.”

BÖLÜM 9

Verakko şaşkınlıkla ağzının açık kalmasını engellemek zorunda kaldı. Son iki gündür tüm düşüncelerinin varlığı karşısında diz çökmüş, ondan kendini *tesir* etmesini istiyordu. Tanrıça aşkına, bu durumdan faydalanmayı gerçekten istiyordu.

“Ne yapmamı istiyorsun?” Sesi kendi kulaklarına bile titrek gelmişti. Bu onu şaşırtmadı, kendini sarsılmış ve zayıf hissediyordu. Kendine bu görev için güvenmiyordu ama onu reddedecek kadar da güçlü değildi.

Lily omuz silkti, gözleri ışıldarken bakışlarında güven dolu bir ifade vardı. *Fazla güven dolu.* “Ah, herhangi bir şey söyle, bakalım etkisinden kurtulabilecek miyim?”

Verakko yutkundu. *Herhangi bir şey mi?* Kendi kendini içinden azarladı. *Zaten ne olursa olsun, tesirin etkisinden kurtulabilecek.* “Tamam.” Verakko oturuşunu düzeltti. “Bu gece biraz serin. Üşüyorsun,” diyerek usulca *tesir* etti.

Lily kaşlarını çatarak şakacı bir şekilde adamın dizine vurdu. “Hadi ama! denemedin bile.”

Verakko homurdanıp daha da yakınlaştı, kadının duruşunu taklit ederek ayaklarının üzerine oturdu. “Pekâlâ, elimden geleni

VERAKKO'YU KURTARMAK

yapacağım ama yarın herhangi bir şikâyet duymak istemiyorum. Bunu sen istedin. Anlaştık mı?”

Lily'nin gözlerinde bir an korkuya benzeyen ama aynı zamanda heyecanla parlayan bir kıvılcım belirdi. Acaba bu kadını bir gün anlayabilecek miydi? “Anlaştık.” Lily elini adama doğru uzattı ve bir şey bekliyormuş gibi öylece tuttu. Bir süre sonra tekrar indirdi. “Neyse. Tamam, hadi başla. Tekrar beni üşütme-ye mi çalışacaksın? Azıcık bile üşümüş hissetmedim.”

Verakko kadının ses tonundaki meydan okumayla kaskatı kesilip sırtışını bastırdı. “Ah, seni üşüteceğim. Sadece bekle.” Omuzlarını dairesel hareketlerle esnetti ve boynunu tatmin edici bir şekilde kütletti. En sonunda dikkatini Lily'nin sıcak kah-verengi gözlerine verdi.

Kadının şehvet uyandıran dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. “Gönder bakalım.”

Verakko sertleştiğini hissetti. İçgüdüleri ona soğuk dışında şeyler hissettirmesi için bağıırıyordu.

Yavaşça bir yandan diğer yana sallandı, başta belli belirsiz, yalnızca Lily'nin gözlerini ileri geri oynatmaya yetecek kadardı. Her zaman bunu yapmaya vakti olmuyordu ama eklediği hareketle *tesirin* etkisi daha da güçlü olabiliyordu. “Lily.” Kadının gözbebekleri tepki verince Verakko sırıttı. Demek ki yeteneğine başışıklığı yoktu. “Tüm gün sıcaktı. Gece ise garip bir şekilde soğuk.” Lily'nin gözkapakları ağırlaşmış, gülümsemesi kaybolmuştu. Verakko ona yapmak istediği her şeyi düşündü, kokusunun yoğunlaşarak *tesirin* gücünü arttırmasına izin verdi. “Bu gece ateş de yeterince sıcak değil. Rüzgâr ise çok serin esiyor.” Öne doğru eğildi, kızın burun deliklerinin genişlediğini görünce zaferle tıslamak istedi. Kadının gülüşü gevşemişti, kollarını belinin etrafına doladı.

“Bu gece soğuk,” diye fısıldadı, gözleriyle adamın bir yandan diğerine yaptığı ufak hareketleri takip ediyordu.

Verakko alçak sesle güldü. Başarmıştı. “Evet, öyle. Tüm vücudun üşümüş hissediyor.”

Bunu demesiyle birlikte Lily titredi. Verakko’nun bakışları kadının vücudunda gezindi ve yüzü asıldı. Memelerinin kıvrımları çapraz kollarının üzerinden belli oluyordu, ince gömleğinin üzerinden büzülmüş meme uçları da görünüyordu.

Bir kez daha titreyerek, “*Tüm vücudum üşüyor,*” diye tekrarladı.

Elleri kadına dokunmak için can atıyordu. Bunu durdurması gerekiyordu. Nişanlıydı ve Lily de tamamen onun *tesiri* altındaydı. Tanrıça biliyor ya, kadını istiyordu ama bu şekilde olmazdı.

Adama doğru yanaşırken usulca, “*Verakko,*” dedi.

Verakko’nun tüm vücudu kaskatı kesildi, kanı kasıklarına hücum etmişti. Şimdi durup düşününce Lily’nin, onun ismini daha önce hiç yüksek sesle söylediğini hatırlamıyordu. İsminin dudaklarından çıkışı Verakko’ya bir şeyler yapmıştı. *Görmezden gelmesi gereken şeyler.*

Verakko sesini bulamadan ya da geriye kaçamadan Lily onun göğsüne sokuldu. Adam kollarını iki yanında tutmaya devam etti ve şaşkınlıkla gökyüzüne baktı. *Bunu neden yaptım?*

“Lily, uyan.” Kelimeler ağzından kaçmıştı, o yüzden *tesir* yeteneğini kullanamadı. Umursamaz tarafı bu oyunu sürdürmesi için kükrüyordu.

Lily dizlerinin üzerinde doğrulup kollarını adamın boynuna doladı, vücudunu onunkine bastırıyordu.

“Artık sıcaksın,” diye mırıldandı. “*Mivassi-*”

Kafasını kaldırdı, Lily’nin kahverengi gözleri onunkileri delip geçiyordu. “Verakko, lütfen. Üşüyorum.”

Verakko'nun tüm direnci yerle bir oldu. Bir anda kollarını kadının etrafına dolayarak onu vücuduna daha sıkı bir şekilde bastırdı. Sesiyle onu *tesir* etmek için kendini zorladı. "Artık sıcaksın, Lily."

Lily rahat bir nefes verirken tüm vücudu onunkinin altında eridi. Verakko başını kadının boynunun kıvrımına gömdü ve derin bir nefes alıp gönülsüzce, "Uyan," diye mırıldandı.

Lily adamın kollarında kaskatı kesildi ama Verakko bir süre daha onu tutmaya devam etti. Kadının vücudunun kendisinin üzerindeki hissini ezberlemeye çalışıyordu. Kollarını belinin etrafında sarılı tutmaya devam ederek başını kaldırdı ve kadının kesinlikle kızgın olacak gözlerine baktı. Onun yerine görmüş olduğu şey kalp atışlarını hızlandırdı.

Lily ona gülümsüyordu. "Vay canına, bu çılgıncaydı. Eğer istersem kurtulabilecek gibi hissettim ama bunu denemek bile midemi bulandırdı."

Kızgın değil miydi? Nefesini tutarak olduğu yerde kaldı, kadının tutulduğunun farkına varmasını bekliyordu. Lily'nin hâlâ adamın omzunda olan elleri seğirdi, sonra adamın kollarından aşağı kaydı.

"Gerçekten de sıcak olduğunu biliyorsun, değil mi?" Lily adamın dokunuşuna biraz daha yaslandı, bakışları dudaklarına kaydı. Sonra Verakko o kokuyu aldı, kadın tahrik olmuştu.

Şehveti alevlenerek zaten sert olan aletini daha da sertleştirdi. Lily onu istiyordu. Ona dokunduğu için ya da onu *tesir* ettiği için kızgın değildi. Eğer kadının dudaklarına şehvetle bakışı bir göstergeyse Verakko'yu öpmek istiyordu.

Verakko bunu düzgün yapmalıydı. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Eğer kadının tadına bakarsa daha fazlasını isteycekti ve ne yazık ki daha fazlasına sahip olamazdı. Tanrıça aşkına, sözleşme altındaydı ve Lily'nin bundan haberi yoktu.

Ellerini kadını kalçasından kavramak için oynattı ve onu itirdi. Lily'nin uzaklaştığı her santimle içinde bir kaburga kemiği çatlıyor gibiydi. Lily'de daha fazlası vardı. Bundan önce emin değilse bile artık emindi. Onu tanımasına veya iz olmasına gerek yoktu, Lily onundu ve onu tutmanın bir yolunu bulmalıydı.

Lily'nin sevimli yanakları pembeyle renklenmişti, kafa karışıklığı da gözlerinin kenarlarını kırmıştı.

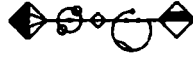
Verakko zafer edasıyla kendini beğenmiş taklidi yaparak, "Sana yapabileceğimi söylemiştim," dedi.

Kadının gözlerinde parlayan incinme duygusu karnına yumruk yemiş gibi hissettirmişti ve ardından gelen hayal kırıklığı ise öfke patlamalarından daha acı vericiydi.

Verakko'ya lanetler yağdırmamış ya da *tesir* hakkında zor sorular sorarak onu terletmemişti. Gergin bir ses tonuyla, "Kesinlikle. Sen kazandın," dedi ve kendi tarafına geri çekildi.

Verakko istemsizce oluşan ereksiyonunu gizleyebilmesi için dizini önüne kıvrarak geriye yaslanıp oturdu. "Kazağımla uyunmak ister misin? Bu gece soğuk olacak, benim de ihtiyacım yok."

"Hayır, ben iyiyim. Yine de teşekkür ederim." Adama sırtını döndü ve ateşin yanında gerindi. "Bu gece biraz uyu, olur mu? İyi geceler."

Tam bir aptalım. Lily bunu kendine o kadar çok söyledi ki en sonunda uyuyakaldı. Ertesi sabah gözleri açılır açılmaz bu cümleyi tekrarlardı. Bir erkek daha önce onu hiç göz göre göre reddetmemişti ve bu canını sıkıyordu. Bu durumu yüz kat daha da zorlaştırmak için şimdi tüm zamanını Verakko ile geçirmek zorundaydı. Dünya'dakinin aksine, hayal kırıklığını sessizce kendi içinde yaşamak için evine çekilme imkânı bile yoktu.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Lily sırtını ateşin ılık kalıntılarına dönmüş, yan tarafına kıvrılmış yatıyordu. Verakko'nun dolaşırken, temizlik yaparken ve erzakları toplarken çıkardığı sesleri dinliyordu. *Bu daha ne kadar garip olacak?*

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve doğruldu. Arkasındaki hareketlenme önce kesildi, ardından devam etti. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışarak arkasını döndü. "Günaydın."

"Günaydın."

Lily, Verakko'ya kısaca bakmak için tüm cesaretini topladı ama sonrasında utançtan ölmek istedi. Adamın yüzündeki ifade, Lily'nin nasıl bir ruh hali içinde olabileceği konusunda endişelendiğini açıkça gösteriyordu. Tuvalet gitmesi gerektiğini geveleyerek alev alev yanan yüzüyle ormana doğru koşmaya başladı.

Kamp alanından uzaklaştıkça sinirleri daha da gerildi. Zararsız ve önemsiz şeyler bile canını sıkıyordu. Bu sabaha dair her şey onu rahatsız ediyordu. Neşeyle ötüşen kuşlardan, ormanın zemininde süzülen parlak sabah sisine kadar her şey. Ayağının altındaki taş sendelemesine neden olunca durup ayağına baktı. Gün boyu sürecektir, haklı ya da değil herkesi etkileyecek kötü bir ruh hali içindeydi. Bugünkü yürüyüşleri sırasında Verakko'dan uzak durması gerektiğini biliyordu. Adamın saçlarını savuran bir rüzgâr bile ona çıkışması için yeterli bir sebep olabilirdi ve Verakko böyle bir öfkeyi hak etmiyordu.

En sonunda Lily sabah temizliğini bitirip kamp alanına dönmeye karar verdi. Bir yandan yetişkin gibi davranmaya çalışacak, diğer yandan da kendine huysuz olma izni verecekti.

Lily açıklığa çıktığında kendini Verakko'ya bakmaya zorladı. Her zamanki gibi muhteşem görünerek ayakta duruyor ve Lily'ye bir yaprak uzatıyordu. Yaprığın üzerinde, her sabah oturup kömürden oluşturduğu diş macunundan küçük bir yığın duruyordu. Bu düşünceli hareketi, yaprağı adamın elinden bir

hışım la alıp atmak istemesine neden olmuştu ama onun yerine Verakko'ya kibarca teşekkür ederek matarayla birlikte yaprağı elinden aldı.

Lily ellerini yıkadıktan sonra tozu macuna dönüştürmek için parmaklarını kullandı ve dişlerine sürtmeye başladı. Diş fırçasını değil de elini kullanmak zorunda kalmasının nedenini hatırlayınca öfkesi tekrar yüzeye çıkmıştı.

Verakko merakla kadına bakmaya devam etti. Her şey normalmiş gibi davranma inceliğinde bile bulunmuyordu. Aralarındaki hava söylenmemiş düşünceler ve utançla ağırlaşmış gibi görünüyordu.

Artık yetişkin bir kadın olmanın vakti geldi. Lily ağzını suyla çalkaladı ve bakışlarının Verakko'nun üzerinde kalması için kendini zorladı. "Aklımızdakileri söyleyelim gitsin, ne dersin?"

Verakko koyu kaşlarından birini kaldırdı. "Üzgünüm, ben-"

Lily bir elini havaya kaldırarak garip bir gülümsemeyle adamın cümlesini kesti. "Hayır, özür dileme. Sen yanlış hiçbir şey yapmadın. Haftalardır ilk defa rahat ve toktum. Ayrıca iyi vakit geçiriyorduk ve durumu yanlış anladım. Bu kadar." Önce kollarını belinde kavuşturup sonra onları geri çözdü. Neden bundan bu kadar utanıyordu? "Sana bir hamle yaptım sen de ilgilenmedin. Bitti." Bu noktada yüzü kırmızıya dönmüş olmalıydı. "Umarım alınmazsın ama bugün tek başıma yürüyeceğim. Biraz düşünmeye ihtiyacım var."

Verakko sessizce dururken çenesindeki bir kas seğiriyordu. Bir şey söylemek istiyormuş ama ne söylemesi gerektiğine karar veremiyormuş gibi görünüyordu.

Lütfen yanıldığımı söyle. Beni başka bir sebeple ittiğini söyle.

Adam sessiz kalmaya devam etti. Lily nehre doğru yürümeye başladı ama kolunda hissettiği sert bir el onu durdurdu. "Lily, ben..." Usulca bir nefes verdi. "Dün gece..."

Nefesi boğazına takılmış gibi duruyordu. *Ne?*

Verakko'nun omuzları çöktü, boyun eğmiş bir ses tonuyla, "Hiçbir şeyi yanlış anlamadın. Ben sadece... yapamam," dedi.

"Yapamaz mısın?" Lily'nin utancı azalıp yerini meraka bıraktı. İstemediğini ya da yapmayacağını söylememişti; *yapamayacağını* söylemişti.

Verakko bir adım geri çekildi ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, bakışlarını kaçırmıştı. "Sen benim için bir seçenek değilsin. Benim halkımda ilişkilerin nasıl yürüdüğünü anlatmıştım, hatırlıyor musun? Evliliklerin nasıl yürüdüğünü?"

Elbette! Lily bunu daha önce düşünmediği için kendini bir aptal gibi hissetti. Verakko'nun kültürü çok farklıydı. Şu anda evli olmasa bile kendisiyle bir şeylere başlayabileceği anlamına gelmiyordu. Annesinin evlilik için bir sözleşme ayarlaması gerektiğini söylemişti. Halkı sıradan ilişkiler içine girmiyor muydu? Sevgili olmuyorlar mıydı?

"Annenin aklında muhtemelen başka kadınlar vardır, değil mi?"

Verakko'nun dudakları ip gibi gerildi, onaylarcasına omuz silkti.

"Evlenmek falan istemiyorum." Lily bu güvencenin adamı rahatlatacağını düşünmüştü ama o daha da huzursuz görünüyordu. "Sadece demek istiyorum ki Alex'i bulduktan sonra ve her şey... bunun sıradan olabileceğini söylüyorum. Burada yaşananların gerçek dünyada bir anlamı olmak zorunda değil."

Neden bunları söylüyordu ki? Verakko'ya o kadar mı kapılmıştı da onunla anlamsız bir ilişki yaşayabileceğini düşünüyor-du? Pek mümkün değildi.

Verakko'nun dudakları küçük, üzgün bir tebessümle kıvrıldı. Ona uzanıyor gibi elini kaldırdı fakat sonra parmaklarını

yumruk haline getirip tekrar yanına indirdi. “Benim için bir anlamı olurdu.”

Lily’nin kalbi sıkışmış, karnına bir sıcaklık yayılmıştı. Adamın kendisine anlattığı azıcık bilgiyi sindirmeye çalıştı ama rezalet bir sonuca ulaşmıştı. Annesi onun evliliğini ayarlayabilirdi. Verakko, onun güçlü bir kadın olduğunu söylemişti. Saygı duyduğu ve oğluna yakıştırdığı bir kadını seçecekti. Neden kalkıp da Lily’yi seçsindi ki? *Bir parça temiz kıyafeti bile olmayan bir yabancısı.* En başta, bir insan olarak sözleşme için uygun muydu?

“Anlıyorum,” diye fısıldadı Lily. Dalgınca lekelenmiş ince gömleğini düzeltti. Karşı çıkmak istiyordu, birlikte olmak istediği kişiyi seçmemesinin ne kadar berbat olduğunu açıklamak istiyordu ama ailesiyle yaptığı yolculuklardan öğrendiği bir şey varsa o da bir kişinin kültürüne ve geleneklerine saygı duyması gerektiği idi. Bunu onaylamıyor olmasının bir önemi yoktu.

Daha fazla şey sormak için yanıp tutuşuyordu ama neden sorsundu ki? Zaten evlilikle ilgilendiği de yoktu ve Verakko’nun aradığı şey de buysa zaten daha baştan sonları gelmiş demekti.

Muhtemelen bu herkes için daha iyiydi. Hayatı şu an bile yeterince zordu. Bu kargaşaya bir de yasak aşk eklemek kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Yoluna devam et, dedi kendine ama kalbine çoktan bir acı sızmaya başlamıştı bile. Bu aptalcaydı, Verakko ile daha yeni tanışmıştı yine de ikisi arasında gördüğü bir şey muhteşem bir deneyim yaşayabileceklerini düşünmesine sebep oluyordu. Aralarında hiçbir şey olamayacağını bilmek sanki en başta sahip olmadığı birini kaybetmiş gibi hissettiriyordu.

Verakko’ya baktı ve adamın yüzünde, muhtemelen kendi hislerini yansıtan acı dolu bir ifade gördü.

Kalbi sızladı. *Bu çok saçma! İki gün. Onu yalnızca iki gündür tanıyorum! Kendine gel.*

Yapmacık bir hevesle, "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Verakko boğazını temizleyip başıyla onayladı. "Bugün ormanın içinden gitmemiz gerekecek."

"Hayır, olmaz! Neden?" diye bağırdı. Tüm zihinsel enerjisini Alex'i bulmaya değil de tartışmaktan başka hiçbir şey yapmadığı bir adamla olmayan ilişkisinin yasını tutmaya harcadığını fark edince içi suçlulukla dolmuştu.

"Beni düşüren Strigi... onu işe yaramaz hale getirmeyi başardım ama şimdiye iyileşmiştir. Eğer iyileştiyse de gizlenmek zorundayız."

"Bunu yapamayız, Verakko." Lily sertçe başını salladı. "Riskleri anlıyorum ama buradan nehri göremeyiz. Aramayı bırakmayı reddediyorum."

"Ben de seni tehlikeye atmayı reddediyorum." Verakko kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çatı.

Lily bu tanıdık duruşuna neredeyse gülümseyecekti, ilişkileri normale dönüyordu. Kadının duruşunu kopyalıyordu. "Arkadaşımı ya da bir şehir bulana dek o nehri takip edeceğim. Beni durduramazsın."

Verakko bir kaşını kaldırdı. "Seni *durdurabilirim*."

Lily gözlerini kıstı. "Denemeni önermem."

Verakko bir an için ona sessizce baktı, tüm vücudu gerilmişti.

Her avantaja sahipti. İkisi de bunu biliyordu. Eğer onu kucaklamaya kalkarsa belki biraz hasar verebilirdi ama iş zora girdiğinde, *tesiri* bir kenara bırakırsak, adamdan çok daha önce yorulurdu. Fiziksel bir kavgayı kazanmasının imkânı yoktu, o yüzden kalan kartlarını doğru oynamalıydı. Verakko'nun gözlerinde gördüğü, yok olmak bilmeyen arzusunun gerçek olmasını umarak hamlesini yaptı.

"Seni asla *affetmem*."

BÖLÜM 10

Verakko, “Ağaçlara yakın dur! Bunu konuşmuştuk,” diye bağırdı.

Lily kaşlarını çatıp ağaç sınırına doğru geri çekildi. Bu kadın onu erken yaşta mezara sokacaktı. Bugün yine nehrin kıyısından yürümelerine izin vermeye karar vermişti. Aslında *karar vermek* yanlış bir kelime tercihiydi. Daha çok kadının onunla bir daha asla konuşmayacağı fikri karşısında teslim olmuştu.

Neyse ki, Verakko açıklıktan ilerleyerek Alex’e dair iz ararken Lily’yi ormanın sınırında mantıklı bir şekilde gizlenmesi için ikna edebilmişti. Son birkaç saattir dikkati çok dağılmış ve duyguları altüst olmuştu. Bir Swadaeth çocuğu bile hiç zorlanmadan onu *tesir* edebilirdi.

Alex’e dair iz ara. Strigi için gözünü dört aç, Lily’nin güvende kaldığından emin ol, güvende kalmadığında Lily ile tartış. Lily’yi düşün, Lily ile nasıl birlikte olabileceğini düşün, Alex’i aramayı unutma. Tüm gün bu şekilde devam etmişti.

Bu sabah çenesini kapalı tutmalıydı, Lily’yi onunla ilgilenmediğine inandırmalıydı. Ancak bu fikre katlanamamıştı. Onun yerine, bazı bilgileri atlamış ve tam bir yalana dönüşebilecek kısmi gerçeği dile getirmişti.

Lily'yi uzaklaştırmak için çok fazla fırsatı olmuştu. Ona çoktan bir sözleşme altında olduğunu söyleyebilirdi. Böylece birlikte olup olamayacaklarına dair tüm soruları yanıtlamış olurdu. Ya da ona, kendisiyle ilgilenmediğini söyleyebilirdi. Ya da Ziritha ile olan evliliği son bulunca onunla olmak istediğini söyleyebilirdi. Eh, Lily de bilinmeyen bir süre boyunca nazıkçe onu mu bekleyecekti? Eğer Lily'yi düşündüğü kadar iyi tanımışsa, o anda ve sonrasında oluşabilecek tüm ilişki başlamadan biterdi. Yine de Verakko ona gerçeği söyleyemezdi. Bu, onunla olma ihtimalini tamamen imkânsıza çevirirdi ve utanç verici bir şekilde, bunu yapamayacak kadar bencildi. Henüz değil. Her bir ihtimali detaylıca düşünmeden olmazdı.

Çömelerek yarısı nehir yatağındaki kuma gömülmüş parlak mavi bir nesneyi aldı.

Lily ona doğru koşturdu.

Gökyüzünü yoklayarak, "Taştan başka bir şey değil. Geri dön," diye bağırdı.

Lily'nin omuzları yenilgiyle çökerken ağaç sınırının güvenliğine geri döndü. Verakko taşı nehre geri atıp kıyıda ilerlemeye devam etti. Lily sinir bozucu derecede sadıktı. Bu özelliği bir ilişkiye nasıl yansırı? Bildiği kadarıyla insanlar uzun süreli, tek eşli ilişkiler yaşamaya yatkındı, yine de bu bilgiyi dikkatle ele almalıydı. Jade ve Alice bu tür ilişkiler yaşıyor olabilirlerdi ama ikisi de eşleşmişlerdi. Önünde sadece iki örnek vardı. Hepsinin ilişkilere aynı şekilde yaklaştığını varsayamazdı. Lily'nin kendisi evlenmek istemediğini söylemişti. Bu onu hangi noktaya getiriyordu? Evlilik ona sunabileceği tek şeydi ve o anda bunu bile sunamıyordu.

Zihni sürekli aynı problemin etrafında dönüp duruyordu ve her seferinde aynı iç karartıcı sonuca varıyordu. Lily'ye sahip olamazdı. En azından uzun bir süre için.

Bir evlilik sözleşmesi imzalamıştı. Geri adım atarsa cezalandırılacaktı. Malları taşımak için bir Clecania uzay gemisinde çalışmak üzere uzaklara gönderilirdi. Dünya dışı görevinin süresi, reddedilen kadın ve yerel otoriteler tarafından belirlenirdi.

Ziritha ne kadar acımasız olabilirdi? Sorumluluk sahibi bir kadındı ama aynı zamanda halkın gözü önündeydi. Eğer bir erkek tarafından küçümsenir ve sonrasında mahkeme sırasında ona yumuşak davranırsa bu, Mithrandir'in gözündeki onu değiştirirdi. Verakko muhtemelen yıllarca sürgüne gönderilirdi.

Gezegen dışı görevinin yanı sıra, asıl sorun ihlal edilen evlilik sözleşmesiyle ilgili şehir yasalarından kaynaklanıyordu. Eğer anlaşmayı geçerli bir neden olmaksızın bozarsa bir daha asla evlenmeye uygun görülmezdi. Tremantalı Kraliçe insanlara karşı nazikti, istemedikleri takdirde onları evlilik seremonilerine katılmaları için zorlamıyordu ama Verakko kendi halkının da aynı şekilde hissedeceğinden pek emin değildi. O sadece kendi şehrinin vatandaşıyla evlenebilirdi. Eğer Lily'yi Mithrandir dışında başka bir yere yönlendirirse, kadın tamamen erişilmez hale gelirdi.

Peki Lily'yi memleketine götürmesi çok mu riskliydi? Lily evlenmek istemiyordu ama yine de onu katılması için zorlama hakları vardı. Asıl soru, zorlarlar mıydı? Ve eğer bunu yaparlarsa Lily'yi başka bir adamla görmeye tahammül edebilir miydi? Dışlarındaki zonklama, *hayır* cevabını vermişti.

Belki şehirdeki insanları, evlilik müzakerelerine başlamadan önce Lily'nin gezegene alışması için ona yeterince zaman tanımları konusunda ikna edebilirdi. Bu şekilde Lily birini seçeceği zamana kadar Verakko kendi evliliğini sonlandırabilir ve Lily'nin onu seçmesi mümkün olabilirdi.

Kadına baktı. Lily'nin bakışları nehre ve çevredeki araziye odaklanmıştı; gözleri öyle sıkı kısılmıştı ki ne beyaz kısımlarını

ne de irislerini görebiliyordu. Lily'nin bir ilişkide kendi sarsılmaz sadakatine karşılık verilmesini bekleyeceğini öğrense hiç şaşırılmazdı. Verakko çenesini sıkıp tekrar masmavi gökyüzüne baktı. *Beklemeyecek.*

Başka bir ihtimal daha vardı ama bu adamın kontrolünde değildi. Eğer Lily'yi ruh eşi olarak tanırsa her şey yoluna girecekti. *Potansiyel* bir ruh eşini tanıdığını gösteren bir göz değişimi, Verakko'nun evlilik sözleşmesinden hiçbir sonuç doğmadan kurtulması için yeterliydi. İç çekti ve göğsüne dolan umudu yok saymaya çalıştı. Ruh eşinin olması. Bir daha geçici evliliklere dahil olmak zorunda kalmamak. Bu yüzyıllar öncesinden beri Clecanialılar için ulaşılmaz bir hayaldi ta ki insanlar ortaya çıkıp tüm dünyalarını altüst edene kadar.

Verakko tekrar Lily'ye doğru baktı ve kalbi sıkıştı. Artık ona ne zaman baksa böyle oluyordu. Lily'nin hayatı ve insanların kur yapma şekilleri hakkında daha fazla şey öğrenip oradan bir yol çizmeliydi.

Tam o sırada Lily'nin gözleri irileşti ve ağaç sınırından uzaklaşarak koşmaya başladı. Verakko hemen gökyüzüne baktı ve Lily'nin arkasından koşmaya başladı. "Lily, buraya kadar! Ormanın içinden ilerliyoruz. Bu sana son uya-"

Lily nehrin kenarında durup babetlerini çıkardı. Gömleğinin kenarını çekip başının üzerinden çıkarmak üzereyken Verakko yetişip onu durdurdu. Tenini parça parça görmesi bile yeterliydi. Bir de üstüne onu gün ışığında ince çamaşırlarıyla görmek felaketi olabilirdi.

Adamın tutuşuyla mücadele ederken, "Bırak beni," dedi. Bakışlarını nehrin karşısındaki belirli bir noktadan asla ayırmıyordu. Verakko bakışlarını takip etti ve küçük, yırtık bir kumaş parçasına benzeyen bir şeyin rüzgârda bayrak gibi dalgalandığını görünce şoka girdi.

Hiç düşünmeden *tesir* yeteneğini kullandı. “Bırak karşıya ben geçeyim.” Arazi düzleştiği için akıntı burada daha durgun görünüyordu ama işini şansa bırakmak istemiyordu.

Lily etkilenmemiş bir şekilde ona gözlerini kırıştırdı ama başıyla onayladı. “Acele et.”

Tamamen soyunarak kıyafetlerini Lily’ye verdi ve kadının başını çevirip kollarını göğsünde kavuşturmuş halini görünce sırtıttı. Dikkatini çekmek için Lily’yi ellerinden çekiştirince kadın kıyafetleri yere düşürdü. Lily gözünü kırpmadan adamın yüzüne bakmaya devam ediyordu. Verakko, “Bakman benim için sorun değil,” derken sırtıyordu.

Lily gülmemek için dudağını ısırды. “Sadece elini çabuk tut, lütfen.”

Verakko anlamsız bir homurtuyla karşılık verip suya atladı. Diğer tarafa ulaştığında hayret içinde, bir ağacın yarığına yerleştirilmiş küçük bayrağa baktı.

Lily nehrin karşısından, “O ne?” diye bağırırken sesindeki umut elle tutulur cinstendi.

Verakko buna sebep olacak hiçbir şey yapmamıştı ama bu güzel haberi veren kişinin kendisinin olması, onu daha önce hiç olmadığı kadar mutlu etmişti. “Birisi yapmış, üzerinde bir şey yazıyor.”

Lily dizlerinin üzerine çöktü, hissettiği rahatlamayla yaşlar gözlerinden döküldü. Gülümsemesi daha önce hiç görmediği kadar genişti. Önce bir hıçkırık koyuverdi sonra bir tane daha. Verakko bayrağı ve üzerine yabancı harfler oyulmuş, yine ağaca saplanmış düz kütüğü kaptığı gibi kadının yanına döndü.

Göğüs hizasındaki sudan yeterince hızlı geçemiyor gibiydi. En sonunda kıyıya ulaştığında çıplaklığını umursamayarak kadının yanına oturdu ve onu kollarının arasına aldı. Lily adamın

kıyafetlerini kucağına bıraktı. Hemen ardından kütüğe uzanıp pürüzlü, oyulmuş harfleri sessizce okudu.

“Ne yazıyor?”

“*Yaşıyorum. Kafamı vurdum. Bu berbat. Alex.*” Yazıya sırtarak bakıyordu, gözleriyle metni tekrar ve tekrar okudu.

Verakko'ya gülümseyip gözyaşlarını sildi. Ardından kollarını adamın boynuna doladı. Tanrıça aşkına, bu doğru hissettiriyordu. Verakko'nun göğsünden tekrar bir mırıltı yükselmeye başladı. Bir önceki gece yaptığı gibi Verakko mırlamasının içinden geçmesine izin verdi. Lily, adamın korktuğu kadar bunu sorun etmiyor gibiydi.

Lily kenara çekilerek, “Diğer tarafa geçmeliyiz, değil mi? Ormanın o kısmında yürürüz,” dedi.

Verakko aniden Strigi tehdidini anımsadı. Gerilerek başıyla onayladı. “Kıyafetlerimi tut. Seni karşıya omuzlarımda taşıyarak geçireceğim.”

Lily adamın kıyafetlerini kapıp hemen ayağa fırladı. “Hazırım.”

Verakko'nun hareketleri yavaşladı, Lily'nin taşınmasına itiraz etmemesine şaşırmıştı. Kadın dokuma çantasını yerden alarak onu bekledi. Verakko omuzlarına çıkabilmesi için önünde diz çökmüştü ama Lily duraksadı.

“Emin misin? Gayet yüzebilecek durumda olmama rağmen beni taşıyacak olman çok saçma geliyor.”

Kadına sırtlamak için boynunu çevirdi. “O halde tüm kıyafetlerini çıkarıp benimle yüz.”

Lily sırtışını bastırdı ve tek kelime daha etmeden bacaklarını adamın omzuna attı. Verakko tüm kaslarını sıkarak yükseldi. Sorun kadını taşımakta zorlanması değil, kulaklarına baskı yapan yumuşak uyluklarını çok fazla düşünmesiydi. Olması gerekenden daha yavaş bir şekilde karşıya geçti. Gökyüzünden

devasa bir kuşun gölgesi geçince istemeyerek de olsa hızını arttırmıştı. Lily'yi kıyıya bırakmak yerine, onu ormanın kenarına kadar taşıyarak mümkün olduğunca zaman kazandı.

Verakko tekrar diz çöküp kadını ayaklarının üzerine bırakınca, Lily adamın kıyafetlerini ve çizmelerini uzattı.

“Teşekkürler.” Lily parmak uçlarında kalkarak adamın yanına bir öpücük kondurdu.

Verakko'nun o an aklındaki tek düşünce, Lily'nin yumuşak dudaklarının teninde bıraktığı histi. Kendini durduramayarak kadını boynundan kavradı ve yerine sabitledi. Lily kaskatı kesilmişti.

Şimdi ne yapacaksın? Verakko kaybolmuş durumdaydı. Lily'yi yakınında tutma içgüdüğü, şu anda onun erkeği olamayacağı gerçeğiyle savaş halindeydi. Lily'nin hak ettiği bu değildi. *Bırak onu, seni pişot.*

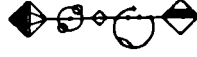
Bu bir savaştı ama en sonunda elini geri çekti ve yanına düşmesine izin verdi. Lily tekrar zeminin üzerinde durana kadar alçaldı ve koyu kirpiklerinin arasından adama baktı. Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ellerini Verakko'nun omuzlarına yerleştirerek diğer yanına yumuşak bir öpücük kondurdu fakat bu sefer oyalanmıştı.

Verakko'nun gözkapakları kayarak kapandı ve kulağına yabancı gelen gürleyen mırılması içinde titreşti. Kadının dudaklarındaki gülümsemenin fısıltısını sezmişti. Sonra Lily tekrar uzaklaşarak adamı soğukta bıraktı.

Usulca, “Devam etmeliyiz,” dedi.

Bir süre için birbirlerine baktılar ve bir şey paylaştılar. Lily bir kez daha nehrin aşağısına doğru yürümeye başladı, Verakko da hızlıca geyindi.

Bizim için bir yol bulacağım, mivassi. Söz veriyorum.

Lily yüzündeki gülümsemeyi silemiyordu. Omuzlarından elli kiloluk bir yük kalkmış gibiydi. Alex hayatta kalmıştı ve onu bulmaya gidiyorlardı. Tüm problemler aniden aşılabilir görünmeye başlamıştı.

Nehrin kıyısında yürüyen Verakko'ya baktı. Adam sabah boyunca tetikte ve düşünceliydi. Lily'nin uzun yürüyüşleri sırasında yaşadıkları çıkmazı düşünmek için vakti olmuştu ve iki şeyde karar kılmıştı. Birincisi, gerçek Verakko'yu tanımak istiyordu. Başlangıçta sinir bozucu bir üstünlük taslayan havası vardı ama Lily bunun yalnızca yüzeydeki bir katman olduğunu görebiliyordu. Bu yüzeyin altındaysa şefkatli, dikkatli ve onurlu bir adam yatıyordu.

Aynı zamanda, şimdiye dek yalnızca birkaç kez gösterdiği umursamaz ve flörtöz bir tarafı da vardı. Lily gibi Verakko da birinin yanında kendini rahat hissettikçe daha fazla açılıyordu. Bu da onu en hafif tabirle çok daha karmaşık ve zor olan ikinci düşüncesine götürüyordu. Verakko'nun bu sabahki iddialarına rağmen Lily onunla işleri yoluna koymak istiyordu. Eğer Verakko'nun annesinin onayını almak için onun toplumunun bir parçası olması gerekiyorsa, bunu yapacaktı.

Dünya'dayken ailesinden bağımsız olmak istemişti ve bunu yapmıştı. Derslere katılmadan diploma almak istediğinde de bunu başarmıştı. Lily ne kadar imkânsız görünürse görünsün hedeflerine her zaman ulaşırdı. Bu gezegende de yeni hedefleri vardı: Alex'e yardım etmek. Kendine bir hayat kurmak. Ve gerçek bir uzaylıyla, beklenmedik fırtınalı bir ilişkiye başlamak.

Alex'in bıraktığı notu bulması özgüvenini, azmini ve mutluluğunun bir kısmını arttırmıştı. Verakko'nun daha önce gösterdiği bir anlık savunmasızlık, onun da diğer canlılardan farklı olmadığını kanıtlamıştı. O da sevgi ve huzur istiyordu. Eğer

Lily bunları kısa bir süreliğine de olsa sağlayabilecekse, bunu yapacaktı.

Yine de Lily'nin öncelikli endişesi hâlâ belliydi. *Alex*. Hâlâ hem kendisinin hem de *Alex*'in güvende olduğundan emin olmak istiyordu. Ancak bu sırada da öğrenebildiği kadar şey öğrenecekti.

Dünya'dayken doğayla iç içe olduğu zamanları pek özlemezdi. Geceleri doğanın seslerini özlerdi. Şehrin çöpü ve kirli havası onu çok bunalttığına, sakın manzarayı özlerdi. Ama en çok özlediği şey dürüstlük olurdu. Doğada başka bir insanla yalnız kalmak, insanların takındığı tüm maskeleri düşürüyordu. Samimiyetsiz olmak için asla yeterince enerjin olmuyordu.

Lily alçak bir dalın altından eğilerek geçti ve bir kez daha manzaraya hayran kaldı. Son birkaç gündür durmadan yokuş aşağı ilerliyorlardı, ta ki yüksekliğin eşitlendiği bugüne dek. Burada orman daha sıkı. Çalılar ve fidanlar kaynak için savaşıyorlar. Çalı çırpının arasından ilerlemeyi imkânsız hale getiriyordu.

Aslında sürekli evrimleşen manzara ona mantıklı gelmişti. Mantiğine sığmayan asıl şey ise sıcaklıktı. Yüksek rakımlarda hava her zaman daha soğuk olurdu, o zaman neden nehirden aşağıya ilerledikçe hava daha da serinleşiyordu? Bir çeşit soğuk hava dalgası olmalıydı.

Ani bir rüzgâr eserek düşüncelerini vurgulayınca titredi. Verakko'nun bahsettiği yol ayrımına ulaşmaları için daha ne kadar ilerlemeleri gerekiyordu?

Verakko uzaktaki bir noktayı işaret ederek, "Aşağıda, sağ tarafa bak!" diye bağırdı.

Lily gözlerini kısarak bakınca nehrin diğer tarafında derme çatma başka bir bayrak olduğunu daha gördü. *Alex* bir sebepten örürü diğer tarafın daha iyi olduğuna mı karar vermişti?

Hadi ama Alex. Bu kıza bir huzur ver. Suçluluk hissettiren sınıtmasını bastırdı. *Gerçi tekrar çıplak Verakko tarafından taşınmak kötü bir fikir olmayabilir.* Verakko onu taşıırken adamın muhteşem göğsüne doğru attığı sinsi bakışları hatırlayınca ergen bir öğrenci gibi kendine güldü.

Önündeki manzarayı inceleyip Verakko'ya el salladı. "Ben oradan karşıya geçelim diyorum." Alex'in yapraktan bayrağının dalgalandığı yere yakın olan nehrin bir kısmına işaret etti. "Şuradaki ağaca tırmanıp etrafa bakacağım. Daha fazla bayrak ya da nehirdeki yol ayrımını görebilecek miyim diye bakarım." Birkaç metre ilerideki yükselen zeytin yeşili ağacı gösterdi.

Verakko bahsettikleri ağaca baktı; Lily adamın yüzünün turkuazın daha açık bir tonuna büründüğüne yemin edebilirdi. "Buna gerek yok. Yol ayrımının çok uzakta olmadığına eminim."

"Yalnızca birkaç dakika sürer ve benim de içim rahatlar. Ya fikrini tekrar değiştirmişse ve boş yere karşıya geçerse?" Lily kafasını eğip Verakko'yu inceledi. "Ağaca tırmanacağım diye mi endişeleniyorsun? Gayet sağlam görünüyor."

Verakko'nun bakışları başka yöne kaydı ve ileri doğru yürümeye başladı. "Gereksiz riskler almamıza gerek olduğunu düşünmüyorum. Düşebilirsiniz."

Lily onu takip etmeden önce bir an için düşündü. "Sen... sen yüksekten mi korkuyorsun?"

Omuzlarındaki ani kasılma Lily'ye haklı olduğunu söylüyordu. Birkaç gün önce gökyüzünden düşmüştü, korkmakta haklıydı. Başka biri olsa, o da yükseğe çıkmakta tereddüt ederdi.

Verakko, "Yüksekten falan *korkmuyorum*," diye tısladı. "Sadece ayaklarımın yere basmasını tercih ederim."

Lily uzanıp adamın elini tuttu; Verakko'nun gözlerinin kenarları gevşemiş, canlı yeşil renkteki irisleri hemen onunkilere

kitlenmişti. “Bunda utanacak bir şey yok. Ben de dar alanlarda rahat edemem.”

Verakko daha yumuşak bir tonla, “Sorun yükseklik değil,” dedi. “Çok yüksek bir yerden düşmenin ardından gelecek acıdan çekiniyorum.”

Lily’nin içindeki bir ses ona, yalnızca yakın zamanda yuvarlandığı için değil, geçmiş deneyimlerinden yola çıkarak konuştuğunu söylüyordu. Verakko başparmağını kadının elinin üstünde gezdirdi. Ardından bırakıp ilerlemeye devam etti.

Lily rahat görünmeye çalışarak, “Neden bahsettiğini biliyor gibisin,” diye ısrar etti.

Verakko, “Biliyorum,” dedi basitçe.

Lily gözlerini devirerek arkasından ilerlemeye devam etti. *Nezaket işe yaramıyor.* “Bana anlatır mısın? Eğer anlattırsan ağaca tırmanmayacağıma söz veriyorum.”

Verakko omzunun üzerinden kafası karışmış bir şekilde baktı. “Neden umurunda?”

Lily omuz silkti. “Senin hakkında bir şeyler öğrenmek istemez miyim? Günlerdir yürüyoruz ve ben senin kişisel hayatın hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Verakko düşünceli bir şekilde dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Pekâlâ. Küçükken çok fena düşmüştüm.”

Devam etmediğinde Lily bıkkınlıkla iç çekti. “Sonra?”

“Bunu duymak istediğinden emin misin?” Kadına merakla baktı ve omzundaki dokuma çantayı düzeltti. “Hoş bir hikâyeye değil.”

“Sen anlatmakta bir sakınca görmüyorsan duymak isterim.”

Sanki neredeyse gülümsüyormuş gibi dudağının kenarı seğirdi. “Gençken bir şeyler inşa etmeye bayılırdım. Elektroniklerle uğraşırdım. Babam icatlarımı evde kullanmamdan hoşlanmazdı, o yüzden ben de yeni şehirdeki boş kulelere giderdim.”

Verakko bir yandan konuşup bir yandan kıyıyı ve gökyüzünü tarıyordu. Lily ise dikkatle onu dinleyip izliyordu.

“Kuleleri, sürdürülebilirliği arttırmak ve şehrimdeki vatandaşlara konut olması için inşa etmeye başlamışlardı ama Swa-daethler değişikliği pek hoş görmezler.” Sanki kullandığı ifade yetersizmiş gibi homurdandı. “Artık çoğu vatandaş konutlara yerleşti ama daha öncesinde binaların çoğu terk edilmişti. Yalnız kalabilmek için harika bir fırsattı. Babama çöle gittiğimi söyledim ama gerçekte, güvenlik sistemini devre dışı bırakarak çalışmak için kulelerden birine giderdim.”

“Bir gün uçan yeni bir aleti test ediyordum. Aletin altında programlanabilir parmak taraması olan gizli bir bölmesi vardı.”

Lily, bir yığın yay ve çarkın arasında sessiz, sabırlı küçük Verakko'yu hayal edince gülümsedi. “Ne saklamaya çalışıyordun?”

Verakko'nun yüzüne geniş bir gülümseme yerleşti. Lily bu manzara karşısında derin bir nefes vermemek için kendini zor tuttu.

“Mutfaktan aldığım tatlıları.”

Lily bir kahkaha attı. “Ne? Çocukken sırf gizlice tatlı alabilmek için sıfırdan uçabilen bir alet mi inşa ettin?”

“Bana tatlı yiyemeyeceğim söylenmişti.” Omzunu silkti. “Ve ben tadı çok severim.”

Lily başını iki yana salladı. *Bir çocuğun öncelikleri her yerde aynı olmalı.*

Nehir kıyısı giderek daralmış ve yükselmişti. Artık orman ve su arasındaki mesafe ancak tek bir kişinin geçebileceği kadar dardı. Verakko ilerlemesi için kadına işaret edince, Lily de kendini dengede tutabilmek için yol boyunca dallara ve sarmaşıklara tutunarak ilerledi. Küçük, kaygan çimenli toprak parçası suyun üzerinde bir metre kadar yükseliyordu. Özellikle bir

tehlikesi yoktu ama bu ay nehre bir kez düşmüştü ve bir daha düşmeye niyeti yoktu.

Olur da kadın kayıp düşerse diye Verakko'nun büyük elinin sırtına doğru uzandığını görmek Lily'nin içini ısıttı.

Verakko arkasından, "İlk deneme sürüşünde bir parça tatlıyı en üst kattan zemin kata ulaştırmayı amaçlamıştım ama bir şeyler ters gitti ve birkaç kat uçtuktan sonra yanıt vermeyi bıraktı," diye devam etti. "Aleti bulduğumda üçüncü katın penceresinin dışında havada duruyordu. Ona uzanınca ayağım kaydı."

Lily kendi etrafında döndü. "Üç kat yukarıdan mı düştün?"

Verakko'nun eli bir anda kadının beline yerleşerek onu yerinde tuttu. Lily'nin düşmeyeceğinden emin olunca elini serbest bırakıp yüzünü buruşturdu. "On beş kemiğim kırıldı, kırıkların çoğu bacağımdaydı. En kötüsü de kimse nerede olduğumu bilmiyordu ve ben hareket bile edemiyordum. Beni bulmaları saatlerini almıştı."

"Bu korkunç!"

"Şimdi ne zaman yükseğe çıkmam gerekse hep o acıyı hatırlarım." Verakko alçak sesle gülerek Lily'nin onun adına hissettiği sıkıntıyı biraz olsun azalttı. "Babam bunun gizli bir lütuf olduğunu söylemişti çünkü o olaydan sonra bir daha asla gizlice o binalara gitmedim."

Yol bir kez daha genişledi ve köşeyi döndüklerinde bir viraj belirdi. Lily dirseğiyle onunkine vurarak, "O tatlılardan bir daha alamamış olman kötü olmuş ama," diye alay etti.

Verakko düzgün, beyaz ve garip bir şekilde çekici olan sivri dişlerini göstererek gülümsedi. "O halde *Super Bandit*'in* ikinci versiyonunun, çocukluk yıllarımda tercih ettiğim şeker çalma aleti olduğunu bilmek hoşuna gidecektir. Tabii bu da babam öğrenip evdeki şekerleri ortadan kaldırıra kadar sürmüştü."

* 1980'lerde geliştirilmiş, son derece hızlı ve aerodinamik bir motorlu taşıttır.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Bir anda Verakko'nun vücudu kaskatı kesildi ve sivri uçlu kulakları havaya dikildi. Hemen elini uzatıp kadını kolundan kavradı ve arkasında sanki birisi kara tahtaya tırnak sürtüyormuş gibi tiz, delici bir vızıltı yankılandıktan sonra Lily'yi kendine doğru bastırdı. Bir şey onlara doğru koşuyormuş gibi yer titremeye başlamıştı, hem de büyük bir şey.

Verakko hiçbir şey söylemeden Lily'yi kollarının arasına alıp sıçradı. Tüy gibi hafifleştikleri sırada kadının çığlığıyla nefesi birbirine karışmıştı. Ciğerlerindeki havayı dışarı salarak buz gibi suya çarptılar. Yüzeye çıktıklarında Verakko tutuşunu gevşetti ama onu bırakmadı.

Lily yüzünden bir tutam saçı uzaklaştırıp hızlıca, "O da neydi?" diye haykırdı.

Verakko'nun gözleri hâlâ az önce geldikleri kıyıdaaydı. Onu bırakmak yerine onun da kıyıya bakabilmesi için onu yavaşça döndürdü. Ardından göğsüne doğru sıkıca çekip karşı kıyı şeridine doğru kürek çekti.

Lily'nin kalbi durmuştu. Bir yaratık... hayır, bir yırtıcı tam olarak az önce durdukları noktada, uzak kıyıda sinsice dolaşıyordu. Siyah parlayan plakalar, bir at kadar uzun, kalın, dört bacaklı bir gövdeyi kaplıyordu. Devasa başı ve basık yüzü genişti, sıra sıra iğneye benzeyen dişlerle dizili, mükemmel yuvarlak bir ağzı vardı. Boynunun etrafında saldırganlığını gösterircesine parlayan sarı et perdesi kabarmıştı. Geniş ağzının üzerinde üç tane büyük, siyah gözü vardı.

Lily'nin bacaklarındaki kaslar koşmak, tekme atmak ya da yüzmek için gerildi. Verakko'nun belindeki kolunu o kadar sıkı tutuyordu ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

Verakko Lily'nin kulağına, "Sauven'e düşündüğümünden daha yakın olmalıyız. Bu bir *sefa*," diye mırıldandı. "Suya girmeyecektir."

Yaratık ağzını iyice açıp bir başka kulak delen çığlıkla Lily'nin tüylerinin ürpermesine neden oldu. Aniden ayağının altındaki zeminin verdiği his yerinde sıçramasına neden oldu. Verakko onu serbest bırakıp elleriyle kadının kulaklarını kapattı.

Lily gözlerini çığlık atan yaratıktan ayıramıyordu. Verakko'nun üzerindeki ellerine rağmen bu ses içinden geçip resmen organlarını titretmişti. Ses yaratığın esneyen siyah ağzından çıkmıştı. Acaba onlara bir tür titreşimli ses dalgası mı yolluyordu?

Verakko gürleyen bir ses çıkararak sefanın yüksek tiz sesinin önüne geçti. Boğazından gelen sesin yüksekliği ve derinliği sefanın çığlığı kadar korkutucuydu. Lily daha önce buna benzer bir şey duyduğunu hatırlamıyordu. Duyduğu sesler arasında buna en yakın olan kendi bölgesini işaretleyen timsahların çıkardığı rahatsız edici bağırışlardı. Elbette bu ses çok daha güçlü ve tehditkârdı. Verakko ile güvende hissetmesine rağmen sağır edici ses, bir köşeye sinmek istemesine neden oldu.

Sefa da aynı şekilde hissetmiş gibiydi. Lily'nin başta derin kırışıklıklar sandığı, yüzünü çevreleyen deri parçaları, geniş ağzı ve dişlerinin üzerinde daraldı. Açık kalan kısmı, pürüzsüz bir kömür yüzeyine benzeyene kadar küçülüyordu. Sefanın derisinden parlayan sarı yakası boynuna ve sırtına doğru katlanıp düzleşti. Parlayan kara gözlerinden iki tanesi birkaç kez açılıp kapansa da üçüncü gözü oldukları yöne doğru sabitlenmişti.

Verakko'nun boğazından korkunç bir kükreme daha yükseldi. Sefa eğilip sık ormana doğru hızla kaçmaya başladı.

Lily'nin bacaklarının arası ateş gibi yanıyordu. Bu tamamen uygunsuz ve beklenmedik bir tepkiydi ama elinde olan bir şey değildi. Görünüşe göre o yaratık Verakko'yu daha üstün bir avcı olarak görmüştü. Üstelik adamın arkasında olması, onu koruyarak kulaklarını kapaması ve tam anlamıyla gerçek bir canavarın geri çekilmesini sağlaması Lily'ye bastıramayacağı şeyler yapmıştı.

LUKA'YI BULMAK

Verakko'yu hâlâ arkasında hissediyordu, sedir kokusu havaya yayılmıştı. Lily adama döndü. Verakko'nun kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar gerilmişti, çenesindeki bir kas tekrar seğirdi. Şimdi zümrüdün daha koyu tonunda parlayan bakışları, açlıkla kadının üzerinde gezindi. Lily'nin sıırsıklam olmuş kıyafetleri tüm kıvrımlarına yapışarak geriye kalan son mahremiyetini de ortadan kaldırmıştı. Lily titredi.

Verakko'nun kendinden geçmiş bakışları kadının boynunda oyalandı, aralarındaki cinsel gerilim havada asılı kalacak kadar yoğundu.

“Uşüyorsun.” Sesi alçak ve sertti, ikisi de kadının tamamen farklı bir nedenden dolayı titrediğini biliyor olsa bile Verakko ikisini de tersine ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

Lily yutkundu. Verakko'nun bakışları tekrar boynuna kayınca kükremesinin sessiz, yumuşak bir versiyonu içinde titreşti.

“Erkenden kamp kuralım da kıyafetlerini gece bastırmadan kurutabilelim.”

Konuşmadan yürüdüler, aralarındaki sessizlik ikisinin de duyularını bastırıyordu. Küçük bayrağa ulaştıklarında Lily, Alex tarafından bırakılan başka bir oyulmuş mesaj buldu.

“Bu taraf daha kolay görünüyordu,” diye okudu. Kaşlarını çatmıştı. *“Sence bu şeylerden, sefalardan biri onu yakalamış mıdır?”*

Verakko başını iki yana salladı. *“Eğer bu tarafta durmuşsa, hayır.”* İkinci gözkapağı gözünün üzerine kayd ve Lily'ye ilerlemesini işaret ederken gökyüzünü yokladı. *“Sefalar, Sauven ormanının derinliklerinde yaşarlar ve sudan nefret ederler. Nehri asla geçemezler. Açıkçası bu kadar açıklıkta bir tane görmüş olmamıza da şaşırdım. Muhtemelen yemek bulmakta sorun yaşıyordu.”*

“O halde burada güvende miyiz?”

Verakko gözücuyla ona baktı. *“En azından onlar hakkında endişe etmemize gerek yok diyelim.”*

BÖLÜM 11

Sen de tatlı sever misin?” Verakko arkasına dönüp utanç içinde gözlerini kapattı.

Hayatıyla ilgili bir şeyler öğrenmek için ne sorman gerektiğini bir saat düşünüyorsun ve ağzından bu mu çıkıyor? Odunları bir köşeye yığıp tekrar Lily’ye döndü.

Lily ona meraklı yarım bir gülüş atarak, “Evet. Tatlıya karşı büyük bir zaafım var,” dedi.

Verakko, “Zaaf,” diye tekrarladı. Bu garip kelimeyi zihninde yineleyerek hoşuna gittiğine karar verdi.

Lily toprağın etrafına büyük yaprak yığınları serpiştirdi. Verakko’nun solukları derinleşmişti. Sert, ıslak kumaşın aletine yaptığı baskının son derece farkındaydı. İkisi de onları neyin beklediğini biliyordu. Kurumaları için kıyafetlerini çıkartmaları gerekiyordu ve hava, kıyafetsiz kalmak için fazla serindi. Lily yatak hazırlıyordu. *İkisi için olduğu belli olacak kadar geniş bir yatak hazırlıyordu.*

Lily ile vakit geçirdikçe, şehre ulaştıklarında ondan ayrılmasının ne kadar zor olacağını daha iyi anlamaya başlamıştı. Sefa saldırısından sonra kadını serbest bırakması tahmin ettiğinden

daha fazla güç gerektirmişti. Lily'nin yaralanmaya ne kadar yaklaştığını düşünmek bile soğuk terler dökmesine sebep oluyordu.

Aralarında fiziksel bir şey yaşanmasını engellemenin Lily'ye fazla bağlanmasını önleyeceğini düşünmüştü ama kadının yanında olması bile daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde ona çekilmesine yetiyordu. Lily ağladığı zaman, Verakko sanki ciğerlerine çiviler batırılıyor gibi hissetmişti. Mutlu olduğu zaman ise sınıtmamak için kendini sürekli durdurmaya çalışıyordu.

Lily'nin gözleri odağını kaybetmişti, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Benim de tatlı yememe izin verilmiyordu." Gözlerini devirdi. "Yani, şeker. Eğer ormanda tatlı bir şey bulabilirsem, yiyebilirim." Yastık temeli olarak kullandığı kısma birkaç tane büyük, yumuşak yaprak serpiştirdi. "Teyzem Cindy ne zaman gezilerimize katılsa, bana gizlice şekerleme getirirdi. İlk kez fıstık ezmeli çikolatayı denediğim zamanı hâlâ hatırlıyorum." Lily ona bakıp gülümsedi. "Sanırım azat edilmeyi istediğime karar verdiğim gün o gündü. O küçük parça şekerleme bana başka neler kaçırdığımı merak ettirmişti." Gözleri bıkkınlıkla irileşti. "Meğerse çok şey kaçırmışım."

Verakko'nun şu an çalışıyor olması gerekiyordu; ateşi yakmalı ya da su getirmeliydi ama öylece durmakla yetindi. Onunla olmaktan daha çok keyif aldığı başka bir şey var mıydı? Konuşmasını dinlemek ya da etrafta dolaşmasını izlemek adamı çok memnun ediyordu.

"Azat edilmek mi?" Kelimenin kullanımına yabancıydı.

Lily artık yatakla işi bittiği için yay matkabına uzandı. Verakko yay matkabını kadın alamadan hemen kaptı. Lily ona bakıp dudaklarını büktü. "İki gündür sen yapıyorsun. Sıra bende."

Verakko kadının yorumunu görmezden geldi ve ateş yakmak için çalışmaya başladı. "*Azat edilmek*, serbest bırakmak olarak çevriliyor. Kendini serbest mi bıraktın?"

Lily tartışmak istiyor gibi görünüyordu ama onun yerine boş vermeyi seçti. “Bir noktada evet. Geldiğim yerde, on sekiz yaşına gelene kadar çocuklarından ebeveynler sorumludur. Eğer bir çocuk on sekiz yaşından önce azat edilmek için ricada bulunursa, artık onlardan sorumlu tek kişi kendileri olur.”

“Ailen sana kötü mü davranıyordu?”

“Asla! Sadece artık onların yaşadığı gibi bir hayat yaşamak istemiyordum.” Lily duruşunu dikleştirdi. “Onlar ormanlarda yaşamak istediler. Kendi aletlerini yapmak ve doğayla bağlanmak. Bense insanların etrafında olmak, teknoloji ve işlenmiş yiyecekler istedim. Kullanışsız kıyafetler giymek ve gün içinde sırtımda taşımadığım gerçek bir yatakta uyumak istedim.”

“Ne kadar da talepkârsın.” Sırıttı.

Lily de sırıtışına karşılık verdi. “Şu anki halimden belli olmayabilir ama medeniyetin lükslerine bayılırım. Hatta biraz züppe biri oldum.”

“Bundan şüpheliyim.” Verakko onun şikâyet ettiğini pek duymamıştı, tabii ilk birkaç gün kendisi hakkındaki şikâyetlerini saymazsa.

Lily adamın yaktığı ateşe biraz odun yığdı. “Güven bana öyleyim. Alex’i bulup biraz para biriktirir biriktirmez senden beni önce spa merkezine, sonra da bir yatağa götürmeni isteyeceğim.” Yanakları kızarıırken altdudağını endişeyle ısırды. “Yani... nereden bir yatak bulabilirim onu göstermeni isteyeceğim.”

Verakko onu hangi yatağa yönlendirmek istediğini çok iyi biliyordu. “Spa merkezindeki işlemlerini karşılamaktan memnuniyet duyarım. En azından bunu yapabilirim.”

“Bağımsız bir kadın olarak seni geri çevirmeyi çok isterim ama sırtımdaki giysiler ve harika bir kişiliğim dışında hiçbir şeyimin olmadığı bir durumdayım. Yani bir arkadaşın yardımını geri çevirebilecek konumda değilim.” Gülümsemesi solarken

gözleri endişeyle büyüdü. “Verakko bana ne olacak? Evsizler için bir barınak ya da ayaklarımın üzerinde durmaya başlayana kadar kalabileceğim bir yer var mı?”

Kadının endişeyle çattığı kaşları Verakko'yu öfkeliendirdi. Ona tüm ihtiyaçlarının karşılandığından emin olacağını ve ömrünün geri kalanında bir daha asla ayakta durmak için mücadele etmek zorunda kalmayacağını anlatmak istiyordu ama Lily'ye şu anda haklı olarak hiçbir şeyin sözünü veremezdi. “Onun hakkında endişelenmene gerek yok. Bu gezegendeki çoğu şehirde vatandaşlara ücretsiz barınma, yiyecek, giyecek ve sağlık hizmetleri sağlanıyor. Eğer evlenirsen-” Verakko çatık kaşlarını ve boğazında yükselmeye başlayan hırıltısını gizlemeye çalışarak bakışlarını kaçırdı. “Kocan onunla birlikte kaldığın sürece istediğin her şeye sahip olduğundan emin olacaktır.”

Lily sessiz kaldı, düşünceliydi.

“Sence hiç evlenmek isteyecek misin?”

Lily, adamın acınası bir şekilde gizlediği ilgiyi sesinden anlayabiliyor muydu?

“Dünya’da yaşarken hayır. Son erkek arkadaşım evlilik teklif etmişti ama onu reddettim. Gerçi burada evliliğin daha farklı olduğunu söylemiştin, değil mi? Yalnızca birkaç ay sürüyor demiştin. Bunun amacı ne? Kulağa daha çok sevgililik gibi geliyor.”

Erkeğini reddettiğini duymasıyla Verakko'nun içinde bir kıskançlık öfkesi patladı. Ancak bu patlamanın ardında acı bir onaylama da vardı. Ona cevap verirken sesinin düzgün çıktığından emin oldu. “Genelde evliliğin asıl amacı hamileliktir. Dediğim gibi, halkımızın soyu tükeniyor. Kadınlar, kocalarından bir çocuk isteyip istemediklerine karar verebilmek için kısa süreli evlilikler yaşıyor, sonra da isterlerse evliliklerini sürdürüp hamile kalabiliyorlar ya da başka biriyle evlenebiliyorlar.”

“Peki eğer bir kadın evlenip çocuk yapmamaya karar verirse ne oluyor?”

“Eğer kadının aktif olarak hamile kalmamaya çalıştığı barizse, birlikte olduğu adamın buna layık görülmediği varsayılır. Spesifik olarak bir şey olmaz ama adam bir sonraki evlilik sözleşmesi için pazarlık yapmakta daha çok zorlanır.”

Lily’nin dudakları gerildi. “O zaman burada da evlilik hiç benlik değil, en azından şimdilik. Çocuk isteyip istemediğimden bile emin değilim.”

“*Erkek arkadaşını* bu yüzden mi reddettin?” Verakko, kadının ilgilendiği erkek için kullandığı garip kelime seçimine takılarak sorguladı. Son erkeğinin düştüğü hatalara düşmemekte kararlıydı.

“Hayır. Dünya’da evlilikler daha farklıdır. Ömür boyu birlikteliği amaçlar. İki insanın tercihen birbirlerine âşık oldukları ve sonsuza dek birlikte olmak istedikleri için evlenmesi gerekir. Nathan iyi biriydi ama ona karşı o şeyi hissetmemiştim.”

“Şey mi?”

Lily ellerini ateşe doğru uzattı. “Bilirsin işte. O şey. O kıvılcım. Onsuz bir dakika daha geçiremeyecekmişsin gibi hissettiğin şey.” Devam etmeden önce omuz silkti. “Zaten uzun süreli evliliklere inandığımdan da emin değilim. Evliliklerin yarısı boşanmayla sonuçlanıyor.” Lily tiksintiyle kaşlarını çatı. “Çalıştığım salonda kaç tane evli erkeğin benimle flört etmeye çalıştığını biliyor musun? Sanki evli oldukları kişi artık umurlarında bile değilmiş gibi. Adi herifler. Ayrıca kız arkadaşı olmasına rağmen bir şekilde bundan bahsetmeyi unutan erkeklerden bahsetmiyorum bile.”

Siktir. Ziritha’yı kız arkadaşım olarak mı düşünecek? Kadının kullandığı tüm kelimeleri anlamamıştı ama yaklaşımı açıktı. Teknik olarak evli değildi ama kendi kültüründe evli

VERAKKO'YU KURTARMAK

sayılırdı ve Lily'nin de bu durumu böyle göreceğini az çok tahmin edebiliyordu.

Artık ona Ziritha'dan bahsetsem mi? Hayır, diyerek karar verdi. Ziritha ile evlenmeyeceğim. Sözleşmede bir açık bulacağım ve bir şekilde Lily'yi benimle kalması için ikna edeceğim. O yüzden bahsedecek bir şey yok.

Lily, Verakko'nun iç savaşının farkında olmadan devam etti. "Kendimi bildim bileli ebeveynlerim evliler ama daha çok yol arkadaşı gibiler. Birlikte çok iyi çalışan arkadaşlar. Eğer aralarında bir kıvılcım olmuşsa bile ben büyüdüğümde çoktan sönmüştü. Sonum öyle olsun istemiyorum."

Verakko bir elini saçlarının arasından geçirdi, içinden bir şeyleri fırlatıp atmak geçiyordu. Lily bir Clecania evliliği ya da Dünya evliliği istemiyordu ve çocuk sahibi olmayı bile arzulamayabilirdi. Verakko da özellikle çocuk sahibi olma fikrine hiçbir zaman bayılmamıştı ama aynı zamanda üstüne çok da düşünmemişti. Çocuk bir lütuf olurdu ve bir çocuğa sahip olmak için elinden geleni yapmak onun göreviydi. Çocuk isteyip istememesi denkleme hiç dahil olmamıştı. Verakko bir süre bu düşünce üzerine kafa yordu. Lily'nin kahverengi gözlü, küçük bir kız çocuğunu kucağına aldığı görüntü aklına geldi. Birden özlem göğsüne ılık bir sıvı gibi yayılınca küfretti.

Lily bir kaşını kaldırıp adama baktı. "Sen evlenmek istiyor musun?"

Çocuk konusunda olduğu gibi, kimse ona daha önce bunu da sormamıştı. İstiyor muydu? Evlilik için seçilmek bir onurdu, tüm erkeklerin gayret ettiği bir şeydi. Başka bir alternatifi hiç düşünmemişti. Eğer emin olduğu bir şey varsa, o da geçici bir evlilik istemediğiydi. Bir ruh eşi istiyordu. Lily'yi. Ömür boyu. Ancak bu konu durumu yalnızca daha da karmaşık hale

getiriyordu. Eğer Lily'ye gerçeği söyleyip onunla olmak istediğini itiraf ederse onu korkutup kaçırabilirdi.

Sonunda, "Kiminle evleneceğime bağlı," diyerek cevap verdi.

"Ve bu karar annene mi ait? Kendin seçemez misin?"

Ona gerçeği söyle. Onun yerine, "Annemin seçtiği kişiyle evlenmek zorunda kalırım," dedi.

"Bu yüzden mi *yapamazsın*?"

Verakko kadının neyi kastettiğini anlayınca kaskatı kesildi. Tanrıça aşkına, *mivassisi* kafa karıştırıcı bir kadındı. "Eğer hiçbir türden evliliğe inanmıyorsan o zaman neden umursuyorsun?"

Lily kıkırdadı. "İşler burada böyle mi yürüyor? Ya evlilik ya da hiç mi?" İç çekti. "Evliliği hiç düşünmediğimi söylemiyorum." Duraksayıp, "Dünya evliliğini," diye hızlıca düzeltti. "Sadece evliliği düşünebilmek için oldukça muhteşem bir ilişkinin olması gerekir. Bu yüzden birileriyle çıkmayı seviyorum. Yani sen şimdi kimseyle çıkamadığını mı söylüyorsun?"

Verakko'nun ağzının açık kaldığını fark etmesi biraz zamanını aldı. Alice isimli kadından çıkmakla ilgili az da olsa bir şeyler öğrenmişti, Lily'yle çıkmaktan ve onu sonsuza dek kendisiyle kalması için ikna etmekten daha çok istediği bir şey yoktu. Ancak bu zaman alırdı ve şu an zaman, Verakko için bir seçenek değildi. Ne söyleyebilirdi?

Verakko yalnızca başını sallayabildi.

Lily ateşin içine doğru baktı, kaşları düşünceyle çatılmıştı. Verakko bağırarak istiyordu. Ona sormak istediği soruları Lily kendisine soruyordu. O da mı bu soruları aynı sebeple soruyordu? Onunla nasıl birlikte olabileceğinin bir yolunu mu arıyordu?

Verakko onunlayken nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Onunla uyuyamıyordu. Bu sözleşme ihlaline girerek onun gezegen dışına sürülmesiyle sonuçlanırdı ama aynı zamanda kadını kendisinden de uzaklaştıramazdı. Eğer bir şekilde

sözleşmeden kurtulmanın yolunu bulursa Lily'nin ondan hoşlanmasına ihtiyacı olacaktı. Deli gibi aşmak istediği çizgilerin hiçbirini aşmadan, Lily'nin kendisine ilgi duymasını sağlamak zorundaydı.

Lily tekrar titreyince Verakko küfretti. Güneş neredeyse batmak üzereydi ve gece daha da soğuk olacaktı. Bunu daha fazla erteleyemezdi. "Kıyafetlerimizi kurutmamız gerekiyor."

Lily'nin bakışları alevlenerek Verakko'nun kaçmak istemesine neden oldu. "Katılıyorum."

Kamp kurarken yemişlerden ve meyveden oluşan küçük bir porsiyon akşam yemeği yemişlerdi ve Verakko'nun avlanmak için ertesi güne kadar beklemesi konusunda karar kılmışlardı. Artık yapacak başka bir şey kalmamıştı. Dikkat dağıtacak hiçbir şey yoktu.

Verakko sessizce ayağa kalktı ve soyundu, kıyafetlerini yakındaki bir dala asmaya başladı. Lily'nin de aynı şeyi yaptığını duyunca bakışlarını uzak tutmaya devam etti.

Sakın bakma. Sakın bakma. Sakın bakma.

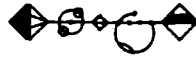
Yapraklardan oluşan yatakta kendi tarafına uzanarak Lily'ye önünde yatabilmesi için geniş bir yer ayırdı. Verakko'nun hatırı sayılır sıcaklığıyla ateş arasına sokularak burada ısınacaktı. Göz ucuyla kadının narin ayaklarının ona doğru ilerlediğini görünce hemen gözlerini kapattı.

Ona vuran ilk şey kadının kokusu oldu. Nehir sayesinde temizdi ama ateşleri yüzünden hafif bir is kokusuyla hafifçe renklenmişti. Adamın önüne yerleşirken saçından bir tutam Verakko'nun kolunu süpürdü. Adam gözlerini sıkıca kapalı tutmaya devam etti ve Lily'nin çıplak vücudunun kendisine bu kadar yakın olmasıyla ilgili düşüncelerini engellemeye çalıştı. Lily kafasını Verakko'nun uzatmış olduğu koluna yasladı, ona sırtını

dönerek adamın kalan son kontrolünü de parçaladı. Ne zararı olabilirdi ki? Sonuçta yalnızca kadının sırtını görmüş olacaktı.

Verakko gözlerini açar açmaz içi pişmanlıkla doldu. Kollarını ve bacaklarını vücuduna doğru çekmişti ve çıplak kolundaki tüyleri diken diken olmuştu, Verakko'dan yalnızca bir nefeslik mesafedeydi. Verakko elini istemsizce kaldırıp Lily'nin omzunun üzerinde tuttu, ona dokunmuyordu ama vücudundan yayılan cılız sıcaklığı hissedebilecek kadar da yakındı. Mağlup bir iç çekişle elinin, kadının kaburgalarının ve ince belinin üzerinde tenine değmeden gezinmesine izin verdi. Hemen sonra parmaklarını yukarı hareket ettirip kalçasının kıvrımı boyunca da aynı şeyi yaptı. Kalçaları inceydi ama altındaki kemik yapısı, son birkaç hafta içinde vermiş olduğu kiloları geri alınca daha şehvet uyandırıcı olacağını gösteriyordu. Kendini kadının içine gömerken, onu sabit tutmak için mükemmellerdi. Parmakları esnedi ve aleti sertleşti.

Sonra kokuyu aldı. Islaklığının kokusu. Bunu yapamazdı, yeterince güçlü değildi. Boğuk bir fısıltıyla, "*Sırtüstü dön,*" diyerek onu *tesir* etti.

Emir Lily'nin zihninde yankılandı. Düşüncelerinin önüne tutkal gibi yapışmıştı ancak *tesiri* kovdu. Adamın avucunun sıcaklığını, kıvrımlarının üzerinden akıp geçerken hissedebiliyordu, çıldırtıcı bir şekilde yakındı. Lily kesik kesik nefes alıyordu. Bacaklarını sıkıca birbirine bastırdı, ıslaklığının kokusunu gizlemeye çalışıyordu.

Verakko, istese bile onunla birlikte olamayacağını söylemişti. Birlikte çıplak bir şekilde uzanmaları onun için işkence olmalıydı. Lily saçlarını altına toplayarak omzunun üzerinden Verakko'ya baktı.

"Neden?" diye soludu.

Verakko başını kadının artık açıkta olan boynuna gömdü. Derinlerinden bir yerden usulca, gürleyen bir hırıltı yükseldi. “Çünkü seni görmek istiyorum.”

Lily'nin kadınlığı kasıldı ve iniltisini bastırmak zorunda kaldı. “Buna izin var mı?”

Verakko dirseğinin üzerinde doğrulduğunda ateşli bakışları Lily'nin içinden geçti. “Bakmaya izin var.”

Lily dudağını ısırarak burnundan titrek bir nefes verdi. Kollarını göğsünün etrafında sararak ve bacaklarını birbirine sıkıca bastırarak sırtüstü döndü. Bu hareket onu Verakko'ya iyice yaklaştırmıştı, Lily'nin vücudunun sol tarafı onun vücudunun ön tarafına değiyordu.

Sıcak, sert bir çıkıntı kadının kalçasını dürtünce, Lily keskin bir soluk aldı. Verakko bu temas karşısında tısladı.

Kadın başını Verakko'nun koluna yasladı ve onu izledi. Adamın parlak zümrüt yeşili gözleri, kadının vücudunda büyük bir arzuyla dolaşıyordu. Gövdesinin gergin girinti ve çıkıntıları ateşin yeşil ışığında parlıyor, göğsü hızla yükselip alçalıyordu. Bakışları kadının bacaklarının arasında durunca sivri köpek dişini yaladı. Lily adamın uzunluğunun yan tarafında seğirdiğini hissetti.

Kadının tüm vücudu kızarmıştı. Verakko gibi bir adamın bu tepkiyi vermesine neden olduğu için kendini güçlü hissediyordu. Her yerini görmesini istiyordu. Kollarını alçaltarak memelerini açığa çıkardı.

Verakko inledi. Büyük, sıcak avucu kadının göğsünün üzerine doğru gitti ama dokunmuyordu. Bu da Lily'nin sırtını, Verakko'nun eline doğru yay gibi bükmesine neden oldu. Teninin üzerinde gezinirken avucundan yayılan sıcaklık ardında yanık bir iz bırakıyordu. Lily'nin nefesi daha da düzensizleşti,

memelerinin her titrekle solukla birlikte sallanmasına neden oluyordu.

Verakko, “Çok güzelsin, Lily,” diye hırladı. Başını eğip kadının meme ucuna sıcak bir nefes üfledi. Meme ucu anında sertleşince Verakko sırtıttı ve diğer meme ucuna da aynı şeyi yapmak için hareket etti.

“Bana hiç mi dokunamazsın?” Lily başka bir yanık sedir kokusuyla çarpılınca kendini patlayacak gibi hissetti. Şimdi kadınlığı zonkluyordu, boşalmaya ihtiyacı vardı.

“İstediğim şekilde, hayır. Bunun sonuçları olur.” Eklemlerini kadının önce titreyen karnının üzerinde sonra daha da aşağıya doğru hareket ettirdi. “Aç,” diye emrederken elleri kadının uyluklarının üzerinde geziniyordu.

Bu adam beni öldürecek.

Büktüğü dizlerini birkaç santim ayırdı.

“Daha geniş,” diye hırladı.

Lily dizlerinin düşmesine izin vererek Verakko’nun kalçasına yasladı.

Verakko derin bir nefes aldı, soluğuyla birlikte gürleyen bir mırlama yankılandı. “Tanrıçam, Lily. Kokun bile herhangi bir adamı çileden çıkartmaya yeter.” Avucu kadının tam üzerinde kıvrılarak onun sırlıklam olmasına neden oldu.

Lily utanmayı bir kenara bırakarak, “Kimse bilmek zorunda değil,” diye ısrar etti. *Resmen ona yalvarıyorum!*

Verakko’nun eli kadının yanağına doğru gitti ve ona baktı. “Eğer sana dokunursam, kendimi asla durduramam. Şu an birkaç dakikalık zevk uğruna sonrasında senden vazgeçme riskini göze alamam.” Bir köpek dişini yalayıp Lily’nin boynuna baktı. “Ne kadar çok istesem de.”

Lily’nin kalbi tekledi. *Sikerler!* “Bu iki taraflı işe yarıyor mu?”

“Ne iki taraflı işe yarıyor mu?” Eğilip kulağına ve boynuna doğru kavurucu bir hava üfledi.

Lily'nin aklının yerine gelmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. “Ben... ben sana dokunabilir miyim?”

Verakko donakaldı, güçlkle nefes alıp veriyordu. Lily adamın sessizliğini fırsat bilerek elini aralarından kaydırıp aletinin etrafına götürdü.

Verakko'nun vücudu sarsıldı ve kadının anlayamayacağı bir küfür tısladı. Lily'nin avuçlarının arasındaki uzunluğu devasa ve ateş gibiydi. İpeksi teni narindi ancak adamın sertliği ve büyüklüğü hiç de öyle değildi. Lily avucunu daha da aşağı kaydırды ama Verakko elini yakalayıp kendi eliyle çevreledi.

Adamın bakışları öfkeliydi, boynundaki kaslar kızgınlıkla gerilmişti ancak Lily bunun kendisine yönelik olmadığını hissedebiliyordu. Verakko birkaç soluğun ardından aletinin üzerindeki elini çekti ve sessizce başını iki yana salladı.

Lily hayal kırıklığından patlamak üzereyken ona öfkeyle baktı. Sonunda parmaklarını kendi karnının üzerinde gezdirdi. Lily'nin elleri daha da aşağıya inerken Verakko'nun tüm dikkati bu hareketine yönelmişti, kaşları sanki acı çekiyormuş gibi yukarı kalktı.

Lily işaretparmağıyla ortaparmağını kaygan duvarlarından geçirince Verakko'nun dudaklarından muhtaç bir inilti döküldü. “Bana neyden hoşlandığını göster.”

Lily iki parmağını da içine soktu, ardından çıkarıp ıslak parmak uçlarını klitorisinin üzerinde gezdirdi. Bu temasla kalçaları seğirdi.

Verakko gözlerini kısıtı. “Göster bana.”

Lily kalçasını Verakko'nun karanlık, imalı bakışlarına doğru eğdi ve klitorisinin etrafındaki baskıyı arttırdı. Verakko minnettar bir şekilde tısladı.

Adam elini aşağı doğru indirip kendi aletini kavrarken Lily soluksuz bir şekilde onu izliyordu. Lily sesli bir şekilde inledi ve kadınlığı tekrar kasıldı. *Bu yeterli değil!* İçi boştu. Adamın içinde olmasına ihtiyacı vardı.

Diğer elinin parmağını kadınlığına bastırarak bu acıyla mücadele etmeye çalıştı. Verakko elini hızlı hareketlerle aletinde kaydırırken pazılarındaki sert kaslar şişmişti. Lily gözlerini ondan ayıramıyordu. Başka bir adamla daha önce böyle bir şey yapmamıştı, kesinlikle bir adamın önünde de yapmamıştı.

“Lily, bana bak.”

Verakko’nun ciddi bakışlarıyla buluştu. Parmaklarının hızlı hareketleri biraz daha kontrolünü kaybetti. İnlediğinde Verakko’nun gözleri onun dudaklarına kilitlendi.

“Seni *tesir* etmeme izin ver,” diye hırladı. Kolunu hafifçe yukarı doğru kaldırarak kadının başını, dirseğinin kıvrımına yaslamasını sağladı. Kolunu biraz daha kaldırdı ve Lily’nin kafasını, pazısına doğru sabitleyerek onu yüzüne odaklanmaya devam etmesi için zorladı.

Lily’nin ritmi duraksadı ve şaşkınlıkla adama baktı.

Sivri dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Lütfen, güven bana. Kendini buna aç.”

Lily çekinerek başıyla onayladı, adamın *tesiri* için kendini hazırladı. Adamın ne yapabileceğini düşünürken kadınlığını yeniden ateş basmıştı.

Boğuk, kadifemsi yumuşaklıktaki kelimeler zihninde yankılandı. “Aletimin seni doldurduğunu, içinde ulaşamadığın tüm noktalara ulaştığımı hayal et.”

Birden Lily’nin parmakları daha büyük, sanki ona ait değilmiş gibi hissettirdi, içinin doldurulma ihtiyacı daha da yoğunlaşmıştı. Sırtı yay gibi gerilirken gözleri kayarak kapandı.

“Gözlerini benden ayırma. Boşaldığını görmemi istiyorsun.”

Lily'nin gözleri aniden açıldı. Verakko ondan yalnızca birkaç santim yukarıdaydı, gözlerinin içine bakıyordu. Kadının dudaklarından alçak sesli inlemeler dökülüp iç çekişler yükseliyordu. Parmaklarını her kaydırduğunda klitorisleriyle iç duvarları arasında bir elektrik akımı parlıyordu. Adamın yumruğunun, bacağıının arkasında daha da hızlı bir şekilde hareket ettiğini hissedebiliyordu. Tenine değen eklemlerinin, belli belirsiz dokunuşu bile baştan aşağı ürpermesine yetiyordu.

Lily'nin kalçası kontrolsüzce sarsılmaya başladı.

“Sertçe boşal, *mivassi*.”

Kendini kaybetmeden hemen önce *tesir*, zihninin içinde yankılandı. Lily'nin bakışları hâlâ görev duygusuyla Verakko'nun üzerindeydi, gözleri sulanmıştı. Aniden Verakko kükredi ve vücudu kaskatı kesildi. Sonra birden, dudakları kadının dudaklarındaydı.

Lily adamın ağzının içine doğru inledi, orgazmının son darbesi içini sızlatırken sarsıldı. Bir anlığına Verakko hareketsiz kaldı, dudaklarını hâlâ olduğu yerde tutuyordu.

Verakko'nun aklını başına toplayıp geri çekilmesinden korkarak diliyle adamın dudaklarını araladı. Aralanınca da Verakko karşılık verene kadar dilini onunkine sürterek öpücüğü daha da derinleştirdi. Verakko kadının altdudağını kendi dudaklarının arasına çekti. Lily, adamın köpek dişini belli belirsiz hissedince iç çekti ve gözkapaklarının kayarak kapanmasına izin verdi. İç çekişi Verakko'yu daha da cesaretlendirmiş gibiydi. Adamın göğsü, diline kadar uzanan yankılı bir mırlamayla titriyordu. Başını eğerek öpücüğün kontrolünü devraldı.

Verakko'nun sivri, güçlü dili onunkine hafifçe vurarak Lily'nin bir kez daha sıırılsıklam olmasına neden oldu. Lily, dilini adamın köpek dişlerinden birinin üzerinde gezdirdi. Aynı anda hem onu korkutup hem de tahrik ediyor olmalarına inanmıyordu.

Verakko geri çekildiğinde güçlükle nefes alıyordu. Kadının gözlerinin içine baktı. “Dikkatli ol. Kendini keseceksin.”

“Bu daha önce hiç oldu mu?” Lily yüzüne yayılan sırtışı engelleyemeyerek nefesini verdi. “Daha önce öpüşürken yanlışlıkla birini ısırдын mı?”

Verakko elini uzatarak kadının terli alnındaki saçları çekti. Sessizce, “Daha önce kimseyi bu şekilde öpmemiştim,” dedi.

Lily sustu ve yanağını adamın pazısına bastırdı. Dokunuşuyla Verakko’nun kasları gerildi. “Hiç mi? Okulda bile mi öğrenmediniz?”

“Dudaktan öpüşmek bu gezegende çok sık yapılan bir şey değildir.” Verakko sırtıp aralarından bir yaprak parçası çekerek onu bir kez daha yan tarafına yatmaya zorladı. Lily yanaklarının ısındığını hissetti. Çünkü adamın onun arkasını temizlediğini fark etmişti.

Verakko bir kolunu kadının belinin arkasından sardı ve onu göğsüne doğru çekti. Lily ona sokularak esnedi, eriyip gitmek üzereydi. Adamın sıcaklığı onu sarmıştı ve göğsünden hâlâ gürlemekte olan garip mırlama daha da yatışmasına neden olmuştu. Sedir dumanı kokusu ikisinin de vücutlarını esir almıştı.

Verakko saçını kadının boynundan çekip derin bir nefes aldı. Lily hassas teninin üzerinde köpek dişlerinin belli belirsiz izlerini hissedebiliyordu. “Sen hiç... Her neyse, boş ver.”

Verakko onu belinden daha da sıkı kavrayarak, “Ben hiç, ne?” diye mırıldandı.

Lily dudağını ısırды. Gerçekten de bilmek istiyor muydu? “Hiç birilerini ısırtıyor musun?”

Lily, adamın arkasında kıkırdarak sarsılmasını hissetti. “Hâlâ seni yiyeceğimden mi endişeleniyorsun?”

Lily parmaklarını, adamın belindeki kollarının üzerinde aşağı yukarı gezdirdi. *Tüysüz mü? Ne kadar garip.* Sırtında hissettiği

titreşim artmıştı. Bu yaptığı hoşuna gitmiş olmalıydı. “Sürekli boynuma bakarak dişlerini yalıyorsun. Başka ne düşünmem gerekiyor?”

Verakko homurdandı ve sıcak nefesi Lily'nin kulağının altındaki teninin üzerine çarptı. Kadının kollarındaki tüyler diken diken olmuştu, adamın göğsüne biraz daha sokuldu. “Isırıyoruz. Evlilikler sırasında eşimizi. Ya da ruh eşlerini.” Verakko şakacı bir şekilde kulağının dibinde dişlerini birbirine çarparak, “Ya da düşmanları,” diye hırlayınca Lily yerinden sıçradı.

Lily titredi. “Acıtıyor mu?”

Verakko arkasına iyice yerleşti ve halinden memnun bir şekilde nefes verdi. “Yalnızca düşmansan.”

Sakin sorma. Sakin sorma. Sakin sorma. “Verakko?”

Verakko kadının saçına doğru, “Hımm?” diye mırıldandı.

“Bana dokunuyorsun ve... biz öpüştük. Bu kuralları çiğnemek olmuyor mu?”

Adamın kaskatı kesildiğini hissetti ve anı mahvettiği için kendine lanet okudu.

Verakko mağlup bir şekilde nefes verdi ve kadının tenine karşı tekrar rahatladı. “Çiğniyor ama elimde değil. Seni ilk gördüğüm andan beri öpmek istiyordum. Ve bu dokunuşların devamı ise şey...” Nazikçe kalçasıyla kadının poposunu sarstı. Lily'nin, vücutlarının arasına hapsolmuş olan yarı sert ereksiyon karşısında nefesi kesildi. “Bu hayatta kalabilmek için. Başka yolu yok.”

Lily, “Ah, öyle mi?” diyerek kıkırdadı, arkasını adama doğru gererek tıslamasına neden oldu. “Sanırım kıyafetlerimiz artık kurumuştur.”

Adamın belindeki kolları daha da sıkılaştı. “Kesinlikle hayır.”

Lily kıkırdayıp çıtırdayan ateşe baktı. Yine eski bir anısı zihninde canlanınca gülümsedi. “Gençken,” diye konuşmaya başladı, bir yandan da adamın kolunu okşuyordu. “Ailem Türkiye’de

bir geziye çıkmıştı. Yolculuğumuz sırasında bir çocukla tanışmıştım. İlk öpücüğüm onunlaydı.”

Verakko diğer kolunu, Lily’nin omuzlarının önünde birleştirerek onu biraz daha kendine çekti. “Bana neden bunu anlatıyorsun?” Sesi neredeyse bir hırıltı gibiydi.

Lily adamın kıskanmış olabileceği düşüncesiyle kızardı. “Türkiye’nin o bölgesinde ateş yakmak için kullanılan odunların çoğu sedir ağacındandı. Öpüştüğümüz ilk ve tek seferde, vücudumun her kısmının düğümlendiğini hissetmiştim. Soluklanamıyor ya da kalp atışlarımı yavaşlatamıyordum. Karnım aynı anda hem bomboş hem de doluydu. Muhteşemdi. Hayatımda daha önce hiç o kadar canlı, gergin ve heyecanlı hissetmemiştim.” Verakko’nun, elinin altındaki kasları gerildi. Eğer dikkatle dinlerse, azı dişlerinin toza dönüşme sesini duyabilirdi ancak adam sessiz kalmaya devam etmişti. “Ve o gece öpücüğün kendisi dışında hatırladığım tek şey,” diyerek devam etti. “Berbat bir öpücük olmasına rağmen yanık sedir kokusuydu. Ne zaman o kokuyu alsam hemen o gece nasıl hissettiğimi hatırlarım. Beni olabilecek en iyi şekilde hem mutlu ediyor hem de geriyor.”

Lily vücudunun üst bölümünü Verakko’ya bakabilmek için döndürdü. Adamın dudakları incelmışti ve çenesini sert bir şekilde sıkmıştı.

Şansını deneyerek ona doğru uzandı ve büyük sevinçle Verakko’nun uzaklaşmadığını fark etti. Adamın gergin dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Sen de bana öyle kokuyorsun. Sedir gibi.”

Verakko’nun gözleri bir an için büyüdü, parlak yeşil irisleri neredeyse tamamen siyah olana dek karardı. Dudağının kenarı yavaşça kalktı, vücudundaki gerginlik uçup gitmişti. Lily’yi tekrar öptü ve ani bir mırlama dudaklarından titreşerek kadını gıdıkladı.

LUKA'YI BULMAK

Anın samimiyetiyle Lily'nin yanakları ısındı. Yan tarafına yuvarlanarak kendi kendine sırttı. Hayatında hiç kimseye o geceden ya da o zamandan beri her gün o an hissettiği duyguyu aradığından bahsetmemiştir. "Sadece bilmen gerekiyor diye düşündüm."

"Anlattığın için teşekkür ederim, *mivassi*."

Kelime, çeviricisinde tekrar çınlarken Lily kaşlarını çatı. Bunu daha önce de söylemişti ama o zamanlar en hafif tabirle dikkati dağınıktı. Bu doğrudan çevirisi olmayan kelimelerden biriydi, yani kulağında yankılanan sesin, konuşmacıyla zaman uyumsuzluğu içinde kelimenin en yakın yaklaşımını gevelediği anlamına geliyordu.

Mivassi.

Benim alternatifim.

BÖLÜM 12

*A*lternatif mi? Alternatif. Kahrolası bir alternatif! Lily'nin zihninde aynı kelime bozuk bir plak gibi tekrar tekrar oynuyordu. Bu ne anlama geliyordu?

Verakko'nun ona verdiği takma ismin anlamı zihnine yerleşince hissettiği anlık acı ve öfkeyi yatıştırmaya çalışmıştı. Saatlerce kırgın ve kafası karışık bir şekilde uyanık kalmış, en sonunda uykuya sürüklenmişti ancak birbiri ardına gördüğü tatsız rüyalar tekrar uyanmasına neden olmuştu.

Önce, kendisi onları kenardan izlerken Verakko'nun başka biriyle evlendiği bir rüya görmüştü. Ardından başka bir rüyada adam dizlerinin üzerine çökmüştü. Yüzü gözükmeyen, heykel gibi bir kadına evlilik sözleşmesi için yalvarıyordu. Kadın saatler gibi gelen bir süre boyunca Lily'nin yüzüne kahkahalarla gül-müştü, sonra Verakko da ona katılıp bu komik arzusu karşısında gülmeye başlamıştı.

Son rüyasında ise dikenli kafası olan mor bir uzaylı, kuaför sandalyesinde oturuyor ve ondan her zamanki kesimle rengi istiyordu. Lily uzaylının parlak siyah dikenlerine bakarken yerinde donup kalarak ne yapacağını düşünüyordu, ta ki uzaylı hapsirip kafasındaki dikenleri yüzüne fırlatana kadar.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Lily elektrik çarpmış gibi uyanmıştı, çıplak ve yalnızdı. Birçok açıdan kendini zayıf hissediyordu.

Bir süre sonra Verakko elinde bir dalla geri döndü, Lily'nin yeni bir diş fırçasına ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Sopaya baktığında Lily'nin görebildiği tek şey, Verakko'nun başka bir kadınla evlendiği görüntüyüdü.

Dişlerini fırçalarken çeviricinin hata verip vermediğini merak etti. Saatlerce sık ormanda nehrin kenarında kalarak engelleri aşşa aşşa ilerledi. Bir süre sonra Lily adamın şehrinden olmayan birisi için *alternatif*in garip bir kelime olduğuna karar verdi.

Yağmurun ilk damlaları kafalarına düşmeye başlayınca, gergin bir şekilde kelimenin duyulduğu anlama gelip gelmediğini düşündü. Verakko asla onunla evlenmezdi, o yüzden Lily bir alternatifti. Karısı için bir alternatif. İkinci seçenek. Belki de bir metres.

Lily'nin midesi hâlâ gergin ve boştu. Çok geç olmadan duygusal bağını koparmak için sarsak, ürkek bir dürtü duyuyordu ama Verakko'nun muhteşem bakışlarını ne zaman yakalasa bu düşünce içini kemiriyordu.

Aslında adamın bir suçu yoktu. Lily herhangi tipik bir evliliğe dahil olmak istemediğini açıkça belirtmişti. Ancak Verakko'ya yalandan bir evliliği kabul edip etmeyeceklerini her halükârda sormayı planlıyordu. Evlenene kadar çıkabilirlerdi ama çocuk sahibi olmayı deniyorlar gibi davranmaları gerekecekti. Böylece ilişkileri yürümezse Verakko'yu hor görmezlerdi. Gerçi o takma ismi duyduktan sonra, Verakko'yla evliliğin bir seçenek bile olup olmadığını sorgulamaya başlamıştı. Adamın annesi tarafından dikkate alınması için ne kadar çok uğraşması gerekecekti? Kendisinde *evlilik kumaşı* olmadığı için ya da insan olduğu için her zaman alternatif olarak mı kalacaktı?

Verakko onun ruh halindeki değişimi fark etmişti. Günün erken saatlerinde birkaç zorlu konuşma girişiminin ardından kadınla konuşmaya çalışmayı bırakmıştı. Verakko o sabah Lily'ye yeni bir diş fırçası getirdiğinde gözleri ışıl ışıldı ama Lily onunla göz teması kurmaktan kaçındığı, ona zoraki bir şekilde gülümsediğı ya da tek kelimelik cevaplar verdiğı her seferinde Verakko'nun gözlerindeki ışıltı biraz daha sönmişti. Patikada aşırı bir kargaşa oluşarak yan yana yürümeyi imkânsız hale getirince Verakko liderliğı devralmıştı.

Lily başka bir minik, yeşil böcek daha ayak bileğini ısırınca irkildi. Kaygan, çamurlu zemin yaratıkları ortaya çıkarıyordu. Isınmak için kollarını etrafına doladı ve Verakko'nun sırtına bakarken endişeyle dudağını ısırıldı. Adamın siyah kazağı nemliydi, küçük bıçağıyla asmaları ve sarkan fidanları keserken geniş omuzlarına yapışlıyordu. Zaman zaman ise öfkeleniyor, sık bitkileri çıplak elleriyle parçalıyordu.

Alternatif. Lily'nin kalbi sıkıştı.

Başka bir dayanıksız bayrak ve Alex'ten oyulmuş bir mesaj bulmaları bile ruh halini düzeltmeye yetmemişti.

Üzerinde yazan tek şey, "*Doğadan nefret ediyorum,*" olmuştu. Lily de aynı fikirdeydi.

Verakko aniden durup küfretti, sanki canı yanmış gibi elini sallıyordu. Lily ne olduğuna dair bir fikir edinmeye çalışmak için baktı ama Verakko durduğu kadar hızlı bir şekilde ilerlemeye devam etti. Kendini incittiğine dair tek kanıt yerdeki yaprakların üzerine düşmüş birkaç damla kandı.

Lily'nin içini bir suçluluk duygusu sardı. Verakko yollarını açabilmek için kendini paralıyordu ve Lily'nin tek yaptığı aslında en başında kendi hatası olan bir şey yüzünden üzülmekti. Verakko onunla birlikte olamayacağını söylemişti. Şehrinde

VERAKKO'YU KURTARMAK

ilişkilerin nasıl yürüdüğünü açıklamıştı. Daha fazlası için zorlayan Verakko değil, kendisiydi.

Adama bu kadar yakın hissetmek onu korkutmuştu. Sonuçta, Verakko'yu yalnızca birkaç gündür tanıyordu. Asla birlikte olamayacakları fikrine üzülmelerini anlayabilirdi. Ancak içini burkan bu üzüntü, adamı bir ağaca bağlayıp asla medeniyete dönmemesini istemesine sebep oluyordu. Bu da Lily'nin kendinden hiç beklemediği bir tepkiydi.

Lily yavaşça yağın yağmur sesinin arasından, "Bekle," diye seslendi.

Verakko ona döndü, gözlerini yağmurdan korumak için ikinci gözkapağını indirmişti. Saçları bir yanına dökülmüştü ve minik su damlaları sivri kulaklarının uçlarından kulak memesine, oradan da kaygan pazılarına doğru süzülüyordu.

Lily dudaklarını büzdü. *Bu kadar iyi görünmeye ne hakkın var! Fotoğraf çekiminde değiliz ki.*

"Bir yerini mi incittin?"

Verakko otomatik olarak, "Bir şey yok," dedi fakat sol elini yumruk yapmıştı.

Lily mağlup bir nefes verip adama doğru yürüdü, ayakkağıları çamurun içinde hareket ettikçe gıcırdayıyordu. Verakko'nun elini tuttu ve yumruğunu açana kadar adama sert bakışlar attı. Elini açınca Lily yüzünü buruşturdu. Parlak yeşil avucunun ortasında derin bir yara açılmış, koyu renkli bir kan sızıyordu. "Durup yağmur dinene kadar kalabileceğimiz bir sığınak bulmalıyız."

"Hızlıca iyileşir, merak etme." Verakko kadını inceledi, korunan yeşil gözleri ikinci göz kapağının ardından hafifçe parlıyordu. Verakko da en az Lily'nin hissettiği kadar öfkeli görünüyordu. Yine de Lily bu görüntüsünün altındaki özlemi ve şüpheli bir şekilde mutsuzluğu görebiliyordu.

Lily daha önce *imkânsız* kelimesinin onu durdurmasına izin vermemişti. Onun için yalnızca bir kelimeydi. Hiçbir şey imkânsız değildi. Ama ya öyleyse? Ya kalbini, asla birlikte olmayacağı bir adama kaptırıyorsa?

Başının üzerinden gelen şiddetli bir gök gürültüsü Lily'yi yerinden sıçratarak elini adamın göğsüne yerleştirmesine neden oldu.

Verakko'nun dudakları sanki sırtmasını bastırmaya çalışır gibi içe doğru kıvrıldı.

Kadının dudağı seğirdi. "Bu komik değildi."

Sanki ciddi bir anlaşmanın ortasındalarmış gibi Verakko'nun yüzüne komik bir ifade yerleşti.

Lily hızlıca kıkırdayıp iç çekti. Verakko'nun gözlerinin içine baktı ve parmak uçlarında yükselip sırtan dudaklarına bir öpücük kondurmak için fena bir dürtü hissetti.

Benim alternatifim.

Verakko'nun gülüşü söndü ve koyu kaşlarını çattı. Aralarındaki sessizlik ağırlaşmıştı.

"Eğer yürüyebilecek gibiyse devam etmeliyiz." Verakko kazağını çıkarıp Lily daha bir şey diyemeden kadının kafasından geçirdi. Kumaş, kendi kıyafetleri gibi ıslaktı ama adamın vücudunun sıcaklığı hâlâ ıslak kazağa tutunuyordu.

Buz gibi yağmura rağmen sıcaklık, Lily'nin göğsüne yayılmıştı.

"Bu nehrin bizi şehrim'e götüreceğinden eminim. Vardığımızda Alex orada olmazsa annemden, onu aramaları için bir grup asker yollamasını isteyeceğim." Dudakları zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni bilmem ama ben burada yaşamaktan bıktım."

Lily cesareti kırılmış bir şekilde, "Annenin askerleri mi?" diye sordu. "Neden annenin askerleri var?"

Verakko keskin dişini yaladı ve bakışlarını kaçırdı. “O, şehrimin kraliçesidir.”

Lily gözlerini kırptırdı. *Kraliçe mi?* “Yani... sen de prens mi oluyorsun?”

Verakko'nun alnı kırıırken kadının yüzünü inceledi. Acaba şu anda düşündüğü kadar solgun görünüyor muydu? “Sanırım.”

“Bir gün kral mı olacaksın?”

Verakko şaşkınlık içinde kaşlarını çattı. “Hayır. Halk, annemin de önerisini hesaba katarak sonraki vârisi seçecek. Çocuğu olarak ben bu değerlendirmenin dışında kalıyorum.”

Lily'nin zihninde *alternatif*, diye bir fısıltı belirdi ve midesi altüst oldu. Verakko'nun ona ilişkilerinin asla yürüyemeyeceğini söylemesi boşuna değildi! Lily'nin nefesi kesilmişti, sırtını Verakko'ya döndü. Sonra tekrar önüne döndü. Sahip olabilecekleri tek şey buydu. Gözlerden uzak, ormanda yaşadıkları birkaç anı. Uzaylı gezegeni olsun ya da olmasın, kraliçe kraliçeydi. Lily'nin canı sıkılmıştı. Onunla asla bir şansı yoktu.

Ona çıkmak isteyip istemediğini sordum. Bu düşünceyle Lily kahkahaya boğuldu ve Verakko'nun kafası karışık bakışlarına maruz kaldı.

“Bu havada olabildiğince ilerlememiz gerek. Strigi böyle bir fırtınada uçamayacaktır.” Dudakları bir an için gerildi. “Seni taşıyabilirim.”

Lily bir adım geri çekilerek, “Hayır,” deyiverdi.

Verakko'nun gözlerinin etrafındaki teni kırıştı ve çenesindeki bir kas seğirdi.

Lily'nin kalbi itiraz edercesine göğsünü tekmeledi. Verakko inciniyordu, Lily bunu gözlerinde görebiliyordu. Kafa karışıklığını ve mutsuzluğunu hissedebiliyordu. İçini bir suçluluk sardı. Onları bu duruma sokan Lily'nin aptalca iyimserliği idi. Annesinin gönlünü kazanabileceğini ve her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştü.

Kadın nüfusunun düşük olduğu bir gezegendeki adamın, asla sahip olamayacağı bir kadını umursamasına neden olmuştu.

“Lily, ne oldu?” Sesi güçlü, hatta şiddetliydi. Üzerine kafa yormasına gerek yoktu, ikisi de kendisinin neyi ima ettiğini biliyordu.

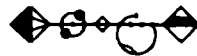
Lily, “Dün gece bana seslendiğin o isim,” diye lafa başladı, bunu tamamen geride bırakabilmesi için adamdan duyması gerektiğini biliyordu. “*Alternatif* olarak çevrildi. Yani bu, karına alternatif olduğum anlamına mı geliyor?”

Verakko’nun omuzları çöküp çenesindeki kaslar çalışırken umutları da alev gibi titreyerek söndü. “Teknik olarak, evet. Ancak benim için anlamı bundan daha fazla. Sana hissettiklerimi bir başkası için asla hissedemeyeceğim anlamına geliyor.”

“Bence...” Lily yutkundü ve devam etti. “Bence haklıydın. Birbirimize karşı mesafemizi korumalıyız.”

Verakko, “Neden?” diye sordu, sanki yapılması gereken doğru şeyin bu olduğunu biliyor ama yine de kendini buna ikna etmesi gerekiyordu.

“Çünkü-” Lily çılgınca etrafına baktı. “Anlaşılan o takma isim senin için görüldüğünden daha özel ama yine de karın olmayan biri için kullandığın bir terim ve ben o tür bir ilişki içinde olamam. Seni bir başkasıyla görmek, sadece geçici bir evlilik için bile olsa... benim canımı yakar. Eğer aramızdaki bu şeyi şimdi durdurursak ikimiz için de daha iyi olur.” Artık geri dönüşü olmayan bir yola mı girmişti? Lily hasta olacak gibi hissediyordu. Derin bir nefes alıp verdikten sonra Verakko’nun yanından geçerken, “Üzgünüm,” diye mırıldandı.

Verakko, Lily’nin ardından bata çıka yürüdü, kendini onun ince tabanlarının altında ezilen çamurdan bile daha düşük hissediyordu.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Verakko geçen gece fazla ileri gitmişti. Lily ona güvenmiş, zihnine girmesine izin vermiş ve kollarında uyumuştur. Ona tatlı sözler fısıldamıştı ve tüm bu süre boyunca Verakko yalanlar zincirinden nasıl çıkacağını düşünmüştü.

Alternatif. Verakko'nun çeviricisi kelimeyi seçmek için biraz zaman harcamıştı, önce *mivassi* sonra da *alternatif* diye çevirerek bunun doğrudan bir çevirisi olmadığını göstermişti. Ancak yeterince yakındı. *Mivassi*, sözleşme altındayken seçtiğin eşe alternatif anlamına geliyordu. Yalnızca, birinin başkasıyla evliyken ruh eşini tanıması gibi nadir durumlarda kullanılıyordu.

Gözleri kayarak kapandı, Verakko başını eğdi. Kadının ıslak gözleri, kendisinden karısından sonra ikinci kadın olarak bahsedildiğini düşündüğünü bariz bir şekilde gösteriyordu. Verakko bunu açıklığa kavuşturmalı mıydı? Ne anlamı vardı ki?

Onu *mivassisi* olarak sahiplenemezdi. Ruh eşi olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Eğer gözleri renk değiştirmiş olsaydı ya da izleri belirmiş olsaydı kadının kendisinin olduğunu ilan ederdi. Bu şekilde sözleşmesi boşa çıkardı ama herhangi bir kanıt olmadan bu iddiası reddedilirdi ve Ziritha ile olan sözleşmesine sadık kalması gerekirdi. İsmi anlamını açıklamak, evliliğinden kurtulabileceğine dair Lily'ye boş bir umut verirdi.

Mivassi kelimesinin altındaki gerçek anlamı açıklamasının yine eşit derecede can sıkıcı diğer sonucu, Lily'yi korkutup kaçırabileceğiydi. Birini *mivassi* olarak iddia etmek, bilmeden ruh eşini bulduğunu ilan etmekle aynı şeydi. Lily'nin sonsuza dek onunla kalması beklenirdi. Birinin ruh eşinden ayrı kalmasının fiziksel ve mental sonuçları düşünülünce annesi şüphesiz Lily'nin onunla kalacağından emin olurdu. Gerekirse güç kullanırdı. Verakko, Lily'nin bu tür bir bağlılığa henüz hazır olmadığından neredeyse yüzde yüz emindi.

Her şeye rağmen Verakko bu ismi kullanmamalıydı. Kazara söylemişti, dudaklarından kolayca dökülmüştü. Muhtemelen bir

sevgi sözcüğü olduğunu bilerek büyüdüğü için kullanmıştı. Bir daha kullanmamak için çaba sarf etmesi gerekecekti. Can sıkıcı gerçek ise, sonuçta Lily'yi ruh eşi olarak tanımamıştı, bu yüzden ona *mivassi* deme hakkı yoktu.

Başka bir şimşek çakarak gri gökyüzünü aydınlattı. Verakko yağın sağanak yağmura baktı. Dikkatini tekrar önündeki yola verdiğinde Lily'nin köşeden dönerek gözden kaybolduğunu fark etti.

Hemen ileri doğru koşmaya başladı, mantıksız bir panik ciğerlerini tıkamıştı. Köşeyi dönünce hemen kayarak durdu. Lily nehrin kenarında dikiliyor, uzaklara doğru bakıyordu.

Yol ayrımına ulaşmışlardı.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 13

A·damın ona doğru geldiğini görünce Lily'nin omuzları gerildi. Verakko'nun parmakları uzanıp onu yakınına çekmek için sabırsızlanıyordu ama kendini tuttu. Belki de Lily haklıydı, mesafesini koruması daha iyi olabilirdi. Yine de sözleşmesinden kurtulmanın bir yolunu göremiyordu. Ya Lily'yi serbest bırakmalı ya da her şeyi itiraf ederek kendisini beklemeye istekli olup olmadığını sormalıydı.

Lily aniden onunla yüz yüze geldi. Verakko kadının yüzündeki çizgilerin yağmur yüzünden mi, yoksa gözyaşlarından mı kaynaklandığından emin olamıyordu ama şişmiş gözkapakları kalp kıran bir ipucu veriyordu.

“Bunu takip etmemiz gerekiyor, değil mi?” Burnunu çekti, onlara en yakın taraftaki nehrin daha küçük kolunu işaret ediyordu. Kol, sivri tepeli siyah dağlara doğru bir yokuşa gidiyordu.

Verakko biraz daha yaklaştı. “Lily-”

Lily bir elini kaldırarak, “Biliyorum, bu berbat,” dedi. “Belki biraz daha konuşur ve bir yol bulabilir miyiz diye bakarız ama şu anda sadece bir yön seçip bu fırtınadan kurtulmak istiyorum.”

Verakko en sonunda kadını dikkatle inceleyebildi. Kadın iliklerine kadar ıslanmıştı, çamura bulanmıştı ve titriyordu. Normalde bronz olan teni solgundu ve ayaklarının üzeri kızgın kırmızı ısırlıklarla kaplıydı.

Verakko'nun kalbi biraz daha sızladı. Lily perişan haldeydi ve bunu fark etmemişti bile. Kendi düşüncelerine ve korkularına o kadar dalmıştı ki, kadının ne halde olduğunu fark etmemişti. "Eğer bu yönden gidersek, dağların içinden geçen bir kestirme kullanabilirim. Birkaç gün içinde şehrim'e ulaşırız ve yardım isteyebiliriz."

Lily kararlı bir tavırla başını sallayıp ilerlemeye başladı. Her adımıyla birlikte acınası haldeki babetleri topuklarından çıkıyor ve çamura batıyordu.

Verakko, "Lütfen Lily, seni taşımama izin ver," dedi. Konuşurken istemeden *tesir* yeteneğini kullanmıştı.

Lily usulca kafasını iki yana salladı, ardından iç çekerek göz ucuyla ona baktı. Ağzını bir kez açtı ama sonra bir şey demeden kapattı. Tekrar konuşmaya başlayacakken parlak bir şimşek çaktı ve gürleyen gök gürültüsü kelimelerini bastırdı. Lily önce gökyüzüne sonra Verakko'ya baktı. "Verakko, şu an için sadece bana karşı bu kadar iyi olmamana ihtiyacım var. Bu beni deli ediyor."

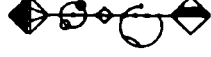
Verakko hayal kırıklığı içinde yanıyordu. Kollarını iki yana açtı. "Ne yapmam gerekiyor Lily? Seni böyle görmeye dayanamıyorum."

Lily'nin omuzları düştü ve bir süre Verakko'ya baktı. En sonunda, "Tamam," diye mırıldandı.

Verakko tekrar fikrini değiştirmesine izin vermeden Lily'yi o kadar hızlı bir şekilde kucakladı ki, kadının yıpranmış ayakkabıları çamurun içinde kaldı. Dizlerini kırıp Lily'nin ayakkabılarını çamurdan çıkarmasını bekledi. Sonra yokuş aşağı koşmaya başladı. kıyı boyunca usta bir şekilde kayıp sığıyordu.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Verakko'nun ufak, faydasız ve çaresiz bir yanı kadının etkilmesini umuyordu. Ancak Lily'nin yüzüne baktığında yalnızca kaderine boyun eğmiş bir ızdırap görmüştü.

Lily, Verakko'nun boynuna sıkıca tutundu, adamın kafa karıştırıcı isli sedir kokusunu almamak için nefeslerini ağzından alıp vermeye çalışıyordu. Birkaç müthiş sıçrama ve atlamadan sonra dağın eteğine yakın bir yere indi, yumuşak bir şekilde kayarak durmuştu. Lily'yi yumuşak zemine bıraktı.

“Girişin nerede olduğunu tam olarak hatırlamıyorum. Ben bakmaya giderken burada bekleyebilir misin?”

“Alex’e bir mesaj bırakmak için bıçağı kullanabilir miyim?” Lily göz teması kurmaktan kaçınıyordu ancak adam cevap vermeyince kafasını kaldırıp ona baktı ve yağmur suyunun adamın çıplak göğsünden süzüldüğünü görünce dişlerini sıktı. “Bir sebepten ötürü buraya gelirse diye.”

Adamın parlak gözleri onunkilere kitlenmişti, uzun süren bir sessizliğin ardından bıçağı ona uzattı. Son bir anlaşılmaz bakış daha attı ve parlayan gözleri üstünü sarmaşıklar sarmış taş zeminde gezinerek dağa doğru ilerledi. Yağmur biraz olsun yavaşlamıştı ancak Lily'nin zihni hiç olmadığı kadar karmakarışık.

Nehirden birkaç metre ilerideki pürüzsüz bir kütüğe ilerledi ve Alex için üzerine bir mesaj oydu.

Beyni sürekli aynı düşüncelerle dönüp duruyordu. *Bir yolu olmalı. Hiçbir yolu yok. Ama mutlaka bir yolu olabilirdi.* Bunun hiç yararı yoktu! Nasıl olur da bir metres olmayı bile düşünebilirdi? Bir adamın peşinden koşan akılsız, mızımız kadın, gerçekte olmak istediği kişi miydi? Daha önce hiç bu kadar kontrolden çıkmamış ya da başka bir insana bel bağlamamıştı. Ailesine bile.

Ailesi onun her zaman sorumluluk aldığından emin olmuştu. Son birkaç güne dönüp bakınca Lily, Verakko'ya bağımlı hale geldiğini fark etti. Kendisi suyu kaynatır, Verakko da ateşi yakıp odun toplardı. Engebeli arazi mi? Hiç sorun değil, Verakko onu taşırdı. Peki hava biraz soğuduğunda? Adamın sıcaklığıyla ısınmayı beklerdi. Önceden yürüyüş sırasında üşürse yapraklardan ve dallardan çalı çırpı yığını diker, sabaha kadar bu yalıtımlı dağınıklığın içine gömülürdü.

Gerçek bir eşle işler bu şekilde mi yürüyordu? Onunla her zaman bu kadar güvende, tembel, doymuş ve istikrarlı mı hissedecekti? Tanrı aşkına, bunu istiyordu. Hayal edebileceğinden çok daha fazla istiyordu. O lanet olası duygu balonu yine göğsünde şişerek kaburgalarına öfkeyle baskı yapıyordu.

Pürüzsüz kabuğa Alex için oymuş olduğu garip mesaja bakınca gözleri doldu. *"Yardım getiriyorum. Yerinden kıınıldama. NOT: Erkek arkadaş sorunu."* Keyifsizce kıkırdadı ve eğer denk gelirse notun, açlıktan ölen, üşümüş Alex'e ne kadar duyarsız görüneceğini düşündü. Bir yaprağa ince bir dal saplayarak bayrağı dikti ve geride durdu.

Verakko yağmur sesinin arasından, "Sanırım yakınım," diye bağırdı.

Lily o anda sesinin yeterince güçlü çıkıp çıkmayacağından emin olamadı, o yüzden adama el sallayarak devam etmesini işaret etti. Bıçağı sarkık cebine atıp çıplak ayak parmaklarına baktı ve yumuşak, ıslanmış kumun üzerinde parmaklarını sıkıp bırakarak gevşetti. Serçeparmağında, pembe ojesinin silik izi görünüyordu.

Bir aydan kısa bir süre önce, iş arkadaşı Maisy'nin sandalyesine oturmuştu. Maisy ona hangi renk istediğini sorunca, Lily o gün kendini daha dişi ve maceracı hissettiğini söylemişti.

Aralarında geçen konuşmayı hatırlayarak mutsuz bir şekilde, *"Seksi pembe, lütfen,"* diye fısıldadı kendi kendine. Sanki bunun

VERAKKO'YU KURTARMAK

üzerinden yıllar geçmiş gibiydi. O haftayı düşündü, zihninde her günü gözden geçirdi. Bir yerde çok uzun süre kaldıktan sonra hep duyduğu o rahatsızlığı hissetmeye başladığını hatırladı.

Lily çenesi aşağıda, omuzları yağmurda somurtan bir çocuk gibi çökmüş bir şekilde adama baktı ve Verakko'nun sivri kulağını yüzeye yaklaştırıp taşa vuruşunu izledi. Bunca çaba. Bunca kalp kırıklığı. Belki de ondan uzak kalması daha iyiydi. Verakko bir şekilde annesini, Lily ile birlikte olmaları için ikna ederse, Lily yine aynı rahatsızlığı hissetmeden ne kadar süre birlikte olacaklardı?

Titrek bir nefes aldı ve çamurlu ayakkabılarını nehirde durulamak için eğildi. Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı, neyse ki şimşekler azalıyor gibi görünüyordu.

Uzaktan belli belirsiz bir zafer nidası duyuldu. Verakko'nun taşın yüzeyindeki uğursuz, kara açıklığın yakınında sırtıttığını gördü. Sırtından yukarı bir ürperti yayıldığını hissetti. Daha önce küçük alanlarda gergin olmasıyla ilgili yaptığı itirafı yalan değildi.

Lily karanlık tünele doğru bakarken yüzünü ekşiterek, "Ne kadar uzakta?" diye seslendi. Verakko omuz silkti, sinirli değil de daha çok bezgin görünüyordu. Lily rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek ilerledi sonra tekrar seslenmeyi denedi. "Ne kadar-"

Verakko hemen gökyüzüne baktı ve boğazından kulakları sağır eden, titreşimli bir kükreme yükseldi. Lily'e doğru koşarken, kadının arkasından gelen ani bir rüzgâr sırtına çarptı. Lily tam çılgılık atacakken iki güçlü kol göğsünden sararak ciğerlerindeki nefesi kesti.

Devasa kanatlar kadının iki yanında çırpınarak Lily'yi havaya kaldırıyordu. Verakko, nehrin kumlu kıyısından koşarken tekrar kükredi.

Zemin kadının altından hızla kayıp gidiyordu, Lily çılgılık attı. Sonunda zihni durumun gerçekliğini kavramıştı. Gökyüzüne doğru taşınıyordu.

Hayatta olmaz! Tekrar başka bir aşağılık uzaylı tarafından kaçırılmayacaktı.

Lily bir bacağına savurup adamın uyluğuna doladı, ayağını da adamın dizinin arkasına taktırarak kendini sabitledi. Diğer bacağına da adamın bacak hizasına getirip olabildiğince sert bir tekme attı.

Adam acıyla haykırarak dengesini kaybetti ve zemine doğru inişe geçti. Lily topuklarıyla tekrar tekrar vurarak birkaç darbe daha savurdu. Ancak adam kadını bileğinden yakalayarak dengesini toparladı. Tek koluyla Lily'yi havada tutarken diğer eliyle bacaklarının arasını kavramaya çalıştı.

Lily'nin omzundan rahatsız bir ses yükseldi. Strigi ağaçlara doğru alçalırken dairler çizdi ve kadını yerden birkaç metre yükseklikte düşürdü.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Buraya gel, seni fegit kadın," diye küfretti.

Lily karnının üzerinde kaçmaya çalıştı ama güçlü bir el Verakko'nun kazağının ucundan kavrayıp onu geriye doğru çekti. Lily yüzü gökyüzüne dönene kadar yuvarlandı, sonra bıçağını çıkarmak için el yordamıyla cebini yoklarken bacaklarını kaldırarak havaya tekmeler savurdu.

Ölümcül, pençe uçlu bir kanat boynuna yaslandı. Kanatlı adam, "Dur, yoksa boğazını keserim," diye hırladı, bir yandan da hâlâ kasığını tutuyordu.

Lily donakaldı, soğuk metal parmaklarının ucundaydı.

Adam öne doğru eğilip dişlerini gösterdi. "Şimdi zorluk çıkarmadan benimle geleceksin. Aksi takdirde bu kanadı parmaklarından birini kesmek için kullanırım." Lily'ye çarpık bir şekilde sırtıttı. "Sonuçta tüm parçalarının yerinde olmasına ihtiyacım yok."

Lily yüzündeki korkuyu gizlemeye çalıştı. Tanıdık bir feryat koptu ve ağaçlardaki kuşların uçarak kaçmasına neden oldu. Lily'nin kalbi tekledi.

“Ben Swadaeth pisliğinin işini bitirirken burada bekle.” Boynundaki baskı artmıştı, keskin pençe etini kesiyordu. Lily hareketsiz kaldı ama başını kaldırıp bakınca Verakko'nun açıklığa daldığını ve bir anlığına donakaldığını gördü.

Verakko'nun bakışları ondan boğazına sonra da kanatlı adama kaydı. Gözlerinin kenarlarından mürekkep siyahı bir renk yayılmaya başlayarak, gözünün beyazını ve irislerini kapladı. Kararan gözlerin sağlığıyla ilgili bir şeyi ortaya çıkardığını söylemişti, değil mi? Hemen Verakko'nun vücuduna baktı ama herhangi bir yaralanması olmadığını gördü.

Kanatlı adam doğrulurken kıkırdayıp tükürdü. “Ah, olamaz. Sakın bana kadının sana ait olduğunu düşündüğünü söyleme. Bu eğlenceli olacak.”

Lily adamı inceledi. Sol kolunda hastalıklı yeşil kesikler vardı ve kolunu garip bir şekilde tutuyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, cildi de sarıya dönmüştü. Henüz tüm gücüne ulaşmamıştı. *Yine de hâlâ benden daha güçlü.*

Lily cebindeki parmaklarını uzattı ve bıçağın kabzasını kavradı. Tepesindeki pislik herif kanadının altındaki tehlikeyi tamamen görmezden gelerek Verakko'ya sıırıttı. “Görüyorum ki henüz izlerin belirmemiş.”

Lily, Verakko'nun *tesir* ettiğini duydu. “Onu bırakmak istiyorsun.”

Boynundaki keskin pençe boynuna girince Lily bir çığlık kopardı. “Bunu bir kez daha dene de onu öldüreyim.” Strigi bir kahkaha patlattı. “Zaten benim üzerimde işe yaramaz. Tüm düşüncelerim acı vermek üstüne. Son üç gündür yaşadığım tarzda bir acı.”

Verakko, “Lily, iyi olacaksın,” diye seslendi.

Kanatlı adam, “Ailemden iki kişiyi öldürdün!” diyerek hırladı. “Sırf yüzünün halini görmek için bu kadını gözünün önünde lime lime etmeliyim.” Dudakları iğrenç bir küçümseme ifadeyle kıvrıldı. “Ama yapmayacağım. Yalnızca seni götürmek için emir aldım.” Verakko’ya doğru bir şey fırlattı. “Kendini spreyle, ben de ona zarar vermeyeceğime yemin edeyim.”

Lily, Verakko’yu görebilmek için başını eğdi. Elinde küçük, gümüş bir silindir tutuyordu. Bakışları öfkeli ve vahşi bir şekilde kendisiyle Strigi arasında gidip geliyordu ama gözleri normal yeşil tonuna dönmüştü.

Verakko silindiri birkaç santim yukarı kaldırınca Lily onun ne olduğunu hatırladı. Dünya’da kendinden geçmeden önce gördüğü son şey bunun gibi gümüş bir nesne olmuştu. Birdenbire arka bahçesinde beliren mor uzaylı onu bunlardan biriyle spreylemişti.

Verakko kaşlarını çattı. “Onu arkada bırakacağına yemin edecek misin?”

Kendini mi feda edecek? Hem de benim için mi? Dehşet, endişe ve öfke bir anda Lily’yi ele geçirdi. *Ne halt ediyor?* Şişeyi bırakmasını söylemek için seslenmeye çalıştı ama boğazındaki baskı çok fazlaydı. Adamın götürülmesine izin vermesinin imkânı yoktu. Tabii bunu durdurmasının bir yolu varsa.

Lily’nin solgun boynundan ince bir kan damlası süzülerek toprağa düştü ve Verakko’nun boğazından vahşi bir kükreme yükseldi. Bu adam bugün ölmeyebilirdi ama yakında ölecekti. Hem de acı dolu bir şekilde. Eğer Verakko zihnini *tesir* edebilecek kadar odaklayabilirse. Bakışları Lily’ye kaydı, yerde adamın

VERAKKO'YU KURTARMAK

ölümcül kanadının altında yatıyordu. Korku, damarlarına bir buz gibi yayılarak düşüncelerini bulanıklaştırmıştı.

Strigi, Lily'nin boynuna biraz daha baskı uygulayarak, "Seçimini yap!" diye bağırdı.

Lily'nin aldığı ilk solukla Verakko'nun ciğerlerindeki tüm hava çekilmiş gibiydi. Spreyi yüzüne doğrulttu.

Lily'nin etrafında bir anlığına gümüş bir ışık parladı ve Strigi'nin kanadında gözden kayboldu. Lily emekleyerek uzaklaşırken adam acıyla kükreyerek geriye doğru sendeledi. Düzensiz, derin nefesler alarak öksürüyordu. Verakko şişeyi sıkıca kavarken şeytani bir şekilde sıırıttı. Sıçrayarak çırpınan adamla arasındaki birkaç metrelik açıklığı kapattı.

Strigi'nin gözleri genişlemişti. Havaya doğru uçmaya kalkıştı. Ancak Verakko tekrar sıçrayıp adamı bacaklarından yakaladı ve onu o kadar sert bir şekilde çekti ki adamın yüzü yapraklarla kaplı yere çarptı. Verakko ağırlığını Strigi'nin sırtına verdi, kollarını adamın kanatlarının dibine dolayıp onları bir araya getirerek vahşice aşağıya çekti.

Strigi çığlık atıp Verakko'nun altında debelendi.

"Kadınımı incitebileceğini mi sanıyorsun? Onu kanatacağını?" Kollarını döndürüp, bir zamanlar güçlü olan kanatların kırılmış kemiklerini büktü. "Acı dayanılmaz. Bayılmak istiyorsun ama bayılamazsın," diyerek adamı *tesir* etti, içini vahşi bir kana susamışlık sarmıştı. Adam tekrar cıyaklayarak boğazındaki hıçkırığı serbest bıraktı.

Uzaktan kendi ismini duyuyordu. Birisi bağıırıyordu. Ona durmasını söylüyordu. Verakko kemikleri tekrar büktü. *Benim Lily'm. Benim mivassim. Benim ruh eşim. Merhamet yok.*

Sonra bir anda Lily onların önünde diz çökmüştü.

Strigi vahşi bir şekilde kadına uzanırken Verakko, "Geri dön!" diye kükredti.

“Lütfen!” diyerek çığlık attı Strigi.

Korkunun acı kokusu burnuna dolunca Verakko’nun tutuşu daha da sıkılaştı.

Lily ellerini öne uzatıp Verakko’nun yüzünü iki yanından kavradı. Verakko’nun kulakları çınliyordu ama dikkatini Lily’ye verdi. Kadının gözleri yaşlarla doluydu. Adama, “*Dur,*” diyerek dudaklarını oynattı.

Önce kafası karıştı fakat sonunda tekrar mantıklı düşünebildi. “Başka tarafa bak,” diye hırladı.

Lily dönüp yavaşça yürümeden önce gözleri büyüdü. *Benden uzağa.*

Bir kez daha düşünmeden adamın kanatlarını serbest bıraktı. Ellерinin hızlı bir hareketiyle Strigi’nin boynunu kırdı ve Lily’nin peşinden koştu.

Lily çıplak ayaklarla ıslak yaprakların üstüne basınca kayıp düştü. Verakko hemen önünde durup onu kendine çekmek için uzandı, gözlerini kadının her bir santiminin üzerinde gezdirerek herhangi bir yarası var mı diye kontrol ediyordu.

Lily onunla yüz yüze gelmek için yuvarlandı, hızlıca kayarak geri çekilirken gözleri onunkilere kitlenmişti. Korkunun acı kokusu artmıştı.

Benden mi korkuyor? Verakko’nun nefesi kesildi. Bir elini ona doğru uzattı ama sonra kadının bıçağı hâlâ parmaklarının arasında tuttuğunu fark ederek durdu.

Bıçağın kabzasını tuttuğu elleri titriyordu. Gözleri genişlemiş, gözbebekleri büyümüştü. *Şokta olmalı.*

Hızlı bir hareketle kadını bileğinden yakalayarak çığlık atmasına neden oldu. Bıçağı bırakana kadar Lily’nin bileğini sıktı ve onu kollarının arasına çekti. Bir an için Lily’nin vücudu kaskatı kesildi ancak en sonunda titredi ve kollarını adamın boynuna doladı.

LUKA'YI BULMAK

“Lily, geçti. Benim. Güvendesin,” diyerek kadını *tesir* etti.

Lily adamın omzuna doğru başını salladı, tırnaklarını sırtına geçiriyordu.

Verakko'nun kalbi hâlâ yerinden çıkacak gibi atıyor, Lily'nin göğsüne bastırılmış kalbinin ritmine uyum sağlıyordu. Hayatında ilk defa verdiği acıdan pişmanlık duymuyordu.

Aşağı doğru eğilip Lily'nin saçlarına doğru, “Seni güvenli bir yere götüreceğim. Tamam mı?” diye fısıldadı.

Cevap vermesini beklemeden düşen bıçağı cebine atıp kadını özenle kucakladı ve tünele doğru koşmaya başladı. Mantıken, onların nerede olduğunu bilen başka bir Strigi olmadığını bilmesine rağmen koşarken gözleri hâlâ gökyüzüne kayıyordu. Hızını belli belirsiz azaltarak kadının ıslak ayakkabılarını ve kıyıya atılmış olan çantasını almak için alçaldı.

Tekrar gökyüzüne baktı ve kendini tehdidin geçtiğine ikna etmeye çalıştı.

Öyle olmasa bile, Mithrandir'e giden tünelin karanlık sınırları, yakınlarda başka bir Strigi'nin gizlenmesi ihtimaline karşı Verakko'nun bildiği en güvenli yerdı. Kanatlı ırklardan kimse açık gökyüzü yerine karanlık bir tüneli seçmezdi.

Lily kollarında sallandı, çaresizce adama tutunuyordu. Verakko gizlenmiş mağara girişini tekrar bulduğunda, başparmağına biraz zehir damlattı ve gizlenmiş tarayıcıya bastırdı. Kapı yumuşak bir sesle açıldı ve Verakko içeri girdi.

BÖLÜM 14

Swadaeth Tüneli, değerli yiyecekleri Mithrandir'den orman şehri Sauven'e ulaştırmak için inşa edilmişti. İçeride oldukça az ışık vardı. Bunun nedeni, dağın altından geçen dolambaçlı geçitlerde aydınlatma sağlamanın hem masraflı hem de zahmetli olmasıydı. Ancak asıl sebep, bu tünele yalnızca bir damla zehirleriyle Swadaethlerin erişebilmesiydi ve Swadaethlerin aydınlatmaya ihtiyaç duymamasıydı.

Verakko, Lily'yi kollarında taşıyarak yalnızca birkaç dakikadır yürümesine rağmen kadının korkusunun keskin kokusunun henüz azalmamış olması onu endişelendiriyordu. "Merak etme, önümü görebiliyorum. Yanındayım."

Lily'nin vücudu kaskatı kesildi. "İndir beni."

Verakko isteksizce onu indirdi.

Ayakları yere basınca Lily tısladı. "Siktir, soğukmuş. Ayakkabılarım nerede?" Karanlıkta uzandı, elleri adamın çıplak gövdesiyle buluştu. Parmakları üzerinde bir an kasıldı, sonra kendini geri çekti. Verakko bileklerinden kavrayarak ayakkabılarını ellerine verdi ve ayakkabılarını giyerken dengede durabilmesi için onu tuttu. Kadının teni buz gibi soğuktu.

VERAKKO'YU KURTARMAK

“Bu rotada kaplıcaları olan odalar var. Uzun zaman önce, annemin Sauven’e giden konvoyuna katıldığım da bir tanesini ziyaret etme fırsatım olmuştu.”

Lily sessiz kalmıştı ancak Verakko onun gözlerinin karanlıkta büyümüş bir şekilde görmeden etrafa baktığını görebiliyordu. Tekrar titremeye başlamıştı. Verakko kollarını yeniden ona sarmak isteyince Lily başını iki yana sallayarak onu ittirdi. “Geceyi geçirebileceğimiz bir yere gidelim.”

Sonraki bir saat boyunca sessizlik içinde yürüdüler. Verakko, Lily’yi arkasından çekerek götürüyordu; Lily’nin elleri onunkilere kenetlenmişti. Bu temas Verakko’nun içinde bir şeyleri burktu. Kadının elini yalnızca önünü göremediği için tuttuğunu biliyordu.

Saldırı sırasında Verakko’nun içinde bir şeyler yerine oturmuştu. Lily ona aitti, bundan emindi. Ancak bu, Lily’nin de onunla olmak isteyeceği anlamına gelmiyordu. Hem istese bile Verakko onunla birlikte olacaklarının garantisini veremezdi. En azından şimdilik. Kendisini beklemesi için Lily’yi ikna etmek zorundaydı. Başka bir çıkış yolu göremiyordu.

Loş mavi bir parlaklık önlerindeki yolu aydınlatınca Verakko, Lily’yi önüne çekti. “Şu ışığı görüyor musun? Kaplıca orada.”

Lily elini onun tutuşundan kurtarıp ilerlemeye başladı. Verakko şansını çoktan kaybetmiş miydi? İçindeki her bir his arkasından koşup onu kollarına almasını ve daha önce yaptığı gibi yumuşayana kadar öylece tutmasını söylüyordu. Fakat artık bir şeyler farklı hissettiriyordu. Sessiz ve içine kapanıktı. Üstelik eğer kokusu bir işaretse, korkuyordu.

Normalde ne zaman Verakko’ya baksa kadının yüzünde bin bir türlü duygu olurdu ama şimdi gözleri tüm hislerinden arınmış gibi neredeyse boş bakıyordu. Verakko parmaklarını saçından geçirip arkasından koşturdu. Tanrıça aşkına, daha önce hiç şimdi olduğu kadar birinin düşüncelerini okuyabilmeyi istememişti.

Lily, kaplıcanın mühürlü girişine uzandı ve tavan boyunca uzanan yosunlara baktı. Nemli, sıcak ve karanlık yerlerde yetişen bu yosunlar, yumuşak bir elektrik mavisi ışıkla parlıyordu.

Verakko giriş panelini başka bir zehir damlasıyla aktive edip kapıyı içeriye doğru ittirdi. Beklenmedik yoğun, buharlı hava dışarı çıkınca Lily keyifle iç çekti. Aceleyle içeri girip buharlı sudan oluşan büyük, parlak havuza baktı.

Verakko dışarıda beklemeli, kafasını toparlaması için ona zaman tanımalıydı ama yapamazdı. Mıknatıs gibi ona çekiliyordu, Lily'nin ardından içeri girip kapıyı kapattı. Kadının neredeyse sonsuza dek elinden alındığını gördükten sonra onu gözünün önünden bir saniye bile ayırması düşünülemezdi.

Verakko hayal meyal tanıdık olan odayı inceledi. Karanlıkta parlayan yosunlar, taş duvarların çatlaklarından, köşelerinden ve yüksek, kubbeli tavanlarından yayılıyordu. Yosundan gelen ışık parlayan damarlar gibi atıyor ve puslu odayı yumuşak bir mavi ışığa boğuyordu. Çizmelerini çözmek için eğildi ve geceyi sıcakta geçirmeye karar vererek onları çıkardı.

Lily ona döndüğünde bakışları adamın çıplak göğsünde gezindi. Verakko duruşunu dikleştirdi, daha önce bir kadının onu değerlendirmesinden hiç şu anda olduğu kadar rahatsızlık duymamıştı. Lily'nin çenesi anlaşılmaz bir ifadeyle sıkıca kasıldı. Kayıtsız bakışlarını onunkilere sabitleyip yutkundu.

“Üzerinde...” Gözlerini kırpıp tekrar yutkundu. “Üzerinde kan var.” Sesi fısıltıdan öteye geçemedi.

Verakko'nun bakışları aşağıya kaydı. Loş ışıktaki neredeyse siyah görünen, kolundaki ve göğsündeki kesikleri şimdi fark etmişti. Bu yüzden mi bu kadar garip davranıyordu? Ruhsuz bir Strigi'yi öldürdüğü için mi?

Aceleyle havuzun kenarına gidip kendini duruladı ama bunu yaparken bile gözlerini Lily'den ayırmamıştı. Lily onu izlemek

VERAKKO'YU KURTARMAK

için dönmedi, orada bir heykel gibi duruyordu. Sonra sanki kötü bir rüyadan uyanmış gibi kazağına adamın kazağına- baktı ve tenine yapışmış olan ıslak kumaşı çıkarmak için mücadele etti.

Verakko anında yanına koştu. Hem kendi kazağını hem de onunkini kafasının üzerinden çekip çıkarmak için ona yardımcı oldu. Memelerini kapatan transparan, ince kumaş parçasından gözlerini kaçırmaya çalışıyordu. Lily boynuna ve göğsüne su sıçratarak orada olmayan kanı temizlemeye çalışırken Verakko çıkardıklarını gözden uzak bir yere attı.

Lily omzunun üzerinden, “Hâlâ yaralı mısın?” diye sordu.

“Yaralı mı?” Verakko, acaba yaralanmıştı da fark etmemiş miydi diye vücudunu yokladı. *Yaralanmamışım*, diye düşündü. Lily bunu, onun için endişelendiği için mi sormuştu? “Hayır. İyi hissediyorum.”

Lily başını salladı, yatışmıştı ama zar zor zapt ettiği öfkesi hâlâ yüzünden okunabiliyordu.

Lily ayağa kalkınca Verakko ona doğru uzandı ama Lily eline vurarak uzaklaştırdı ve adamın gözlerine öfkeyle baktı.

Verakko'nun kalp atışları hızlandı, içinde küçük bir öfke kıvılcımı parladı. Gerçekten de o adamı öldürdüğü için kızgın mıydı? Daha fazla kendini tutamayarak homurdandı. Ölümcül bir sakinlikle, “Başka şansım yoktu, Lily,” dedi.

Lily çileden çıkmış bir şekilde ona baktı. “Şansın yok muydu?” Adama doğru bir adım attı. Verakko bir adım geri gitti. Kadın başka bir adım daha atarak, “Şansın yok muydu?” diye tekrarladı.

“Onu öldürmek zorundaydım. Sana zarar verecekti.” Verakko bir adım daha geri çekildi.

“Ben onu kastetmiyorum!” Lily ellerini kaldırdı, küçük yumruklarını yüksek sesli gümbürtüler eşliğinde adamın göğsüne geçirdi. “Beni bırakacaktın!” diye bağırdı.

Verakko bir kez daha geriledi, aklı karışmıştı. “Seni asla bırakmam,” diyerek karşı çıktı. Kadının neyden bahsettiğini anlamak için zihnini yokluyordu.

Lily’nin bakışları öfkeden alev almış gibi görünüyordu. Tekrar adamın göğsüne vurmaya başladı. Onu daha da geri ittirerek kapıya dayanmasını sağladı. “Seni götürmesine izin verecektin!” Öfkeli gözlerinden yaşlar akıyordu, korkusunun kokusu yoğunlaşmıştı.

Verakko’nun kalbi göğsünde kontrolsüzce atıyordu. *Bu korku benim için mi?*

Adamın omzuna sert bir şekilde vurunca derisini acıtmıştı.

Verakko, “Kes şunu, Lily,” diyerek uyardı.

“Seni öldürebilirdi!” Tekrar vurdu. “Ya da daha kötüsünü yapabiliirdi!”

Verakko başka bir uyarı daha yaptı. Lily adamın göğsüne defalarca vurmaya devam ettiğinde onu bileklerinden yakalayıp etrafında döndürdü ve sırtını pürüzsüz metal kapıya yaslayarak ellerini kafasının üzerinde birleştirdi. “Dur! Sakin ol!” diyerek gürledi, *tesir* yeteneğini kullanmaya çalışıyor ama başarısız oluyordu.

Lily mücadele etmeyi bıraktı ve ona baktı. İfadesi öfkeyle doluydu. Nefesi kesik kesikti, aldığı nefeslerle göğsü eşzamanlı olarak inip kalkıyordu. “Seni götürmesine izin verecektin.” Sesi bu defa kulağa kırılgan geliyordu.

Verakko derin bir nefes alıp başını alçaltarak bakışlarıyla buluştu. “Geri dönecektim, bunu anlamalısın.”

“Gözlerin siyahtı. Nasıl olduğunu anlamıyorum ama bir şekilde yaralanmıştın. Ve seni götürmesine izin verecektin. Ya kurtulamasaydın?”

“Kurtulmanın bir... yolunu...” Verakko’nun kelimeleri, Lily’nin dedikleri zihnine ulaştığında kesildi. “Gözlerim mi?” Etrafındaki

VERAKKO'YU KURTARMAK

dünya durmuştu, sanki kalbi bile onu yanlış duyduğundan korkuyor gibi göğsünde gürültülü bir şekilde çarpıyordu.

Lily'yi tanıdım mı? O benim.

Kadına baktı, boğazı kupkuruydu.

Lily kaşlarını çattı. Sonra beklenmedik bir şekilde, elleri hâlâ kafasının üzerinde sabitlenmişken yapabildiği kadar adama doğru eğildi ve onu öptü.

Tüm düşünceleri uçup gitti. Ruh eşi kollarının arasında güvendeydi ve onu öpüyordu. Kadının bileklerini serbest bıraktı ve ellerini onun kaygan vücudunda, sanki bu fırsatı bir daha bulamayacakmış gibi gezdirmeye başladı. Lily göğsündeki ince kumaş parçasını çıkardıktan sonra adamın pantolonuna uzandı. Verakko kadının memelerini sertçe avuçlarken Lily adamın pantolonunu çözmek için uğraşıyordu. Lily'nin dilinin, kendisinininkinin üzerindeki temasıyla inledi ve nadir bulunan panzehrinin damağından buz gibi akarak köpek dişlerini doldurduğunu hissetti.

Ellerini kadının ıslak, ince pantolonunun bol kumaşının altından geçirdi ve pantolon kayarak yere düştü. Sonra Lily'nin kalçasını avuçlayarak onu yakınına çekti. *Yeteri kadar yakın değil.*

Lily donmuş avucunu adamın ateş gibi yanan aletine kaydırıp Verakko'nun ağzına doğru tatlı bir şekilde inledi. Verakko bir inlemeyle kadının dudaklarını serbest bırakıp boynuna gömüldü. Lily elini adamın uzunluğunda aşağı yukarı oynatırken adam kadının hassas tenini dişleyip yalıyor, kadın da tırnaklarını onun kafa derisine geçiriyordu.

Lily'nin uyarılmışlığının kokusu havaya ağır bir şekilde yayılarak Verakko'yu çılgına çevirdi. Ellerini kadının uyluklarının arkasından geçirip kıcını kavradı ve onu kaldırarak kendi göğsüyle soğuk kapının arasına sıkıştırdı. Daha da yukarı kaldırıp Lily'nin koyu renkli meme ucunu sertleşene kadar emip dilini üzerinde gezdirdi.

Lily'nin sırtı Verakko'ya doğru gerildi, tırnaklarını olabilecek en nefis şekilde adamın omzuna geçirirken usulca inledi. Verakko onu tekrar alçalttı, bu yeni hareketin yarattığı heyecana hayret ederek dudaklarına dudaklarıyla dokundu. Öpüşmek daha önce yaptığı her şeyden daha samimi hissettirmişti, bunu başkasıyla yaptığını hayal bile edemiyordu.

Islak öpücüklerin arasında Lily onun ismini haykırdı ve bacaklarını adamın belinin etrafına dolayıp kalçasını ona doğru sallamaya başladı. Kaygan kıvrımlarını adama doğru kaydırды. Bir kolunu adamın boynuna dolayarak birbirlerine sıkıca bastırdıkları vücutlarının arasına uzandı ve aletini kavradı.

Lily kalçasını ona doğru ittirdi, aralarına biraz mesafe koymaya çalışıyordu ama Verakko yerinden hareket etmemişti. Başını geriye atıp kadının gözlerinin içine baktı. Lily'yi yerine sabitlemek için ağırlığını kullanarak avuçlarını kadını yüzünün iki yanına yerleştirdi.

Lily'nin yanakları, alnı ve burnunun üstü kızarmıştı. Öpüşmelerinden şişen kırmızı dudaklarının arasından uzun, titrek nefesler süzülüyordu. Lily kalçasını tekrar ona doğru sürttü. Girişindeki küçük tepelik ne zaman adamın aletinin üzerinden geçse minik bir soluk veriyordu.

Verakko'nun kendini tutması gittikçe daha da zorlaşıyordu.

Boğuk bir sesle, "Emin misin?" diyerek hırıldadı, kadının gözlerindeki altın lekelerine derin derin bakıyordu. "Eğer başlarsak, kendimi durdurmam mümkün olmayacak. Bu gece her yere sahip olurum." Neyi kastettiğini anlaması için bakışlarının kadının boynuna kaymasına izin verdi. "Olabilecek her şekilde."

Lily kaşlarını çatarak dudağını dişledi.

Verakko nefesi boğazında hapsolmuş bir şekilde cevap vermesini bekledi. Sonunda Lily hafifçe başını sallayarak onayladı.

VERAKKO'YU KURTARMAK

“Evet mi?” diye hırlarken aleti beklentiyle alev gibi yanmaya başladı.

Lily, “Evet,” diye soludu. Eli tekrar vücutlarının arasına uzandı. Verakko kalçasını geriye doğru çekti ama gözleri hâlâ onunkilere kilitliydi. Ellerinden biriyle kadının kafatasının dibini sıkıca kavramıştı. Başparmağını da kulağının altına yerleştirmiş Lily’nin başının yerinde durmasını sağlıyordu. Diğer eli kadının kalçasının altına kaydı ve onu kendi vücudunun biraz daha yukarısına kaldırdı.

Aletin başı kadının girişiyle hizalanınca yavaşça içine itti. Lily nefes nefese kaldı ve elini Verakko’nun vücudunda yavaşça gezdirip omuzlarına tutundu.

Verakko aletini kadının içine birazcık soktu; vücudundaki her sinir çatırdıyor gibiydi. İkisi de usulca inledi. Verakko göğsünü, kadının memelerine dayayıp kendini içine bir santim daha ittirdi. Lily’nin karnının titrediğini hissedince öylece durarak kadının büyüklüğüne alışmasını bekledi.

Lily öfkeyle inledi ve adamın kalçasına dolamış olduğu bacaklarını kendine iyice çekerek Verakko’nun aletinin içinde daha da derinlere gömülmesini sağladı. Verakko tısladı, titreşen hırıltısı usulca tekrar boğazından yükseldi.

İçinden çıkıp tekrar girdi. Sert bir şekilde. Lily tiz bir çığlık koparıırken gözleri büyüdü. Verakko kadının yüzünde acı, zevk ya da her ikisine dair bir iz aradı. Sadece zevk ile karşılaştığında içine tekrar gömüldü. Derinlere ulaştığı her seferinde, Lily zevkten miyavlar gibi minik inilti çıkarıyordu.

Kadınlığı kaygan ve sıcaktı, aletini sıkıca sarıyordu. Kadının dudaklarını, kendi dudaklarının arasına aldı. Bir yandan da elini, kalçasını avuçlamak için hareket ettiriyordu. Lily dudaklarını ayırıp kendini Verakko’ya daha da bastırdı. Kollarını Verakko’nun boynunun arkasına doladı, bir eli de saçlarına sarılmıştı. Her nefes verişinde dudaklarının arasından inilti kopuyordu.

İkisi de terden sıırıslıklam olmuştı, Verakko'nun elleri kadının yumuşak teninde kayıyordu. Durup kadının iki dizinin de altından kollarını geçirdi ve avuçlarını duvara yasladı. Lily'nin bacaklarının iyice ayrılmasını sağlayarak tekrar içine girdi.

Bu pozisyondayken aletin üstündeki sert, düz bölge Lily'nin bir gece önce orgazm olmak için oynadığı küçük tepecikle aynı hizadaydı. Kendini kadının içine yerleştirdi ve deneme amaçlı kalçasını o bölgeye doğru dayadı.

Lily inledi ve bir şey demeden başıyla onayladı. Titreyerek kalçasını adamla aynı anda hareket ettirmeye başladı. Verakko sabit bir tempoyla Lily'nin içinde hareket ediyordu, kendini her itişinde o küçük bölgeyi okşadığından emin oluyordu. Lily'nin gözleri kayarak kapandı, vücudu kasılmıştı. Sonra, "Verakko! Evet, sakın durma!" diye haykırdı.

Lily başını öne doğru eğerek adamın omzunu ısırdı. Ardından kadınlığı kasıldı ve boynuna doğru inleyerek boşaldı.

Verakko kendini geri çekip Lily'yi titrek bacaklarının üzerine bıraktı. "Devam edebilir misin?" diye hırıldadı. İnsan kadınların orgazm aralarında dinlenmeye gerek duymadığına dair söylentilerin doğru olduğunu umuyordu.

Lily'nin sersem bakışları odaklandı ve başıyla onayladı. Verakko hiç vakit kaybetmeden onu kendi etrafında döndürüp kapıya doğru itti. Lily hâlâ nefes nefeseydi, orgazmın etkisinden yeni çıkıyordu ki, Verakko kolunu kadının önüne kaydırıp küçük tepeciğe tekrar hafifçe vurdu. Lily haykırarak kendini adama doğru itti. Verakko dizlerini kırıp uzunluğunu arkadan yavaşça kadının kayganlığından içeri doğru itti, Lily'yi çok sert bir şekilde tutmamak için harcadığı efordan kasları titriyordu. Köpek dişlerindeki zonklama artık dayanılmayacak boyuttaydı.

Lily alçak sesli bir inilti çıkardı ve kapıya doğru yaslandı. Verakko parmaklarını kadının küçük zevk merkezinin etrafında döndürürken, Lily'nin içine sabit bir ritimle girip çıkıyordu.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Verakko, Lily'nin saçlarını omzundan çekti ve kulağına doğru fısıldadı. "Lily, seni ısıracağım," derken kelimeler dudaklarından zar zor çıkmıştı.

Lily'nin nefesi kesilirken omzunun üzerinden ona baktı. Gözleri zevkten sulanmıştı.

"Önce seni *tesir* etmem gerek."

Bir kalp atışı kadar zaman geçti. Ona hayır diyeceğini düşündü ama sonra Lily bir inlemeyle, "Tamam," diyerek soluk verdi.

Verakko ruh eşini ilk kez işaretleyeceği için titreyen mırılamasını serbest bıraktı.

Lily'nin soluğu kesildi, elleriyle ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi kapıyı tırmaladı.

"Kendini bana aç." Titreşimli mırılamasının uğultusu, nefes nefese olan kadını *tesir* ederken sesinde yankılanıyordu. "Dişlerimin boynuna batması, aletimin amına gömülmesi kadar iyi hissettirecek."

Lily telaşla saçlarını bir kenara çekerken Verakko gururla kükremek istedi. Hevesle köpek dişlerini yaladı ve itişlerinin hızını arttırdı. Kadının cinsel organını kavrayan elini kullanarak onu yukarı, ayak parmaklarının üzerine kaldırdı. Diğer kolunu da Lily'nin omzunun altından ve göğsünün arasından geçirdi. Parmaklarıyla da diğer omzunu kavrayarak Lily'yi kendi göğsüne yapıştırdı.

Lily, "Çok yakınım," diye bağırdı, adamın itişleriyle eşzanmanlı olarak onun eline doğru hareket ediyordu.

Verakko kükreyerek köpek dişlerini ona geçirdiğinde Lily çığlık attı.

Kalçasının sert, düzensiz itişleriyle kadını duvara doğru yapıştırdı. Dişlerinden çıkan panzehri Lily'ye akıttı ve gözleri, bu serbest kalışla birlikte yuvalarında ters döndü. Derin bir nefes alıp burnundan titrek bir şekilde verdi, damarlarındaki kan yeni

bir amaçla pompalanıyordu. Sonunda Lily'yi tanımişti ve şimdi de onu işaretliyordu.

Lily'nin vücudu bir kez daha kaskatı kesildi ve sessiz bir şekilde, “*Evet, evet, evet,*” diye sayıkladı.

Lily yüksek sesli bir çığlık attı, duvarları bir kez daha Verakko'nun etrafında kasılırken orgazmın onu ele geçirmesine izin verdi. Verakko onun boynunu serbest bıraktı ve bağırıp Lily'nin kulaklarını acıtmamak için yanağının içini ısırdı. Kendini kadının içine iyice itip onu sıkıca kavradı. Aleti nabız gibi atıyordu, spermlerini Lily'nin içine fişkırtırken inledi.

Verakko, Lily'nin bacaklarının titrediğini fark edene kadar birbirlerine yapışık bir şekilde durdular, zorlukla nefes alıyorlardı. Kadını yerden kaldırdı ve boynundaki ısırık izlerini nazikçe öperken pantolonlarını tekmeledi. Dikkatlice sıcak suya doğru geri geri yürüdü ve hâlâ iç içe olan vücutlarını omuz hizasına kadar suya soktu.

Lily, “Aman Tanrım,” diye inleyip kafasını Verakko'nun omzuna yasladı ve avuçlarını adamın hâlâ önünde sarılı olan kollarında gezdirdi. “Bu harikaydı.”

Göğsünden tekrar bir mırıltı yükselmeye başladı, içi gururla dolmuştu. Kadının boynundaki hızla iyileşen izleri yalayıp öperken ne kadar doğru göründüklerine hayran kaldı. “Canını yaktım mı?” Yaktığını düşünmüyordu ama emin olması gerekiyordu.

Lily kıkırdadı. “Olabilecek en iyi şekilde. Biraz sert olacağını bilmem gerekirdi.”

Verakko nazikçe içinden çıkıp kadının kulakmemesini dişledi. “Sen ne olmamı istersen o olacağım.”

Kelimeler Lily'nin zihninde dönerken onlara inanmak istiyordu. Gerçekten istiyordu. Ama nasıl doğru olabilirlerdi ki?

Serbest kalmak için kımıldandı. Verakko itiraz edencesine derin bir hırıltı çıkardı ama kulağına nazikçe ıslak bir öpücük konularak titremesine neden oldu ve sonra kollarını çözdü.

Lily adamla yüz yüze geldi. Verakko oldukça mutlu ve rahatlamış görünüyordu. Parlak yeşil gözleri büyük bir memnuniyetle kadını izliyordu. Bakışları kadının boynunu ısırıldığı yere kayınca yüzüne arzu dolu bir sırıtış yayıldı.

Lily bir önceki geceyi düşündü, ısırıkların yalnızca evli oldukları eşlere ve ruh eşlerine ayrıldığından bahsettiğini hatırladı. Eğer onu ısırmışsa bu, Verakko'nun Lily'nin bunlardan biri olacağına dair umudu var demekti, değil mi? Yoksa Lily sadece kendini mi kandırıyordu?

İlk tanıştıklarında Verakko ona ruh eşlerinin sonsuza dek birlikte olmak için evlenen çiftler olduğunu söylemişti. Alice'in şu anda içinde bulunduğu türden bir ilişkiydi. Kendini ömür boyu Verakko ile bir ilişki içinde görebiliyor muydu? Bunu bilmiyordu.

Bu öğleden sonra yaşananlar ona, Verakko'yu kaybetmenin onu daha önce hiç deneyimlemediği kadar korkuttuğunu göstermişti. Onu tekrar görmeme, onunla tartışmama, onunla kahkaha atmama düşüncesi şu an bile korkuyla dolmasına yetiyordu.

Verakko havuzun köşesine doğru yürürken Lily kendi kendine gülümsedi. Yıkıcı turkuaz vücudu, *biyoluminesans** yosunun neon mavi ışığında daha aydınlık bir şekilde parlıyordu. Eğer böyle bir duygu ömür boyu bir bağlılığa şans vermek için yeterli değilse, neyin yeterli olacağını bilmiyordu. Yine de eğer daha az kalıcı bir yerden başlayıp oradan ilerlerlerse Lily kendini daha rahat hissedirdi.

Havuzun kenarına yakın zemine monte edilmiş büyük bir sandığı karıştırdı ve parlak bir şekilde sırtarak küçük bir şişe çıkardı. Tek kaşını kaldırıp Lily'ye, "Sabun," dedi.

* Canlı bir varlığın kimyasal yolla ışık üretmesi.

Lily'nin nefesi kesilmişti, ne kadar çaresiz görüldüğünü umursamadan etrafa su sıçratarak adamın yanına gitti.

“Karşılığında ne vereceksin?” Verakko alçak sesle güldü, şişeyi Lily'nin ulaşamayacağı şekilde tutuyordu.

Lily ellerini kalçasına yerleştirip geri çekildi, öfkeli görünmeye çalışıyordu. Çatık kaşlarının şekli bozuldu. Verakko'nun yüzündeki çocuksu sevinç herhangi bir kadının kararlılığını bozmak için yeterliydi.

Lily sinsi bir şekilde gülümsedi ve omuzlarını dikleştirerek memelerini öne çıkardı. Verakko'nun dikkatli bakışları kadının üzerindeydi. Lily suyun içinden ona doğru ilerledi, adamın aç bakışlarının hareketlerini takip etmesinden zevk alıyordu. “Pekâlâ, eğer güzelce temizlenirsek,” diye mırıldandı. Ellerini yavaşça adamın taş gibi sert olan göğsünde sonra da suyun altından sıkı karnının üzerinde gezdirdi. “Başka yerlerini de öpmeye istekli olabilirim.” Lily niyetini belli etmek için adamın hâlâ sert olan aletini kavrayınca Verakko irkildi.

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Bunu yapar mısın?”

Lily kollarını adamın boynuna dolayarak memelerini adamın göğsüne bastırdı, sırtıyordu. “Sanırım temiz olmaktan ne kadar hoşlandığımı hafife alıyorsun.”

Verakko şişeyi alçaltınca Lily hemen kaptı. Adam başını eğdi, göğsünden derin bir kahkaha yükseldi ve Lily'nin dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Lily utanç verici yükseklikte bir inilti koyuverdi ve kendini uzaylının dokunuşuna bıraktı.

BÖLÜM 15

Bugün, o gün. Ona her şeyi anlatmam gerek. Verakko çenesini kaşıyıp göğsüne yaslanmış, derin uykuda olan Lily'ye baktı.

Dişlerini sıktı. Gece uzadıkça, bir gece önce onu ele geçiren eşi benzeri görülmemiş sevincinin sisi de dağılmıştı. Lily kollarında uyuyakaldıktan sonra Verakko ellerini kontrol edebilmişti. İzlerin hâlâ belirmediğini görünce de öfkelenmişti.

Ama bunun bir önemi yoktu. Gözleri değişmişti ve bu, Lily'yi potansiyel ruh eşi olarak tanıdığı anlamına geliyordu. *Potansiyel*. Bu kelimeyle alay etti çünkü inatçı izlerin belirmesinin artık an meselesi olduğunu iliklerine kadar hissediyordu.

Ziritha ile olan evlilik sözleşmesi artık canını sıkıyordu; Lily'nin *mivassisi* olduğunu iddia ederek kolaylıkla sözleşmeden çekilebilirdi. Hayır, onun asıl endişesi Lily'nin bu bağı kabullenmesiyle ilgiliydi. Bu düşünce gece boyunca zihnine sinsi bir şekilde sızmıştı.

Lily, kesin olarak onun olduğunu ve kendisinin de Lily'nin olduğu gerçeğini nasıl karşılayacaktı? İkisinin de bir daha asla başkasıyla olamayacağını öğrenince ne yapacaktı? Peki ya

Verakko'nun izleri belirdiği andan itibaren, tek başına hayatta kalmasının daha da zorlaşacağını?

Bir süre için kadından uzak durabilir, alışması için zaman tanıyabilirdi. Ancak izleri belirdiğinde bu bağı kabullenmesi için Lily'ye zaman tanımak inanılmaz derecede zor olacaktı. En azından çevresindeki eşleşmelerden duydukları bu yöndeydi. Ruh eşleri gittikten sonra hiç kimse mutlu bir hayat sürmemişti. Tek bir tanesi bile. Verakko'nun ruh eşi bağından nasıl etkileneceğini bilmesinin imkânı yoktu çünkü Lily bir insandı. Bağ daha mı zayıf olurdu? Eğer şu an Lily'ye karşı beslediği hisler bir göstergeyse hayır, daha zayıf olmazdı. Lily eğer bu bağı kabul etmeyi reddederse, kendinde ondan uzak kalacak gücü bulabilecek miydi?

Tam bu sorular içinde boğulurken aklına başka bir düşünce geldi ve içini tüm gece boyunca onu rahatsız eden endişelerden daha farklı, derin bir kaygı sardı. *Peki ya izlerim belirince, Lily bana bağlanmayı reddederse annem ne yapar?*

Verakko yutkundu. Annesi, Lily'yi onunla kalması için zorlar mıydı? Eğer zorlarsa Lily ona, Verakko'ya, kızar mıydı?

Belki de onu Mithrandir'e götürmemeliyim. Dişlerini sıkıp Lily'ye biraz daha sıkı sarıldı.

Lily rahatsız olmuş gibi alçak bir ses çıkarınca Verakko tutuşunu gevşetti. Kadın kalktı, esneyerek ve tarif edilemeyecek kadar doğru hissettiren bir şekilde ona doğru gerindi. Gözleri hâlâ uykulu bir şekildeyken Verakko'ya bakıp gülümsedi.

Sikiir! Verakko kadına bakarken içinden tekrar tekrar küfretti. Burada kalamazlar mıydı? Dünyanın geri kalanı yokmuş gibi davranamazlar mıydı?

Lily'nin gözlerinde hemen bir endişe belirdi. "Her şey yolunda mı?"

Verakko zoraki bir şekilde gülümseyerek başını salladı. “Evet. Sadece yolculuğun geri kalanını dört gözle beklemiyorum, o kadar.”

Lily’nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Bekle.” Havuzun yanında yerdeki pozisyonlarına bakınca yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. “Uyuya mı kaldım?”

Verakko kendine rağmen sırtıttı. “Uyuyakaldın.”

“Ah, olamaz.” Lily kükürdü, bir soluk vererek çenesini adamın göğsüne yasladı. “Sanırım ikimizin de bir kerecik de olsa uyumuş olması iyi bir şey.”

Verakko belli belirsiz bir homurtu çıkardı. Kendisi hiç uyumamıştı.

Lily adamın göğsünden kalkmaya çalıştı ama Verakko onu geri çekti.

Lily tekrar güldü. “Devam etmek istemiyor musun?”

“Gerçekliğe geri dönmek istemiyorum,” diye fısıldadı.

Lily’nin adamın karnında bir yukarı bir aşağı gezdirdiği parmakları duraksadı ve üzgün bir gülümsemeyle ona baktı. “Konuşmamız gerek, değil mi?”

Verakko’nun midesi ekşidi. *Tahmin ettiğinden daha fazla, mivassi.*

Lily teslim olurcasına bir nefes verip adamın göğsüne yumuşak bir öpücük kondurdu. “Yakında harekete geçsek iyi olur, yoksa kendimi asla buradan ayrılmaya ikna edemeyeceğim.” Dudaklarını adamın boğazında gezdirince Verakko’nun göğsünden usulca bir mırıltı yayılmaya başladı.

Kadın sonunda durduğunda Verakko, “Neden?” diye sordu.

Lily tekrar esnedi. “Endişe uyandıran simsiyah tüneller mi, yoksa kaplıcası olan iyi aydınlatılmış bir oda ve yakışıklı, çıplak bir adam mı? Tamamen uyanıp aklım başıma gelmeden önce

kendimi kalkmaya zorlamam gerek.” Lily bir koluyla göğüslerini sardı ve etrafına bakındı.

Verakko başıyla odanın bir ucunu işaret etti. “Sen uyurken kıyafetlerimizi yıkayıp serdim ama bu havadan dolayı muhtemelen hâlâ nemlilerdir.”

Lily kıyafetleri kontrol etmek için ayağa kalkarken Verakko kadının ince belini ve poposunun nefis kıvrımını inceledi. Onu bir daha ne zaman bu şekilde görecekti?

Lily’nin bir ayağının üzerinde garip bir şekilde oradan oraya zıplayarak pantolonunun nemli kumaşını üstüne geçirmeye çalışmasını izlerken adamın boğazı düğümlendi. *Ya beni ruh eşi olarak istemezse?*

Lily saçını omuzlarından çekerek başını eğdi ve adamın ısırtısından kalan izlere bakmaya çalıştı. Verakko içinde bir şeyler kırıldığını hissederek keskin bir nefes verdi.

“Isırmanın olayı ne?” Lily giyinirken ona sırıttı. “Hoşuma gitmediğinden değil...” Adama doğru ilerleyip parmaklarını boynunun etrafında kıvrarak tırnaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Verakko ciddi bir şekilde, “Yolda anlatırım,” dedi. Kendini geri çekmeden önce kadının yumuşak avuçlarından birini dudaklarına götürüp onu öptü.

Lily ona sorgularcasına bakarak, “İyi olduğundan emin misin?” diye sordu. “Gözlerin yine siyah oldu.”

Verakko boğazından çıkan boğuk sesi bir öksürükle gizledi. Cevap vermek yerine Lily’yi ensesinden yakalayıp uzun bir öpücük için kendine çekti. Onu hiç öpmeden yaşayabilir miydi ki?

Verakko kendini geri çektikten sonra Lily’nin gözlerini açması biraz zaman aldı. Verakko giyindi, küçük odanın temizlenmesine yardım edip kapının yanında bekledi. Lily ayakkabısını ayağına geçirirken yüzünde iğrenirmiş gibi bir ifade belirdi.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Verakko ona sorgulayarak bakınca Lily, “Hâlâ ıslaklar,” diye açıklama yaptı.

Verakko’nun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kapıyı açtı. Lily açıklıktan bir soğuk hava dalgası gelince kaşlarını çatı ve yumruklarını sıkarak odadan aceleyle çıktı. “Pekâlâ, hadi bitirelim şu işi.”

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yürüdüler. Lily’den tatlı bir korku kokusu yayılarak Verakko’nun duyularına bir zımpara kâğıdı gibi sürtündü. Ruh eşi bağı güçlendikçe Lily’nin huzursuzluğu kendi huzursuzluğu haline gelmişti. İzleri belirdikten sonra daha ne kadar kötüleşecekti? Halası Yerew’ün ruh eşiyle ne zaman kavga etse neden o kadar kötü bir ruh halinde olduğunu ve neden kavgalarının çok uzun sürmediğini artık anlayabiliyordu. Lily’nin mutlu olmadığını bilmek onu fiziksel olarak rahatsız ediyordu.

Lily’yi inceledi, gözlerini karanlık tünelde görmeden gezdirmeye devam etmesini izledi. Kollarını bedenine sararak omuzlarını düşürdü, Verakko’nun yan tarafına yaslanarak geçitte ona öncülük etmesine izin verdi.

Verakko’ya bir farkındalık geldi. “Tünelin boyutu yüzünden mi?”

“Ne tünelin boyutu yüzünden mi?”

“Korkunun kokusunu alabiliyorum.”

Lily onaylarcasına küçük bir ses çıkardı. “Yani hem evet hem de hayır. Tünelin büyüklüğünü aslında göremiyorum ama sürekli küçükmüş gibi hayal ediyorum ve görünüşe göre bu da beni *klostrofobik* yapmaya yetiyor.”

Verakko sert bir sesle, “Sana nasıl yardım edebilirim?” diye sordu.

“Zaten ediyorsun. Sadece benimle konuşmaya devam et.” Gözleriyle tekrar önündeki boşluğa baktı. “Bana ısırma olayını anlatsana.”

Lily’nin onun ısırığından bahsetmesiyle Verakko hissettiği mutluluk selini bastıramadı. “Kadının panzehrimize sahip olduğundan emin olmak için yaptığımız bir şey.”

Lily birden, “Panzehir mi?” diye sordu. Görünüşe bakılırsa şaşırmıştı. Verakko ne söylemesi gerektiğinden emin olamayarak yalnızca kadına bakmakla yetinince Lily, “Sen bana... panzehir mi enjekte ettin? Neden? Beni bir noktada zehirle mi ısırmayı planlıyorsun?” diye sordu.

Verakko alçak sesle gülüp onu öne doğru yönlendirdi. “Üreme için. Her Swadaethlinin zehri biraz farklıdır. Hepsi ölümcüldür ama tam olarak birbirine benzemez. Isırıldığımız takdirde, birbirimizin zehrinden zarar görebiliriz ancak bu tepki, Swadaeth olmayanlarda görüldüğü gibi ölümden ziyade şiddetli bir gribe daha çok benzer. Bir çocuk hem adamın hem de kadının genlerinin yarısına sahip olacağı için annesinin karnında büyürken geliştirdiği zehrin, kadını hasta etmediğinden emin olmak için panzehir enjekte ederiz.”

Hava sıcaklığı arttığı ve Dakuun çölünden gelen kurak hava tüneli sardığı için Verakko çıkışa yaklaştıklarını anlayabiliyordu. Lily karanlıkta sendelerken adamın kolunu yakaladı ve kaşındaki teri sildi. Şu anki ruh halinin ne kadarı sıcaklıktan ne kadarı ısırığın anlamına verdiği tepkiden kaynaklanıyordu?

Lily, “Yani beni hamile bırakabilir misin?” diye sordu. Yüzünde şaşkınlık ve okunmayan bir ifadenin garip bir karışımı vardı.

Verakko omuz silkti, üzerine gergin bir korku yerleşmeden önce bu fikir karşısında kısa bir süreliğine neşelenmişti. “Bunun bir ihtimal olduğunu bildiğini sanıyordum.”

Lily'nin o an için verdiği tek karşılık, omzunun garip bir şekilde seğirmesi oldu. Daha sonra altdudağını ısıtıp, "Sanırım bir düzeyde aynı türden olduğumuzu biliyorum ama arasında bağlantı kuramıyorum," dedi. "Benden çok farklısın. Benim... mavi, ne renk olduğunu bile anlayamadığım renkte bir bebeğe sahip olabilme ihtimalim bile çok şaşırtıcı." Lily inanamayarak başını iki yana salladı ve gömleğiyle alnını tekrar sildi. "O zaman rahim içi araç kullanmam iyi olmuş."

Verakko vücudunu inceledi, herhangi bir yapay araç gördüğünü hatırlamıyordu. "Nerede?"

Lily kıkırdadı, gözleri hâlâ normalden biraz daha büyüktü. "İçimde. Bir doğum kontrol yöntemi."

Verakko, Jade'in de Dünyalı doğum kontrol yöntemini kullandığını anımsadı. Lily'ye rahim içi araçlarının düşündüğü kadar etkili olmayabileceğini söylemeli miydi? "İsmi Jade olan insanlardan biri Dünya'ya ait bir doğum kontrol yöntemini kullanırken hamile kaldı. Detayları bilmiyorum ama rahim içi aracın... etkili olmayabilir."

Lily'nin adımları duraksadı. Bir süre için karanlığa doğru bakıp ardından derin bir nefes vererek omuz silkti. "Lanet olsun." Bir kahkaha patlattı. Bu yeni bilginin, durmadan büyüyen kum tepesindeki bir kum tanesi olduğunu ima eden bir jestle elini havada salladı. "Sanırım neler olacağını bekleyip göreceğiz. Gerçi etkili olmayacağını tahmin bile edemiyorum. Sonuçta hap gibi bir şey değil." Suçlar gibi onu işaret etti ya da işaret etmeye çalıştı. Sırıtarak, "Ama bir dahaki sefere sen sarınacaksın", dedi.

Sarınmak mı? Verakko bu garip kelimenin üzerinde kafa yorarken kadının *bir dahaki sefer* dediğini hatırladı ve aleti seğirdi. Tünelin sonu önlerinde belirmişti. Lily hamile kalabileceği

* Spiral. Gebeliği önleyen etkili ve uzun süreli bir doğum kontrol yöntemi. Hormon içerikli ve T şeklinde küçük bakır bir araç olup rahim içine yerleştirilir.

** Yazar burada üstü kapalı bir şekilde karakterin prezervatif takmasından bahsediyor.

haberini oldukça iyi karşılamıştı. Belki ruh eşi olduğu haberini de iyi karşılardı.

Dışarı çıkar çıkmaz Lily onun gözlerinin içine bakar, Verakko da o sırada söylerdi. Çıkışa doğru attıkları her adımla Verakko'nun kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Dün gece ikisi de bir şey yememişti ve Verakko buna minnettardı çünkü midesi her an ters dönebilirdi.

Sonunda çıkışa ulaşır tünelden çıktıklarında Verakko bastırmış olduğu büyük nefesi verdi. Lily'yi kapıdan çekip şehrinin ilk görüntüsüne bakışını izledi.

Lily'nin gözleri genişlemiş, dudakları hafifçe aralanmıştı. Verakko manzaraya baktı ve Lily'nin gözlerinden görmeye çalıştı. Siyah dağların eteklerinden birkaç yüz metre ilerideydiler. Tünel, sıkça meydana gelen kum fırtınaları yüzünden dağların kenarlarından uzağa yerleştirilmiş, yıkılan yamaçların tünelin girişini kapatmasını engellemek istemişlerdi.

Tepelerindeki kızgın güneş ışıltılı siyah kumlardan oluşan bir denizin üzerini parlatıyordu. Kum tepeleri dağlardan çok uzakta yükselerek, yalnızca bir günlük yürüme mesafesinde olan şehrin manzarasını belli belirsiz engelliyordu.

Lily, “Çok güzel,” diye fısıldadı. Yutkunup adama zoraki bir şekilde gülümsedi. “Dürüst olmak gerekirse, birazcık da korkutucu.” Verakko'ya uzanıp ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve en yakın kum tepesine doğru ilerlerken onu da yanında sürükledi. Bu küçük hareket o kadar doğal ve sevgi doluydu ki Verakko'nun nefesi kesildi.

“Eğer ne yaptığını bilmiyorsan oldukça tehlikeli olabilir.” Pi-yadede şehrine hizmet ederken burada geçirdiği günleri ve geceleri anımsayarak kumun yuvarlanan tepelerine geri baktı. “Öyle görünmeyebilir ama çöl canlıdır. Aklında tutman gereken en önemli şey nereye bastığına dikkat etmek. Eğer kum pürüzsüz gözüküyorsa hemen bana söyle.”

VERAKKO'YU KURTARMAK

Lily kaşlarını kaldırıp endişeyle zemini inceledi. “Evet, bu bana türlü kâbuslar yaşatacak gibi görünüyor.”

Kum tepesinin zirvesine geldiklerinde Verakko’nun gözüne uzaklardaki bir pırıltı takıldı ve Lily’ye onu işaret etti. Lily gözlerini koruyarak döndü.

İşte oradaydı. *Mithrandir*. Yükselen binalarıyla, yeni şehir uzak mesafeden bile görülüyordu.

Lily, “Vay canına,” diye soludu. “Neredeyse bir ormana benziyor. Binalar bir garip. Neden tepeleri bu kadar geniş ve düz?”

Verakko bıkkın bir şekilde iç çekip arkasına geçti, kollarını kadının beline dolayarak saçına doğru nefesini verdi. “Yalnızca düz görünüyorlar. Aslında içe doğru eğimli ve güneş panelleriyle kaplılar. Sis ve yağmur çatıda toplanarak binanın merkezine doğru ilerliyor, oradan da yer altındaki büyük arıtma sistemine gidiyor. Daha sonra su yukarıya pompalanıyor ve tekrar aşağı düşüyor.”

Lily kaşlarını çattı. “Neden? Bu savurganca değil mi?”

Verakko alçak sesle güldü. “Hayır, savurganca değil. Su gerektiği kadar kullanılıyor ve yetersizlik durumunda daha iyi yönetiliyor. Gereksiz bir lüks. Mimar, kendine yetebilen bir bina olması için böyle tasarlamış ancak halkımın aşırılık tutkusunu da hesaba katmış.” Binaları büyük bir ihtişamla işaret ederken sanki aklı başından gitmiş gibi davranarak konuştu. “Ziyaretçiler çöl şehrimize geldiklerinde yemyeşil bahçelerimize ve her binanın merkezinde bulunan, sonu gelmeyen şelalelerimize hayran kalıyor.”

Lily kıkırdadı. Verakko başını iki yana salladı; şehrin bu özelliğini her zaman amaçsız ve komik bir şekilde gösterişli bulmuştu. Suyun tamamı kullanılmasına rağmen daha etkili bir şekilde değerlendirilebileceğini düşünüyordu. İçinde yeniden bir heyecan parıltısı belirdi. Eğer Ziritha ile evlenmeyecekse *Mithrandir*’e

geri taşınmasına da gerek yoktu. Teknolojinin şatafatlı gösterilere tercih edildiği Tremanta'da Lily ile birlikte kalabilirdi.

Lily başını adamın göğsüne yasladı. "Şehri görmek için sabırsızlanıyorum."

Verakko büyük bir çaba göstererek ellerini Lily'nin etrafından kaydırdı ve yüz yüze gelinceye dek onu kendine çevirdi. "Şehre gitmeden önce konuşmamız gerek." Bir elini ensesinin üzerinde gezdirdi.

Lily yavaş bir şekilde başıyla onaylayıp endişeli gözlerle ona baktı. "Bence de."

"Mithrandir'e gitmen konusunda emin değilim. Bence Tremanta şu an senin için daha iyi bir yer olur." Bu düşünce dün gece sürekli zihninde belirmişti ama Lily'den kısa bir süreliğine ayrılması gerekeceği için bunu görmezden gelmişti. Ancak ürüne düşündükçe, bunun daha onurlu bir karar olduğunu fark etmişti. "Şehrimin insanlara nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Henüz varlığından bile haberleri olmayabilir ve Tremanta Kraliçesi, insanlara annemin vermeyebileceği belli başlı özgürlükler tanıyor." *Benimle birlikte olmamayı seçme hakkı gibi*, diye düşündü ve bununla birlikte sanki karnından bıçaklanmış gibi hissederek irkildi.

Lily bilgiyi sindirmeye çalışırken gözleri bir ileri bir geri hareket ediyordu, sonunda bakışları Verakko'nun üzerinde sabitlendi. Yüzü çekingen bir gülümsemeyle aydınlandı. "Peki ya sen? Benimle Tremanta'ya gelecek misin?"

Verakko kalp atışlarının sesini duyabiliyordu. "Evet. Eninde sonunda. Sadece öncesinde annemle bir konuyu halletmem gerek."

Lily'nin gözleri aydınlandı. "Benimle gelecek misin? Bu flört edebileceğimiz anlamına mı geliyor?" Lily'nin bakışları meraklı bir hal aldı. "Ama annenin senin için kendi şehrinden bir eş seçmesi gerektiğini sanıyordum." Omuzları çökmüştü ama sonra

gözlerine o kararlı ifade geri döndü. “Sence annenle sözleşme pazarlığı yapmam mümkün olur mu? Tabii ki sadece çocuk sahibi olmaya çalışıyormuşuz gibi davranmak istiyorum, böylece eğer izin verilirse sözleşmeyi uzatabiliriz ama bu sadece flört etmemiz için bir yol olabilir.” Utanç içinde Verakko’ya baktı. “Bunu daha önce konuştuğumuzu biliyorum ama... düşündüm ki... dün gecedan sonra belki farklı bir çözüm bulmuşsundur?” Kaşlarını umutla kaldırarak Verakko’ya baktı.

Verakko tereddütle, “Peki ya sana sonsuza dek birlikte olabileceğimizi söylesem, ruh eşi olarak?” dedi. Lily’nin yüzündeki her bir ifadeyi kontrol ediyordu.

Lily’nin kaşları bunun üzerine yukarı kalktı sonra onları çatı. Nefesinin altından, *Ruh eşi*, kelimesini mırıldanıp düşündüğü sırada mesafeli bir yüz ifadesi takınmıştı.

Verakko, kadının cevap vermesini nefesini tutarak beklerken kalp atışlarının kulağında yankılandığını duyabiliyordu.

“Ah...” Lily altdudağını ısırdı. “Bir hafta önce bunu söylemiş olsaydın sana çıldırmış olduğunu söyledim ama...” Kafasını iki yana eğerek kararsızca başını salladı. “Belki önce bir süre flört edebiliriz.”

Siktir. “Sana söylemem gereken bir şey var, Lily.”

Lily gözlerini kıstı. “Nedir?”

“Daha önce gözlerimin değişmesinin sebebi hakkında sana yalan söyledim.” Lily sessiz kalınca, Verakko isteksiz bir şekilde devam etti. “Bir Clecanialının gözleri değiştiğinde bu, potansiyel bir ruh eşi tanıdığı anlamına geliyor.”

“Yani sağlığını bir ilgisi yok mu?” Şaşkınlıkla başını salladı. “O zaman neden bana öyle olduğunu söyledin?”

“Şey, o anda seni korkutup kaçırmak istememiştim. Zaten benden çekiniyordun.”

“Korkutup kaçırmak mı?” Lily adamı incelerken kollarını göğsünde birleştirdi, her geçen saniyeyle yüz ifadesi daha da şüpheli bir hal alıyordu. “Verakko, ne söylemeye çalışıyorsan söyle. Anlayamıyorum. Ruh eşin olduğumu mu düşünüyorsun? Bu ne anlama geliyor? Eşleşmenin, ömür boyu sürecektir bir evlilik olduğunu sanıyordum. Ama biz evli değiliz, o zaman nasıl eşleşmiş olabiliriz?”

“Bir Clecanialı potansiyel bir ruh eşi tanıdığı zaman, tanıdığı kişinin *potansiyel* olarak evrende onun için yaratıldığı anlamına gelir ve gözleri renk değiştirir,” diyerek açıkladı. Birbirleri için ne ifade ettiklerini anlaması adına kadını zihnen zorluyordu. “Daha sonra birbirlerini tamamen tanıdıklarında ellerinde izler belirir.”

“Koca evrende tek kişi mi?” Lily önce gözlerini kırptırdı, ardından dudakları aralandı. “*Ruh ikizi.*” Kelimeleri sakince söylemişti ama gözleri bilinmeyen bir duyguyla parlamıştı. “Gözlerin siyaha döndüğü için mi *ruh ikizin* olabileceğimi düşünüyorsun?”

Verakko bıkkınca nefesini verdi. “İlk günden senin ruh eşim olduğunu hissetmiştim ama gözlerim değişmediği için aklım çok karıştı.”

“Ama bana, benimle başka bir sebepten dolayı olamayacağını düşündürttün. Eğer muhtemel ruh eşin olduğumu düşündüyse bunu neden söylemedin?”

Kadının suçlayıcı ses tonuyla Verakko’nun kasları gerildi, volta atmaya başladı. “İlk başta bir önemi olmadığını düşündüğüm için söylememiştim. Benden pek hoşlanmıyordun ve ben de seni tanımamıştım, o yüzden sana karşı hissettiğim çekimi kafamda uydurduğuma karar verdim. Ama sonra aramızda değişen bir şeyler oldu.”

Verakko’nun bakışları çılgınca etrafta geziniyordu. Zihninde demlenen kaosu anlamasını istiyordu. Tüm bunları Lily’den

saklama sebepleri, o anda Verakko'ya mantıklı gelmişti. Ancak şimdi, bunları dile getirdiğinde gerçeği açıkça görmüştü. Hepsi sadece korkakça bahanelerden ibaretti. Lily'ye gerçeği anlatmamıştı çünkü kadının nişanlı olduğunu öğrenmesini ve bu bilgiyle ona farklı davranmasını istememişti. Tüm gerçek bundan ibaretti.

“Eğer izlerim ortaya çıkar ve ruh eşim olduğundan emin olursam her şeyin kendiliğinden çözüleceğini düşünmüştüm, böylece sözleşmemin de bir önemi kalmayacaktı. Ama sonra izler belirmemesine rağmen benim sana olan hislerim daha da güçlendi ve-”

Lily elini kaldırdı. “Bekle bir dakika, ne?” Dudaklarını yaladı, göğsü daha hızlı bir şekilde yükselip alçalmaya başlamıştı. Düşünceli bir şekilde gözlerini sıkarak kapattı ve başını iki yana doğru salladı. “Yani sen... sen evli olduğunu mu söylüyorsun?” Gözleri son kelimesiyle birlikte aniden büyüdü, Verakko kadının gözlerinin derinliklerindeki alevlenen öfke karşısında irkildi.

Soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Kadının nefesi daha da sıklaştı. Verakko hızlıca, “Hayır. Evli değilim. Nişanlıyım. Ama,” diye ekledi. “Seni tanıdığımı ilan ettiğim sürece o sözleşmenin hiçbir dayanağı kalmayacak.”

Çölün kavurucu sıcaklığına rağmen kadının bir tepki vermesini beklerken sırtından aşağı buzlar dökülüyordu.

Lily, gözleri öfke dolu bir inançsızlıkla büyümüş bir şekilde volta atıyordu. “Bunca zaman... Bunca zaman bana yalan mı söylüyordun?”

“Teknik olarak hiç yalan söylemedim...” Verakko'nun kelimeleri, Lily'nin aniden onunla göz göze gelmesiyle dudakları arasında soldu.

“Teknik olarak mı?” dedi Lily tükürürcesine. “*Teknik olarak demek!* Senin için yeterince iyi olmadığıma inanmama sebep oldun.”

“Bunu hiçbir zaman söylemedim. Sen-” Verakko ona uzanmaya çalıştığı anda Lily neredeyse sıçrayarak ondan uzaklaştı. Aklında olan şey bu muydu? Kendisi yüzünden birlikte olamayacaklarını mı düşünmüştü? Verakko utanç içinde kızardı.

“Söylememiş olabilirsin ama bana anlattıklarından ya da *anlatmadıklarından* yola çıkarak benim vardığım sonuç buydu! Evliliğinin pazarlığını annenin, *Kraliçe*’nin, yapacağını söylemiştin. Senin için bir seçenek olmadığını ve flört edemeyeceğini söylemiştin. Başka ne düşünmem gerekiyordu? Üstüne üstlük tüm bu zaman boyunca kız arkadaşını mı aldatıyordun?” Lily bağırıp tekrar volta atmaya başladı. Konuştuğu sırada kollarını çılgına dönmüş gibi sağa sola savuruyordu. Aklına gelen bir düşünceyle şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Öfkeden köpürmüş bir şekilde Verakko’ya döndü. “Beni de bunun bir parçası haline getirdin. Dün gece... bilseydim ben asla... Neden sadece anlatmadın ki?”

Verakko artık eşleşmiş oldukları gerçeğinden başka hiçbir şeyin önemli olmadığını Lily’ye nasıl anlatabileceğini düşünüyordu ama bir açıklama bulamıyordu. Gözleri, Lily’nin yüzünü inceledi ve yüzünü buruşturdu. Kadın öfkeliydi; tükürüklerle saçarak bağıırıyordu. Ancak bakışlarının derinliklerinde saklı olan incinmiş duygularını görebiliyordu. Başlangıçta öfkesi, acısını bastırmıştı. Ancak şimdi, Verakko’nun ihanetinden duyduğu acı yavaşça yüzeye çıkıyor ve öfkesinin yerini alıyordu.

“Ziritha ile sadece birkaç kez görüştüm. Artık o sözleşmenin bir önemi yok,” diye çaresizce devam etti. Anlamasını nasıl sağlayabilirdi?

Lily volta atmayı bıraktı ve adamdan birkaç adım geriye gitti. Yanaklarından bir damla yaş süzülünce Verakko'nun göğsü alev aldı. "Tamam, sadece şunu söyle. Gözlerin değişmemiş olsaydı, o zaman ne olacaktı?"

"Ben..." Verakko hemen dudaklarını kapatıp çenesini sık-tı. Son üç gündür üstüne düşündüğü problem bu değil miydi? Gözlerinin değiştiğini öğrenene dek ne yapacağını bilmiyordu.

Lily başını salladı, çenesi titriyordu. "Ben de öyle düşünmüş-tüm. Onunla evlenirdin, değil mi? Bana gerçeği ne zaman söyleyecektin, ha? Şehre girdiğimizde mi? Gerçek düğününden he-men önce mi? Kendine beni tanıyacak zamanı vermek için son saniyeye kadar beni oyalayacak mıydın?" Başını iki yana salladı ve Verakko'dan, kum tepesinin kenarından aşağı doğru uzaklaş-tı. "Bildiğim tek bir şey var. Eğer bu gezegendeki ruh ikizleri bu şekildeyse, ben bir ruh ikizi istemiyorum."

Kendini hem fiziksel olarak hem de mental olarak adamdan uzaklaştırıyordu. Verakko, kadının yüzünde kolayca okunabilen ifadenin yavaşça kaybolduğunu fark etti. İçinde bir şeyler çatır-dadı; onu kaybediyordu. Elleriyle başını tutarak derin bir acıyla, "Başka ne yapacağımı bilmiyordum, *mivassi*!" diye bağırdı.

"O isim!" Yüzü tekrar öfkeyle kızardı. Adamdan daha hızlı bir şekilde, kum tepesinden aşağıya doğru uzaklaşırken adımları daha da beceriksizleşmişti. Verakko da onu takip ediyordu. "Ni-şanlı olduğun için! O yüzden ben *alternatifim*."

Lily sendeleyince Verakko'nun bakışları hızla kadının aya-ğına kaydı. Zeminin dalgalandığını görünce içinden soğuk bir dehşet onu kesip geçti. Ellerini havaya kaldırdı. "Lily, sakın kı-pırdama, sen-"

"Hayır! Sen..." Arkasından büyük mor bir yumru yüksel-di, kalın gövdesi kumdan dışarı kayıyor, yaprakları dönerek

açılıyordu. Bir damla daha gözyaşı akıttı ve Verakko'nun gözlerine odaklandı. "Gözlerin. Yine değişti."

Verakko ona doğru olabildiğince hızlı bir şekilde koştu ama kadın ondan çok uzaklaşmıştı. Lily'nin gözleri genişledi ve tam yapraklar uzun, ölümcül bir diken ortaya çıkarmak üzere ayrılırken etrafında döndü. Bir anlık bir hareketlenme oldu, sonrasında Lily dizlerinin üzerine çökmüştü.

Verakko, "Hayır!" diye kükredi ve onu yere çarpmadan yakaladı. Vonilace bitkisinin kıvrımlı, asma benzeri gizli tabanından onu çekip çıkarırken, "Lily? Lily?" diye bağırdı. Bitki onu aşağıya sürüklemek ve vücudundaki nemi emmek için kumun altından ona uzanıyordu.

Lily, "O da neydi?" diye soludu. Gözleri odağını kaybedip duruyordu.

Verakko, "Uyanık kal, Lily," derken elinde kalan her şeyi kullanarak onu *tesir* etti. Sanki birisi göğsünden kalbini yırtıp çıkarmış gibi içini bir acı sardı.

Lily'nin gözleri hafifçe büyüdü fakat sonra odağını tekrar yitirdi.

"*Siktir!*" Verakko onu kollarına alarak koşmaya başladı. Onu şehre götürmesi gerekiyordu. Doktora götürmeliydi. Lily'nin gözkapakları kayarak kapandı ve vücudu gevşedi.

"Hayatta kal. Hayatta kal. Hayatta kal," diyerek sahip olduğu tüm gücü toplayıp onu tekrar ve tekrar *tesir* etti.

Sanki evren Verakko'nun hızlanmasının ne kadar önemli olduğunu hissetmiş gibi görünüyordu çünkü Verakko'nun hızı bir anda arttı. Ayakları onu çölün üzerinde daha önce hiç olmadığı kadar hızlı taşıyordu. Hiç durmadan ellerine baktı ve izlerini gördü. Parlak mavi ve onunla alay eden izleri.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 16

“Sadece biraz daha.”

Bölük pörçük kelimeler ve cümleler Lily'nin kafasının içinde yankılanıyor, kendilerine bir yer bulmaya çalışıyorlardı. Lily, damarlarında yakıcı bir şekilde ilerleyen ateşi düşünmemeye çabaladı. Verakko muydu? Bu onun sesi miydi?

“Hayatta kal, *mivassi*.”

Ölüyor muyum? Ağlamak ve damarlarındaki yanma hissinden kurtulmak istiyordu ama hiçbir şey yapamıyordu. Her bir parçasının kuruyup büzüldüğünü ve yıprandığını hissediyordu. Dilinin üzerinde acı bir tat hissetti, boğazı asitle yanıyordu.

“Benimle birlikte burada olmana ihtiyacım var, Lily. Senin olmadığın hiçbir yerde olmak istemiyorum.”

Buradayım.

Bıçak gibi saplanan mide bulantısı dalgaları karnını yarıp geçmişti. Sonra her şey karardı.

“Ona yardım edin!” Bir feryat Lily'nin kulak zarlarına çarparak beyninin yumuşak kısımlarını delip geçti.

Etrafında boğuk konuşma sesleri duyuyordu ancak ne söylendiğini pek anlayamıyordu. İçinde hissettiği şiddetli yanma hissi körelmiş, yerini kırılğan bir boşluğa bırakmıştı. Aldığı her nefeste, bir kaburgasının daha ortadan ikiye ayrıldığını hissediyor, bu his onu nefes almaktan vazgeçme noktasına getiriyordu.

“Hayatta kal.” Emir, zihninde tekrar çınlayınca Lily buna tutundu.

Boynuna bir şey saplandığında acı içinde çığlık attı. Bilincini tekrar kazanmaya başladığında bu acının durması için yalvarmak üzere dudaklarını aralamaya çalıştı. Ancak tek hissettiği ağzındaki yoğun kan tadıydı.

Soğuk. Burası çok soğuktu. Tüm vücudu titredi, şiddetli sarsıntılar acıyan kemiklerini birbirine sürtüyordu. Gözlerini açtı ama sanki gözünde kehribar bir mercek var gibiydi. Her şey bozuk görünüyordu ve korkunç bir turuncuya bulanmıştı.

Acısının ve geçmek bilmeyen bulantısının alevlerini bastırmaya çalışarak ellerini uzattı. Sağında, ondan birkaç santim uzaklıkta soğuk, sert bir yüzey hissetti. Soluna uzanınca başka bir yüzey daha buldu.

“Verakko,” diye seslenmeye çalıştı ama sesi bir hırıltıdan öteye geçemedi.

Başının üzerine uzandığında her tarafının kapalı olduğunu fark etti. Kalbi hızla atmaya başladı, kalbinin her atışıyla sanki cam parçaları içini kesiyordu. Panik tüm vücudunu ele geçirirken acı içinde çırpındı. *Kapana kısıldım. Bu bir tabut mu? Neden hiçbir şey göremiyorum?*

Hıçkırıklar boğazını yırtıyor, gözlerinde oluşan yaşlar onu bir ısıtıcı gibi yakıyordu. Nefes alışverişleri sıklaşmıştı. *Yeterince hava yok!*

“Verakko!” Yapabildiği kadar yüksek sesle bağırdı, elleriyle tabuta vuruyordu.

Etrafından metalin iniltisi ve kırılan camların şangırtısıyla karışan yüksek sesli bir gürleme duyuldu. Verakko onun için geliyordu, bunun farkındaydı.

Aniden etrafını soğuk bir sis sardı ve uzuvları gevşedi.

BÖLÜM 17

Verakko parmaklarını saçlarının arasına sokarak, “Buradan ayrılamam!” diye bağırdı. Gözleri, revir yatağında huzurla yatan Lily’nin üzerindeydi.

Desy, “Kraliçe ile konuşman gerek. İzlerin var! Bunun Kraliçe’ye bildirilmesi gerekiyor,” diyerek ona karşı çıktı. “Durumu stabil. Onu sadece kanının tamamen temizlendiğinden emin olmak için burada tutuyorum.”

Verakko kapıya doğru bir adım attı ama bir şey onu durdurmuştu. “İzleri anneme gösteremem, Desy. Lily’yi benimle kalması için zorlar.”

Verakko’nun binasında çalışan doktor Desy, mantıklı konuşabilecek birini bulabilmek için iri gözleriyle odayı taradı. “Zorlamalı da! Bu insan senin ruh eşin. Tüm şehrin bunu bilmesi gerekiyor. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamıyor musun?”

Verakko bir kahkaha attı ve gözündeki bir kasın seğirdiğini hissetti. “Elbette anlıyorum! Onu caddeler boyunca kollarımda taşıyıp dinleyecek herkese Lily’nin ruh eşim olduğunu haykırmak istiyorum ama bu o kadar kolay değil.” Verakko eliyle tekrar boynunu ovuşturdu ve Lily’ye baktı. “Bana nasıl baktığını görmedin. Eşleşme için hazır değil. İnsanlar ruh eşi bağını

bizim gibi hissetmiyor. Aslında hiç hissetmiyor bile olabilirler. Ona göre ben sadece bir adamım. Ondan bir şeyler saklayan bir adam.” Bileklerini ve ellerini çapraz geçişlerle kaplayan mavi izleri inceledi. “O bunların önemini anlamıyor ve eğer ben, Lily’yi bu fikre yavaşça alıştırmaya çalışmadan önce annem onu benimle kalması için zorlarsa bana çok kızacaktır.”

Desy kollarını göğsünde kavuşturdu. “Peki ya hiçbir zaman senin ruh eşin olmak istemezse? O zaman ne yapacaksın?”

Verakko boğazında oluşmaya başlayan acı dolu yumruyu bastırmaya çalıştı. *Ne yapardım?* Bilmiyordu. “Onu benimle olması için zorlamayacağım. Bu doğru olmaz.” Kelimeler, kendi inancını kazanmadan dudaklarından dökülmüştü. Zihnindeki bir tıslama, ona kadını bırakacak kadar fedakâr ve güçlü olmadığını söylüyordu.

“Ah, öyle mi? Peki sonra ne olacak? Hayatını ruh eşin olmadan mı geçireceksin? Her geçen gün daha da hasta olacaksın. Başka kimseyle birlikte olamayacaksın. Çocuğun olmayacak. Evlenemeyeceksin.” Verakko’ya doğru bir adım atarak onu omuzlarından tuttu. “Zihnin çürüyecek, Verakko. Bu doğal değil. Kayıtlı tarihte, birbirlerinden isteyerek birkaç yıldan fazla ayrı kalabilen eşleşmiş bir çift örneğine rastlamadım. En azından her ikisi de hayattayken. Bu yapılamaz. Öyle bir an gelecek ki ondan uzak duramayacaksın.”

Verakko, Desy’nin dediklerinin doğru olduğunu bilmesine rağmen, “Belki de öyle olmaz,” diyerek karşı çıktı. Şu an bile çekimin yoğunluğunu hissedebiliyordu. “Gerçek şu ki, biz eşleşmiş bir çift değiliz. Ben eşleştim; o eşleşmedi. Belki de bu sebepten dolayı o kadar da kötü etkilerle karşılaşmam.”

Desy, Verakko’nun kararlı bakışlarına uzun bir süre baktı. Sonunda başı öne düştü ve sinirle ofladı. “İyi. Yine de gidip Kraliçe’yi görmem gerekiyor. Annene... bir şey söylemen gerek.

Halkın Ziritha'yı ne kadar çok sevdiğini biliyorsun. Eğer Lily ile uygunsuz bir şekilde görünürseniz, bunu gelecek kraliçeleri için bir aşağılama olarak algırlarlar. Sözleşme ihlalinden ihbar edilirsin ve ceza almaktan kaçınmak için izlerini göstermek zorunda kalırsın.”

Verakko, “Hayır,” dedi. “Onun yerine cezama razı olurum.” Desy bunun karşılığında yalnızca inanamayarak başını sallayınca Verakko ellerini uzattı. “Hiç boyan var mı?”

Desy homurdanarak duvarındaki yüksek bölmeye geçti. Elinde içinde el boyası olan eski görünümlü bir şişe tutarak Verakko'nun önünde durdu. “İnandığım her şeye ters gelse bile izlerini sır olarak saklayacağım. Ancak kadının varlığını sır olarak saklayamam. Yeni bir vatandaş olarak, varlığını Kraliçe'ye bildirmem gerekiyor.”

“Şimdi gidip onunla konuşacağım ve Lily'nin koruması olarak atanmayı isteyeceğim.” Verakko derin bir nefes aldı. “En azından bu şekilde, bağı kabul etmesi için Lily'yi ikna edene kadar benimle kalır.”

Desy, Verakko'nun ellerini boyadı, yoğun madde adamın kendi ten renginden ayırt edilemeyene dek cildine uyum sağlayarak renk değiştirmişti. “Bir şekilde hem sana imreniyor hem de yerinde olmadığım için şükrediyorum.”

Verakko ancak samimiysiz bir şekilde hafifçe gülümsemeyi başarabildi. Boyası kuruduktan sonra ayaklarını sürüyerek kapıya doğru ilerledi, omzunun üzerinden Lily'ye kaçamak bir bakış attı. Gitmeden önce, “Zorunda olmadıkça ben gelene kadar onu uyandırma,” dedi. “Onu bir yabancıyla bıraktığımı düşünmesini istemiyorum.”

Desy masasının yanındaki bir sandalyeye gömülüp ona eliyle gitmesini işaret etti.

Revirden yalnızca birkaç adım uzaklıktayken Verakko donaldı, ayakları artık onu taşımaya istekli görünmüyordu. Dişlerini gıcırdatıp vücudunu hareket etmesi için zorladı.

Kuleden çıktıktan sonra kruvazöre tırmanıp aracı saraya doğru yönlendirdi. Yol boyunca annesine söyleyeceklerini düşündü. Lily, Desy tarafından iyileştirilirken Tremanta Kraliçesi ile yalnızca bir kez konuşmuştu ve şimdi annesinin insanlardan haberdar olduğunu ancak varlıklarını halkına duyurmak için beklemeye karar verdiğini biliyordu. Bunun nedenini ise hâlâ anlayamamıştı.

Ayrıca Tremanta Kraliçesi, annesinin insanlar tanındığı takdirde, ruh eşlerini reddetme hakkı verme konusunda kendisiyle aynı fikirde olmadığını da belirtmişti. Bu durum, eğer annesi izlerini veya gözlerinin tanımayla değiştiğini öğrenirse Lily'yi Verakko ile kalmaya zorlayabileceği anlamına geliyordu.

Verakko inledi, yerinde duramıyordu. Lily'yi yavaş yavaş kültürleriyle ve gelenekleriyle tanıştıracak olan koruyucusu olarak atanmak istemek biraz zorlama olurdu. Evlenmenin eşiğinde olan bir adamın başka birinin koruması olmaya vakti olmazdı. Buna izin vermesi için annesini nasıl ikna edecekti? Eğer Ziritha bu isteğini öğrenirse, başka bir kadının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının üstüne koyacağı için alınabilirdi. Eğer bunu sözleşme ihlali olarak görürse, annesi bile Verakko'nun sürülmesine engel olamazdı.

Başını ellerinin arasına alıp tüm hayal kırıklığını da katarak bir feryat kopardı.

Kruvazörün kapısı kayarak açıldığında sarayın girişine giden devasa merdivenler ortaya çıktı. Genç bir çocukken bile bu merdivenlerden çıkmaktan nefret etmişti; tepeye ulaştığında soluk soluğa kalırdı. Tremanta'daki tüm merdivenler hareket edebiliyordu ve yolcuları zahmetsizce varacakları yere taşıyordu.

Lily'nin tutulduğu o çağdışı sığınaktaki döner merdivenler bile mekanikti. Ancak Mithrandir sarayındakiler öyle değildi.

Güneşin kavurucu sıcaklığı altında basamakları tırmandıkça, Verakko'nun sinirleri iyice gerilmişti. Ama hayır, şehrinde böyle bir giriş olmasını özellikle istemişlerdi. Ziyaretçilerini yoran ve tepeye ulaştıklarında soluklanmak zorunda bırakan bu gösterişli giriş, sembolik bir güç göstergesiydi. Kraliçe'nin mülküne adım atan herkese burada asıl güçlü olanın kim olduğunu hatırlatıyordu.

Jilet gibi keskin mızraklarla ve manyetik prangalarla donatılmış iki koruma, onu balkona yönlendirip beklemesini söylediler.

Verakko, kubbenin altında durup kuzeydeki kristal dağlara baktı. Meşhur kristal kayalıklar, batan güneşin ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Atalarının ve babasının, dağın eteklerinde gömülü oldukları yer için saygıyla başını eğdi. Babası artık pek sık aklına gelmiyordu ama geldiğinde her zaman onu gülümsetmeyi başarırdı.

Annesi, Verakko daha çocukken Kraliçe seçilmişti ama hâlâ babasıyla birlikte buraya yaptıkları ziyaretler zihninde canlıydı. Verakko, annesinin parlak elbiseler içinde ne kadar güçlü ve metanetli görüldüğüne her zaman hayran kalırdı. Babası ise her zaman gülümser ve annesinin ne kadar gergin görüldüğüne dair şakalar yapardı.

Verakko hiçbir zaman anlamamıştı ama babası, annesini her zaman başka kimsenin yapamadığı bir şekilde anlayabiliyordu. Büyüdükçe, Verakko aslında annesinin ona izin verdiğini anlamıştı. Senelerdir evli olmamalarına rağmen hâlâ paylaştıkları bir bağ vardı. Babasının annesine nasıl davrandığını hatırlamaya çalıştı. Verakko'nun politika yerine teknoloji üzerinde çalışması için kadını ikna etmeye çalışırken kullandığı kelimeleri düşündü. Yeni şehirdeki boş binadan kazara düştükten sonra

Verakko'nun izlenmesine gerek olmadığına ikna etmek için ona aldığı hediyeleri. Ancak spesifik hiçbir şey hatırlayamadı.

O zaman annesini nasıl o kadar sık bir şeylere ikna edebilmişti? Verakko, Lily'yi düşündü ve ne olmuş olabileceğini fark etti. Kendilerine özel bir şekilde birbirlerine değer vermişlerdi. Her şeye rağmen belki de annesi düşündüğü kadar kalpsiz bir kadın değildi.

Arkasından hafif bir ses, "Verakko," diye seslendi.

Arkasını döndüğünde damarlarındaki kan buza döndü. Ziritha ona doğru süzüldü, kibar bir gülümsemeyle dudakları kıvrılmıştı. Verakko boğuk bir sesle, "Ziritha," dedi.

"Ziri demen yeterli. Sonuçta evlenmek üzereyiz."

Verakko bir köpek dişini yaladı ve annesiyle konuşmadan önce neden burada olduğunu ona açıklamasının mantıklı olup olmadığını düşündü. Koyu lacivert tenini güzel bir şekilde tamamlayan soluk pembe, göz kamaştırıcı bir elbise giyiyordu. Tiril tiril parlak şeftali rengindeki mokti kumaşı boğazını sarıyor ve omuzlarından aşağı dökülerek elbisenin kollarını oluşturunuyordu.

"Annen yakında iner. Toplantısını bitirirken seni karşılamamı istedi." Ziritha tek kaşını kaldırarak baştan aşağı onu süzdü. "Evde ve iyi olduğun için ne kadar mutlu olduğumu söyleyecektim ama hasta görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

Ziritha'nın da mı insanlardan haberi vardı? Verakko sessizce onu inceledi. Annesi kadına güvenmişti. Annesine söyler miydi? "Zor birkaç gün geçirdim," diyerek lafı dolandırdı.

Ayakkabıların hassas tıkırtısı ikisinin de dönmesine neden oldu.

Annesi kapı eşiğinden, "Oğlum," dedi, her zamanki gibi görkemli ve vakur görünüyordu. Kadının, tıpkı onunki gibi koyu turkuaz teni baştan aşağı tamamen parlak mor renkli bir pelerikle kaplıydı. Verakko'nun dehşeti yoğunlaşmıştı. Babası ona her

zaman, annesinin ruh halini giydiği kıyafetlerden anlayabildiğini söylerdi. İşlemeleri ve süslemeleri her ne kadar güzel olursa olsun şekilsiz pelerinler, bir şeyle mücadele ettiği anlamına gelirdi.

“Anne.” Verakko başını eğdi.

“İyi olduğuna çok sevindim. Tremanta Kraliçesi, kaçırılman hakkında bilgilendirdikten sonra çok tedirgindim.” Kelimeleri söylemişti ama yüz ifadesinde herhangi bir duygudan eser yoktu.

Bunu olduğundan daha fazla direktmenin bir yararı yoktu. Verakko, “Seninle özel olarak konuşmam gerek anne,” dedi. Ziritha’ya doğru mahcup bir şekilde baktı ama kadın pek alınmış görünmüyordu.

Kraliçe çenesini kaldırarak, “Söylemek istediğin her ne ise, Ziritha’nın önünde de söyleyebilirsin,” dedi.

Tartışmak onun yararına olmazdı ama eğer biraz olsun başarılı olmak istiyorsa annesiyle tek başına konuşmalıydı. “Hassas bir konu ve gizli tutmakla görevlendirildiğim bazı bilgileri seninle özel olarak konuşabilirsem daha rahat hissederim.”

Ziritha, “Gözetimin altındaki insandan mı bahsediyorsun?” diye araya girdi.

Verakko donakaldı, yüzündeki ifadenin solduğunu hissedebiliyordu. Gözleri genişlemiş bir şekilde Ziritha’ya döndü. *Desy mi söylemişti?*

“Bu kadar üzgün görünmene gerek yok, oğlum. Doktoru onun tedavisine başlar başlamaz uyarıldım. Tremanta Kraliçesi’nin önerisine dayanan bir alarm programlamıştım. İnsanlar son zamanlarda çok şey atlattılar. Ancak benimle konuşana dek onu neden göz önünden uzak tutman gerekiyor gibi hissettiğini anlayabiliyorum. Uyanır uyanmaz onu buraya getirmeceğim.” Annesi konuşurken Ziritha da başını onaylarcasına sallıyordu. “Yerleşip bir koca bulana burada kalabilir. Ondan artık senin sorumlu olmana gerek yok.”

“Bir koca ya da bir ruh eşi! Bu çok heyecan verici.” Ziritha gülümsedi. “Eşleşebilen ve çocuk sahibi olan yeni bir Clecanialı ırkı. Bu tüm gezegenimizi değiştirebilir. Varlıklarını öğrendiğimizden beri annen ve ben bunun etkilerini konuşuyoruz ve artık onlardan bir tanesi burada, bir Swadaeth vatandaşı. Harika.” Ziritha, sert bir bakışla başını eğerek, “Buraya getirilme şekilleri kesinlikle alçakça ama ona iyi bir hayat sunacağımızdan ve bir yıllık alışma süresi dolduktan sonra burada kalmaya ikna edebileceğimizden eminim,” dedi. Ardından alaycı bir şekilde gülümseyerek ekledi. “Tabii, eğer ruh eşiyle tanışmazsa.”

Verakko yutkunup kendini sakın bir ifade takınmaya zorladı. Annesi, Desy ile birebir konuşmamıştı. Hâlâ izlerinden haberi yoktu. Aksi takdirde şu anda daha farklı bir konuşma içinde olurlardı. Verakko ellerini arkasında birleştirip kıpırdandı. Boyası hâlâ duruyordu ama izlerini gizleme içgüdüğü yok olmuştu.

Yeni bir merakla Ziritha'yı inceledi. Onunla daha önce yalnızca birkaç kez görüşmüşlerdi ve şu anki sohbetleri de şimdiye dek en uzun konuşmaları olmuştu. Kadının üzerinde, Verakko'yu şaşırtan bir rahatlık vardı. Annesi Ziritha'yı vârisi olarak seçtiğinde Verakko onun da annesi gibi mesafeli ve soğuk olacağını düşünmüştü. Karakterleri birbirinden ancak bu kadar farklı olabilirdi.

Verakko, “Çok naziksin,” diyerek söze başladı. Kelimelerini dikkatle seçerek, “Ama ona göz kulak olmaya devam etmek istiyorum, koruması olarak,” dedi.

“Koruması olarak mı? Ama buna vaktin olmayacak ki. Önümüzdeki birkaç haftayı evliliğin için hazırlanarak geçirmen gerekiyor, değil mi?” diye sordu Ziritha.

Verakko annesine bakıp ona bu konuşmayı nişanlısının olmadığı bir ortamda yapmalarının daha iyi olacağını zihnen anlatmaya çalıştı.

Kraliçe'nin gözleri onunkileri delip geçiyordu, Verakko düşüncelerini okuyabildiğinden korkmuştu. Kadın sanki tatsız bir şey olduğunu anlamış gibi tek kaşını kaldırdı. Annesi gözlerini kırpmadan bakışlarını Ziritha'ya yönlendirdi, kendi aralarında sessiz bir konuşma gerçekleştiriyor gibiydiler.

Verakko'yu şaşırtarak ilk konuşan Ziritha oldu. "O halde, onu tanıdın mı?"

Verakko kadının yüzünde göreceğinden emin olduğu duygu karşısında irkilmesini bastırmaya hazır bir şekilde ona döndü. Öfke, gücenme ya da muhtemelen iğrenme görmeyi bekliyordu. Ancak tek gördüğü şey, merak olmuştu. Yutkundu. "Hayır." Bakışları, geleceğini ellerinin arasında tutan iki güçlü kadının arasında gidip geliyordu. Hızlıca, "Ancak hayatta kalmak için mücadele etmediğimiz bir ortamda onunla biraz zaman geçirebilirsem tanıyacağım," diye ekledi.

Lily'nin güvenini geri kazanmalı ve birlikte olmaları gerektiğine onu ikna etmeliydi. Bunun için de zamana ihtiyacı vardı.

Annesi sesinde çınlayan ürpertici bir ciddiyetle, "Sözleşme altındasın, Verakko," dedi. "Bozmayı mı talep ediyorsun?"

"Hayır," diyerek yalan söyledi. "Ertelemeyi talep ediyorum. Ne kadarının farkındasınız bilmiyorum ama insanlar ruh eşlerini tanımıyorlar ve çoğu, izole evrimlerinin ruh eşlerini zamanında tanıma kabiliyetlerini etkilediğine inanıyor. Theo'nun izlerinin belirmesi ayları bulmuştu."

"Evet ama aldığım raporlara göre Theo, izleri belirmeden çok öncesinde kadını potansiyel ruh eşi olarak tanımış. Kendisi de bunun Test sırasına olmuş olabileceğini kabul ediyor. Gerçi bundan emin olmanın bir yolu yok," diyerek mantıklı bir şekilde cevap verdi.

Verakko dişlerini sıktı. Bunu henüz öğrenmemiş olmasını umut etmişti.

“Eğer onu şimdiye dek potansiyel ruh eşin olarak tanımadıysan, o zaman benim sana bu avantajı vermem nasıl adil olur? Kadını *mivassin* olarak iddia edecek yeterli bir kanıtın bile yok. Ruh eşlerini arayan, onu anında tanıyabilecek diğer vatandaşlarımdan bu hakkı neden esirgeyeyim?”

Verakko uyuşmuş bir halde, “Benim olduğunu hissediyorum,” dedi. İçgüdülerini ona, kadını kendinin ilan ederek bu işi sonsuza dek bitirmesi için bağıırıyordu.

Ziritha ve annesi sessizlik içinde birbirlerine kaşlarını çatarak baktılar.

Verakko'nun kalbi göğsünü sıkıştırıyordu. Annesi böyle bir şeye asla izin vermezdi. Ne düşünüyordu ki? Bir an önce geri dönmeli, Lily'yi kaçırmalı ve annesinin, peşinden korumalar göndermeyecek kadar ona değer vermesini ummalıydı.

Tekrar babasını düşündü ve merak etti. Babası ona her zaman annesinin görüldüğü kadar sert biri olmadığını söylerdi, acaba bu doğru muydu?

Verakko, “Anne,” dedi, çaresizliğinin ve acısının yüzüne yansımalarına izin vermişti. Kraliçe bakışlarını üzerinde tutuyordu, Verakko ses tonunun karşısında annesinin gözlerinde ufak bir endişe gördüğüne yemin edebilirdi. “Bunu ruhumda biliyorum.”

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Verakko'ya baktı, yüz ifadesini okumak mümkün değildi. “Gezegelimiz çok yakında değişecek. Savaşlar başlayabilir. Halkımız insanların toplanmasını isteyebilir. Yasalarımız ve geleneklerimiz kutsaldır, Verakko. Öyle de kalmaları gerekiyor. Kimse için onları bozamam.”

Verakko'nun midesi bulanıyordu, boğazında yükselen hırıltıyı bastırmak zorunda kaldı. Bakışlarını yere indirdi. *Buradan ayrılmak zorundayız.*

Annesi tonunda açıkça belli olan öfkeyle sesini yükselterek devam etti. “Üç gün içinde, insanların varlığını ve eşsiz

yeteneklerini halkımıza duyuracağım. Eğer bundan önce gözlerinin değişmesini ya da izlerinin belirmesini sağlayabilirsen, sözleşmeni bozmak için yasal bir gerekçen olmuş olacak.”

Verakko kulaklarına inanamayarak başını kaldırdı. Bakışları, önünde duran iki kadın arasında gidip gelirken Ziritha'nın dudaklarının kibar bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördü.

“Dinle beni, oğlum.” Annesinin tesiri zihnine sızarken Verakko gözlerini kırıştırdı. Nefesi boğazında düğümlenmiş bir şekilde annesine baktı. “Seni o kadının koruması yapamam,” diye sertçe devam etti kadın. “Bu yüzden dışarıdayken ona nişanlı bir erkeğin müstakbel eşi olmayan herhangi bir kadına davrandığı gibi davranacaksın. Eğer sözleşmendeki münhasırlık maddesine aykırı bir şekilde hareket ettiğin bana ihbar edilirse, seni sürgün etmekten başka çarem olmaz. Beni anlıyor musun? Bu olay yüzünden halkın Ziritha'ya ya da bana olan saygısının etkilenmesine asla izin vermem. Şu anda onların desteğine ve sadakatine her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var.”

Verakko başıyla onaylarken sırtıttı. “Anlıyorum. Teşekkür ederim. İkinize de teşekkür ederim.”

“Ve eğer kadını tanımazsan-”

Verakko, “Sözleşmemizin şartlarına uyacağım,” diyerek onun yerine cümleyi tamamladı.

Annesi ona bir süre daha baktı. Dönerek uzaklaşmadan önce, “Üç gün içinde geri dön,” dedi.

Gözden uzaklaştığında Verakko gergin bir şekilde Ziritha'ya baktı.

“Umarım ne yaptığını biliyorsundur.” Kadın uzanıp Verakko'nun omzunu sıktı. “Seni hak etmeyecek bir kadın için tüm geleceğini elinin tersiyle itmeni istemem.”

“Sanırım onu asıl hak etmeyen benim,” dedi Verakko, kaşlarını çatıp düşünceli bir ifadeyle. “Üzgünüm, Ziritha. Şimdi

anlıyorum ki seni de hak etmiyorum. Bana kızgın olmalısın, onurunu kırdım. Ama yine de bana yardım etmek için yasalarımızı çiğnemeye bu kadar istekli olman beni şaşırtıyor.”

“Ziri.” Ziritha gülümseyip narin bir şekilde omzunu silktri. “Ne söyleyebilirim ki? Gerçek ruh eşini bulmak için ufacık bile bir şansın varsa, bunu senden alan ben olmayacağım.” Eğilip yaklaştı ve ciddi bir şekilde, “*Sakin berbat etme.*” diye fısıldadı.

Ziritha, annesinin çıkmış olduğu kapıya doğru yavaş yavaş uzaklaştı.

Verakko’nun gülümsemesi sonunda yüzünden silinene dek gittikçe solmuştu. Üç gün mü?

Kahretsin, kesinlikle berbat edeceğim.

BÖLÜM 18

Lily süzülüyordu. Hayır, bu mantıklı değildi. Kafası mı süzülüyordu? Kahkaha attı. Evet, işte buydu. Kafası bulutluydu, havadan da hafifti.

Dirseğinin yakınından melodik bir ses, “Uyanıyor,” dedi.

Lily gerindi, bu hareketiyle birlikte içinde oluşan tatmin edici hazzın tadını çıkardı. Aniden bir çift el yüzünü iki yanından kavradı.

“Lily, iyi misin? Konuş benimle.”

O anda sağlam bir düşünce trenine tutunmak zordu ama Lily, *tesirin* duyularını kaşındırdığını fark ederek onu uzaklaştırdı. “Kes şunu,” diye geveleyip yanaklarını tutan elleri beceriksizce ittirdi. “Bunu yapabilecek kişi Verakkoooo.” Kendi yorgun sesi kulaklarında çınlarken kıkırdadı. “Bunu. Yapabilecek. Tek. Kişi,” diyerek düzeltti, bu sefer her kelimeyi söylerken durarak atladığı bir kelime olmadığından emin olmuştu.

“Ah, Tanrıçaya şükürler olsun.” Yanaklarındaki eller geri çekilerek nazikçe alnının üzerinden geçti. “Benim, aşkım. Verakko. Buradayım. Bana bakar mısın?”

Lily gözlerini açmaya zorlayarak heyecanla, “Verakko!” dedi.

Verakko'nun daha önce hiç görmediği kadar soluk turkuaz yüzü tepesinde duruyordu.

Bir aptal gibi kıkırdayarak, "Hey!" diye bağırdı. Ona ne tür bir ilaç verilmişse işe yaradığı kesinlikle belliydi. Lily uzaylının güzel, endişeyle dolu yüzünü inceleyerek başını eğdi ve somurttu. "Bir daha asla dışarı çıkmak istemiyorum."

Verakko dişlerini göstererek gülümsedi. "O zaman çıkmayız."

Lily'nin anıları yavaşça dönüyordu, sersemliği yok olmaya başlamıştı. Kaşlarını çatarak, "Bekle bir dakika," dedi. "Sana kızgın olmam gerekiyordu." Akli hâlâ biraz bulanıktı ama o *çizik şeyi* tarafından saldırıya uğramadan önce yaşadıkları tartışma kulaklarında çınlıyordu.

Verakko'nun gülümsemesi solarken dudaklarını yaladı.

Lily başını iki yana salladı, zihnindeki bulanıklıktan kurtulmaya çalışıyordu. Adamın ellerini ittirerek doğrulmak için mücadele etti. "Ne oldu?" Odayı yokladı ve köşeye oturmuş ters ters Verakko'ya bakan başka bir adamın daha onlarla olduğunu fark etti.

Verakko boğuk bir sesle, "Vonilace tarafından sokuldun," dedi.

Lily küçük beyaz odanın etrafına baktı. Bir zamanlar kanepeler ya da karyola olabilecek metal bir nesne köşede parçalanmış bir şekilde duruyordu. Duvar boyunca uzanan büyük camdar bir tüp dikkatini çekti ve bir şey demeden ona işaret etti. Bir tabut. Bir tabutta olduğunu hatırladı.

Lily, Verakko'ya baktı. Üzerindeki hafiflik kaybolmuştu, şimdi ise zihni fazla doluydu. Korku ve kızgınlık, acı ve ihanet içini yakıyor, boğazındaki düğüm nefesini kesene dek onu boğuyordu. Verakko ona yalan söylemişti. Evleniyordu.

Verakko ona doğru uzandı ama Lily kendini geri çekti. Gözleri tekrar köşede oturan adama kayınca çenesini kapalı tuttu. Bu tartışmayı gerçekten de özel olarak bitirmeleri gerekiyordu.

Verakko sanki karnından yumruk yemiş gibi küçük, acı dolu bir soluk verdi.

Lily, "Gidebileceğimiz bir yer var mı?" diye fısıldadı.

"Evet. Uyandığın zaman burada olmak istemiştin ama buradan ayrılmadan önce sana kıyafet getirmek için birkaç dakikalığına gitmem gerek. Sonra seni başka bir yere götürebilirim. Ben dönene kadar Desy ile revirde güvende olacaksın, söz veriyorum."

Revir. Olduğu yer bu muydu? Parmakları ona uzanıp gitmesin diye yalvarmak için kaşınıyordu ama hâlâ hissettiği kızgınlık ve ihanet gururunu bir kenara atmasına engel oluyordu. Adamın gözleriyle buluşmadan, "İyi," diye homurdandı. Hızla, "Bekle!" diye bağırdı. "Alex. Alex için yardım bulmamız gerek." Lily üstündeki battaniyeyi atarak ayağa kalkmaya çalıştı ama Verakko onu geri ittirdi.

Verakko, "Çoktan bir ekip yolladım bile," diye güvence verdi. "Seni buraya getirdikten sonra yaptığım ilk iş bu oldu." Köşedeki adama baktı, karşılığında o da Verakko'ya kaşlarını kaldırdı. "Daha sonra her şeyi anlatırım, tamam mı?"

Lily başını sallayarak onayladı, anlık bir rahatlama düşüncelerini bulanıklaştırdı. Hâlâ omzunda duran rahatlatıcı ele baktı ve silkinerek ondan kurtuldu. Verakko oyalanıp yüzünü buruşturdu. Uzun süren içi dolu bir sessizlik sonrası Verakko ayağını yere vura vura uzaklaştı.

Köşedeki rahatsız olmuş gibi görünen adama, "Sakın bir yere gitmesine izin verme," diye tısladı.

Adam kaşlarını çattı ve Lily'nin daha önce hiç görmediği ancak bir şekilde kaba bir anlam taşıdığını hissettiği bir hareket yaptı; işaretparmağını başparmağıyla birlikte kulağının ucuna

doğru hızla kaydıldı. *Acaba bu, ortaparmak göstermekle eşdeğer bir hareket miydi?*

Verakko, elini kolu olmayan kapının yüzeyine yerleştirdiğinde kapı vınlayarak açıldı. Bir an için hareketsiz kaldı; omuzları çökmüş, yumrukları sıkılmıştı. Ancak sonra kadına bir kez daha bakmadan çıkıp gitti. Kapı arkasından kayarak kapanırken, Lily'nin göğsünde tuhaf bir acı hissi belirdi. Bu, özleminden kaynaklanan tanıdık bir acı değildi. Daha çok içinde bir şeyin onu Verakko'nun arkasından gitmeye zorladığı gerçek fiziksel bir çekiş gibiydi.

Verakko gittikten sonra, başına gardiyan kesilen doktoru inceledi. En azından onun bir doktor olduğunu varsayıyordu. Kıyafetleri o kadar sade ve renksizdi ki, adamın kendi tarzını değil bir üniformayı yansıttığını düşündürüyordu. Kısacık kesilmiş çimen yeşili saçları ve orman yeşili teni, Verakko'nun turkuaz tonundan farklıydı ama cildi onun da bir Swadaeth olduğunu açıkça gösteriyordu.

Lily çekinerek, "Merhaba," dedi. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Adam sessizce onu inceledi. Bakışları boynunda durduğunda, Lily soluk sarı rengindeki şekilsiz sabahlığının yakasını çekiştirmemek için kendini zor tutmuştu. "Verakko'nun söylediğine göre," derken başıyla kapalı kapıyı işaret etti. "Bir vonilace tarafından sokulmuşsun," dedi.

Lily rahatsızlığını belli etmeye çalışan bir ses tonuyla, "Peki tam olarak vonilace nedir?" diye sordu.

Adam ayağa kalktı ve odanın etrafında yürümeye başladı. Yerdeki şişeleri ve eğri büğrü dolap parçalarını toplamaya başladı. "Vonilace, Dakuun Çölü'nde kumun altında saklanan bir tür sarmaşık bitkisidir. Alttan yüzeye yayılarak her seferinde bir soğancık üretir. Eğer yabancı bir yaratık ona çok yakın yürürse soğancık yükselip hayvanı sokar ya da senin durumunda *insanı*."

Kelimeyi sanki onun için garip bir şeymiş gibi yavaşça söylemişti. “Toksini felç eder sonrasında da kurbanını zehirler, o sırada da gömülü sarmaşıklar hareketsiz kurbanı kumun altına doğru çeker.”

Lily’nin midesi tekrar bulanmaya başladı.

Adam kadının rahatsızlığının farkında olmadan, “Sonra, sarmaşık boyunca uzanan küçük emiciler hayvana yapışır ve vücudundaki tüm nemi boşaltır. Aslında oldukça büyüleyici bir bitkidir,” diye devam etti.

Lily’nin bir araya getirebildiği tek cevap ufak bir homurtu olmuştu. Katil bitki onu neredeyse tamamen kurutacaktı.

Doktor bükülmüş metal karyolanın bir köşesini tek parmağıyla kaldırıp kızgın bir rahatsızlık sesi çıkardı. “Senin...” Karyolayı bir çınlama sesiyle düşürdü. “Yani, Verakko seni sürükleyip buraya tam zamanında taşıdı. Çoğu kişi dakikalar içinde öldü.” Kayıtsız görünüşü bir anda meraklı bir hal almıştı. “İrkinla ilgili bir durum olmalı. Söylesene, çoğu toksine karşı bağışıklığın mı var?”

Lily kaşlarını kaldırdı, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. “Çoğunu denemedim.”

Doktor ona hayal kırıklığına uğramış bir bakış attıktan sonra ofisini düzenlemeyi bitirip koltuğuna geri döndü. “Çok şanslısın. Verakko bana senin kustuğunu ve buraya doğru koştuğu tüm süre boyunca şiddetle sarsıldığını söyledi.”

Lily’nin midesinde bir hareketlenme oldu ama bunu görmezden geldi. “Tüm yol boyunca koşmuş mu?” Hayatını mı kurtarmıştı? En azından ona teşekkür etmiş miydi?

“Evet.” Doktor tekrar kaşlarını çattı. “Kapıma kadar tüm yolu koşmuş. Sonra gelip seni iyileştirmemi istedi ve ben bunu yaparken de ofisimi yerle bir etti.”

“Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim ve ofisin için de üzgünüm.” Lily başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bir yanı,

Verakko'nun kavurucu çöl boyunca koşan ve kendisi için endişelendiğinden tutkuyla metal büken o kahramanın görüntüsüne tutunuyordu. Ancak diğer yanı ona boyundan büyük işlere karıştığını hatırlatmaya devam ediyordu. Verakko ona defalarca yalan söylemişti ve Lily, diğer önemli şeylerde de onun karanlıkta kalmasına izin verdiğini hissetmekten kendini alamıyordu.

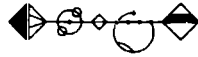
Bu kişiler ve şehir hakkında gerçekten ne kadar şey biliyordu? Verakko'nun ona anlattıklarının ne kadarına güvenebilirdi?

Doktor bir iç çekti. "Hayatta kalırım. Sanırım şaşırmamam gerekirdi." Omuzlarını silkti, dudağının kenarı kıvrılmıştı. "Demek istediğim, eğer gerçekten de onun... değer verdiği biriysen, neden o kadar üzülmüş olduğunu anlayabiliyorum."

Lily çenesini sıkıp yataktan kalkmaya çalıştı. Acı vücudunu parçalarken Verakko'nun ona bir şeyler fısıldadığına dair belli belirsiz anılar zihninde canlanıyordu. Lily, bunları aklından uzaklaştırmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "İsmin neydi? Desy mi?" diye sordu. Ayağının üzerinde hafifçe yalpaladı ancak belirgin bir acı hissetmiyordu.

"Evet."

"Seninle tanışmak güzel, Desy. Ben Lily. Sana birkaç soru sormamın bir sakıncası var mı?"

"Bu işe yaramıyor. Lütfen çıkar."

Lily iç çekip büyük kaskı başından çıkardı.

"*Birkaç dakikalığına gitmem gerek.*" *Siktir oradan!* Son bir saatir, Desy gezegen dışı sağlık onayı diye bahsettiği bir şey için test üstüne test yapıyordu. Ripsli denilen bir şeye alerjisi olduğunu ve anlaşılabilir bir şekilde gereken kilosunun altında olmasının yanı sıra oldukça sağlıklı olduğunu öğrenmişti.

Pek çok güvence, sinir bozucu tartışma ve başarısız bir *tesir* denemesinin ardından -ki bu yüzden Desy'yi hemen azarlamıştı-

adam, Lily'yi cam tüpe geri girmeye ikna etmeyi başarmıştı. Lily tüpün içine yerleştğinde, Desy ona bir eliksir verdi. Verakko'nun babasının hikâyesini ve tedaviyi almayı reddettiğini hatırlayınca Lily'nin kalbi sıkıştı.

Her ne ise, eliksir kesinlikle etkiliydi. Lily bir anlığına fiziksel olarak zirvede olduğunu hissetti. Sıkışmış, gergin bir cilt, açık bir zihin ve ne bir ağrı ne de bir acı. Bu yenilenmiş canlılık hissiyle gidip hemen Verakko'ya her şeyi anlatma dürtüsü duydu. Ancak bu düşünceyle birlikte ruh hali bir kez daha karardı.

Taramanın amacı, Lily'nin damak zevkini sonra da tercih ettiği kokuları belirlemektir ama büyük başlıktan ne zaman bir görüntü geçse ya da bir koku gelse, Desy homurdanıp ona zihnini boşaltmasını ve bir şey düşünmemesini hatırlatıyordu.

Pembe bir meyve resmi. *Verakkö*. Pişen bir etin kokusu. *Verakko'yla yediğimiz hougap*. Parlak, naneli bir koku. *Verakko'nun kollarının arasındayken kamp ateşinin yanında uzanmak*. Bir tür jöleden yapılmış gibi duran bir grup küre resmi bile dikkatini dağıtamamıştı. Daha önce bu yiyeceği ne görmüş ne de tatmış olmasına rağmen aklına ilk gelen Verakko'nun onları beğenip beğenmediği olmuştu.

Lily kasvetli bir şekilde yere bakarken başlığı Desy'ye verip, "Üzgünüm," dedi.

Desy, kadına nadir sempatik bakışlarından birini atarken, "Başka bir zaman yine deneriz," dedi. "Şimdilik hepsini deneyip neyi beğenip beğenmediğini daha doğal ve zaman alan bir şekilde öğrenmek zorundasın."

"Tamamdır, doktor. Şimdi bana biraz daha Ziritha'dan bahset."

Desy bir inilti çıkartıp kaskı uzaktaki duvarda alçakta bulunan gizli bir bölmeyle yerleştirdi. "Sana söyledim, bunun hakkında konuşmam doğru olmaz."

VERAKKO'YU KURTARMAK

Lily çenesini sıktı. Sonunda bilgi alabileceği birini bulmuştu ama o da kendisine yanıt vermeyi reddediyordu. Ne zaman bir şey sorsa Desy'nin bakışları sanki belli bir sebepten dolayı bilgiyi kendine saklamayı tercih ediyormuş gibi etrafta geziniyordu. "O zaman bir kişinin herhangi bir sözleşmeden nasıl kurtulabileceğini söyle."

Desy düz bir şekilde, "Kurtulamazlar," dedi. Kaşlarını çatı. "Tabii eğer..."

Lily nefesini tutmuş bekliyordu.

Adam tekrar sert bir şekilde, "Kurtulamazlar," dedi.

"Tabii eğer ne?" Lily bağırarak istedi ancak ses tonunu düz tutmayı başarmıştı.

Desy kusursuz bir şekilde düzenlenmiş olan servis arabasını düzeltiyor gibi yaparken, "O eski cihazı çıkarmamı istemediğinden emin misin?" diye sormuştu.

Lily, "Son kez söylüyorum, evet," diyerek çıkıştı. Desy tarama sırasında Lily'nin spiralini fark ettiğinden beri onu çıkarmasına izin vermesi için kadına ısrar ediyordu. Ancak Lily bunun yerine insan anatomisine uygun olarak ne takacağını ve onların doğum kontrol yöntemlerinin yan etkilerinin neler olduğunu sorduğunda, adam buna bir cevap verememişti. Sırf bu gezegendeki herkes hamile kalmak istiyor diye Lily de bunu arzulayacak değildi.

Adam homurdanarak Tremantalıların insanları kendisine saklamalarının ne kadar adaletsizce olduğuyla ve elinde bir veri olmadığından işini düzgünce yapamadığıyla ilgili bir şeyler homurdanmıştı.

Kapı aniden vınlayarak açıldı ve Lily, Verakko'yu görmesiyle göğsüne yayılan sıcaklığı bastırmak zorunda kaldı. Kendisini tartışmalarını aklında tutması için zorladı, karnındaki içi boş acının cevap niteliğindeki yükselişi duygularını kontrol altında tutmasına yardımcı olmuştu.

Nefes al. Nefes ver.

Verakko'nun parlak yeşil gözleri onunkilere kitlenmişti. Desy'yi tamamen görmezden gelerek, "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi. Elinde uzun bir çanta vardı, sonra çantayı bir sandalyeye koydu.

Lily dudağını ısırды. Vücudu ve zihni, patlamayı bekleyen çalkalanmış bir şişe soda gibi gergin bir durağanlık içindeydi. Sokulmadan önce hissettiği her şey yerli yerindeydi. Omuzları sanki kalıcı olarak gerilmiş gibiydi. Nefesini düzende tutmak için sürekli odaklanması gerekiyordu, Verakko'ya vurma ya da onu öpme dürtüsü de hâlâ yerinde duruyordu.

Verakko doktorun olduğu tarafa bakmayarak, "Git, Desy," diye tısladı.

Lily, içindeki öfke alevlenmeye başlayınca ellerini kalçasına yerleştirip gözlerini kısarak Verakko'ya baktı. "İkiniz de gidin." Desy'ye doğru mahcup bir bakış attı. "Lütfen, üstümü kendim değiştirebilirim." Sesini alçaltarak sitemkâr bir tonda Verakko'ya, "Sana yardım edenlere karşı hep böyle kaba mısındır?" diye sordu.

Desy odadan ayrılırken, "Evet," diye homurdandı.

Verakko'nun çenesindeki bir kası seğirdi.

Lily, Verakko'nun tartışma başlatacağını anlayınca, "*Burada olmaz,*" dedi sessizce. Burada kavga etmek istemiyordu. Sessiz, özel bir yere gitmek istiyordu sonra da... *sonrasını* kendisi de bilmiyordu.

Adamın yüzünde açıkça incinme ve hayal kırıklığı vardı. Ancak sessizce başını salladı ve geldiği kapıdan geri çıktı.

BÖLÜM 19

Lily garip bir şekilde sıcak olan giysi çantasını açtı ve Verakko'nun onun için seçmiş olduğu muhteşem elbiseyi görünce sinirli şekilde bir iç geçirdi. *Elbette harika bir zevki var. Acaba neden şaşırmadım?*

Günbatımını andıran parlak turuncu ve bordo renkli kumaş ellerinin arasından kaydı. Elbiseyi büyülenmiş ve şaşkın bir ifadeyle inceledi. Ancak bu güzel giysinin biçimi o kadar tuhaftı ki tam olarak nasıl giyeceğini anlayamadı.

Altın renkli kopçaların elbise boyunca rastgele yerleştirilmiş olduğunu fark etti. Onlarla oynarken birkaç dakika boyunca incelemeye devam etti. Sonunda artık bir tulum olduğunu düşündüğü kıyafeti üzerine geçirmeye çalıştı. Kıyafet, omuzlarını açıkta bırakarak kolunun üstünden başlıyordu. Turuncu kumaş, parıldayarak sırtından kıvrılıyor ve bir tür pelerin oluşturuyordu. Bordo renkli kısımlar ise göğüslerinin arasından aşağı inip belini sıkıca sarıyordu. Garip pelerinin turuncusuyla uyumlu olan kıvrımlı desenler, tulumun üst kısmı boyunca zarif bir şekilde uzanıyordu.

Pantolonun paçasından belindeki kıvrımlı kısma kadar uzanan yırtmaçlar, bacaklarının ve kalçasının büyük bir kısmını

ortaya çıkararak kendisini açıkta hissetmesine neden olmuştu. Eğer yırtmaçların bir arada kalmasını sağlayan, dizlerinin hemen üzerindeki ince altın renkli zincirler olmasaydı, kıyafetin rüzgârda uçuşup izleyen herkese bir gösteri sunacağından endişe ederdi.

Şimdiye dek giydiği en rahat ya da gösterişsiz kıyafet olmasına rağmen Lily içinde harika görüldüğüne dair ufak bir kibre bürünmüştü. Ayna arayışıyla odanın etrafında birkaç adım attı, sonra durarak küfretti. Bu kıyafetin içinde yürümek inanılmaz derecede zordu, dar pelerin hareketlerini sınırlandırarak her an bir yerini yırtacağını düşünmesine neden oluyordu.

Lily gözlerini kapıya dikti. Tüm kıyafeti çıkarıp tekrar mı denemeliydi, yoksa durumu kabullenip Verakko'ya mı sormalıydı? Kendisiyle tartışarak geçirdiği hırçın birkaç dakikadan sonra dikkatli bir şekilde kapıya doğru yürüdü ve iki kez tıklattı.

Verakko sanki yalnızca bir nefes mesafedeymiş gibi kapı kayarak açılmıştı. Bakışlarının kadının üzerinde büyük bir arzuyla gezinmesine izin verdi. Lily'nin yanakları ve göğsü yanmaya başlarken, "*Kahretsin,*" diye düşündü.

Görünüşe göre, bu sırada Verakko da üstünü değiştirmişti. Parlak siyah gömleğinin kolları kısıydı, geniş göğsünün hemen altında kalıyordu. Önü de kalın deri bağcıklarla bir arada tutuluyordu. Dökümlü siyah pantolonu düşük beldi ve paçalarını, yıpranmış çizmelerinin içine sokmuştu. Lily onun bu kadar büyüleyici görünmesinden nefret etmişti.

Verakko'nun ateşli bakışları kadının belinde durmuş ve çok geçmeden yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Bu da Lily'nin kıyafeti gerçekten de yanlış bir şekilde giydiğini doğruluyordu.

Lily savunmaya geçerek, "Daha önce bunun gibi bir şey giymemiştim," dedi. Dudaklarını büzmüş bir şekilde ona bakıyordu.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Verakko ona hafifçe gülünce Lily küfrünü bastırmak zorunda kaldı. Tanrı aşkına, bu gülüşünü seviyordu.

Verakko ona doğru ilerleyince Lily kendini hareketsiz ve kayıtsız kalmaya zorladı. Ancak Verakko yaklaşmaya devam ettikçe bunu yapması daha da zorlaştı. Tam Lily'nin önünde durdu, aralarında yalnızca birkaç santim mesafe vardı. Lily'nin kalbi göğsünde şiddetle çarpıyordu, bakışları yere odaklanmıştı.

Gözlerine bakmaya cesaret edemese de Verakko'nun ısrarcı bakışlarının kendisini delip geçtiğini hissedebiliyordu. Sonra tek kelime bile etmeden, Verakko ellerini kadının belinin etrafından kaydırdı. Avuçlarının sırtında yarattığı hisle Lily'nin nefesi kesilmişti, ateşli bir şekilde Verakko'nun onu kendine doğru çekme arzusunu bastırmak zorunda kaldı. Lily kollarını dimdik bir şekilde havada tutarken Verakko bir şeyleri kurcalıyordu.

Sadece bir adam. Onunla bir hafta önce tanıştın. Yalancının teki. Yanık sedir kokusu birden duyularına çarpınca iç çekişini güçlükle bastırdı.

Küçük bir *klik* sesi duyuldu ve tulumun kısıtlayıcı sıkılığı birden azaldı. Lily aşağıya bakınca Verakko'nun, pelerinin her iki yanına iliştirilmiş olan altın kopçayı iki tarafından tutarak ellerini arkasından çektiğini gördü. Kopçayı kadının dirseklerinin altından geçirerek belinin etrafında kilitledi. Turuncu kumaş daha önce olduğu gibi sırtından aşağı inmek yerine, şimdi vücudunun yan tarafına dökülerek neyse ki uyluklarının açık yerlerini kısmen kapatıyordu.

Verakko yerinde kaldı, bir eli hâlâ kadının belinde duruyordu. Lily kesinlikle ona bakmıyordu. "Teşekkür ederim," diyerek bir adım geri çekildi. Verakko da ona izin verdi.

Verakko sandalyeden küçük bir kutu alarak, "Sana bir *mokki* de getirdim," dedi.

"Bir ne?"

“Çoğu kadının taktığı bir aksesuar. Boynunu örter.”

“Neden?” Lily, Verakko’nun ellerinin arasındaki küçük altın nesneye baktı ve adam arkasına geçerken nefessiz bir şekilde bekledi.

“Sanırım moda için. Saçını kaldır.” Lily saçını başının üzerine toplayıp bekledi. Verakko’nun vücudunun sıcaklığı sırtına yayılmış ve ensesindeki nefesi de çıplak kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu. “Uzun zaman önce, moktiler revazu adına boyun kısmını tamamen örtmek için kullanılırdı ama şimdi daha çok bir moda aracı haline gelerek boynu gizlemekten ziyade öne çıkarmak için kullanılıyor.”

Lily, “Desy bu yüzden mi boynuma bakıp durdu?” diye sorarken utançla kızarmaya başladı. “Mokti takmadan çıplak falan mı görünüyorum?”

Verakko’nun boğazından alçak bir hırıltı yükseldi ama hızlıca bunu bastırdı. “Çoğu kadın takmayı tercih ediyor ama bazıları takmıyor. Yine de bakmaması gerekirdi.” Kadının boynuna büyük bir şey sarmaladı. Mokti metalden üretilmiş olmalıydı çünkü tenine değdiği an Lily bir soğukluk hissetmiş ve şaşkınlıkla geri sıçramıştı.

Lily, onun göğsüne çarpınca Verakko şimşek hızında kollarını indirip kadının beline sarıldı ve onu kendine çekti. Göğsünden bir mırlama yükselip Lily’nin sırtına doğru titreşimler yolladı. Verakko, Lily’nin belini sıkarken kafasını boynuna doğru eğdi ve derin bir nefes aldı.

Lily’nin boğazı düğümlenmişti. Kendini Verakko’nun dokunuşuna teslim etmek istiyordu ama yapamazdı. Lily aynı anda kendini ondan hem çok uzak hem de çok yakın hissediyordu. Hiçbir şey söylemeden öne doğru bir adım atmaya kalktı, kendisini bırakmasını istediğini göstermeye çalışıyordu.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Verakko'nun mırılaması kesildi ve onu serbest bıraktı. Soğuk metali tekrar boynuna yerleştirdi. Lily kafatasının dibine yakın bir yerde Verakko sanki oraya bir şey takmış gibi saçında bir çekilme hissetti. Mokti haddinden büyük bir *choker** kolye ya da bir tür balıkçı yaka gibiydi.

Verakko metali düzeltti ve uzun kısmının Lily'nin önünden ve dekoltesinin arasından sarkmasına izin verdi. Lily inceleyince metalin, göğüslerinin arasından geçerken giderek küçülen minik narin altın çiçekler oluşturduğunu gördü. Metalin geri kalanı dışarı doğru genişleyerek omuzlarının kıvrımını takip ediyordu.

Lily uzaklaşıp yüzünü Verakko'ya çevirdi.

Verakko, "Çok güzel görünüyorsun," derken sesi bir fısıltı kadar yumuşaktı.

Bir anda zihinsel yorgunluk Lily'yi ele geçirdi. Kafası hâlâ çok karışık. Verakko evliliğinin sona erdiğini çünkü gözlerinin değiştiğini ve kendisinin ruh eşi olduğunu söylemişti. Ancak aynı zamanda ruh eşlerinin ömür boyu birlikte kaldığından da bahsetmişti. Nasıl olur da Lily'nin böyle bir şeyi kabul edeceğini düşünmüştü? Tüm bu zaman boyunca nişanlılığıyla ilgili söylediği yalanları öylece unutup onunla olmak isteyeceğinden bu kadar mı emindi?

Verakko kapıya doğru harekete geçerken, "Hadi gidelim," dedi.

Lily onun peşinden revirden çıkıp dar koridora doğru ilerlerken zayıf bir sesle, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Evime. Yiyeceğe ve uyumaya ihtiyacın var."

Lily'nin ilk hissettiği şey mutluluk oldu. Verakko'nun kendi evinde onunla kalmak istemesi kalbinin hızla çarpmasına yetmişti ama kendini bunu görmezden gelmeye zorladı. Eğer ilişkilerinin bir şansı olacaksa Lily'nin kalbi yerine mantığıyla

* Boynun etrafına takılan ve aşağı sarkmayan kısa bir kolyedir.

hareket etmesi gerekiyordu. “Hayır.” Kelime dudaklarından zorlukla döküldü. “Beni o bahsettiğin devlet konutlarına götürmen gerek, böylece bir süre kendimle baş başa kalabilirim. Yoldayken de kendini açıklayabilirsin. Daha sonra düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım olacak.”

Verakko bir köpek dişini yaladı ve gözlerini kısarak ona baktı. Basitçe, “Hayır,” dedi. Koridordan aşağı baktı sonra aniden yönünü değiştirdi.

Lily aceleyle peşinden koşturup Verakko’ya yetiştiğinde kendini geniş metal çift kanatlı bir kapının önünde buldu. “Hayır mı? Bana hayır deme hakkın yok, Verakko. İstediğim yerde yaşarım.”

Verakko ona gergin bir bakış atıp cebinden küçük siyah bir alet çıkardı. “Önce sana açıklamam gereken şeyler var. Kimsenin bizi duymaması için dolambaçlı bir yoldan gideceğiz.”

Lily yumruklarını sıktı. “*Nişanlının* bizi duyması ihtimalini göze alamıyor musun?”

“O artık benim nişanlım değil.” Verakko yüzünü buruşturdu ve ortasında holografik bir ekran titreşerek canlanana dek elindeki küçük kareyi iki kenarından çekti. Sonra ekranı kapıya yerleştirip Lily’nin daha önce hiç görmediği sembollerle bir şeyler yazmaya başladı.

Lily’nin kaşları sorgularcasına kalktı. “O da bunu biliyor mu? Yoksa hâlâ *teknik* olarak nişanlı mısınız?” Verakko sessiz kalınca Lily cevabını almış oldu. “Ben de öyle düşünmüştüm. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Benden sakladığın başka şeyler de var, değil mi?” Yine cevap vermeyince Lily dişlerini sıkıp Verakko’yu omzundan dürttü.

Bakışlarını adamın sırtına dikti. *Nasıl olur da benden bir şeyler gizlediğini söyleyen hislerimi görmezden gelebildim?* Lily ormanda onunla geçirdiği ilk birkaç günü düşündü ve Verakko’nun

bir şeyler anlattığını sandığını hatırladı. Bunu nasıl görmezden gelebilmişti?

Alçak bir *bip* sesi duyulunca Lily gerildi. Ses bir alarma inanılmaz derecede benzemesine rağmen Verakko oldukça sakin görünüyordu. “Gitmemiz mi gerekiyor?”

Verakko basitçe, “Hayır,” dedi. “Alarm yeni. Bana bir saniye ver.”

Lily soluk mavi koridoru şöyle bir süzdü sonra içgüdüsel olarak Verakko'ya doğru bir adım yakınlaştı. Sonradan fark etti ki, Verakko'ya ne kadar kızgın olursa olsun, hâlâ kendisini güvende tutacağına inanıyordu. Lily daha önce kimseye Verakko kadar güvenip güvenmediğini hatırlamıyordu. Belki de bu yüzden adamın ihaneti onu bu kadar derinden yaralamıştı.

Bip sesi durdu ve Verakko aleti ekrandan kaldırıp kayarak kapattığı sırada kapı vınlayarak açıldı. Kapının kendisi kadar geniş ve karanlık görünen küçük odaya doğru hareket ederken, “Hadi gidelim,” dedi.

“Nereye?” Lily karanlık odaya bakındı, herhangi bir çıkış göremiyordu.

“Bu bir servis asansörü. Depo katları arasında seyahat edeceğiz.”

Lily çekinerek içeriye bir adım atınca Verakko da hemen yanına gelmişti, rahatını bozacak kadar yakın duruyordu.

Verakko, “Hazır mısınız?” diye sordu.

Lily'nin onu sorgulamaya fırsatı olmadan ayaklarının altındaki zemin hareket etti ve onları yukarı doğru çıkarmaya başladı. Lily bir çığlık atıp hiç düşünmeden Verakko'nun elini tuttu. Adamdan yükselen gürültülü mırlama sesi ve ellerinin sıkılmasıyla Lily kendine gelmişti.

Başını kaldırdığında, Verakko'nun bakışlarının üzerinde sabitlendiğini gördü. Adam hafifçe gülümseyerek başparmağını

nazikçe Lily'nin elinin üzerinde gezdirdi. Gözlerindeki umut ve sıcaklık, Lily'nin göğsünde derin bir acı bıraktı.

Lily, hızla elini onun ellerinden çekip bakışlarını kaçırdı. "Beni uyara bilirdin," diye homurdandı. Tekrar ona uzanmamak için kollarını göğsünde kavuşturdu.

Platform durdu ve yeni bir kapı, tıslayarak önlerinde açılarak Lily'nin şimdiye dek gördüğü en garip görünümlü depoyu ortaya çıkardı. Bunun sebeplerinden biri de geniş alana istiflenen nesnelerin, zemin yerine tavanda olmasıydı. Yataklar, etajerler ve her türden mobilya çeşitleri tavanın yakınındaki uçan stantlarda asılı bir şekilde duruyordu.

Lily, kısa bir masanın odanın diğer tarafına uçup tavandaki karanlık açıklıktan gözden kaybolmasını izledi. "Nasıl...?" Söyleyecek hiçbir şey bulamamıştı. Bu gezegende şimdiye dek yalnızca bir sığınağın içindeki hücreyi ve ormanı görmüştü. Hayal dahi edemeyeceği, birçok mucizeyle dolu gelişmiş bir gezegende olduğunu daha yeni yeni anlıyordu. İçinde aniden bir heyecan dalgası hissetti. Şehir gerçekte neye benziyordu? Tüm bu mobilyalar nereye gidiyordu? Binanın her katı arasında buna benzer katlar var mıydı? Açık havada ne zaman keşfe çıkabilecekti?

Verakko nazikçe "Lily," diyerek onun büyülenmiş halini bozdu. Konuşurken elleriyle oynayıp duruyordu. "Bilincin kapalıyken annemi görmeye gittim," dedi. "Ve senin koruman olma isteğimi reddetti."

Koruma mı? Lily konuyu azıcık bile anlamayarak burnunun kemiğini tuttu. "Ruh eşin olduğumu söylemiştin."

"Evet. Öylesin. Ancak bunu ona söylemedim. Hâlâ birkaç hafta içinde Ziritha ile evleneceğimi sanıyor."

Lily'nin boğazından hayal kırıklığıyla dolu bir hıçkırık yükseldi ve öfkeyle ayağını yere vurmak istedi. "Ruh eşin olmamla ilgili fikrini mi değiştirdin?"

“Hayır! Asla. Sadece... eğer annem gerçeği öğrenirse, bizi birlikte olmaya zorlar.” Verakko, Lily’nin ilerlemesi için bir eliyle sırtına bastırdı.

“Ne?” Lily adımlarını durdurup dehşet içinde ona baktı. “Peki ya hayır dersem?”

Verakko yavaşça, “O zaman,” diyerek söze başladı, sanki yüzünü buruşturmamaya çalışıyormuş gibi gözlerinin kenarı kırışmıştı, “Ben Ziritha ile evlenmek zorunda kalırım sen de başka biriyle evlenmeye zorlanırsın,” dedi.

Lily hiçbir şey görememesine rağmen odayı taradı. “Ne?”

“Baştan başlasam iyi olacak. Bu gezegende bir yasa vardır,” diyerek başladı.

Lily kulaklarındaki çınlamayı görmezden gelerek dinlemeye çalıştı.

Verakko, “İlk tanıştığımızda sana bu yasadan bahsetmedim çünkü paniğe kapılmanı istememiştim,” diyerek hızlıca bir ekleme yaptı. Bir yandan da kibarca onu, kıvrımlı odadan çıktıkları kapının birebir aynısı olan tek bir kapıya doğru yönlendirdi. “Şehir, Dördüncü Sınıf bir varlıkla karşılaşırsa arzu ettikleri şekilde onlara bakmakla ve topluma adapte etmekle yükümlüdür. Çoğu şehir, yeni insan vatandaşlarını tıpkı Clecanialı vatandaşlarına yaptıkları gibi evlenmeleri için zorlamaya karar verdi.”

Lily kelimeleri bir araya getirmeye çalıştı ama başaramadı. En sonunda Verakko’nun ona çöldeyken söylediği şey aklına geldi. “Bana Tremanta’nın insanlara diğer şehirlere nazaran daha fazla hak tanıdığını söylemiştin. Kastettiğin bu muydu?”

Verakko başıyla onayladı.

“Ama beni ondan da öncesinde buraya yönlendiriyordun. Bunun olacağını biliyor muydun? Evlenmeye zorlanacağımı?”

Verakko onu ilerlemeye zorladı, omzunun üzerinden kadına gergin bakışlar atıyordu. “Kesin olarak annemin bu kararı vereceğini bilmiyordum ama tabii şüphelenmiştim.”

Lily omzunu silkerek adamın elinden kurtuldu. “Sen de bana bir şeyleri açıklamak yerine, senin halkın tarafından muhtemelen evliliğe zorlanacağıma dair risk aldın.”

“Yani...” Verakko’nun yüzündeki suçluluk ifadesi Lily’ye bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

“Bu benim hayatım. Benim yerime böyle bir şeyde karar kılmaya nasıl cüret edersin?”

Verakko elini uzatıp kadını bileğinden yakaladı. “Ama artık bunun bir önemi yok çünkü sen benim ruh eşimsin.”

Lily, “Bırak beni,” diye homurdandı.

Verakko sadece ona bakmaya devam edince Lily avucunu kendi yüzüne götürerek bileğini büktü, sonra da boştaki eliyle adamın bileğini kavrayarak burktu. Verakko bileğini tutarak geri çekildi, derin derin nefes alıyordu. Lily kapalı kapıya doğru ilerleyip kollarını kavuşturmuş bir şekilde bekledi.

Verakko da peşinden gitti ve cebinden tekrar kare aleti çıkarıp metal kapıların üzerine yerleştirdi.

“Ruh eşin olduğumu daha yeni öğrendin! Beni daha gözlerin değişmeden şehre yönlendiriyordun. Beni buraya muhtemelen evlenmeye zorlanacağımı bile bile getirecektin. Hem de bu gezende evlenmek istemediğimi sana özellikle söylememe rağmen.” Adamdan yayılan baş döndürücü sedir kokusuyla burun delikleri genişlemişti. “Tüm bunların üstüne bir de nişanlıydın! Yani beni buraya evliliğe zorlanacağımı ve bunun başka bir adamla olacağını bile bile getirdin! Bunu benden nasıl saklayabildin?”

“Eğer sana söyleseydim asla benimle gelmezdin. İlk gün seni Tremanta’ya götürmeyi denemiştım ama sen reddetmiştin.”

Lily, “*Denedin* demek,” diye dalga geçti. “Tremanta dışında başka bir şehre gidersem özgürlüğümün ellerimden alınacağını ve bir yabancıyla evlenmeye zorlanacağımı söyleyerek mi *denedin*? Ya da basitçe Tremanta’ya gitmemizi isteyerek mi *denedin*? Üstelik Alex’in tam tersi yönünde, ondan bilinmeyen bir uzaklıkta olan bir şehre?” Ellerini kalçasına yerleştirip adamın çökmüş omuzlarını inceledi.

Verakko, “Eğer sana her şeyi açıklasaydım ters yöne giderek Alex’i terk eder miydin?” diye karşılık verdi.

Lily çenesini sıktı, Verakko’nun haklı olduğunu biliyordu. Her şekilde o nehirden aşağıya doğru ilerlerdi.

Verakko gözleri aynı hizaya gelene dek eğildi. “İşte bahsettiğim de bu.” Ekranına geri döndü ve yine bir şeyler yazmaya başladı. “Ne yapsaydım? En sonunda ölene dek ormanda yaşamana izin mi verseydim? Orada daha ne kadar hayatta kalabileceğini düşünüyordun ki?”

Lily hemen tepki gösterdi. “Konumuz bu değil. Sen benim seçimlerimi hiçe saydın. Eğer bunu en başından açıklasaydın seninle Tremanta’ya gelebilirdim. Ya da belki de ormanda kalabilirdim. Bir önemi yok. Bana sunulan tüm seçenekler ne kadar boktan bile olsa, kendi boktan kararlarımı alma hakkım vardı!”

Kapı vınlayarak açıldı, başka bir platform daha onları bekliyordu. Lily üzerine çıktı, Verakko’nun yüzündeki gergin ifadeye o kadar odaklanmıştı ki, yukarı doğru fırlamalarının ani sarsıntısına aldırış bile etmemişti.

“Haklısın. Sana her şeyi anlatmam gerekirdi. O anda sebeplerim çok mantıklı gelmişti. Sadece seni güvende tutmaya çalışıyordum.”

Lily’nin argümanı, bir duygu selinin içine kapılmasıyla boğazında düğümlendi. Verakko’ya daha önce kimseye güvenmediği kadar güvenmişti. Şehrinin yasaları hakkında neden yalan

söyleme ihtiyacı hissettiğini anlayabiliyordu. Ona katılmasa bile, Verakko'nun onu korumaya çalıştığını da anlayabiliyordu. Öfke dolu yaşlar görüşünü bulanıklaştırmıştı ama gözlerini kırptırarak onları uzaklaştırdı. Güvende hissetmiyordu; kendini korunmasız, savunmasız ve güçsüz hissediyordu. Bu dehşet verici yeni gezegende yolunu bulması için güvenebileceğini düşündüğü kişi de ondan çok şey saklamıştı. Hayatı artık kendisine ait miydi? Yoksa onun adına her şeye bu uzaylılar mı karar verecekti?

Platform tekrar durdu ama bu sefer kapılar önceki gibi anında açılmadı. Verakko zayıf, açık mavi renkli bir adamla bir çocuğun doldurduğu, gösterişli şekilde dekore edilmiş bir koridoru gösteren ekranına baktı. Yavaşça yürüyorlar ve Lily'nin duyamadığı bir şeyler konuşuyorlardı.

Ekrandan kaybolduklarında Verakko, Lily'ye sessiz kalmasını işaret etmek için işaretparmağını dudaklarına götürdü. Kapıları açıp onu dışarı yönlendirdi. Koridor tıpkı garip depodaki gibi kavisliydi ve inanılmaz bir manzarayı çevreliyordu. Aynı Verakko'nun tarif ettiği gibi, binanın merkezinden yükselerek akan su cam duvardan görülebiliyordu.

Sol taraflarında kalan birkaç kapıdan birine ulaştıklarında Verakko onu serbest bıraktı ve elini kapının üzerine yerleştirdi. Bir vızıltı sesiyle kapı kayarak açıldı.

Karanlık boşluğa adım attıklarında tavana yakın yerlerde küçük uçuşan toplar aydınlanmaya başladı. Gümüşten köpükleri andıran bu ışıklar, odanın genişliğini ortaya çıkardı. Oda, krem renkli yastıklarla ve battal boy yatak kadar geniş ve derin minderli kanepelerle döşenmişti. Aniden sağından bir çatırtı yükseldiğinde Lily yerinden sıçradı. Camdan ve parlak metalden yapılmış bir merdivenin tavandan inişini hayranlıkla izledi. Gözleri merdivenin ikinci kata doğru yükselişini dikkatle takip etti.

Ev çok güzel ve iyi döşenmişti. Mobilyalar kusursuzdu. Her yer gümüş kaplamalarla parlıyordu, etrafa garip şekillerde heykeller saçılmıştı.

Lily kaşlarını çattı; bu ev çok güzeldi ancak Verakko'nun kişiliğini yansıtmıyordu. Burası fazla... mükemmeldi. İdeal, *fütüristik* bir oturma odasının sergilendiği bir galeri gibi düzenlenmişti. "Tremanta'da yaşadığını sanıyordum. Burada da mı evin var?"

Verakko bir süre için yere bakıp bir köpek dişini yaladı ve Lily'ye çaresiz bir bakış attı.

Lily ne olduğunu anlamaya başladığı sırada, "Ah," diyebildi. "Burası onun için, değil mi?"

Verakko omuz silkti. "Evi, sözleşmeyi imzaladıktan sonra, yani haftalar önce satın almıştım. Evin hazır olduğundan emin olmak zorundaydım, şey için..."

Lily Verakko'nun sesi kesilirken duygudan yoksun bir tonla, "Düğünün için," diyerek onun adına cümleyi tamamladı. Başını iki yana salladı. "Bence gerçekten de burada kalmamalıyım. Diğer konuta gitmek istiyorum."

Verakko burnundan derin bir nefes verip ona baktı. "Bana kızgın olmanı anlıyorum ama henüz tek başına kalmak için hazır değilsin. Şehrimize alışman için sana yardımcı olmam gerek."

Lily ellerini beline yerleştirip kaşlarını kaldırarak, "Ah, yani önemli olduğunu düşündüğün bilgileri seçerek ve geriye kalanlar hakkında yalan söyleyerek mi alıştırmayı kastediyorsun?" diyerek sertçe çıkıştı.

"Şehrin henüz insanların varlığından haberi yok. Çeviricilerinde senin dilin olmadığı için yardıma ihtiyacın olduğunda bile kimseyle iletişime geçemezsin." Lily'yi çekerek bir tür mutfak olduğunu düşündüğü bir yere soktu ve odanın etrafında dolaşmaya başladı. Farklı bölmelerden çeşitli garip yiyecekler ve aletler topluyordu.

Lily, “Peki ya nişanlın ne olacak?” diye çıkıştı. “Başka bir kadını *kendi* evinde gördüğünde ne hissedecek? Romantik bir bağınız olmasa da görünüşe göre burayı dekore etmek için oldukça uğraşmış ama ne için? Sırf ilk ben gelip kullanayım diye mi?”

Verakko koyu mor bir şişeyi tutarken duraksadı. “Sana söyledim. Aklımda, o artık benim nişanlım değil.” İçecekten uzun bir yudum alıp sonra da şişeyi kadının ellerine sıkıştırdı.

Lily başını eğerek ona baktı, sanki bir gerçeğe parmak basıyormuş gibi konuşması sinirlerine dokunmuştu. “Sözleşmen hâlâ geçerli, değil mi? Yani hâlâ nişanlısın. *Senin* aklında ne olduğunun bir önemi yok. Herkesin aklında ne olduğunun önemi var.”

Verakko şişeyi Lily’nin ellerinin arasından çekip aldı ve geri vermeden önce bir yudum daha aldı, bakışlarıyla kadını delip geçiyordu. “Onunla evlenip evlenmeyeceğim tamamen sana bağlı.”

Lily, “Bana mı bağlı?” diye tekrarladı, üzerine bir kez daha şaşkınlık yerleşmişti. Bir kahkaha patlattı, elindeki şişeyi alaycı bir şekilde havada sallıyordu. “Eh, neden en başta söylemedin ki bunu?”

“Birkaç hafta içinde evleneceğim. Sözleşmeden kurtulmanın sadece iki yolu var.” Uyluğunun üzerindeki büyük cebini açarak iki şişe çıkardı, ikisi de görünür bir biçimde eski ve tozluydu. “Birincisi gözlerimin değiştiğini duyururum ki, bu potansiyel ruh eşimi tanımış olduğum anlamına geliyor.” Sıvıyı yere döken damlaları umursamayarak ellerindeki şişelerden küçük olana boşaltıp ellerini ovuşturdu. “İkincisi de izlerimin belirmediğini söyleyerek senin hiç şüphesiz benim ruh eşim olduğunu kanıtlarım.”

Verakko ellerini kaldırdı. Lily, adamın bileklerinin ve ellerinin üzerinde kıvrılan, bir dakika önce orada olmayan parlak

mavi tasarıma baktı. Nefes alamıyordu. Nasıl olurdu da birden bu tarz bir iz ortaya çıkabilirdi? Bu gezegende bir tür sihir mi vardı? Kendisinin *ruh eşi* olduğunu söylediğinde ciddi miydi? Yalnızca eş için kullanılan süslü bir kelime değildi, gerçekten de kelimenin tam anlamıyla ruh eşi demekti. Peki adam da onun ruh eşi miydi?

“Sözleşmeyi seninle tanışmadan önce imzalamıştım,” diyerek hızlıca söze başladı, sesi kulağa boğuk geliyordu. “Sözleşmeyi bozmanın sonuçları vardır. Eğer bozmuş olsaydım, hiçbir şehirde bir daha kimseyle evlenemezdim ve sürgün edilirdim. Bir ruh eşini tanımak yüzyıllardır görülüyordu. Tabii bu yılın başlarında Jade ortaya çıkana kadar. Ne kadar özel bir şey olduğunu anlamıyorsun. Bunun ne kadar nadir bir şey olduğunu.” Son cümlesini vurgulamak için ellerini havaya kaldırdı.

Lily yutkundu ve içindeki özlem sancılarını görmezden gelmeye çalıştı.

“Gözlerim ilk kez seninle buluştuğunda, benim olabileceğini hissettim. Ama seni anında tanımamıştım. Ziritha’dan bahsetmeyi sürekli erteledim durdum çünkü seni tanımayı o kadar çok istiyordum ki, eğer ondan haberin olsaydı bana farklı davranırsın diye korktum. Bu bencilce ama... başka ne yapacağımı bilemedim. Eğer sana durumumu açıklarsam belki evliliklerimiz bittikten sonra birlikte olabiliriz diye düşünmüştüm. Ama artık seni tanıdım, o yüzden bir başkasıyla evlenmeye zorlanmayacaksın.”

“Sadece seninle olmak için zorlanacağım.” Lily, onun ruh eşleri hakkında anlattıklarını ve bunun ömür boyu süren bir şey olduğunu hatırladı. Soğuk bir korkuyla göğsü sıkıştı. Kaotik duygularını kontrol altında tutmak için volta atmaya başladı. “Bana bunun benim seçimim olduğunu söylüyordun ama bu ne tür bir seçim? Bir yabancıyla birlikte olmak ve senin bir başkasıyla evlenmeni oturduğum yerden seyretmek ya da sonsuza

dek seninle olmak. Böyle bir kararı iki hafta gibi bir sürede nasıl verebilirim?” Olduğu yerde donakaldı, öfke, özlem ve korku ortaya çıkmak için haykırıyordu. “Bana yalan söylemek dışında bir şey yapmadıktan sonra benden ömür boyu sürecektir bir bağlılık göstermemi istiyorsun. Bunu yapmamı nasıl bekleyebiliyorsun, Verakko? Sakladığın daha fazla şey olmadığını nereden bileceğim?”

Verakko ellerini kaldırıp dudaklarını araladı ama çıkan yalnızca öfkeli bir soluk oldu.

“Evlilik hakkında nasıl hissettiğimi biliyorsun. Sana söyledim, hayatımı tamamen birine adamadan önce hayatımı geçireceğim kişiyi tümüyle tanımak istiyorum. Ayrıca Clecanialıların evlilikleri hakkında ne hissettiğimi de biliyordun ama yine de beni buraya getirdin. Sen fikrini son anda değiştirmiş olabilirsin ama beni en başından beri bu tarafa yönlendiriyordun. Tüm bunlar senin için bir tür oyun mu?” Gözyaşları gözlerini yakıyor ve görüşünü bulanıklaştırıyordu. Bir hıçkırığın dudaklarının arasından kaçmaması için kendini sıktı. “İnsanlar gezegeninizde değerli bir mal haline geldiği için sana bağımlı olmamı sağladın. Sana değer vermemi. Sana açılmamı. Böylece eğer beni tanırsan bunu kabul etmek için zorlanacaktım ya da senin bir başkasıyla evlenmeni mi izleyecektim? Daha yalnızca birkaç gün oldu!” Lily bağırdı ve kendini korur gibi ellerini önünde kaldırdı. “Kapana kısılmayacağım.”

“Seni asla kapana kısılmışsın gibi hissettirmek istemedim, Lily.” Verakko bakışlarını etrafta gezdirdi ve iki eliyle saçlarını kavradı. “Bunu düzgün bir şekilde açıklayamıyorum.”

“Gayet iyi açıkladın. Kızgınlım ama neyi neden yaptığını anlıyorum. Eğer bana nişanlından bahsetseydin sana daha farklı davranırdım. Bana burada neler olabileceğini anlatsaydın buraya gelmeyi asla kabul etmezdim. Ve şimdi beni istediğini, birlikte

olmamızı istediğini görebiliyorum ama...” Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Anlıyorum ama bu nasıl hissettiğimi değiştirmiyor. İncinmiş, ihanete uğramış ve aptal gibi hissediyorum. Ve artık seni tanıımıyormuşum gibi geliyor.” Lily yanağındaki bir gözyaşını sildi. “Bu da kendimi daha da aptal hissetmeme neden oluyor çünkü seni daha bir haftadır tanıyorum. Seni zaten *tanımıyorum*.” Verakko’nun göğsü sarsıntılı bir biçimde yükselip alçalıyordu, gözlerindeki keder ve acı Lily’yi keskin bir cam gibi kesmişti. “Eğer benden şu anda sana ömür boyu bağlanmamı istiyorsan... bunu yapamam.” Lily, aynı şeyi Verakko’nun ona söylediğini hatırlayınca boğazından bir hıçkırık yükseldi.

Kadın daha gözünü kırpamadan Verakko hemen yanına gitti. Lily sendeleyerek bir adım geri çekildi ve yanık sedir kokusu bir anda burun deliklerini doldurdu ancak normalde yaptığı gibi onu sakinleştirmede. Sadece biraz daha öfkelenmesine neden oldu.

“Bana değer veriyor musun?” Verakko onun yanaklarını avuçlayınca Lily eriyip gitmek istedi. “Dürüst ol,” diye ekledi. Adamın sesi zihninde yankılandı ve Lily’nin damarlarına ateş gibi yayıldı.

“Sakın beni *tesir* etmeye kalkma!” Lily tüm gücüyle onu itti.

Verakko gözlerinin içine baktı, parlak yeşil bakışlarının yoğunluğu Lily’nin omurgasından aşağı bir ürperti hissetmesine neden olmuştu. “Eğer bu izleri herhangi birine gösterirsem bu annemin kulağına gider ve seni benimle olman için zorlar. Ama bu duyuruyu yapmazsam ceza almamak için Ziritha ile evlenmem gerekir, sen de başka bir adamla sözleşme pazarlığı yapmak zorunda kalırsın. Eğer bana kalsaydı seni çoktan ruh eşim olarak tanıttırdım. Ancak senden çok fazla şey sakladığımın ve ayrıca ruh eşi bağıını benim gibi hissetmediğinin de farkındayım. Bu yüzden anneme, *Kraliçe*’ye yalan söyledim, ne yapmak istediğine

kendin karar verebilmen için sana zaman tanımak istedim. Karar senin.”

Lily sessizce, “Bir dakika yalnız kalmam gerek. Nereye gidebilirim?” diye sordu, akmakla tehdit eden gözyaşlarını engellemek için yanağının içini ısıırıyordu.

Verakko merdivenleri işaret ettiğinde Lily sessizce onu takip etti. İkinci oturma alanındaki geniş manzarayı ya da onların sanat anlayışı olduğunu düşündüğü duvarlarda oynayan kısa filmleri zar zor fark etmişti. Lily gizemli kadının kusursuz zevklerini bilmek istemiyordu, tek dileği yalnız kalmaktı.

Verakko onu yüksek bir yatağın olduğu büyük, aydınlık bir yatak odasına getirdi. Lily’nin bakışları battaniye ve yastıklardan oluşan yumuşak tepeye kilitlendi. Verakko’nun arkasında oyalanırken aldığı derin nefesleri hissedebiliyordu.

Artık ona ya da yakışıklı, kederli yüzüne bakmak istemiyordu. Bu hiç adil değildi. Başından beri kendisine yalan söylemişti, yine de Lily ne zaman ona baksa ihanetiyle ilgili öğrendiği her şeyi unutmak istiyordu. Verakko’nun kollarına koşmak ve her şey yoluna girecekmiş gibi davranmak istiyordu.

Affetme ve unutmaya güdüsü onu hem kızdırıyor hem de dehşete düşürüyordu. Onu her zaman böyle kolayca affedecek miydi? Onsuz bir hayat düşünemediği için her türlü düşüncesizliğini bir kenara mı atacaktı?

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve onunla yüzleşmeden önce gümüş parıldayan kürelerin kapladığı tavana baktı. Verakko’nun koyu kaşları endişe ve acıyla yukarı kalkmıştı. Gözlerini kadının vücudunda gezdiriyordu ama bakışlarında şehvet değil zorlukla gizleyebildiği bir özlem vardı. Lily’ye sanki kalın bir camın diğer tarafındaymış gibi bakıyordu. Varlığının her zerresiyle ona dokunmak istiyormuş gibi bakıyordu ama tek yapabildiği yalnızca bakmaktı.

“Bize biraz yemek yapacağım. Hazır olduğunda aşağıya gelirsin.”

Lily yutkunup başıyla onayladı, cevap vermek için titrek sesine güvenmiyordu. Verakko sessizce odadan ayrılınca yere yığılıp dizlerini göğsüne doğru çekti. Ne yapacağını bilmiyordu. Bir yanı onu buraya geri sürükleyip birlikte olmayı kabul etmek istiyordu ancak diğer yanı korkuyordu. Güvenini çoktan derinlemesine sarsan bir adamla birlikte olmaya nasıl söz verebilirdi?

Kendini bu kadar çok muhtaç ve çaresiz hissettiren biriyle nasıl birlikte olabilirdi? Hiç kimseye ihtiyaç duymak istememişti ama işte buradaydı. Adamın yatağında uyuyor, kendisine aldığı kıyafetleri giyiyor ve geleceğiyle ilgili her konuda ona güveniyordu. Varını yoğunu Verakko için riske atabilirdi ama şimdi bunu daha önce neden hiç yapmadığını hatırlamıştı. Birine tümüyle ve tamamiyle güvenmek dehşet vericiydi.

Birkaç sessiz hıçkırığının çıkmasına izin verdi; ardından odaklanmak için zihnini zorladı. *Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.*

BÖLÜM 20

Verakko gittikten sonra Lily yatağın içine kıvrıldı ve zihninde şimdiye kadar öğrendiği her şeyi tekrar gözden geçirmeye başladı. Verakko yalan söylemişti. Ancak mantıklı bir tarafı bunu neden yaptığını da anlayabiliyordu. Eğer Verakko gerçekten Lily'nin ruh eşi olduğunu düşünüyorsa, müstakbel eşine karşı hiçbir duygusal bağlılık hissetmiyorsa ama yine de sözleşmesini bozamıyorsa, Lily onun içinde bulunduğu durumun ne kadar zor olduğunu görebiliyordu. Peki ya Lily'ye bu kadar yalan söyleyip birçok şeyi gizlemesi doğru muydu? Hayır. Ama bunları neden yaptığını anlayabiliyor muydu? Ne yazık ki cevabı *evetti*.

Aslında Lily en çok da kendine kızgındı. Verakko onu uzaklaştırdığı zaman onu dinlememişti; onun yerine çoğu romantik yakınlaşmalarını kendisi başlatmıştı. Adamın itirazlarını yanlış bir iyimserlikle reddeden oydu, kültürünü yeterince iyi anlamadığına inanmıştı. *İçinde tamamen bulunmadığın bir kültürü asla anlayamayacaksın.*

Ancak görmezden gelip gelemeyeceğini bilmediği bir şey vardı. Verakko onun adına kararlar vermişti. Seçeneklerini elinden almıştı. Hayatını ölçülemez şekilde etkileyebilecek önemli seçenekleri. Bunu affedebilir miydi?

Karnının üzerine yuvarlanıp zihnini boşaltmaya çalıştı. Yatak şimdiye kadar yattığı en yumuşak yataktı ve oda normalden çok daha güzel kokuyordu. Sanki birisi asla dağılmayan lavantalı bir mum yakmış gibiydi.

Kötü değildi ama çiçeksi kokular hiçbir zaman favorisi olmamıştı. Üstelik tek düşünebildiği Verakko'nun çok daha iyi kokuyor olmasıydı. Kendini sarıp sarmaladığı battaniyenin içine gözünü kırpmadan baktıktan sonra sonunda yataktan doğruldu.

Sessizce güzel yatak odasının içerisinde dolaştı, davetsiz bir misafir gibi hissediyordu. Odasına bağlanan küçük banyo aklında yeni sorular oluşmasına neden olmuştu. Dişlerini fırçalamak için ne kullanmalıydı? Suyun akması için gerekli olan musluk neredeydi? Ve nasıl oluyordu da bir ayna bu kadar net gösterebiliyordu? Kendisine bu aynadan bulup bulamayacağını merak etti.

Lily kendini incelerken vücuduna bir şeyler olduğunu fark etti. Tamamen istenmeyen bir şey değildi ama yine de bir ihlal gibi hissettiriyordu.

Desy eliksirin onu hücresel boyutta yenileyeceğini ve var olan tüm yaralanmalarını onaracağını söylemişti ama Lily bunun uzaylıların B12 iğnesi versiyonu olduğunu düşünmüştü. Harika hissettireceğini ama herhangi bir mucize gerçekleştirmeceğini sanmıştı.

Aynada kusursuz teninin, güçlü parlak tırnaklarının ve gür kirpiklerinin yansımasına bakarken eliksirin abartılmadığını fark etti. Tüm bunları yalnızca bir doktor ofisinde yapabiliyorlarsa o zaman spa merkezlerinde neler yapıyorlardı?

Aynadaki parlak, koyu saçlarını çekiştirdi ve kızgın bir şekilde homurdandı. "Röflelerimi mükemmelleştirmek için senelerimi harcadım ve şimdi geriye hiçbir şey kalmadı!" Bir küfür mırıldanarak saçlarını arkasına savurdu.

Dışarıdan göz alıcı olsa da içinde karanlık, karmakarışık bir düğüm vardı. Verakko ayrılır ayrılmaz geri dönmesi için yanıp tutuşmuştu. O kadar garipti ki, adamın gözünün önünde olmasını istiyor ama içinden lanet olası tek kelime bile etmek gelmiyordu. Nasıl olurda birbiriyle bu kadar çatışan duygular tek bir kişiden çıkabiliyordu?

Bir iç çekip aynadaki yansımasına baktı. “Ne yapacağız?” Başka biriyle evlenme fikrini kabul edebilir miydi?

Yüksek sesle söyle ve nasıl hissettirdiğine bak.

Lily dudağını dişledi, kendini dinlemeye korkuyordu. Sonunda aynaya doğru eğilip, “O benim ruh eşim,” dedi. İçinden geçen heyecana karşı kaşları çatıldı. “Eğer bu doğruysa, seni saçma evren, bana bir işaret gönder.”

“Lily!”

Verakko’nun birinci kattan bağırışıyla yerinden sıçradı. Doğrulup aynaya yan yan baktı. Banyodan ayrılmadan önce, “Bu bir işaret değildi; muhtemelen beni duymuştur,” diyerek tısladı.

Birinci kata ulaştığında Verakko’yu hemen görememişti ama sonra o tanıdık sedir kokusu burnuna geldi. Verakko önüne geldiğinde sert kalmaya devam edebilmek için savaş verdi.

Verakko kadının yüzünü, sanki onu haftalardır görmüyormuş gibi inceledi. Teni sıcaklıkla karıncalanırken Lily içinden başını iki yana salladı. Verakko ona başka bir koyu mor şişe verdi, ilk verdiği şişe odasında dokunulmamış bir şekilde duruyordu. Lily şişeye baktı ama aslında görmedi, hâlâ kendi düşüncelerine fazla dalmış vaziyetteydi.

Verakko, “Mott,” diyerek onun dikkatini çekti. Lily’nin elinde gevşekçe tuttuğu şişeye doğru imalı bir şekilde baktı. “Alkol. Çoğu kadının favorisi sayılmaz ama sen iyileştirilirken mutfağa erzak alacak vaktim olmadı. Yemek hazır, sadece servis etmem gerek.”

VERAKKO'YU KURTARMAK

Lily yalnızca söyleyeceği şeye odaklanmaya çalıştı. “Verakko çabanı takdir ediyorum ama ne hissettiğimi anlamak için bir süre senden ayrı kalmam gerekiyor.”

Verakko onu incelerken topuklarının üstünde sallandı. “Buna katılmıyorum.”

Lily gözlerini kırptırdı, ses tonundaki kararlılığı doğru duyduğundan emin olmaya çalışıyordu. “Anlayamadım?”

“Bence hâlâ kızgınken tek başına kalırsan sahip olduğumuz şeyden şüphe duyacak ve kendini bunun bir yalan olduğuna ikna edeceksin. Üstelik ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz.” Kelimeler ağzından sakince çıksa da Lily onun gözlerindeki kararlılığı görebiliyordu. “Şu anda hiçbir şeye karar vermek zorunda değilsin. Zaten bu sırada bunları başka birinden öğreneceksin. Teknolojimizi kullanmayı bilmiyorsun. Ripsli ürünlerden nasıl uzak durman gerektiğini bile bilmiyorsun ki, onlara alerjin olduğunu biliyorum. Ayrıca sana istediğin kariyeri sürdürmen için ne yapman gerektiği konusunda yardımcı olabilirim.” Lily’ye doğru bir adım atarak onu omuzlarından tuttu. “Ben çok az şey biliyorken sen ormanda hayatta kalmam için bana yardım ettin. Bırak da ben de senin burada hayatta kalmaya yardımcı olayım.”

Lily göz kırptı, haklı olduğu için öfkelenmişti. Verakko hafifçe onun omuzlarını sıkıp ardından ellerinin düşmesine izin verdi. Lily ne söyleyeceğinden emin olamayarak şişesine baktı ve bir yudum aldı. Sıvı boğazını yakarak aktı.

Lily, “Yalnızca birkaç gün,” diyerek onayladı, şişeyi zayıf bir şekilde göğsüne yaslı tutuyordu.

“Evet, miv- Lily,” diye düzeltip garip mutfağa doğru giden kapıda gözden kayboldu.

Neredeyse söylemek üzere olduğu lakap ile Lily’nin vücudu elektriklendi. Kaşlarını çatarak onu tekrar bu konuda sorgulasa mı sorgulamasa mı diye düşündü. Şişeden başka bir uzun

yudum aldıktan sonra bundan vazgeçti ve oturma odasına geçti. Verakko'nun tatlı dilinden zaten yeterince kolay bir şekilde etkiliniyordu. Yarı yatak yarı koltuk olan nesneye yerleşti.

Bu duruma nasıl geldim? Lily bıkkınlıkla başını salladı ve tavanda uçuşan gümüş parlak küreleri izledi. Konu hakkında söz hakkı olduğu söylenemezdi; sonuçta burası yabancı bir gezegendi. Verakko haklıydı, kendisi için bir şeyleri nasıl yapacağını bilmiyordu ancak içinde aniden yükselen bir öfkeyle fark etti ki, bunun böyle olmasına izin veren kendisiydi.

Lily tekrar ayağa kalktı, bu sefer *doğru* soruları sormaya niyetliydi. Evdeki her bir aleti ve ne işe yaradıklarını soracaktı. Hazırlanan yemek hakkında sorular soracaktı. Yemeğin nasıl hazırlandığını soracaktı. Nereden satın alabileceğini, hangi koşullarda saklaması gerektiğini soracaktı. Tam birkaç kararlı adım atmıştı ki mutfaktan çıkan Verakko'ya çarptı. "Mutfaktaki aletlerin nasıl çalıştığını gösterebilir misin?"

Verakko gülümsedi ve yanından geçerek duvardaki parlayan küçük panele doğru ilerledi. "Evet ancak şimdi olmaz. Yemek hazır." Lily'ye bakmadan parmaklarını ekranda kaydırды, bir şeyler programlamış olmalıydı.

Büyük koltuklar hareket etmeye başlayarak zeminin içine gömülürken Lily içgüdüsel olarak bir adım geri gitti. Tamamen cama benzeyen bir materyalden yapılmış olan küçük bir masa ve sandalyeler, odanın ortasına doğru yükseldi.

Lily, "Öyleyse yarın," dedi. Devasa pencerelerdeki karartma yok olarak parıldayan siyah çölün muhteşem manzarası ortaya çıkınca dikkati dağılmıştı.

Verakko kontrol panelini kurcalamayı bırakıp yüzünü Lily'ye döndü.

Lily dikkatini tekrar toplamaya çalıştı. "O zaman bu gece tüm sorularıma cevap vermeni istiyorum. Yani hepsini kastediyorum.

Dürüstçe. Artık can sıkıcı gerçekleri gizlemek yok. Neyin içinde olduğumu bilmeye hakkım var.”

Verakko ona doğru bir adım attı. Lily adamın vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Aynı zamanda bu yakınlıktan, sakin ve güçlü tavrının altında bir parça keder olduğunu görebiliyordu. “Sana her şeyi anlatacağım.” Arkasını dönüp mutfığa doğru ilerledi. “Ama yemek sırasında. Bir şeyler yemen gerekiyor.”

Lily gözlerini devirdi ve elinde mott ile pencerelere doğru ilerledi. Nefesinin altından, “*İmkânsız bir adam,*” diye mırıldandı. O anda yalnızca bir tane hilal şeklini almış ay görünüyordu ancak gökyüzü açık ve parlaktı. En azından gökyüzünün görebildiği kısmı öyleydi. Çevredeki diğer binaların geniş düz çatıları gökyüzünün tam manzarasını engelliyordu. Aşağı baktığında en az elli kat yukarıda olduğunu tahmin etti. Elini cama bastırıp başını zemini görebilecek şekilde eğerek gözlerini kısıtı.

“Bir içecek daha ister misin?” Adam arkasından seslendiğinde Lily yerinden sıçradı.

Dönüp baktığında adamı yemeklerin ve çatal bıçak takımlarının özenle yerleştirildiği masanın yanında beklerken buldu. Lily neredeyse hiç dokunulmamış olan içeceğine bakıp başını iki yana salladı.

Adamı dikkatle inceledi ve vücut dilinden gergin olduğunu fark etti. Omuzları kasılmıştı, yumrukları sıkılıydı. Gözleri de sanki ona bakmak istediği için değil, başka bir yere bakmamaya çalışıyormuş gibi Lily’nin gözlerinde sabit duruyordu.

Verakko boğazını temizledi ve kısa bir süre için gözleri Lily’nin hâlâ pencereye yaslamakta olduğu avucuna kaydı, sonra tekrar kadına baktı. Lily ne olduğunu anlayınca, içini Verakko’nun yanına koşup onu yatıştırmak için duyduğu ani bir dürtü kapladı ve farkında olmadan adama doğru bir adım attı.

“Pencereler yüzünden, değil mi? Eğer yükseklik korkun varsa neden bu kadar yüksek bir ev satın aldın ki?”

“Normalde bu bir problem değil ama cama çok yakın durmazsan sevinirim.” Göğsünü şişirerek oturdu, göz temasından kaçınıyordu. “Burası Ziritha’nın önerdiği kattı.”

Lily kaşlarını çatmış bir şekilde masada ona katıldı. “Yüksekliğin seni ne kadar rahatsız ettiğini söyledikten sonra bile sana burayı satın mı aldirttı?”

“Neden ona söyleyeyim ki?” Kaşlarını çatıp sandalyesinde arkaya yaslandı.

“Bir gökdelenin tepesinde ev satın almadan önce konuşulması gereken önemli bir mevzu gibi görünüyor.” Lily omuz silk-ti. “Bana söylemiştin.”

Verakko’nun bakışları ciddileşti. “Sen farklısın.” Yemeğine baktı ve mırıldanarak, “Düşme hikâyemi anlattığım tek kişi de sensin,” dedi.

Lily’nin kalbi sıkıştı. *Tek kişi mi?*

Kendini toparlamaya çalışıp yemeğine odaklandı. Garip gri küpler, iştah açıcı bir şekilde kokan ve biraz tanıdık gelen kömür rengine bir sosla kaplanmıştı.

“Yemeği basit tuttum. Ne kadar yemek isteyeceğini bilmiyordum ve artık bir kez daha seçeneğin olduğu için vejetaryen kalmayı tercih edip etmeyeceğinden de emin olamadım.”

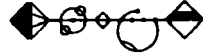
Elbette bunu akıl edebilecek kadar düşünceliydi. Bunu kolaylaştırmayacaktı, değil mi? Başından beri yalancı bir pislik miydi? Hayır, kadının her şeyi sorgulamasına neden olacak kadar mantıklı açıklamalar ve tatlı jestler yapmak zorundaydı.

Lily, Verakko’nun önüne koyduğu garip düz bir kaşıkla yemeğinden az bir miktarda aldı. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamamasına rağmen çok aç hissetmiyordu ama görüldüğünden daha leziz kokan nahoş gri lapayı merak ediyordu.

Sos parlak ve ekşiydi, altındaki gri küpler ise hafif tuzluydu. Düşünceli bir şekilde lokmasını çiğnedi ve beğendiğine karar verdi. Masanın karşı ucunda oturan hareketsiz uzaylı gözüne takıldı. Yemeğine dokunmamış bir halde kadını dikkatle izliyordu, çenesindeki bir kası seğirdi.

Lily iç çekerek garip kaşığını bıraktı ve şişeden uzun bir yudum aldı, içecek boğazını yakarak sistemine girerken yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Bazı şeylerin açıklığa kavuşma zamanı gelmişti.

Verakko, artık boyadan eser kalmayan ellerini esnetti. Onları saklamak fazlasıyla yanlış hissettirmişti ancak Lily'nin izlerine sürekli endişeyle bakması, sırf kadını rahatlatmak için ellerini tekrar boyayıp boyamaması gerektiğini düşündürmüştü.

Kendi şişesinden bir yudum aldı, hazırlık sırasında bir şişeyi çoktan bitirmişti ancak ayak parmaklarından kulaklarının uçlarına kadar her bir zerresini hâlâ titrek ve gergin hissediyordu. Bir kişi, ruhunun diğer yarısını, kendisini kabul etmesi için nasıl ikna ederdi?

Lily, "Pekâlâ, öncelikle," derken yine onun ellerine bakıyordu. "Bunlar ne zaman ortaya çıktı?"

Verakko sandalyesinde kımıldanarak, "Sen yaralandıktan sonra," diye cevap verdi.

Lily'nin çenesi kasıldı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onları neden daha önce görmedim? Uyandığımda yoklardı."

"Çünkü Desy'ye onları kapattırdım."

Lily tek kaşını kaldırdı. "Onları benden gizlemeyi mi planlıyordun?"

"Hayır. Başkalarının görüp anneme ihbar etmesini istemiştim."

“O da bizi birlikte olmaya zorlardı çünkü...”

Verakko kısaca, “Ruh eşiyiz,” diye tamamladı.

Lily büyümüş gözlerle başını salladı ve tekrar izleri inceledi. Bir şey demeden yerinden doğrulup pencerelerin önünde ileri geri yürümeye başladı. Verakko kadını, ona daha az endişe veren bir yere çekme dürtüsüne karşı gelmek zorunda kalmıştı.

Ne hissediyorsun? Boğazını temizledi, boğazında oluşmaya başlayan *tesiri* ağzından kaçırmamak için çenesini kapalı tuttu.

Lily burnunun kemiğini sıkarak gözlerini kapattı. “Yani daha önce hiç sahip olmadığın izler sihirli bir şekilde bileklerinde belirdi. Çünkü aramızda senin başka kimseyle kuramayacağın bir bağımız var, öyle mi?” Gözlerinde inançsız bir bakış vardı.

Kadının açıklamasının basitliğiyle Verakko’nun dudağının kenarı aşağı doğru kıvrıldı. İzlerin olmadığı gezegenden gelen birine, onların ne anlama geldiğini tarif etmek mümkün müydü? “Evet, sanırım.”

“O zaman bende neden hiç iz yok? Ben senin ruh eşinim ama sen benim değil misin?”

Verakko ayağa fırladı, hırlamasını kontrol altında tutamıyordu. Lily hiçbir şey söylemeden ona öfkeli bir bakış atınca Verakko yerinde kaldı.

Cevap vermeden önce derin, sakinleştirici bir nefes aldı. “Hayır. Ben senin ruh eşinim, sen de benim ama görünüşe göre insanların izleri olmuyor. Belki evrimleşerek o noktayı geçmişsinizdir ya da bu insanlara özgü bir bozukluktur. Bunun cevabı bende de yok ancak tanıştığım diğer eşleşmiş insanlardan bildiğim kadarıyla içinizde hâlâ bir tür tanıma duygusu olduğu.”

“Çünkü yarı Clecanialı olduğum ya da Clecanialıların soyundan geldiğim ya da...” Gözlerinde vahşi bir bakışla kollarını havaya kaldırdı. “Ya da insanlar artık ne halt ise.” Bakışları çaresiz bir hal aldı. “Anlamıyorum. Nasıl olur da birden belirebilirler? Neden daha önce belirmedi?”

“Düştüğünü gördüğümde bana bir şeyler oldu. Başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama seni tanıdığım günden beri üzerime ağırlık yapan tüm engeller öylece kayboldu. Tek düşünebildiğim seni kaybedebileceğimdi.” Lily’ye uzanıp onu kavramak için can atıyordu ama kendini bunu yapmamak için zorladı. “Hayatımda daha önce hiç o kadar korkmamıştım. Seni koruyabileceğimden hiç şüphe duymamıştım. Seni güvende tutabilmek için bir Strigi ile ya da sefayla dövüşebilirdim ama...” Yurkundu, sadece hatırlamak bile omurgasından aşağıya buz gibi bir ürperti geçmesine neden olmuştu. “Zehirle dövüşemem.”

Lily omuzlarını kımıldatıp dudağını ısırды ama sessiz kalmaya devam etti.

Verakko pencerelerin ardındaki manzaranın ona yaşattığı korkuyu görmezden gelerek onun yanma gitti. “Yine de seni zorlamayacağım. Eğer benimle olmak istemediğini söylersen senden uzak durmak için elimden geleni yaparım.”

“Anneni ikna edemez-”

“Annemi çok daha azına ikna edebilirim. Varlığını şehre duyurmadan önce seninle üç gün boyunca kalmama izin vererek bana zaten bir iyilik yaptı. Daha fazlasını yapmayacaktır.”

“Peki o zaman ne olacak? Yani duyurduktan sonra?”

Verakko boğazında yükselmeye başlayan başka bir hırıltıyı daha bastırdı. Ne olacağını biliyordu, sadece buna dayanacak gücünün olup olmadığını sorguluyordu. “Erkekler ve aile liderleri ziyarete gelir. Seni tanıyıp tanımadıklarına ya da onlarla sözleşme yapmaya açık olup olmadığına bakarlar.”

“Hayır dersem ne olur?”

“Eğer seçmezsen, korkarım ki o sırada sana atanan koruman kimse senin yerine o seçer.” Lily’nin iğrenerek baktığını görünce, “Evlilik sırasında senden beklenen tek şey kocanla birlikte yaşamak. Sözleşmende yer aldığı sürece eğer istemezsen adamla konuşmak zorunda bile değilsin,” diye açıkladı.

Lily bir süre için sessizce dışarıya baktı, sonra bakışları tekrar Verakko'yu buldu. "Bekle bir dakika... senin sözleşmende ne var? Ne yapmak zorunda kalacaksın?"

Verakko'nun midesi bulanıyordu. "Bu evi almak ve onun tercihlerine göre döşemek zorundaydım. Aksini istemedikçe ona yemek hazırlamam gerekiyor ve haftada bir kez onunla akşam yemeği yemem gerekiyor." Yumruklarını sıktı. "Ayrıca sözleşmeye göre çocuk sahibi olmayı deneyeceğiz."

Lily eliyle ağzını kapattı ve bir adım geri gitti.

"Ama yapmayacağım! Yapamam." Lily ikna olmuş gibi durmayınca, "Sen benim ruh eşimsin. Başka biriyle öyle bir şey yaşamam mümkün değil," diye ekledi.

"Yani fiziksel olarak mı?" Adama doğru birkaç adım atmıştı. "Bunun fiziksel yan etkileri mi var?"

"Evet. Daha hızlı ve güçlüyüm. *Tesir* yeteneğim de daha güçlü olmalı."

Lütfen sorma. Lütfen sorma.

"Peki ya hayır dersem? Sana bir şey olur mu? Yani fiziksel olarak?"

İşte sordu. Verakko içten içe inledi. Lily güçlüydü ve herhangi bir şeye kolayca zorlanamazdı ama zayıflıklarından biri de merhametiydi. Eğer Verakko, kadına aralarındaki bağı reddetmesi halinde başına gelecekleri anlatırsa, Lily onu istese de istemese de onunla kalmak için üzerinde bir baskı hissedecekti. Ancak ona her şeyi anlatmayı kabul etmişti. İyi ve kötü her şeyi. "Söylememeyi tercih ederim."

Lily başını eğerek ona baktı, kollarını kavuşturmuş bekliyordu.

"Etkilerin ne kadar şiddetli olabileceğini bilmiyorum ama Clecanialıların tüm kayıtları, zamanla değişen seviyelerde hastalandıklarına işaret ediyor."

VERAKKO'YU KURTARMAK

Lily'nin omuzları düştü, kaşları çatılmıştı. Gözlerinde belirgin bir endişeyle Verakko'ya baktı. Eğer durum farklı olsaydı, bu bakış adamın vücudundaki her kemiğin erimesine neden olurdu. Lily'nin, ruh eşi için duyduğu endişeyle gözleri parlıyordu. Verakko bunu göreceğini hayal dahi edemezdi.

Gözlerine bakarak, "Hastalanır mısın?" diye fısıldadı. "Ne kadar zaman sonra hastalanırsın? Şu an hasta gibi hissediyor musun?" Lily'nin bakışları yine Verakko'nun vücudunda gezinmişti ama bu sefer daha yavaştı.

"Hayır, iyiyim. Şu an seninleyim. Beni etkileyecek olanlar, uzun süreli ayrılıklar. Tüm Clecanialılarda aynı olmuyor ama gün geçtikçe zayıflayacağım. Hasta olmaya daha meyilli hale geleceğim. Duyduklarıma göre, ruhsal sağlığım her şeyden daha fazla zarar görecek. Depresyon. Öfke nöbetleri. Ancak yine söylüyorum, ruh eşleri daha önce birbirlerinden ayrılmadı. Ruh eşi bağı her zaman eşit şekilde karşılık bulmuştur. İki kişinin birlikte olup olmayacağı hiçbir zaman söz konusu olmamıştı. Ne kadar uzun süre bir arada kalırsak, ayrıldığımızda etkilerin çok daha ağır olacağını biliyorum. Eğer benimle olmak istemediğine karar verirsen belki de o kadar çok etkisini görmem. Uzun süredir birlikte değiliz. Sonuçta izlerim ortaya çikalı bir gün oldu." Verakko söylediklerinin bir yalan olduğunu haykıran sesi susturdu. Değildi. Eğer Lily onu terk ederse ne olacağını bilmiyordu. Sadece her bir zerresinin bu düşünceye isyan ettiğini biliyordu ama öyle ya da böyle kadından uzak kalmanın başına neler getireceğini kestiremiyordu.

Lily'nin gözleri yaşlarla dolarken yüzünü Verakko'dan sakladı. Verakko'nun yapmak istediği tek şey ona dokunmaktı ama bunun yarardan çok zarar getirip getirmeyeceğini bilmiyordu, o yüzden orada kasları gerilmiş bir halde kadının bir şey demesini bekledi, herhangi bir şey.

Lily sonunda yüzünü ona döndüğünde, Verakko gözlerinin etrafındaki ıslaklığın kanıtını gördü. “Ya bir sene içinde bu gezegenden ayrılmayı seçersem? Ya yasalar değişirse ve ben Dünya’ya geri dönebilirim? Benimle sonsuza dek mi birlikte olmak istiyorsun? Tek eşli bir şekilde?”

Hayatta olduğum her günün, her bir saniyesinde. Lily’ye doğru bir adım attı ve ne söylemesi gerektiğini aklında toparlamaya çalıştı. Lily zaten ona karşı çok temkinliydi ve genel olarak ilişkilere karşı ürkekti. Gerçeği duymak ister miydi? “Senin peşinden her yere gelirim, *mivassi*. Eğer hayatımın geri kalanı boyunca göreceğim tek yüz seninki olacaksa, mutlu bir adam olarak ölürüm.”

Kadının çenesi titriyordu. Burnunu çekerek, “Peki ya sözleşmeni bozar ama izlerini göstermezsen ne olur?” diye sordu.

“En sonunda izleri gösterdiğimde, ruh eşi olarak birlikte olmamıza izin verecekler ama göstermezsem bir daha asla evlenmeme müsaade etmezler. Sürgün edilirim. Senelerce. Yasalar değişmedikçe sen de senede bir kere evlenmeye zorlanırsın.”

Bu düşünceyle Verakko’nun boğazı düğümlendi. Lily’yi seneler boyunca görememek... Onun en az iki farklı adamla evlenmeye zorlanmasını ve bu konuda bir şey yapamayacak kadar güçsüz olduğunu bilmek... Ya döndüğü zaman Lily’yi bir başkasına kapılmış halde bulursa? Ya da daha da kötüsü... gitmiş olursa? Lily onun henüz düşünmemiş olduğu bir şeye değinmişti. Lily’nin Clecania’daki bir senesi dolduktan sonra burada kalması gerekmiyordu. Acaba gider miydi? “Eğer ihtiyacın olan buysa, yaparım.”

Lily’nin yüz hatları yumuşadı. Kollarını kendi beline doladı. “Bunu benim için yapar mısın? İzlerini göstererek beni seninle olmaya zorlayabilecekken bile mi?”

Verakko boğuk bir kahkaha attı. “Bunu hiç düşünmedim desem yalan olur. Birkaç dakikada bir bunu yapıp yapmama konusunda kendimle tartışıp duruyorum. Kendimi geri çekmek

bu bağına doğasına aykırı. Çünkü olması gereken bu değil. Ruh eşleri bu çekimi her zaman eşit derecede karşılıklı olarak hissetmiştir. Buna *hiç* şüphe yok.” Verakko aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı ve Lily geri kaçmayınca rahatlardı. Sonra ellerini kadının kollarına yerleştirdi. “Her parçam senin bana ait olduğunu biliyor ama ben her şeyinle benim olmanı istiyorum ve eğer seni buna zorlarsam bir yanın bana hep kızgın kalacak.”

“Eğer seninle birlikte olmayı kabul edersem, bunun geri dönüşü olmayacak mı? Mutsuz olsak bile mi?”

Verakko dürüstçe, “Asla,” dedi. “Şu an bile senden uzak durmakta zorlanıyorum. Eğer bana benim olduğunu söylersen, benim için her şey biter. Seni bırakmam asla söz konusu bile olamaz. Ama asla mutsuz olmaman için de elimden gelen her şeyi yaparım.”

Lily kendi kendine, “*Ve karar vermek için yalnızca iki haftam var,*” diye fısıldadı.

“İki hafta içinde *evlenmem* gerekiyor ancak annem, senin varlığını şehirdekilere açıkladıktan sonra birlikte yaşamamamız daha iyi olur. Eğer diğer erkeklerin sana kur yapmaya çalıştığına şahit olursam ben...” Verakko ellerinin düşmesine izin verdi çünkü bu düşünceyle kadını farkında olmadan sertçe sıkmaktan korkmuştu. “Buna şahit olmamak için orada olmazsam, herkes için daha iyi olur.”

Lily bakışlarını yere çevirerek sessizce başını salladı. Kaşları çatıktı, bir konu hakkında ne zaman uzun uzun kafa yorsa hep yaptığı gibi dudağını dişliyordu ama yüzünde de bir o kadar karmaşık bir ifade vardı. Verakko onu çenesinden tuttu ve bakışlarıyla buluşana dek kaldırdı, göğsü sıkışmıştı. Lily revirdeyken eliksir almasına rağmen hiç olmadığı kadar yorgun görünüyordu.

“Neden seni odana götürmüyorum? Böylece biraz uyuyabilirsin, ne dersin?”

Lily iç çekti. “Yakın bir zamanda uyuyabileceğimden şüpheliyim.”

Verakko şansını zorlayarak kadının yüzüne düşmüş olan uzun saçlarını geriye atıp yanağını avucuna aldı. Bu temasla birlikte Lily’nin gözleri yavaşça kapanınca Verakko’nun göğsünden bir mırlama yükselmeye başladı. *Hâlâ şansım var.* “Yardım etmeme izin ver. Seni *tesir* ederek uykuya dalmanı sağlayabilirim.”

“Verakko, ben...” diyerek tartışmaya başlayacağı sırada bakışları sertleşti. Ardından yüzü asıldı ve bir inilti çıkardı. “Aslında bu çok da kötü bir fikir değil.”

Verakko onu merdivenlerden kendi odasına çıkardı. Onu Ziri için hazırladığı odaya götürmeliydi ama Lily’yi kendi yatağına yatırmak daha doğru hissettirmişti. Kapıya ulaştıklarında Verakko kaşlarını çattı. Bu kendisinin diğer odada yatmak zorunda olduğu anlamına mı geliyordu?

Ormandayken Lily ile birlikte oldukça yakın bir şekilde uyumuşlardı. Son iki gece boyunca Lily’yi kollarının arasına alarak yatmıştı ki, bu bir kadınla yapabileceğini hayal bile etmediği bir şeydi. Lily bunun, kendisi için garip olduğunu belirtmemişti. İnsan çiftler de diğer bazı yabancı kültürlerde olduğu gibi yataklarını paylaşıyor muydu?

Karanlık odaya girdiklerinde Lily yanakları kızarmış bir şekilde Verakko’ya döndü. “Giyebileceğim bir şeyin var mı?”

Verakko’nun omuzları hafifçe çöktü. Kadının ihtiyacı olan her şeyi karşılayamazsa neden onu seçsindi ki? Bu şehirdeki lanet olası terzileri, kıyafetleri sanal ortam yerine fiziksel olarak mağazalarda satmakta ısrarcıydı. Verakko’nun da kadının yanına dönmeden önce ikisine de yalnızca birer tane alabilecek kadar vakti olmuştu. Verakko her ihtimale karşı üzerindeki çıkarıp, “Benim kazağım olur mu?” diye sordu. “Henüz buraya kıyafet taşımadım. Yarın birazını getiririm. Arasından beğendiklerini seçebilirsin.”

Lily kazağa bakıp sonra aldı. “Teşekkürler.”

Belindeki kopçayla oynuyordu, Verakko artık gitmeli ve ona biraz mahremiyet tanınmalıydı ama kendini bunu yapmaya zorlayamıyordu.

Kopça yerinde kalmaya devam edince Lily oflayarak altın renkli metali düzgünce açabilmek için elindeki kazağı yatağa fırlattı. Yanakları kıpkırmızı bir halde adama baktı. “Daha önce çıkarmıştım ama lanet şey bir türlü- Ah!”

Verakko hızla yanına gitti. Lily parmağını ağzına götürüp emerken beline bakıyordu.

Verakko sırtıtmamak için dudağını ısırdı. “Bakabilir miyim?” diye sorarken kadının belini işaret etti.

Lily kaşlarını çatıp hâlâ yaraladığı parmağını emerken Verakko’yu inceledi. Yavaş bir şekilde başını salladı.

Kopçanın metali garip bir şekilde sıkışmıştı, Verakko’nun onu ortadan ikiye kırmak dışında seçeneği yok gibiydi. Kumaşı kadının arkasına attı ve ona baktı. Birbirlerine çok yakınlardı. Kolayca bir kolunu kadının beline dolayarak kendine çekip öpebilirdi.

Verakko geri çekilmeyince Lily onun gözlerinin içine baktı ve nefesi derinleşti. Verakko yavaş hareketlerle ellerini, kadının sol kolundaki kopçaya götürdü ve kumaşın düşerek açılmasına izin verdi.

Bakışlarını Lily’nin üzerinden ayırmadan diğer kolundaki sonra da sırtındaki kopçayı açmak için hareket etti. Ellерinin kadının sırtının küçük bir bölümünde oylanmasına izin vermişti, sonra onu kendine doğru çekti. Parmaklarını Lily’nin omuzlarına yerleştirdi. Silkinip kendine gelmeye çalıştı. Lily’nin şu anda ne kadar bunalmış ve duygusal olduğunu tahmin bile edemiyordu ve bundan faydalanıyordu. Kumaşın belinden aşağı yuvarlanarak ayaklarının dibine düşmesine izin verdi.

Gözlerini onunkilerden ayırmıyordu, Lily’nin bakışları dudaklarına kayınca inlemesini bastırmak zorunda kaldı.

Kahretsin ki Verakko da onun gibi hissediyordu. *Elbette kadını ruh eşi olarak sahiplenmemesinin verdiği fazladan öfkeyi saymazsak.*

Lily'nin dudakları bir nefesle aralandı. Verakko teslim olurcasına bir hırıltı çıkarıp onu kendine doğru çekti. Kadının yumuşak memelerini kendi çıplak göğsünde hissetmesi, aletini aniden sertleştirdi. Lily'yi ensesinden kavrayarak dudaklarını onunkinin üzerine yapıştırdı. Kadının küçük dilinin onunkine sürtünmesinin verdiği coşkuyla boğazından bir inilti yükseldi. Lily parmak uçlarında yükselip kollarını adamın boynuna doladı. Verakko'yu dilinin yavaş, şehvetli sürtünmeleriyle çılgına çevirdi. Lily'nin uyarılmışlığının belli belirsiz kokusu Verakko'nun ona vermiş olduğu kalın çamaşır yüzünden maskeleniyordu. Verakko'nun parmakları çamaşırı yırtıp atmak için yanıp tutuşuyordu.

Verakko gürleyen mırılamasının birbirine geçmiş vücutları arasından yayılmasına izin verdi ve Lily'nin buna inleyerek karşılık vermesine sııttı. Verakko öpücüğü derinleştirirken, kadının arkası yatağın ucuna gelene dek onu geri geri gitmeye zorladı. Lily'nin beline kadar gelen yatak özellikle Verakko'nun cüssesine özel olarak yapılmıştı. Kadını uyluklarından kavrayarak yatağın üzerine kaldırdı, ardından bir kolunu sırtından geçirerek kalçasını kendisine doğru çekti.

Sert aletini kadının bacakları arasındaki hassas noktaya sürünce Lily, o kadar tatlı bir şekilde inledi ki Verakko neredeyse orada boşalacaktı. Ancak sonra Lily kendini geri çekti.

Nefes nefese kalmış bir halde Verakko'ya bakıyordu. Verakko kadının bacaklarını kendi kalçasının etrafına dolamış ve vücudunun üst kısmını üzerine doğru eğmişti, bu yüzden Lily kollarını arkasına dayayarak uzaklaştı. Verakko, Lily'nin bakışlarında gördüğü şey karşısında hırıltılı bir nefes verdi. *Berraklık.*

"Daha önce buna izin verilmediğini söylediğinde sanıyorum ki, bunun nişanlı olmanla bir ilgisi vardı."

VERAKKO'YU KURTARMAK

Verakko, dürüst bir cevap verebilmek için kendini zorladı. Gerçi tam o anda başka bir kadınla olan sözleşme yükümlülüklerini konuşmak istediği son şeydi. “Ruh eşim olduğunu öğrenmeden önce...” Kelimeyi özellikle vurgulamış, bakışlarını açıkta olan vücuduna kaymaması için zorlayarak yüzüne odaklamıştı. “Ziritha, burada seninle olduğumu biliyor. Bu, teknik olarak bir ihlal ama-”

Lily başını iki yana sallayarak araya girdi. “Şu an seninle bunu yaparak herhangi bir kadını incitmek istemiyorum, hele ki onun evinde.”

Verakko kaşlarını çatı. “Bu kimseyi incitmiyor. Ziri beni ya da burayı o şekilde görmüyor.” Lily’nin, Ziritha’nın hissedebileceğini sandığı ihanetin, gerçeklerden çok uzak olduğunu anlamasını nasıl sağlayabilirdi?

Lily bir an için adamın dudaklarına bakınca Verakko bunu tekrar düşündüğünü sanmıştı ancak sonra kadın kaşlarını çatarak kazağı adamın attığı yerden geri aldı. “Mantiken dediğin şeyi anlıyorum ama hâlâ bu konu hakkında boktan hissetmeme neden olan bir ömürlük Dünya deneyimim var. Evli kişilerin benim alışkın olduğum şekilde bir bağları olmadığını kendi gözlerimle görene dek bence bunu yapmamalıyız.”

Verakko hırıldayarak kazağını kadının ellerinin arasından çekip aldı.

Lily uyarırcasına, “Verakko,” dedi. Kazağa doğru uzanmıştı ama yakalayamadı, bunu yaparken göğüsleri dehşet verici bir şekilde sallanmıştı.

Kaşları çatılmış, testisleri dindiremediği şehvet yüzünden şimdiden ağrımaya başlamıştı. Kazağı düzelterek kadının başının tepesine doğru tuttu. Kadına öfkeli bir bakış atınca Lily’nin dudaklarında ufak bir tebessüm oluştuğunu fark etti, sonra kollarını kaldırarak Verakko’nun kazağı başından geçirmesine izin verdi.

Geçen haftalarda birkaç suç işlemişti ancak Lily'nin muhteşem vücudunu bu şekilde gizlemek en kötü suçmuş gibi hissettiriyordu.

Kumaşı kalçasına doğru indirirken biraz oyalanarak parmak eklemlerinin Lily'nin meme uçlarına değdiğinden emin oldu. Bu temasla birlikte kadın ürpermesini gizleyememişti. Kazağı giydirdikten sonra Verakko sıktığı yumruklarını kadının kalçasının iki yanına yerleştirip hayal kırıklığını görmesi için bakışlarını Lily'nin yüzüne odakladı. Adil olmak gerekirse, Verakko bunu muhtemelen hak ettiğini biliyordu.

Bir süre sessizlik içinde kaldılar, yalnızca birbirlerine bakıyorlardı. Aralarındaki hava gergindi.

“Burada seninle birlikte uyuyabilir miyim, Lily?”

Lily yanağının içini ısıırıp bunu düşündü.

“Sana hâlâ kızgınım,” derken teklifini ne kabul etmiş ne de reddetmişti.

Bu küçük itiraf olması gerekenden daha çok canını yaktı. Kelimeleri zehirden yoksundu ama Verakko altındaki gerçeği duyabiliyordu. Kızgınlık doğru olan duygu değildi. Sadece incindiğini saklamak için kullanılan bir maskeydi. Verakko'nun karşısındaki en büyük engel olabilecek türden bir incinmeydi hem de. Geçen hafta kadına yaptıkları, belki onunla bağlarını koparacak kadar derinden yaralamamıştı ama şüphe tohumları ekmek için yeterliydi. Öyle bir şüpheydi ki, ortadan kaldırması olması gerekenden daha fazla zamanını alacaktı.

Mivassisinin tüm bilgi birikimi ve bitmez tükenmez özgüveniyle, ona karşı olan hislerinden şüphe duyması davasını her şeyden çok sarsardı.

“Ömrümün geri kalanını bunu telafi etmeye adayacağım.”

Lily yutkundu ancak bir şey demedi.

“Önce uykuya dalman için yardım ederek başlayacağım.” Doğruldu ve Lily kendini bir battaniye yığınının altına gömerken

onu izledi. Pantolonunu çıkararak yatakta onun yanına geçti ve ışıkları loş olması için programladı.

İzin vereceğini umarak kadını göğsünün yakınına çekip boynundaki saçlarını uzaklaştırdı. Lily, şu an tamamen erekte olmuş halde poposunun hemen altında duran aletini sorun ettiyse bile, bir şey dememişti. Verakko burnunu kadının boynunun boşluğunda gezdirirken Lily'nin kolundaki tüylerin ürperdiğini hissetti.

“Hazır mısın?”

Lily bir an için tereddüt etti, adamdan şüphe duyarak geçirdiği her milisaniye Verakko karnına yumruk yiyormuş gibi hissediyordu. Bir gün ona tekrar tamamıyla güveneceği noktaya geleceklerdi ancak o zamana dek Verakko'nun sabırlı olması gerekiyordu. En sonunda Lily başıyla onayladı.

“Derin bir uykuya dal, *mivassi* ve yalnızca güzel rüyalar gör. Sabah uyandığında yenilenmiş ve uzun bir güne hazır hissedeceksin.” Lily'nin vücudu gevşedikten ve nefesi düzene girdikten sonra bile son kelimeleriyle onu *tesir* etmeye devam etti.

Verakko yerinde kalmıştı, kadının saçını okşuyor ve parmak eklemlerini yanağında gezdiriyordu. Bu sırada Lily'nin kararını hızlandırmanın yollarını düşünüyordu.

Aklına birden bir düşünce geldi ama bunu hiçe saydı. Yine de bu fikir, zihninin ön saflarında kımıldanıp duruyor, dikkate alınmayı talep ediyordu. Başta pek iyi gitmeyebilirdi ama Lily'nin onu anlaması için tam da ihtiyacı olan şey de olabilirdi. Verakko'nun içinde bulunduğu durum hakkında ona inanmayabilirdi ancak inanacağı birisi vardı.

Verakko kolunu Lily'nin başının altından çekip kalktı ve iletişim cihazını mutfaktan aldı.

Birkaç dakika sonra bağlantı sağlandı. “Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

BÖLÜM 21

Lily pofuduk yastığı göğsüne doğru çekip sıktı. Serin kumaş, sıcak göğsünde cennet gibi hissettiriyordu. Biraz daha örtülerin altına gömüldü. *Örtüler mi?*

Hızla gözlerini açıp bir anda doğruldu. Görüşü netlik kazanırken büyük yatağı, parlak taş zemini ve mavi gri duvarları görünce nerede olduğunu hatırlayabildi. Tekrar yatağın üzerine yığılıp hızla çarpan kalbini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı.

Havada yoğun bir çiçek kokusu asılıydı. Lily odayı yokladı ama kokunun görülebilir bir kaynağını bulamadı. Havalandırmadan falan mı geliyordu?

Verakko'nun gerçekten de gittiğinden emin olunca adamın hâlâ üzerinde olan kazağını burnuna götürüp derin bir nefes alarak kokladı. Normalde olduğundan daha az kokuyordu ama sevdiği isli koku kumaşa sinmişti ve onu sakinleştiriyordu.

Kazak burnunun üzerindeyken orada öylece yatıp tavanı izledi ve zihinsel olarak vücudunu yokladı. Sırtında bir sızı yoktu, ormandan kalma ağrıdan ya da acıdan da eser yoktu. Genel olarak,

nefis bir şekilde rahat ve gevşemişti. Verakko'nun *tesiri*, ambiyans gürültüsü makinesinden daha iyiydi. Ya da *Ambien*'den*.

Eğer onunla kalırsam, eminim her gece bu şekilde uyuyabilirim.

Lily dün olanları düşündü. Tüm kavgalarını, Verakko'nun itiraflarını ve dün gece paylaştıkları beklenmedik samimi anları. Günün çoğunu tartışarak geçirmiş olmalarına rağmen Verakko ile aralarındaki hararetli konuşmalar neredeyse doğru hissettirmişti. Sanki sorunlarını birbirlerini kelimeleriyle yıkıp dökmek yerine, konuşarak halletmeye çalışıyor gibilerdi. Bir hoşnutsuzluk düşüncelerine sızdı. Neden onu affedip devam etmek bu kadar doğal hissettirmişti? *Söylediği gibi bağı mı hissediyorum?*

Verakko ile aralarında özel bir şey vardı; Lily kör değildi, bunu görebiliyordu. Peki ya bu, sonsuza dek mutlu olmaları için yeterli miydi? Eğer bu tipik bir Dünyalı ilişkisi olsaydı, Lily en sonunda Verakko'yu affetmeden önce muhtemelen birkaç gün daha süründürürdü ancak burada riskler daha büyüktü. Kendini ona bir kez daha açarsa, artık geri dönüşü olmazdı. Ayrılamazlardı. Boşanamazlardı. Verakko'nun iyiliğini düşünüyorsa bunları yapamazdı.

Buna hazır mıyım?

Lily odanın gitgide aydınlandığını neredeyse fark etmemişti. Gözlerini kısmasına neden olacak kadar aydınlandığında, bu ışığın kaynağına şaşkınlıkla baktı ve muhteşem bir görüntüye şahit oldu. Sağlam bir duvar olduğunu düşündüğü şey büyük, saydam bir pencereye dönüşmüştü.

Lily yataktan kayarak çıktı ve manzarayı inceledi. Bu çok dünya dışıydı. Daha önce siyah kumdan sahiller görmüştü ama önünde yükselen neredeyse çıplak, siyah kumdan oluşan çöl gibisini daha önce hiç görmemişti. Gökyüzü bulutsuz ve açık maviydi ancak yine de güneşli bir günü andırmıyordu. Göz alabildiğine

* Uykusuzluk tedavisi için kullanılan bir ilaç.

uzanan parlak kumun ıssızlığı manzaranın tehditkâr görünmesine neden oluyordu.

Burnuna karışık çiçek kokuları bir kez daha çarpınca Lily yüzünü buruşturdu. *Bir yerden geliyor olmalı.*

Lily alt kata indiğinde Verakko'yu bir tür elektronik parça olduğunu düşündüğü bir yığının üzerine eğilmişken buldu. Verakko onun gelişini duyarak omzunun üzerinden dönüp bakınca Lily yüzüne yayılan sırtıtmaya engel olamadı.

Verakko küçük ekranları olan ve ikiye katlanan oldukça garip bir çift gözlük takmıştı. Ne zaman odağı değişse lens önce yüzüne doğru yakınlaşıp sonra Verakko'nun baktığı şeyi büyütme için uzaklaşıyordu. Küçük lenslerden birinde uçuşan küçük semboller görülebiliyorken diğeri boş kalıyordu. Eksantrik gözlükler ve ağır kaslı, çıplak gövdesinin ortaya çıkardığı kombinasyon muhteşem bir manzaraydı.

Verakko gözlüklerini hızla çıkardı ve ardından koltuğun arkasından atladı. Eli sanki kadını kavramak için uzanmış gibiydi ancak sonra geri çekti ve ne yapacağını bilemezmiş gibi ellerini önce beline koydu, sonra da yanlarına düşürdü. Verakko hiçbir şey demeden, Lily'nin yanakları al al olana dek ona gülümsedi. Hemen sonra bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Lily teki hafifçe tüten küçük parçalara eliyle işaret ederek, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben, şey..." Verakko çalışma alanına bir göz attı, ardından bir kez daha kontrol edip yanan parçayı küçük bir bez parçasıyla söndürmek için koşturdu. "Bir sürpriz. Senin için."

"Ah, bunu yapmak zorunda değilsin." Kelimeler dudaklarından döküldüğü gibi beyninin içindeki küçük seslerden oluşan bir koro onu azarladı. Lily büyüklüğü ya da fiyatı fark etmeksizin hediyeleri her zaman çok sevmişti. Büyürken, aile bireyleri

birbirine çok nadir hediye alırdı. Özellikle de hiçbir işe yaramayan şeyleri almazlardı.

Verakko alçak sesle güldü, bir gece önce yemek yedikleri ve şimdi büyük bir koltukla aynı alanı paylaşan küçük masaya doğru geri geri gitti. “Eh, hâlâ yapamayabilirim. Bu parçalar oldukça eski. Eski depo küpümün altını üstüne getirdim ama bulabildiğim tek şey bunlar oldu, yani...” Omuz silkip masada duran tabağa işaret etti.

Lily'nin karnı buna karşılık guruldadı. Masaya oturdu ve duygularını dengede tutmaya çalıştı ancak tek yapmak istediği teslim olup mutlu olmaktı.

Tüm ilişkiler böyle başlar. Güzel geçen aylarda hiçbir şeye karar veremem. Bu tatlı zamanlar geçince ya da ben huzursuzlanınca ya da o affedilemeyecek bir şey yapınca ne olacak?

Lily önüne bakınca tabağının boş olduğunu doğrulamış oldu.

Verakko ona uzun, ince bir bardakta pembe içecek verip yarım bir gülüş attı. “Wanget.” Lily merakla kaşlarını kaldırdınca, “Ormandaki pembe meyve,” diyerek açıkladı.

Lily kendisine rağmen kaşlarını çattı, karnı öfkeyle gurulduyordu. Nankör görünmek istemeyerek, “Üzgünüm,” dedi. “Yaşadığım sürece bunlardan bir daha yiyebilir miyim bilmiyorum.”

Verakko hayal kırıklığına uğramak ya da alınmak yerine kahkaha atarak kadının sandalyesinin arkasından dolaştı. Öne doğru eğilince Lily adamın saçını kokladığını hissettiğini düşündü. Verakko kulağına, “Biliyorum, biliyorum. Ama güven bana. Meyveden yapılan bir içecek var. Bu da alkolsüz olanı,” dedi.

Lily midesini hazırlamak için uzun bir nefes alıp sonra içeceğinden bir yudum aldı. Haftalarca durmadan yemiş olduğu meyve, her zaman tadına varmak için biraz fazla acıydı. Şu anda içtiği köpüklü içecek ise meyvenin olması gerektiği gibi tadıydı ve hafif bir keskinliği vardı.

Verakko gürültülü bir şekilde gülerken doğruldu, Lily ağgöz-lölükle uzun bir yudum daha alırken Verakko ellerini onun kol-larında gezdiriyordu. “Bugün dışarı çıktığında da alkollü olanını deneyebilirsin.”

Lily adamın yüzüne bakabilmek için boynunu uzatmıştı. “Dışarı çıktığında mı?”

Verakko aniden elleriyle kadını çenesinden kavrayarak başını sıkıca yerinde tuttu ve Lily’yi öptü. Adamın büyüleyici öpücü-ğüne karşılık vermesi yalnızca yarım saniye sürmüştü.

Sonrasında Verakko öpücüğü derinleştirmeden geri çekilince Lily rahatladı. Adam ne zaman öyle bir şey yapsa Lily’nin iradesi zayıflıyordu.

“Bir süreliğine bir başkası sana etrafı gezdirecek, sonra seninle buluşacağım.” Kapalı mutfağa girip elinde saplı bir kâseyle çıktı. Kâseyi kadının önüne bıraktı, Lily camın dış yüzeyinde ince bir buz tabakasının oluştuğunu fark etti. Tam olarak hoş, sıcak bir bardak çay sayılmazdı.

Lily ne yemek üzere olduğunu anlayabilmek için kafasını şe-kilden şekle sokarak kâseye baktı. Kâsenin yarısına kadar... soluk mavi bir katman yükseliyordu, üzerinde de meyve çeşitleri ve fındıklar vardı.

Verakko, Lily’nin sessizliğini fark ederek tam karşısına oturdu ve düz kaşığına karışıma daldırdı. Soluk mavi katman çatlayın-ca Lily şaşkınlığını gizleyemedi. “*Mishun* kâsesi. Mithrandirliiler arasında oldukça yaygın bir kahvaltıdır. Mishunun soğukluğu uyanmana yardımcı olur.” Mavi yiyeceği ısırdı ve yutmadan önce bir süre ağzında tuttu. “Mishunun yapıldığı yemişler de enerji verir.”

Lily ufak bir ısırık alıp yüzünü ekşitti. “Dondurmaya ben-ziyor, sadece... sanırım daha sertti.” Daha büyük bir kaşık alıp

naneli mishuna eşlik eden tatlı ve tuzlu karışımın yarattığı lezzet patlamasının tadını çıkardı.

“Beğendin mi?”

“Beğenilmeyecek nesi var? Siz resmen kahvaltı niyetine dondurma yiyorsunuz.” Verakko kendisini izlerken Lily de göz ucuyla ona baktı. “O zaman, iyi bir aşçı olman konusunda yalan söylemiyordun.”

Verakko'nun dudağı kısa bir an için aşağı doğru seğirdi. “Bunu iltifat olarak kabul ediyorum.”

Tavanın yakınlarında uçuşan cam küreler titreşti ve sonra ufak bir zil sesi duyuldu.

Lily sorgularcasına Verakko'ya baktı, ağzı nefis kahvaltısıyla o kadar doluydu ki kelimeleri kullanamıyordu.

Verakko, “Bugünlük refakatçin,” diye açıklama yaparak yerinden doğruldu.

Lily adamın kapıya doğru ilerlediğini fark edince aceleyle kazağını uyluklarının biraz daha aşağısına çekti. Ağzındaki lokmayla boğulurken hırıltılı bir sesle, “Bekle!” dedi.

Verakko durup kaşlarını kaldırmış bir şekilde ona döndü.

“Kim geldi? Kimsenin benim varlığımı bilmemesi gerek sanıyordum. Önce üstümü değiştirmem gerekmez mi?”

“Dün kıyafetinin bir kısmını parçaladığımdan giymen için sana bir şeyler getirdi.”

Lily adamın güçlü elleriyle onu soyduğu zamanı düşününce kızarmıştı. Ancak sonra dediği şeye odaklandı. “O mu?”

Lily ayaklandığı sırada Verakko çoktan kapıyı açmaya gitmişti. “Geldiğin için teşekkür ederim, Ziri,” derken Lily'nin görüşünü kapatıyordu.

Ziri mi? Lily zihnini yokladı. Bu ismi daha önce duyduğunu biliyordu. Soğuk mishun midesinde ters döndü, tüm vücudu elektrik çarpmışa dönmüştü.

Lily, Verakko'nun başının arkasına zihninden hançerler fırlatıyordu. Lily'yi uyarmadan bunu nasıl yapabilmmişti? Utanç ve suçluluk tüm benliğini ele geçirdi. Lily onların evliliğini bozan kadındı ve şimdi hayatını mahvettiği kadınla yüz yüze bakmak zorundaydı.

Bir anlık korkaklıkla Lily merdivene doğru koştu. Merdivenin en başına geldiğinde durdu. *Onunla yüzleşmen gerek. Nişanlısıyla yattın. Bundan biraz daha fazla saygıyı hak ediyorsun.*

Verakko'nun kapı eşiğinden, "Lily," diye seslendiğini duydu.

Bakışlarını yerde tutarak derin bir nefes aldı. *Nefes al. Nefes ver. Nefes al- Kahretsin!* Üzerinde yalnızca külot ve Verakko'nun kazağı olduğunu fark etti.

Buruşmuş üstünü düzeltti ve kendini eğer Verakko ile birlikte olmayı kabul etmezse adamın evleneceği kadına doğru bakmaya zorladı.

Kalbi sıkıştı. Önünde duran kadın göz kamaştırıcıydı. Sımsıkı, gümüş grisi buklelerinin yarısı geriye doğru yatırılmış, kalan kısmı da sırtından ve omzunun üzerinden aşağıya dökülüyordu. Açık mavi teni ve tiril tiril beyaz elbisesi onu, zamanını bulutların heykelini yapan bir tanrıça gibi gösteriyordu.

Ziritha ışıldayan mavi gözleriyle onu incelerken Lily bir deliğe girip ölmek istedi. Lily'nin bakışları ikisi arasında gidip geliyordu, onların bakışları da dikkatle kendisine doğrulmuştu. Verakko nasıl olur da yanında duran yaratık yerine *onu* isteyebilirdi? Birlikte mükemmel görünüyorlardı.

"Merhaba." Ziri kendi üzerindeki beyaz elbisenin aynısını ona uzatıp nazikçe gülümsedi. "Sana kıyafet getirdim. Bir spa elbisesi ve mokti."

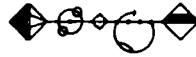
VERAKKO'YU KURTARMAK

Lily'nin vücudu, endişeyle ve Verakko'ya duyduğu öfkeyle titredi. *Spa* kelimesini algılamış olmasına rağmen üzerine bir yorum yapamayacak kadar şaşkın hissediyordu. Lily yanlarına giderek elbiseyi ve Ziri'nin ona uzattığı çantayı aldı. Tüm bunları yaparken Verakko'yla göz temasını minimumda tutarak onu bu şekilde azarlıyordu. "Teşekkür ederim. Bunu yapmana... yani, ben..."

"Evet, oldukça garip bir durum olduğunu biliyorum." Ziri, Verakko'ya onaylamadığını gösteren bir bakış attı. "Aslında bu eşyaları senin için kendisi almalıydı ancak durumların pek de normal olmadığı göz önüne alınınca, uyandığında yanında olabilmesi için bunu yapmayı ben teklif ettim."

Hiç şüphesiz garip bir güne kendini zihnen hazırlamak için oradan gitmesi gerekiyordu. Elbiseyi önünde sallayarak, "Gidip bunu üstüme geçireyim. İki *sallantiya* dönerim," dedi. Sırf gözlerini devirmemek için utançtan titreyecek kıvama gelmişti. İki *sallanti* mı? Bu tabiri hayatında daha önce hiç kullanmamıştı.

İki uzaylı da gözlerinde endişeyle ona baktığında Lily dönüp merdivenlere fırladı, yanaklarının nasıl kızardığını görmelerini istememişti.

Verakko, Lily'nin resmen kaçmak için merdivenleri hızla tırmanışını izledi. Belki de Ziritha'dan gelmesini istemekle hata yapmıştı.

Ziri, "Biraz ürkek, değil mi?" diye sordu.

"Çoğu şeye karşı değil ancak konu ben olunca sanırım öyle." Kadına bakıp kaşlarını çatı. "Çok erken geldin. Ona geleceğini söylemeye fırsatım bile olmadı."

Ziri onaylamaz bir ses çıkardı. “Kadınlarla böyle konuşuyorsan, annenin senin için herhangi bir kadınla sözleşme pazarlığı yapabilmesi bile bir mucize.”

Verakko dilini ısırdı. Konu Clecanialı kadınlar olduğunda ne kadar düzgün davranması gerektiğini unutmuştu. Lily ile birlikteyken rahattı. Onunla okulda öğrenmiş olduğu ölçülü kibarlığı olmadan dürüstçe konuşabiliyordu. “Özür dilerim. İnsanlar farklı. Sauven Ormanı’ndayken konuşma şeklim değişti.”

Kadın sırtıtışını gizleyerek başını salladı.

Verakko, “Gidip iyi olduğundan emin olsam iyi olur,” derken geri geri gitmeye başlamıştı. “Seninle saat yirmi sekizde burada buluşuruz.”

Ziri’nin bakışları odada gezinerek Verakko’nun seçimlerini değerlendirirken ona el salladı.

Verakko, Lily’nin odasına ulaştığında öfkeli fısıltılar duymuştu. Kapıyı kaydırarak açınca Lily hemen arkasını döndü. Verakko ona spa elbisesinin içinde ne kadar güzel görüldüğünü söyleyemeden Lily, “Kadının buraya geleceğini bana nasıl söylemezsin!” diyerek tısladı.

“Ben-”

“Hem neden geldi ki?”

“Son-”

“Aman Tanrım, beni senin kazağının içinde gördü, kendimi çok kötü hissediyorum ve-”

“Lily!”

“Ne var?” diye bağırarak adamın üstüne yürüdü.

“Sana bu sabah söyleyecektim ama beklediğimden daha erken geldi.”

Lily iç çekerek kollarını göğsünün üzerinde birleştirip adama arkasını döndü.

Verakko ona doğru bir adım attı ama Lily gözleriyle buluşmayı reddediyordu. “Ziri’nin bana karşı hiçbir şey hissetmediğine seni ikna edemeyeceğimi biliyordum. Ayrıca taraflı olduğum için ne söylersem söyleyeyim bundan şüphe edeceğini düşündüm. Güveneceğin tek kişi oydu.”

Lily dudaklarını büzdü, demek ki kalbi yumuşuyordu. Verakko onu çenesinden tuttu ve kendisiyle yüzleşmesi için zorladı.

“Ziri bu şehirde, annem dışında senin varlığını ve bizim olması gerekenden daha yakın olduğumuzu bilen tek kişi.”

“Etrafta gözükmemem gerektiğini sanıyordum. Zaten en başta buraya da o yüzden gelmedik mi?”

Verakko, kendisinin yasalar önünde bekâr olmadığını Lily’ye hatırlatmamak için açıklama yapmak istemiyordu ama yine de yaptı. “*Birlikte* görülmememiz gerekiyor. Sen ve ben yalnız bir şekilde benim evime girerken görülmemeliyiz. Ancak eğer Ziri ile görülürsen kimse bundan şüphe duymayacaktır. Farklı şehirlerden bir sürü ziyaretçimiz oluyor ve kimse insanların varlığını bilmiyor. Seni, müstakbel kraliçemiz tarafından etrafta dolaştırılan bir gezgin sanacaklar.”

Lily başını adamın elinden kurtarıp geri çekildi. Bakışları hâlâ öfke doluydu. “Ona neyi, ne kadar sorabilirim? Ne kadarını biliyor?”

“Sanıyorum ki bizim oldukça samimi olduğumuzdan şüpheleniyor ama kesin olarak bilmiyor. Ayrıca izlerimden de haberi yok. İstedikğin şeyi sorabilirsin, sadece eşleştikimizi belli etmeye dikkat et. Onu böyle bir habere nasıl tepki verebileceğini bilecek kadar tanımıyorum.”

Lily, “İyi,” diye homurdandı. “Bu şeyi nasıl-” Elini kızgın bir şekilde hareket ettirerek boynunu işaret etti. “Takacağımı bilmiyorum.”

“Moktiyi mi?” Verakko hızlı hareketlerle moktiyi tekrar kadının saçına taktı. “Bu kıyafet geleneksel bir spa elbisesidir.”

Lily'nin bakışlarını yakaladığında, gözlerinde bir ilgi kıvılcımının parladığını görmüştü. Çekinerek ellerini kadının gergin omuzlarında gezdirdi. "En sevdiğim spa merkezi ve havuza senin için bir gezi düzenledim."

Lily'nin bakışları tekrar adama kayarken yanağının içini ısırdı.

Verakko buna benzer bir neşe kıvılcımını, onun için bir hediyesi olduğunu söylediğinde de gördüğünü hatırladı. Bu bilgiyi hemen zihnine kaydetmişti. *Ruh eşi hediyelerden hoşlanıyordu.* "Ormandayken sana bir gezi sözü vermiştim, hatırlıyor musun?" Lily gözleriyle buluştu, Verakko yüzüne bakarken sırıttıyordu. "Belki sonrasında da talep ettiğin gibi seni bir yatağa götürebilirim."

Lily gülümsemesini bastırmaya çalışırken dudaklarını büzdü. Verakko ona doğru bir adım atıp tepki vermeyen dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Peki ya birisi Alex ile ilgili ararsa? Belki de evde kalmalıyım."

"Ziri'nin bir iletişim cihazı var. Eğer bir şey duyarsam hemen sana haber veririm."

Verakko tekrar ona bakınca Lily iç çekti. "Pekâlâ. Hadi bitirelim şu işi."

Verakko koluna koyduğu eliyle onu durdurmadan önce Lily çoktan kapıya yönelmişti. "Ah, bu arada Lily, spadayken tüm vücut masaj istemediğinden emin ol."

Lily kaşlarını çattı. "Neden?"

Verakko hırıltısını bastırarak, "Dünya'da tüm vücut masajlarınız oluyor mu?" diye sordu.

Lily omuz silkerek, "Evet," diye yanıtladı.

Verakko bir kaşını kaldırıp imalı bir şekilde kadının vücuduna baktı ve bakışlarının belli bölgelerde oyalanmasına izin verdi. "Tüm vücut?"

Lily, "Ne-" diye kekelerken gözleri çoktan irileşmişti.

BÖLÜM 22

“Önce seni üst kattaki bazı saç stilistleriyle tanıştırmak istiyorum, sonrasında alt kata havuza inebiliriz. Vücudumuzu ıslattıktan sonra yukarıdaki katlara doğru çıkacağız. Henüz kimsenin çeviricisine senin dilin yüklü olmadığı için yanında ben olacağım.”

Lily, Ziri'nin yanında yürüyordu ama aklına ne zaman söylebileceği bir şey gelse Ziri tamamen farklı bir konuya geçmiş oluyordu. Verakko'nun evinin olduğu binadan ayrılmışlardı ve şimdi garip bir şekilde kırılmış, yemyeşil bitkilerin altında bekliyorlardı. Lily boynunu uzatıp binaların üst üste binen düz çatılarının, hemen aşağıdaki kumda bir vaha oluşmasına neden olduğunu düşündü.

Sıcaklık kontrollü binanın dışındaki hava sıcak ve kuraktı. Terlemeye başlamasına rağmen tenindeki nem neredeyse anında buharlaşıyordu.

Ziri, “Ne yaptırmak istediğini biliyor musun?” diye sordu.

Gümüş renkli büyük bir top onlara doğru süzülerek Lily'nin tüm dikkatini üzerine çekti. Rotasından sapacakmış gibi görünmeyince Lily telaşla geri çekildi.

“Sorun yok, Lily. Kruvazör bizim aracımız.”

“Aracımız mı?” Lily başını eğdi, bacakları hâlâ kaskatıydı.

“Tüm spa merkezleri eski şehirde.” Ziri uzaktan görünen bir grup küçük binayı işaret ediyordu. Lily onların bir tür depolama tesisi olduğunu düşünmüştü. Orası nasıl bir şehir olabilirdi ki?

Büyük küre önlerinde durdu, panel kayarak açılınca oturma yerlerini ortaya çıkarmıştı. İkisi de araca binip oturduklarında Lily hafif bir sallantı hissetti. Kruvazörün diğer tarafında oturan Ziri ona gülümsedi.

Sevimli uzaylının gözlerinden sıran kibarlık karşısında Lily’nin midesi bulanmıştı. “Ziritha, sana bir şey söylemem gerek.”

Ziritha cevap niteliğinde narin gümüş renkli kaşlarından birini kaldırdı.

Kadının kalkık kaşının parıldayan soluk ışıltısıyla bir anlığına Lily’nin dikkati dağıldı. Ziri’nin şimdi daha yakınında olan saçlarını inceledi ve sanki bir şişe sim, saç köklerine yapışmış gibi parladığını görmüştü.

“Nasıl...” Lily kendini durdurup aklındaki konuya odaklanmaya zorladı. “Verakko bana, ikimizi bildiğini söyledi ve bunun için ne kadar üzgün olduğumu söylemem gerek. Nişanlı olduğumu bilmiyordum... Şey... demek istediğim, sözleşme altında olduğumu bilmiyordum.”

Ziritha ona sanki şirin bir şey söylemiş gibi sırıttı. “Senin üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Çizgiyi aşan Verakko. Ancak insanlar hakkında söylenenler doğruysa onu suçlayamam.”

Lily bir an için Ziri’nin gözlerinin kıskançlıkla parladığını gördü. “Yani üzgün değil misin?”

Ziri iç çekip koltuğunda arkasına yaslandı, saçının bir kısmını parmağına dolamış oynuyordu. “Başka bir kadın daha çok gücenebilir, sözleşme ihlalini ortaya çıkarırdı ama ben o şekilde

hissetmiyorum. Hatta dürüst olmak gerekirse, bu konuda daha çok meraklıyım diyebilirim.”

Meraklı mı? Kapsülün kapısı aniden kayarak açıldı ve Lily'nin daha fazla soru sormasının önüne geçti.

Uçan topun ardından Ziritha'yı takip etti ve yerinde donakaldı. O ana dek Verakko'nun, eski şehrin bir çukura inşa edilmiş olduğunu söylediğini unutmuştu. Önünde sanki bir orta çağ şehrini çevreleyen susuz bir hendek gibi, uzun bir kara silindirini çevreleyen devasa, dik bir yokuş vardı.

Lily daha öncesinde şehrin direkt olarak bir kaya parçasına yontulmuş olduğunu hayal etmişti ancak şimdi kat kat yüksek vitray pencereler, çıkıntılı geniş balkonlar ve yayılan sarmaşıklar, bir şehrin sütununu *Architectural Digest*'in* ıslak rüyası haline getiriyordu.

Bölmenin her iki yanına yerleştirilmiş olan devasa süs aynaları, güneş kapanı görevi görerek ışığı yakalayıp şehrin daha alçakta kalan gölgeli kısımlarına yansıtıyordu. Lily gözlerini kısarak mükemmel bir şekilde yuvarlak olan hendeğin altını görmeye çalıştı ancak sadece, sütunun tabanını çepeçevre saran, geniş yeşil bir balkondan uzanan kat kat dökümlü kumaşlar görebilmişti.

Ziri, “Hazır mısın?” diyerek onu daldığı yerden çekip çıkardı.

Lily cevap olarak sadece irileşmiş gözlerle başını sallayabildi.

İki kara parçasını birbirine bağlayan tek bir köprünün her iki yanında kocaman, sert bakışlı, köpek dişli erkek ve kadın heykelleri vardı. Ziritha ile birlikte köprüden geçerken heykellerin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Bakışlarını köprüden geçen diğer kişilere yöneltti, kendini her zamankinden daha yabancı hissediyordu. Büyük çoğunluk Swadaethli erkeklerdi ancak başka ırklardan da çok fazla kişi vardı. Birkaçının fazlasıyla büyük kafası ve dört kolu vardı, o kadar farklı görünüyorlardı ki Lily

* 1920'de kurulan, konusu mimari yapılarla ilgili olan aylık bir Amerikan dergisidir.

onların Clecanialı olmadığını düşündü. Burada tek *uzaylı* gibi görüneceğine dair içinde kalan son endişe de kaybolmuştu.

Köprüde yürüyen kişiler genellikle sessizlik içinde yürüyor ya da birbirleriyle ciddi bir şekilde sohbet ediyorlardı. Lily, Ziri'ye doğru baktığında kadının yüz ifadesinin değişmiş olduğunu gördü. Yolculuk sırasındaki o konuşkan, şen şakrak kadın gitmiş yerine kayıtsız biri gelmişti.

Bir kadınla adam yanlarından geçerken Ziritha'ya başlarını eğip başparmaklarıyla sol omuzlarına hafifçe dokunmuşlardı. Bu muhtemelen bir tür saygı göstergesiydi. Ziritha bu jest karşılık verdikten sonra çenesini buyurgan bir tavırla yukarı kaldırdı. Tam o anda Lily, bir şeyi net bir şekilde fark etti; o geleceğin kraliçesiydi. Ziritha, Lily'nin daha önce hiç kimsede görmediği kadar asil görünüyordu.

Verakko'nun söylediğine göre, Ziri onunla evlense de evlenmese de kraliçe olacaktı. Bu görev için ne kadar zamandır eğitim alıyordu?

Onlara doğru yürüyen birkaç kişi, Lily'nin üzerindeki benzer kıyafetler giyiyordu. Süslü, tamamen giyinik çoğunlukla kıyaslandığında, nispeten üzerlerinde daha az aksesuarlı, beyaz dökümlü kumaşlar vardı. Lily yalnızca kadınların değil erkeklerin de garip, karmaşık makyaj ve saç stilleri kullandığını görünce mutlu oldu. Ayçiçeği sarısı, biçimli bir takım elbise ve buna uyumlu dantelli mokti giyen kısa boylu bir kadın dikkatini çekti. Kadının gözkapakları açık mor renge boyanmıştı, inciye benzeyen küçük nesneler göz pınarından kaşlarının üzerine kadar uzanıyordu. Açık mavi saçları da tıpkı Ziri'nin saçları gibi parıldıyordu.

Alex burada olsa, bayılırdı. Lily kendini pozitif kalmaya zorlayarak gülümsedi ve Alex ile birlikte yan yana yürüyüp şehirde

gördükleri çılgın giyim tarzları ve uzaylı ırkları hakkında dedi-kodu yaptığını hayal etti.

Lily, Ziri'ye saçlarının parlaması için hangi tedaviyi uygulaması gerektiğini soracaktı ki, sessiz kalabalığa bakınca susmasının daha iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Dünya'daki bazı ülkelerde olduğu gibi burada da halka açık yerlerde konuşmak kaba bir davranış olarak mı kabul ediliyordu?

Şimdilik Ziri'ye göre hareket etmesi gerektiğine karar vererek sessizliği tercih etti.

Yüksek bir kemerden geçtikten sonra bir çeşit büyük bir meydana girdiler. Satıcılar etrafta dolaşüyor, ortalıkta görünmeyen mallarının reklamını yapan holografik tabelalar yansıtıyorlardı. Lily bunların, şehir köşelerinde duran ve müşterileri başka bir noktadaki dükkânlara yönlendiren ok tabelaları tutan kişilere benzetmişti.

Ziri sessizliğini koruyarak onları uzun sıra halindeki büyük cam tüplere doğru yönlendirdi. Yaklaştıklarında camın bir kısmı kayarak açıldı, Ziri içeri girince Lily de aynısını yapması gerektiğini düşündü. Küçük alana girerken yaşadığı gerginliğin dağılmasını dileyerek içeri adım atmıştı.

Ziri boşluğa doğru seslenerek, "Yirminci kat," dedi.

Yatıştırıcı bir erkek sesi, "Yirminci kat," diyerek tekrarlardı ve aşağı doğru hareket etmeye başladılar.

Bir anda Ziri'nin soğukkanlı ifadesi yok oldu. Lily'ye döndü, gülümsedi ve camı işaret etti. "Geçerken her bir katı görebileceksin. Eğer daha sonra ziyaret etmek istediğin bir yer olursa bana söyle."

Lily kaşlarını çatı. Tekrar tüpün içine doğru bakmadan önce Ziri'ye kısa bir bakış daha atmayı da ihmal etmedi. Asansör hızla hareket ediyordu, Lily tam harika bir manzarayı inceleyecekken yerine yeni bir tanesi geliyordu. Renkli cam pencerelerle kaplı

olan bir kat, kalabalık bir pazarın üzerine mücevher tonlarında göz kamaştırıcı bir ışık yansıtıyordu. Kalın siyah sütunlarla çevrili lüks bir restoran, tavanında milyonlarca küçük, parıltıyan kürelerin yıldızlar gibi süzüldüğü loş bir ışıltıyla aydınlanıyordu.

Lily görüş alanını kapatan en az dört katı geçtikten sonra, “O katlarda neler var?” diye sordu.

“O katlarda okullarımız var. En yukarıda tüm genç Swadathler için erken eğitim okulu, sonra ticaret okulları ve aşağıda da ortaokullar var.”

Lily, *kocalık okulu*, diye düşündü. Büyük bir kısmı uzaktaki hedeflere mızrak fırlatan kişilere ayrılmış bir spor salonunun olduğu eğlence katını incelerken, “Sen okulda ne öğrendin?” diye sordu.

Katlarına ulaştıklarında Ziri egzotik çiçekler, gür ağaçlar ve tanıdık gelen sarkan sarmaşıklarla dolu büyük bir seraya adım attı. Lily sonunda tanıdık bir şeyler gördüğü için garip bir sevinç hissetmişti.

“Duygusal profesyonellik, cinsel eğitim, ileri seviye üreme eğitimi ve doğaya dair şeyler.”

Küçük kuşlar ışık dolu yüksek tavanlı alanın etrafında uçuyordu ancak Lily’nin dikkati tekrar Ziri’nin üzerinde yoğunlaştı. Ses tonu değişmiş, daha sert ve çekingen bir hal almıştı. Yüz hatları bir kez daha sertleşmişti. Duygusal profesyonellikten kastı bu muydu? Neden? Tatlı kişiliğini saklamasındaki amaç neydi?

Saydam, üzerine tam oturan bir gömlek giymiş yakışıklı bir adam onlara doğru yaklaşınca Lily bir anlığına dikkatini kaybetmişti.

“Merhaba. Bugünkü randevunuz hangi katta?”

“Yedi numaralı havuz ve her katta bir oda rezerve ettirmiştik ancak hepsini kullanmayabiliriz. Arkadaşım bir menü görmek istiyor. Kendisi buraya daha yeni göç etmiş bir gezgin.”

Adam Lily'ye sırtıttı ve başını eğerek selam verdi. “Bu kadar hoş bir gezgine yardımcı olmak benim için bir onurdur. Mithrandir’e hoş geldiniz.”

Lily de ona gülerek karşılık verdi. “Teşekkür ederim.”

Bunun karşısında adam yeşil kaşlarını kaldırdı.

“Dili oldukça nadir ve tipik yüklemeler arasında yok.”

“Ah.” Adam arkasından küçük beyaz bir tablet çıkarıp Ziri’ye uzattı.

Lily spa merkezinde sunulan *hizmetlerden* bazılarını öğrendikten sonra, adam kendisini büyük bir ilgiyle baştan aşağı süzünce kendini oldukça rahatsız hissetmişti.

Ziri, “Göster,” dedi emreder bir tonla.

Adam Ziri’ye bir göz attı. Sırtması hâlâ yerindeydi ancak Lily bunun samimi değil de zorlama bir gülümsemeye döndüğünü fark edebilmişti. Kendisi de zamanında memnuniyetsiz müşterilerle konuşurken bu şekilde çok gülümserdi.

Adam başıyla onayladı ve onları ustalıkla ekilmiş bir bahçeden geçirerek yukarıdan görmüş olduğu büyük yeşil balkona götürdü. Ancak Lily şimdi gördüğü şeyin yalnızca *yeşil* değil, aslında yumuşak süngerimsi yosun olduğunu fark etti. Bu şehir belli ki çölde ne kadar çok bitki yetiştirebildikleriyle övünmeyi seviyordu. Verakko’nun, halkının lükse olan tutkusu hakkında söylediklerini hatırladı.

Onlara öncülük eden adam konuşmak için ağzını açmıştı ki ilk konuşan Ziri oldu. “İki *tury*, lütfen. Ayrıca Hetta müsait mi diye kontrol edebilir misin? Onu Ziritha’nın istediğini söyle.”

Lily’nin içinde, Ziritha’nın adama bu şekilde davranmasıyla bir kızgınlık dalgası kabardı ve hızla alevlendi. Daha önce kendisine arzuyla baktığında tabii ki rahatsız olmuştu ama bu patavatsız ses tonunu da hak etmemişti. Adama özür diler gibi gülümsedi. Onun da gülümseyerek karşılık vererek gideceğini

düşünmüştü ancak adamın gözleri onunkilere sabitlenmiş bir şekilde oyalanmıştı.

Ziri omzunun üzerinden bakınca adamın bakışlarını yakaladı. Lily tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışırken Ziri aralarına girdi. “Kendisi şehirde yeni, kendi kültürü de bizimkinden oldukça farklı. Seninle ilgilenmiyor.”

Lily nefesini tuttu, yanakları kızarmaya başlamıştı. Adamın bu şekilde düşünmesine mi neden olmuştu?

Adamın bakışlarındaki parlaklık kayboldu, başıyla onaylayarak arkasını dönüp gitti.

“Ne yaptım ki? Anlamıyorum.”

Ziri bir çift sandalyeye işaret etti, yüz ifadesi daha yumuşak bir hal almıştı. “Öğreneceksin. Evli olmayan bir kadın olarak, evli olmayan tanımadığın bir erkeğe o şekilde gülümsemek, onunla ilgilendiğin ve pazarlığa açık olduğun izlenimi verir.”

Lily sandalyesine gömüldü, kadını gücendirmemek için sonraki kelimelerini aklında ölçüp tartıyordu. “Senin adamla konuşma şeklin çok soğuktu. Sadece nazik olmaya çalışıyordum.” Ziri’nin sıcak, savunmasız bakışlarını dikkatle inceledi. “Bu yüzden mi... yalnız olmadığımızda... değişiyorsun? Yani kişiliğin değişiyor.”

Ziri bir an için düşünceli bir tavırla kaşlarını çatı. “Çoğu kadın, tanımadıkları erkeklere bu şekilde yaklaşır. Beni tanıyan erkeklerin yanında daha rahatımdır ancak yabancılara gelince samimiyetsiz olmak daha iyidir. Herhangi birine boşa umut verme şansını azaltır.”

Lily, Ziri’nin kasılmış yüz ifadesini inceledi ve *samimiyetsiz* olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti.

Spa görevlisi iki bardak, Verakko’nun bahsetmiş olduğu alkolü wagnet içeceğiyle döndükten sonra Ziri ona seçeneklerden bahsetti.

Spa randevuları oluşturulduğunda neyse ki Ziri yanından uzaklaşmadığı için çift olarak bakım paketleri seçmişlerdi, sonunda Ziri'yi sorguya seçebildi. Ziri'yi evlilik sözleşmeleri, bozulan sözleşmeler hakkındaki yasalar, çoktan Tremanta'da bulunan insanlar ve eğer gerçekleşirse Verakko ile evlendiklerinde adamdan beklentileri hakkında sorgulamıştı.

Lily, Verakko'nun onu tanıması *halinde* ne olacağını öğrenmek istiyormuş gibi sorularını meraklı tutmaya dikkat etmişti. Ziri'nin coşkulu cevaplarından, eğer Verakko'nun onu çoktan tanıdığını öğrenirse izlerini bizzat kendisinin ihbar edeceğini anlamıştı. Hatta Lily, Ziri'nin Verakko'nun izlerini onların izni olmadan açıklamanın onlara bir iyilik olacağını bile düşündüğünü hissetti.

Lily, her insanın doğru düzgün tanımadıkları birine bağlanma fikrini iyilik olarak görmeyeceğini ima ettiğinde, Ziri her seferinde *Ama onlar eşleşmiş olacaklar*, cümlesinin farklı bir varyasyonunu dile getiriyordu. Bir insanın bu bağı reddetme fikri, müstakbel kraliçeye tamamen imkânsız geliyordu.

Lily'nin soracak sorusu kalmayana dek konuştular. En sonunda Verakko'nun ona, Ziri ile birbirlerini pek tanımadıkları konusu da dahil olmak üzere her şey hakkında doğruyu söylediği ortaya çıkmıştı. Lily'yi en çok hayal kırıklığına uğratan şey ise Verakko hakkında sorduğu her sorunun belirsizlikle sonuçlanmasıydı. Ziri onun hangi derslerden hangi notları aldığını ve pazarlık sırasında bazı şeyleri kabul etme konusunda ne kadar istekli olduğunu biliyordu ama kişiliği hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Korkularını bilmiyordu. Yapmaktan hoşlandığı şeyleri. Espri anlayışını. Sabahları nasıl biraz huysuz olabildiğini.

Karısı olacak bu kadın Verakko'yu hiç tanı mıyordu. Verakko'nun kendisini ona, müstakbel eşine açmadığı kadar

açmış olduğunu fark etmesiyle Lily'nin göğsü kabardı. Lily'nin adamı herkesten daha iyi tanıyor olması çok olasıydı.

Bir saat süren sohbetin ve güneşin aydınlattığı balkonda paylaşılan birçok kadeh turynin ardından, Ziri'nin arkadaşı Hetta da yanlarına uğradı. Ziri ona, Lily'nin de kendi gezegeninde bir saç stilisti olduğunu ve burada da yeniden bu mesleği icra etmek istediğini anlatmıştı.

Havuz rezervasyonlarından bir saat kadar öncesinde Lily heyecanla Hetta'dan parıltı işlemi hakkında her şeyi öğrenirken Ziri asık suratlı bir şekilde oturup tercümanlık yaptı.

Ziri, "Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Böyle giderse, bir daha asla parıltı katı yaptırmak istemeyeceğim," diye şikâyet etti, sesinde hafif bir hınzırlık vardı.

Hetta bordo dudaklarını Ziri'ye yalandan bir öfkeyle bük-tü. "Pekâlâ." Dikkatini tekrar Lily'ye verdi. "Daha sonra yanıma geldiğinde hangi renk istediğini düşün, tamam mı?"

Lily yüzünde geniş bir gülümsemeyle başını salladı ancak zaten ne istediğini biliyordu. Tekrar röfle yaptırıp altın renkli parıltılı bir kat istiyordu.

Hetta'nın arkasından gelen derin bir erkek sesi, "Ziritha," dedi.

Lily, iki kadının da içgüdüsel olarak kaskatı kesildiğini, kayıtsızlık maskelerinin tekrar yüzlerine yerleştiğini fark etti. Lily de aynısını yapmaya çalıştı fakat başaramadı.

Hetta yoldan çekilince kaslı, bronz tenli, yüzünde şeytani bir gülümsemesi ve cazibeli delici bakışları olan bir adam görüş alanına girdi. Üzerinde, göğüs kısmındaki düğmeleri iliklenmemiş uzun beyaz bir giysi vardı. Bu kılık başka bir adamda oldukça feminen görünecekken, bu adamın iri yapısı üzerinde modaya uygun ve tamamen maskülen duruyordu. Onu havuza doğru yönlendiren görevlinin bakışları hepsinin üzerinde gidip geldi.

Yakışıklı adam görevliye bir şey söyleyip rotasını değiştirerek onların yanına doğru yürüdü.

Ziri dönüp baktığında Lily kadının yüz hatlarının yumuşadığını görüp şaşırdı. Samimi bir tavırla, “Fejo,” diye haykırdı. “Dün gittiğini sanıyordum.”

“Gemi hazır ve yörüngede bekliyor ama biliyorsun ki meşhur havuzları ziyaret etmeden ekibe katılamazdım. Bu gece bir *jumper*’a atlayıp gideceğim.” Fejo’nun bakışları Lily’ye doğru kaydı, başını eğip gözlerini kısmıştı.

Lily önce gülümsedi sonra Ziritha’nın tanımadığı erkeklerle nasıl davranması gerektiği konusunda dediklerini hatırlayarak garip bir şekilde dudaklarını aşağı doğru büzdü ve arkasını döndü.

“Size katılabilir miyim?” Adamın sesindeki merak Lily’nin kaskatı kesilmesine neden oldu.

Ziri’nin onayladığını duymadan bir sandalye hemen önlerine çekilmiş ve Fejo bir elini dizine yerleştirip çoktan oturmuş, merakla Lily’yi izliyordu.

Ziri, “Fejo,” diyerek onu uyardı. “Kendisi müsait değil.”

Lily adama baktı, bakışlarını sert kalması için zorluyordu.

Adam ona havalı, çarpık bir şekilde sıırttı ve koyu bir kaşını kaldırdı. “Bu kötü oldu. Dünyalılar beni büyülüyor.”

Lily’nin başı anında ona döndü, gözünün ucuyla Ziri’nin de aynı şeyi yaptığını gördü. “Ne olduğumu biliyor musun?” Ziri’ye döndü, kadının tercümanlık yapmasını bekliyordu ama adam ona cevap verince şoka girmişti.

“Biliyorum. Gördüğün üzere ben bir Tremantalıyım. Bu senenin başlarında harika bir insanla tanıştım.” Mutlak bir çaresizlik ifadesi takınarak başını iki yana salladı. “Ne yazık ki, o da müsait değildi. Fakat söyle bana, güzelim-” Çapkın gülümsemesi

bir anda geri döndü. Ona doğru iyice eğilerek, “Seni kim kaptı? Birinde bir tür özel bir tepki mi uyandırdın?” diye sordu. Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırmıştı. “Yani bariz olanın dışında diyorum.”

Lily kızarmıştı, Ziri’ye, “*Ne haltlar dönüyor,*” tarzında bir bakış attı.

Ziri, “Düzgün davran, Fejo,” derken kendi sırtmasını saklamaya çalışıyordu. “İnsanlar hakkında ne biliyorsun?”

Adam sahte bir teslimiyet içeren iç çekişle geriye yaslandı. “Beni bilirsin, Ziri.” Şimdi bakışları Lily’nin üzerindeydi. “Ben her şeyi bilirim.”

“Eminim, öyledir.” Ziritha dudaklarını büktü ve şarabından küçük bir yudum aldı. Gözleri parlayarak, “Bekle!” dedi. Lily’ye baktı, dudaklarını sanki söylemek istediği şeyi nasıl söylemesi gerektiğini düşünüyormuş gibi büzmüştü. Verakko’nun ismini kullanmayarak, “Fejo onu tanıyor,” dedi.

Fejo, “İlginç,” derken ayağını dizinin üzerine attı.

Arkalarından bir ses, “Havuzunuz hazır,” diye seslendi.

Ziri, şu anda Fejo’ya kaşlarını çatmış bir şekilde bakan görevliye onu duyduğunu ima ederek elini hafifçe kaldırdı. Ardından Lily’ye doğru eğildi. “Fejo onu oldukça iyi tanır. Benim cevaplayamadığım soruları belki o cevaplayabilir.”

Lily Fejo’yu inceledi. Adam kaşlarını kaldırmıştı, gözlerinde eğlendiğini belli eden bir merak parıldıyordu.

Görevli, balkonun köşesinden, “Beyefendi de size katılacak mı?” diye seslendi.

Ziri hiç bakmadan, “Muhtemelen,” diyerek cevap verdi.

“Yalnızca kısa bir süreliğine kalabilirim ancak tüm sorularını cevaplamaktan keyif alırım.” Yarım bir gülüşle öne doğru eğildi. “Bu sorular kimin hakkında? Uzun mı? Bostu mu, yoksa Matten mi? Hepsini çok iyi tanırım.”

LUKA'YI BULMAK

Lily'nin bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Ziri ve Fejo birbirlerine imalı bir şekilde baktılar, Ziri hüznü bir şekilde gülümsedi. "Uzun bir süredir Fejo ile çalışan, değer verdiğim bir adam var."

Gerilim dolu bir an sessizlik içinde geçmişti sonra Fejo zorbalıktan ya da mizahtan uzak bir ses tonuyla, "O iyi, Ziri. Ziyaret etmek istedi ama... onun sırası değildi. Yapabileceğim bir şey yoktu," dedi.

Ziritha yüz ifadesini kontrol etmeye çalışarak başıyla onayladı ve içeceğinden uzun bir yudum aldı.

Fejo, "Ben bir tüccarım," diye açıkladı. "İttifakın parçası olan gezegenler arasında seyahat ederek malları naklediyorum. Clecania teslimatlarımı yeni bitirdim, bu gece de kısa bir yolculuk için geri dönüyorum." Ziri'ye yandan bir bakış attı. "Ancak sonra geri döneceğiz."

Lily, Ziri'ye, "*Ona güveniyor musun?*" diye fısıldadı.

Ziri ciddi bir şekilde, "Oldukça," diye cevap verdi.

Lily gözlerini kısarak sertçe baktı, adamın kasıntı karakterinin altındaki gerçeği görmeye çalışıyordu. Fejo'nun biraz daha kalmasına izin verecekti ama soruları soranın kendisi olduğundan da emin olacaktı.

BÖLÜM 23

Fejo, “Verakko!” diye bağırırken gülüşünün yarattığı derin gürlleme, göğsünün etrafındaki suyu dalgalandırıyordu.

Lily, Fejo’nun onlara katılmasını kabul ettikten sonra eski şehrin en alçak kısmına giderek aslında sadece esnek yapılı opak kombinezon olan bornozlarını giymişler ve Kuyu’nun zeminini süsleyen doğal kaplıca havuzlarına doğru yönelmişlerdi.

Her havuzun üzerine renkli kumaşlar serilerek özel çadırlar oluşturulmuştu. Yedi numaralı havuzları geri kalanlardan daha uzaktaydı, böylece bir miktar da olsa mahremiyet sağlıyordu.

Lily turyisini yudumlarken, “Neden gülüyorsun?” diye sordu.

“O asık suratlı, soğuk adamın seninle nişanlanacak ve potansiyel olarak da seninle eşleşecek kadar şanslı olmasına.” Kahkaha atarken kafasını şaşkınlıkla iki yana sallıyor ve bir Ziri’ye bir de Lily’ye bakıyordu. “Ben mi bir şey kaçırıyorum, yoksa tüm kadınlar aniden iletişimden düşük notlar alan erkekleri mi tercih etmeye başladı?” Kendi kendine, “*Bir dahaki seremonide bunu aklında tutsam iyi olur,*” diye mırıldandı.

Lily ve Ziritha önce birbirine sonra da adama baktı, şaşırdıkları belliydi.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Kadınların bardağındaki köpüklü pembe içeceğe hiç benzemeyen koyu yeşil içkisini yudumlarken, “Jade,” dedi. “Jade tanıdığım en huysuz adamla eşleşti. İnanıyorum ki, vahşi adama bayılıyor.” Bıkkınlıkla omuzlarını kaldırdı. “Ben bir kadınla evlenemiyorum ama iki suratsız Clecanialıyı, iki insan kadın göklere çıkarıyor, öyle mi?”

Fejo’nun yüzündeki maske düştüğünde, Lily adamın yüzüne yerleşen imrenmeyi görmüştü.

Ziri de aynı şeyi görmüş olmalıydı ki, “Belki bu sene şans senden yana olur. Birkaç ay içinde bir daha katılıyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Mutlu seremoni günüm üç kısa hafta içinde tekrar gerçekleşecek ama test aşaması sırasında biraz eğlenmenin dışında sonrası için bir beklentim yok. Hemen sonrasında da evrenin diğer tarafına gerçekleşecek olan yolculuğum var. Hiçbir kadın bunu bile bile benimle evlenmeyi seçmeyecektir.”

“İnsanlar da seremoniye katılmayı seçebilir. Asla bilemezsin. Uzay yolculuğu yapmaya meraklı bir insan olabilir.” Lily’ye bir bakış attı. “Sence insanlar Fejo’yu çekici bulur mu?”

Lily sorunun saçmalığına dayanamayarak kahkaha attı. Adamın gözlerinde aniden oluşan belirsizliği görünce hızlıca, “Evet,” diyerek onayladı.

Ziri, “Gördün mü?” dedi.

Fejo homurdanıp Lily’ye odaklandı ve konuyu değiştirdi. “Onun hakkında ne öğrenmek istiyorsun?”

“Çok sık yalan söyler mi? Ormandayken bana Ziri’den bahsetmeyi unutmuştu, ben de bunun anormal bir durum mu, yoksa sık sık yalan söyleyen biri mi olduğuna karar veremiyorum.” Lily, Verakko ile geçirdiği zaman hakkında çok az bilgi verdiğinden emin oldu. Ayrıca Alex’in varlığını da gizli tutmuştu.

“Hem evet hem hayır.” Fejo gülümsedi. “Etrafındaki kişilere yalnızca söylemesi gerekenleri anlatmak gibi bir huyu var.

Her zaman bir odadaki en zeki insanın kendisi olduğunu ve etrafındaki herkesin her şeyi mahvettiğini düşünür. Her şeyin en iyisini kendisinin bildiğine inandığını görebiliyorum. Ancak kendisi onursuz bir adam değildir.”

“Onu nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?”

Fejo omuz silkti. “Onu tanıyorum ama yakın değildir. Babam eskiden beni sık sık Mithrandir’e getirirdi. Verakko’nun babasıyla arkadaşlardı. Bizi birlikte oynamamız için zorlardı.” Fejo gözlerini devirdi. “Verakko’nun tek yaptığı o küçük elektronik aletleri kurcalamaktı.”

Lily, o sabah Verakko’nun tam olarak aynı şeyi yaptığını hatırlayınca kendi kendine gülümsedi.

Fejo, “Seni potansiyel ruh eşi olarak tanıdı mı?” diye sordu, geniş kollarını havuzun kenarından sarkıtıyordu.

Lily, “Hayır,” diyerek yalan söyledi, yüz ifadesini sabit tutmaya çalışıyordu. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştı.

Fejo kafasını eğip gözlerini kısarak ona baktı. Lily’nin kalbi, yalanının adam tarafından fark edilip edilmediğini anlamayı beklerken şiddetli bir şekilde atıyordu. Fejo’nun bakışları, şu anda dikkati suda yüzen küçük bir yosun parçası tarafından dağılmış olan Ziri’ye kayıp ardından tekrar Lily’ye döndü. Adamın yüz hatları bir kez daha gevşeyince Lily’nin sinirleri yatıştı ve içeceğinden bir yudum daha aldı.

Ziri havuzdaki yosunu çıkarırken, “Çok kötü,” dedi. “Eğer tanımanın ilk adımları gerçekleşmiş olsaydı seni *mivassisi* olarak ilan etmesi daha kolay olurdu.”

Lily’nin vücudu elektrik çarptırmış gibi oldu. Tüm dikkatini toplayarak, “Beni *mivassisi* olarak ilan etmekle neyi kastediyorsun?” Suyun içinde ileri doğru eğildi, bakışları iki havuz arkadaşının arasında gidip geliyordu. “Bana öyle söylüyor. *Mivassi*.”

Ziri imalı bir şekilde gülümsedi. “Öyle mi diyor?”

Lily sabırsızca homurdandı. “Ne anlama geliyor? Çeviricim *alternatif* olarak çeviriyor ama bana bunun doğru olmadığını söyledi.”

Fejo ve Ziri gülümseyerek birbirlerine baktı. Ziri, “Teknik olarak çevirisi *benim alternatifim* demek,” diyerek açıkladı. “Oldukça yaygın ama aynı zamanda çok da demode, çoğu evlilik sözleşmesinde bir madde olarak belirtilir.”

Lily akan suda ileri doğru kayarak bankının köşesine tünedi.

“*Mivassi* maddesi, birisi ruh eşini tanıdığına çoktan bir sözleşme altında olduğu zamanlar için eklenmiş bir maddedir. Gerçi çok uzun zamandır... ne kadar zaman olduğunu bile bilmiyorum, böyle bir şey yaşanmadı. O dönemde, potansiyel ruh eşinle birlikte kraliçeye veya krala gitmen ve onu *mivassi*, yani mevcut eşinin alternatifi olarak talep etmen gerekiyordu. Eşleştiginize dair yeterli kanıt olursa, bunlar ruh eşi izleri ya da gözlerin değişmesi olabilir, sözleşme cezasız olarak feshedilirdi.”

Lily duyduğu şeyleri sindirmeye çalışırken Verakko'nun ona bu isimle ilk seslendiği zamanı hatırladı. Ona başından beri ruh eşi olabileceğini düşündüğünü söylemişti. Bu takma isim bunu doğruluyor muydu? Kalbi neredeyse göğsünü delip geçecekti. Lily, “Bu takma isim, Mithrandir’de sevgi ifadesi olarak sık kullanılan bir şey mi?” diye sordu. Bu lakabın *bebeğim* ya da *tatlım* kelimeleriyle aynı şekilde kullanılıp kullanılmadığını merak ediyordu, gerçi karşısındakilerin şaşkın ifadesi öyle olmadığını kanıtlar nitelikteydi.

“Hayır.” Ziri kahkaha attı. “Bu bir hukuk terimi. Bahsettiğin gibi kullanıldığını daha önce hiç duymadım. Bunu neden garipsediğine şaşırmamalı.” Narin kaşlarını yukarı kaldırarak normalde mükemmel olan alnında derin çizgiler oluşturmuştu. “Hem de beni öğrendikten sonra... Eh, kelimenin çevirisi son derece sinir bozucu gelmiş olmalı, özellikle de açıklamak için vakit ayırmadıysa.”

Fejo ikisine de garip bir bakış attı. “Onun kelimeyi neden kullandığını biliyorum.”

Ziri, “Biliyor musun?” diye sorarken şaşırıldığı sesinden belli oluyordu.

Fejo, Ziri’ye, “Yerew ve Vik’i hatırlıyor musun?” diye sorunca Lily öfkelenildi. *Bunu duyması gereken kişi benim. Odaklan!*

Ziri belirsiz bir biçimde omuz silkti. “Hakkındaki hikâyeleri hatırlıyorum. Onları tanır mıydın?”

“Onlarla bir ya da iki kez görüşmüştüm-”

Lily kaba bir şekilde, “Kaba olmak istemem,” diyerek araya girdi. “Ama onlar da kim?”

Fejo kadının ters ses tonuna karşı sırtıttı. “Verakko’nun halalarıydı. Sanırım büyük halaları.”

Ziri düşünceli bir şekilde soluk kumaşlı çadırlarının tavanına bakıyordu. “Halk eskiden onlar hakkında hikâyeler anlatırdı; gerçi onları pek hatırlamıyorum. Yalnızca eşleşmiş olduklarını biliyorum. Mithrandir’de ruh eşi izleri beliren son çiftti, değil mi?”

“Evet.” Fejo başıyla onayladı. “Yerew, Verakko’nun babasının halasıydı. Kendisi konfeksiyon* bölgesinde çalışan bir elbise satıcısıydı. Bir gün Vik’i görmüş ve birbirlerini hemen tanımışlar. Anında birbirlerinin ruh eşleri olduklarını anlamışlar ancak izleri belirmemiş, Vik de bir evliliğinin ortasındaymış. Günlerce bir yasal boşluk arayarak sözleşmesini irdelemiş ta ki sonunda bu eski *mivassi* maddesini bulana kadar.”

Ziri, “Genellikle, ilk tanınmadan sonra izlerin belirmesi çok uzun sürmez,” diyerek ekleme yaptı. “Yani, *mivassi* maddesi gerçekte sadece bir andaç.” En nadir senaryolar için ortaya atılmış bir madde.”

* Hazır giyim eşyasına verilen genel ad, aynı zamanda hazır giyim eşyası diken sanayi koluna da verilen addir.

** Kendini zaman zaman anımsatmak için saklanan şey. Bu, genellikle bir eşya olmasına rağmen yazar burada aslında *mivassi* maddesinin, yalnızca izlerin belireceğine dair bir hatırlatıcı olduğunu vurgulamaktadır.

“İyi ki de öyle yapılmış.” Fejo sıırıttı. “Vik, Yerew’ü o zaman hüküm süren Kraliçe’ye götürmüş ve onu *mivassisi* olarak ilan etmiş. Kraliçe onaylayarak sözleşmesini feshetmiş ancak ilk tanımalarının üzerinden tam bir yıl geçtikten sonra bile ikisinin de izleri ortaya çıkmamış. Onlarla yalnızca iki kez görüşmüştüm. O zamanda artık ömürlerinin sonlarında, yüz yaşlarındaydılar, o noktada artık antika sayılırlardı. Ancak hatırlıyorum. Vik, Yerew’e her zaman sevgi dolu bir şaka olarak, belalı *mivassi* derdi.”

Lily’nin boğazı düğümlenmiş, gözlerinde yaşlar birikmişti. “Bana neden bunu anlatmadı?” Kelimeler dudaklarından boğuluyor gibi çıkıyordu.

“Bilmiyorum.”

Lily bunun üzerinde biraz kafa yordu ve kalbi sızladı. Nedenini biliyordu. Eğer takma ismin anlamını ormandayken açıklasaydı, o zaman nişanlı olduğunu da itiraf etmek zorunda kalırdı. Böyle spesifik bir kelimeyi başka nasıl bir yöntemle açıklayabilirdi ki?

Asırlar önce olmuş gibi görünse de Lily’yi kendi evine götürmesinin üzerinden bir gün bile geçmemişti. Açıklaması gereken o kadar fazla şey vardı ki... Takma ismin anlamını ona anlatmaya ne zaman vakit ayıracaktı?

Lily, bir Ziri’ye bir de Fejo’ya bakarak, “Sözleşmeden kurtulmak için beni şimdi de *mivassisi* olarak ilan edemez mi?” diye sordu.

“Kanıt olmadan hayır. Bu yüzden gözlerinin değişmemiş olmasının çok kötü olduğunu söylemiştim.” Ziri ona sempatik bir şekilde gülümseyerek omuz silkti. “Eğer bu olsaydı, ruh eşi olarak kabul edilirdiniz ve tüm bunlar da çözülmüş olurdu.”

Lily’nin omuzları çöktü. Onun için bir yasal boşluk yoktu. Hâlâ Verakko’ya bir cevap vermesi gerekiyordu. Sessizlik içinde içeceğinden bir yudum aldı.

“Umarım seni yakın zamanda tanır.” Fejo göz kırptı. “Ona ne kadar âşık olduğun ortada.”

Lily donakaldı, dudakları bir balık gibi hareket etti. *Aşk mı?*

“Bu çılgınca. Onu yalnızca birkaç gündür tanıyorum. Ben... yani, şimdiden... Ona âşık değilim.” Lily geveledikçe sesi kulağa daha da agresif geliyordu.

Âşık mıyım?

BÖLÜM 24

“Yirmi sekiz. Tam olarak söylediğim saat buydu.” Verakko kapısının yanındaki saati tekrar kontrol edip kaşlarını çat-tı. *Yirmi yedi*. Bir saat geç kalmışlardı.

Verakko, gününü Lily için anlamlı bir hediye yaparak geçir-mişti. Başka bir kadın olsaydı, bu jestin fazla kişisel bulunabi-leceğini düşünürdü. Ancak Tremanta'da geçirdiği zamandan ve Alice adındaki diğer Dünyalı hakkında bildiklerinden yola çıkarak insanların genellikle partnerlerine yakın hissetmeye hevesli olduğunu tahmin etmişti. Eğer şüpheler zihnine yerleşmeden önce Lily'ye birlikte geçirdikleri güzel zamanları hatırlatabilirse, belki de kadın onun izlerini kabul etmeye karar verebilirdi.

Lily parçalanmaya devam ederse, kendinde izlerini gizli tuta-cak ve kadının tek başına gitmesine izin verecek gücü bulabile-cek miydi? Titrek bir nefes verdi. *Buna istekli olmak zorundayım*.

Hem zaten hemen yarın evlenecek değillerdi. Verakko, Lily'nin başka erkeklerin ona kur yapmasıyla ilgilenmeyeceğin-den emindi. Tek başına yaşamaya gitse bile evliliğinin gerçekleş-mesinden önce kadının gönlünü kazanmak için vakti olabilirdi. Annesinin ona vermiş olduğu süre, yalnızca rekabetten kaçın-mak için bir şanstı. Yine de yalnızca birkaç kat olsa bile Lily'nin

ondan çok uzaklarda olma fikri, kelimenin tam anlamıyla korkunçtu, Verakko dalgın bir şekilde elini karnının üzerinde gezdirdi. *Ruh eşi bağının bir semptomu olmalı.*

Omuzlarını dikleştirip ön kapının yakınında volta atmaya devam etti, en ufak ses duyduğunda duruyordu. Koridorda onu aramaya çıkma dürtüsünü bastırdıktan sonra bunun gülünç olduğuna karar vermişti. Bir mott alarak soğuk duvara yaslandı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Sonunda kapılar vınlayarak açıldığında arkasını dönüp almış olduğu fazlasıyla uzun bir yudumu acıyla yuttu.

“Üzgünüm, geciktik.”

Verakko başını çevirdi, Ziritha’yı azarlamamak için dilini tutmaya çalışıyordu ama kelimeleri boğazında ölmüştü.

Lily oradaydı, her zamankinden çok daha güzel görünüyordu. Giymiş olduğu soluk altın renkli elbise basitti ama bir şekilde Mithrandirlilerin normalde giydikleri karmaşık tasarımlardan çok daha etkiliydi. Gösterişsiz kumaş belli belirsiz parlıyor, kıvrımlarının üzerinden su gibi dökülüyordu. Zarif bir zincir koleksiyonu, onunla ilk tanıştığı zamanki gibi tekrar altın renkle vurgulanan ışıltılı saçlarının arasından örülmüştü.

Mokti giymemeyi tercih etmişti. Onun yerine çenesinin hemen altından parlayarak başlayan boya, aşağı doğru kademeli olarak soluklaşarak narin köprücük kemikleriyle kusursuz bir biçimde bütünleşiyordu. Verakko ona doğru bir adım attı, her bir zerresi önündeki manzarayı hak etmediğini söylüyordu. Boğazı hâlâ düğümlenmiş vaziyetteydi, bu yüzden sadece ona bakmakla yetindi.

Ziri, Verakko’ya hâlâ orada olduğunu hatırlatarak, “Elbiseye karşı çıktım, bence fazla sade,” diye lafa karıştı. “Ancak yanılmış olduğumu söylemekten çok memnunum.”

Lily boyalı dudaklarıyla Verakko’ya gülümsedi.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Ziri boğazını temizledi. “Kraliçe’nin yanına geri dönmem gerek.” Kendisine sevecen bir şekilde gülümseyen Lily’ye dönerek, “Günü seninle geçirmek harikaydı. Umarım en kısa zamanda tekrar görüşürüz,” dedi.

Lily kollarını Ziritha’nın etrafına dolayınca kadın şaşırdı. “Her şey için çok teşekkür ederim.”

Ziri, Verakko’ya doğru kaşlarını çattı, yabancılarla sarılmaya alışkın değildi. Verakko karşılık olarak sadece omuz silkti. Ziritha gülümseyip Lily’nin sırtına garip bir şekilde hafifçe vurdu.

Ziri gittikten sonra Verakko dalgınlığından çıkmak için silkinip kendine gelmişti. “Sen... güzelliğinin hakkını verecek kadar güçlü herhangi bir kelime bilmiyorum.”

Lily başını eğerek sırtıttı, tatlı bir pembe yanaklarına renk veriyordu.

“İyi vakit geçirdin mi?”

Kadın kararsız bir şekilde gülümsedi. “Hımm... aydınlatıcıydı.”

Lily’nin yüzünü inceledi. *Aydınlanmanın* iyi mi, yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Lily’nin bakışlarında herhangi bir kaygı göremeyince Ziritha’nın ona yardım etmiş olduğuna karar verdi. Yavaşça tuttuğunu bile fark etmediği nefesi verdi. “Hediyen için hazır mısınız?”

Lily geniş gülümsemesini frenlemeye çalıştı ama beceremedi. “Evet.” Adamın etrafına baktı, belli ki hediyenin burada olduğunu düşünüyordu.

“Aslında senin için iki hediyem var.”

Lily şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “İki mi?”

Verakko’nun göğsü beklentiyle genişledi. “Annem aradı. Alex bulunmuş.”

Lily’nin rahat gülümsemesi bir an için yok oldu. Sersemlemiş gibiydi, adamın gözlerini yokladı. “Gerçekten mi?” diye soludu.

“Evet. O güvende.”

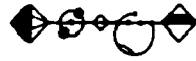
Lily’nin yüzüne muhteşem bir gülümseme yerleşti. Ardından boğazından yumuşak bir hıçkırık koptu, tüm endişesi de onunla birlikte gitmiş gibiydi. Gözleri cam gibi olmuştu. “O iyi. Gidip onu görebilir miyiz? Onunla konuşmam gerek.”

“Aramam bekliyor.” Verakko iletişim cihazını ona doğru kaldırdı.

Lily sessizce ellerini uzattı. Verakko aramayı bağladı ve hattın diğer ucundaki adamla konuştu. Hemen sonra hattaki adam Alex’i çağırmak için gittiğinde iletişim cihazını Lily’ye verdi.

Lily hemen cihazı kaptı ve yukarı fırlamadan önce elini Verakko’nun kolunda gezdirerek sessizce özür diledi.

Verakko uzun bir süre arkasından bakmıştı, kadının dokunduğu yer karıncalanmış ve kalbi dolmuştu.

Lily yatağın üzerine atladı. Nefesini tutarak kendini dinlemeye zorluyordu. *Hadi, Alex.*

Alex yumuşak bir sesle, “Selam, Lilypad!” dedi.

“Al-” Lily mutluluktan ağlamaya başladığında kelimeleri dudaklarından boğuk ve anlaşılmaz bir şekilde döküldü.

“Ah, hayır, ağlama. Ben iyiyim.”

Lily boğuk bir sesle, “Sana ne oldu?” diye sordu.

Alex hafifçe ıslık çaldı. “Ah, dostum, o kadar çok şey oldu ki. Gerçekten de buraya gelmen gerekiyor, yoksa ben senin yanına geleceğim. Şu anda Sauven’deyim ama yakında başka bir şehre gitmem gerekiyor. Trema... Tremeada... adını hatırlayamıyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. O nehrin kıyısında korkunç bir baş ağrısıyla uyandım. Beyin sarsıntısı geçirdiğimden oldukça eminim. Ne kadar sürdüğünü bilmediğim

günlerimi yalnızca kusarak ve uyuyarak geçirdim. Ama olanların arasında en çılgınca olanı bu değil.”

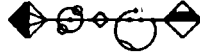
Lily, “Bir de bana sor,” diyerek kıkırdadı, Verakko ile olan durumu aklına gelmişti. “Başka ne oldu?”

“Lilypad...” Alex dramatik bir şekilde durdu. “Ben evleniyorum!”

“Ne? Ne zaman?” Lily hem haberdan dolayı hem de hissettiği kıskançlıktan dolayı şaşkına öndü. Ama sonra içinde kaynayan bir öfke hissetti. “Bekle, evlenmeye mi zorlanıyorsun?”

“Şey...”

“Her. Şeyi. Anlat.”

“Nereye gidiyoruz?” Lily bunu üçüncü kez soruyordu.

Verakko kafasını eğerek ona gülümsedi. Aşağı indiğinden beri hayat dolu gülümsemesi yüzünden asla kaybolmuyordu ve bu bulaşıcıydı. “Göreceksin.”

Koridordan geçip yasak servis asansörüne ulaştılar. Verakko, bu kez alarmı atlatıp asansörü çağırmaı başarmıştı. Yüzüncü kata erişim sağlayabilen tek kişi olduğundan emin olmak için her detayı dikkatle planlamıştı. Ancak binanın sistemine girip personelin çalışma saatlerini yeniden düzenlemesi, kimsenin fark etmeyeceği birkaç saatlik boşluk yaratması için yeterli olmuştu.

Ayakta beklediler. Verakko, Lily'nin kendisine attığı kaçamak bakışlarda endişeyle umut karışımı bir duygu görmüştü. Kadının yumuşuyor olabilme ihtimaliyle göğsü heyecanla sıkıştı. Zihninin daha karanlık kısmı ise belki de bugün ona yeniden dokunmasına izin verebileceğini bile düşünmeye başlamıştı.

Lily burun delikleri genişlemiş bir halde ona döndü. “Bu koku özlemiştim.”

“Yine mi yapıyorum?”

Lily yalnızca gülümsedi. Verakko'ya yakınlaşarak parmak ucuna kalktı. Ardından başını adamın boynuna gömüp derin bir nefes aldı. Verakko'nun kalbi tekledi, karnı düğümlendi ve kadını kendine çekmemek için ellerini iki yanında yumruk yaptı. Asansörde göz önünden çekilene dek Lily'den uzaklaşması gerekiyordu ama kendinde bunu yapacak gücü bulamıyordu.

Lily soluğunu verip derin bir nefes daha aldı. "O ev sürekli çok yoğun bir şekilde çiçek kokuyor. Hoşuma gitmiyor."

Bunun Ziritha'nın tercih ettiği koku olduğunu açıklamaya başlayacaktı ki kulağına belli belirsiz ayak sesleri geldi. Kadını hızlıca kendinden uzaklaştırıp koridorda yürümesi için acele ettirince Lily'nin nefesi kesilmişti ama muhtemelen artık çok geçti.

Uzun örgülü saçları olan, resmi kıyafetli kısa boylu bir kadın koridorun ortasında durmuş onlara bakıyordu.

Lily kaskatı kesilerek dikkatli gözlerle ne olduğunu anlamaya çalışırken aralarındaki mesafeyi arttırdı. Kadın koridorda yürümeye devam etti, belki de özel bir anı yarıda kesmediğinden emin olmak istemişti. Kadın, yanlarından geçerken başını eğip boynunu uzatarak onları inceledi. Belki de sadece onların servis asansörünü bekliyor olmasına şaşırmıştı.

Kadın geçtikten sonra Verakko rahatlayarak bir nefes verdi ancak hiçbir şey demedi. Onu tanıyor değildi sonuçta.

Lily'yi binanın diğer ucundaki başka bir servis asansörüne götürüp asansörü çağırdı. Neyse ki bu daha yakındı, asansörün ulaşması yalnızca birkaç dakika sürmüştü. İkisi de bindi, kapılar kayarak kapanınca ilk konuşan Lily olmuştu.

"Kadını tanıyor musun?"

Verakko nefesini verirken, "Hayır," diye cevapladı.

Yumuşak avucunu adamın koluna yerleştirdi Verakko'nun aklındaki tüm düşünceler yok oldu. "Bizi yanlış bir şey yaparken

görmedi. Yalnızca yürürken gördü. Yani Ziri ve ben bugün Fejo ile havuzdaydık. Bence o, bizim biraz yakın bir şekilde yan yana yürümemizden daha kötü olmalı.”

Verakko sanki tokat yemiş gibi kafasını çevirdi. Kadının dediklerini doğru duyduğundan emin olmak için zihninde tekrar tekrar oynatıyordu. “Fejo mu?” diye hırladı.

Lily ona bir kaşını kaldırarak baktı, Verakko’nun adımlarını dikkatli bir şekilde atması gerektiğini ima ediyordu. “Evet. Onu spa merkezinde gördük, benim ne olduğumu biliyordu. Ziri, ikinizin eski arkadaş olduğunu söyleyince ona özel olarak daha fazla şey sormak istedim, o da bize katıldı. Sorun mu var?”

Verakko önüne döndü ve omuzlarını hareket ettirerek boyununu küttetti. Birkaç saniye sonra derin bir nefes alıp, “Hayır,” diye homurdandı.

Lily’nin dudakları büzüldü.

Katlarına ulaşmak üzereyken Verakko göz ucuyla ona baktı. “Sana ne anlattı?”

Kadının öfkeli ifadesi kaybolmuş, yerini sinsî bir gülümsemeye bırakmıştı. “*Mivassi* kelimesinin nereden geldiğini anlattı.”

Verakko homurdandı ve etrafı kontrol ederek o katta kimse olmadığını emin olduktan sonra kapıları açtı. Fejo halalarının hikâyesini biliyor olmalıydı ama yine de cazibeli bir adamın ruh eşiyile konuşması fikrinden rahatsız olmuştu. Özellikle de Lily ile hâlâ sıkıntılı bir durumdalarken. Kadının onunla kalıp kalmayacağını bile bilmiyordu.

Kapılar açılınca Lily’nin nefesi kesildi ve bu da Verakko’nun göğsünün gururla şişmesine neden oldu. *Fejo onu asla buraya getiremezdi.*

Bu kat binadaki en yüksek yer olduğu için onu her zaman huzursuz etmiş olsa da kendisi de güzelliğini inkâr edemiyordu. Alt katlardaki bahçelerden sürekli devir daim olan su buraya

pompalanıyor sonra binanın merkezinden aşağıya dalga dalga dökülüyordu. Lily sel gibi akan suya hayranlıkla baktı.

Lily'yi buraya getirmesinin asıl sebebi suyun etkileyici görüntüsü değildi. Tekrar omuzlarını hareket ettirip üzerindeki kıskançlık duygusundan ve Fejo ile vakit geçirdiği için duyduğu öfkeden kendini arındırıp bir elini kadının sırtına yerleştirdi. “Daera hakkında anlattıklarımı hatırlıyor musun?”

Lily başıyla onayladı ve gözlerini akan suyun oluşturduğu huni şeklinden ayırmadan Verakko'nun onu odanın diğer ucuna yönlendirmesine izin verdi.

Büyük pencereye yaklaştıkça Verakko'nun teni karşı çıkarcasına karıncalanıyordu. Lily'yi kalçalarından kavradı, bu yükseklikte içgüdüsel olarak ellerini kadının üzerinden çekmek istemiyordu. Pencereden uzaktaki bir yeri başıyla işaret ederek, “Sana bahsettiğim dağlar bunlar,” dedi.

Lily pencereden dışarı bakmak yerine, kaşlarını çatmış bir şekilde ona gülümsedi. Sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi bakışlarını Verakko'nun yüzünde gezdiriyordu. Sonra yavaşça adamın ellerinin dışını kendi elleriyle sardı ve pencereden dışarı baktı.

Bu temasla birlikte Verakko'nun göğsünden bir mırıltı yükseldi. Çok uzaklarda, karanlık dağları süsleyen yüksek mavi kristaller ay ışığının altında parlıyordu.

“Çok güzeller.” Başparmağını Verakko'nun elinin üzerinde gezdirdi. İzlerini gizleyen boya hissiyatını azaltmamıştı ama yine de içindeki bir şey boyanın silinmesi ve arada hiçbir bariyer olmadan kadının yumuşak parmaklarıyla tenini okşamasını hissetmesi için bağıırıyordu.

Verakko onu pencereden uzaklaştırarak cebinden kumandasını çıkardı. “Sana dağları anlattığım sırada ne yaptığımızı hatırlıyor musun?”

Lily sıırttı. “Evet, damada *canına okuyordum*.”

Canına okumak mı? Verakko bu garip deyme içinden gül-müştü.

“Evet, işte...” Kumandaya birkaç komut girince yirmi dört adet uçan nesne gizlendikleri yerden uçarak yükselmişti.

Parçalar programlandıkları konumlarına geçerlerken Lily büyümüş gözlerle bakakaldı. Dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. “Bu nedir?”

Diğerlerinden daha büyük olan bir parça, daha yüksekten süzülerek zemine devasa bir dama tahtası deseni yansıttı. Yemek tabağı büyüklüğündeki altın ve turkuaz renklerindeki parçalar, kendileri için tasarlanmış yerlerinde havada süzölmeye devam ediyordu.

Lily başını ona doğru eğerek, “Dama oynamak için mi böyle giyindim, Verakko?” diye sordu.

İçindeki şüphe kükreyerek canlanmış ve karnında hissettiğı içi boş korkuyu gözünde iyice büyötmüştü. Çenesini sıkarak karar-sız bir şekilde, “Evet?” dedi.

Kadının cevap vermesini beklerken kasları irkilmeye hazırđı.

Lily'nin dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve ada-mın yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Bayıldım.”

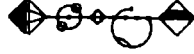
Bunu duyduğunda Verakko'nun nefesi kesildi.

Lily oyun tahtasının diğer tarafına yürürken, “Ben turkua-zım,” dedi.

Kadın ondan uzaklaşırken Verakko kaşlarını çatdı. Hem ya-nında durup hem oyunu oynayamayacağı belliydi ama yine de aralarındaki mesafe onu kaygılandırmıştı.

“Hangi parçayı hareket ettirmek istediğimi sana mı söylü-yorum?” Lily yansıyan tahtanın birkaç santim üzerinde süzölen parçalara baktı.

Verakko başını salladı.

Lily daha önce bunun yarısı kadar bile düşünceli bir hediyeye aldığını hatırlamıyordu. Parçalarına baktı, ilk önce hangisini hareket ettireceğini düşünüyordu ama bir türlü odaklanamıyor gibiydi. Tüm bunları bugün mü yapmıştı? Hem de kendisi spadayken, öyle mi? Öyle olmalıydı. Bu gezegende dama yoktu, yani parçaları hazır bulamazdı. Ne kadar da inanılmaz bir adamdı.

Odanın karşısındaki Verakko'ya baktı ve yüzüne yayılmakla tehdit eden aptal gülümsemeyi engellemek için dudağını ısırıldı. O anda oradan geçen birisi eğer zihninin içine bakabilseydi, tek göreceği *V* ile *L* baş harfleriyle dolu karalanmış kalpler olurdu. Kendi mantığını dinlemesi giderek daha da zorlaşıyordu. *Onu ne kadar zamandır tanıyorum? Bir aydan az. Kahretsin, bir haftadır. Yalnızca bir hafta oldu. Soyadını biliyor muyum? Hayır. En sevdiği müzik türünü biliyor muyum? Hayır.*

Lily bakışlarının Verakko'nun muhteşem bir şekilde kıvrılarak kaşının üzerine düşen mavi saç tellerinde değil de oyun tahtasında kalması için içsel bir savaş verirken, ikisi de sırasıyla ilk hamlelerini yaptı. Güneşin vurduğu bir verandada Verakko'nun bir sandalyede oturduğu, Lily'nin de adamın önünde durup saçlarını kestiği samimi bir görüntü zihninde belirdi. Bu görüntü, makasını bırakıp sandalyenin devrildiği ve daha da müstehcen bir hale büründüğü anda, göğsünde hissettiği sıcaklık bacaklarının arasına doğru kaydı.

Verakko odanın diğer ucundan, "Alex nasıl?" diye seslendi.

Lily'nin yanakları, sanki hayal kurarken değil de başka bir şey yaparken yakalanmış gibi kızardı. "O... harika değil ama sanırım kötü de sayılmaz. Mümkün olan en kısa zamanda onu ziyaret

edeceğimizi söyledim. Bu sorun olur mu?” Sorusunun ardından tek kaşını kaldırarak adama baktı.

Verakko ona yanıt vermeden önce bir an için duraksadı. “Onu gördüğünden emin olacağım. Sorun olmaz.”

Lily’nin göğsündeki hava çekilmiş gibiydi. Lily, Verakko’nun özellikle bu şekilde söylediğini çünkü kendisini Sauven’e götürecektir olan kişinin onun hakkında vereceği karara bağlı olduğunu fark etmişti. Eğer onunla kalmayı seçmezse, koruması kim olursa Lily’yi o götürecekti. Lily bu endişelerini aklından çıkarıp dikkatini tekrar Verakko’ya yöneltmeye çalıştı.

Verakko hamlesini yaptı ancak Lily, onun tahtanın diğer ucuna ilerlettiği parçanın diğerlerinden daha farklı bir altın tonunda olduğunu fark etti. Daha eski, daha ilkel görünüyordu. Tabii kanatları ya da pervaneleri olmadan uçan bir nesne için bu kelimeleri kullanması ne kadar doğrudu, emin değildi.

Lily bir açıklık görünce Verakko’nun parçalarından birinin üzerinden atladı ve ellerini birbirine vurdu.

Verakko’nun bakışları hayal kırıklığıyla tahtanın üzerinde gezinirken yüzünü buruşturdu. “Spa hoşuna gitti mi?”

“Hem de çok. Ayarladığın için tekrardan teşekkür ederim.” Kıkırdarak, “Ancak masaj yaptırmadım,” diye ekledi. “Bu fikir beni çok germiştir.”

Verakko sırtıttığında sivri dişi görüldü. “Üzüldüğümü söyleyemem. Eğer *herhangi bir yere* masaj yapılmasına ihtiyaç duyarsan, seve seve ben yaparım.”

Lily ürperdi, meme uçlarının elbisesinin ipek kumaşının altında sertleştiğini hissedebiliyordu. Kendini durduramadan, boğuk kelimeler dudaklarından döküldü. “Sanırım üzerinde çalışabileceğin birkaç krampim var.”

Verakko’nun bakışları kararırken dilini sivri dişinin üzerinde gezdirdi.

Lily'nin az önce hamle yaparak aldığı Verakko'nun parçası ona doğru süzüldüğünde, önünden geçip arkasına düşeceğini düşünerek geri çekildi. Bunun yerine parça, sanki ondan bir şey yapmasını bekliyormuş gibi Lily'nin ellerinin önünde havada asılı kaldı.

“Söylemeyi unuttum. Bu parçalar özel. Her kazandığın parça için-” Verakko sırtarak kumandasının üzerine bir parmağıyla dokundu. “Bir ödül kazanırsın.”

Lily keyifle cıyıkladı, yuvarlak objenin tepesinden bir bölme açılarak içinden açıkça bir parça şeker çıkmıştı. “Şeker mi?” Şekeri dudaklarına çoktan götürmüş olmasına rağmen emin olmak istemişti.

Verakko zafer kazanmışçasına omuzlarını dikleştirip başıyla onayladı.

Sonraki birkaç dakika boyunca şakalaşıp flört ettiler. Leziz şekerlemeler kazanmanın tadını çıkartarak dama oynamaya devam ettiler. Lily son hamlesini, keyifli görünen Verakko'ya doğru abartılı bir şekilde kaşlarını çatarak yaptı.

Verakko, kadının geriye kalan tüm parçalarını da aldı ve zaferini kutlarcasına yumruğunu havaya kaldırdı.

Lily kıkırdayarak hem sakız gibi hem de sulu olan, garip meyve aromalı şekerlemesinin sonuncusunu çiğnemişti. Verakko da aynısını yapınca, Lily önündeki dama yığınının bir göz atarak garip görünüşlü olanı inceledi.

Yuvarlak objenin üst kısmında özensiz, dikey semboller vardı.

Verakko odanın öbür ucundan sabit bir tonda, “Super Bandit'in ikinci versiyonu,” dedi. “Babamın eşyalarımı kaldırdığı depo küpünde buldum.”

Lily'nin göğsü sıkıştı.

Verakko kumandasını cebine koyup Lily'nin yanına gitti. Gülüşü yok olmuş, bakışları ciddileşmişti. Ona inanmasını

isteyen çatık kaşlarla Lily'ye bakarak, "Sana paylaştığımız şeylerin... benim seninle paylaştıklarımın... *gerçek* olduğunu göstermek istedim," dedi.

Lily yutkunup adama baktı, söylediklerinin doğru olduğunu kalbinde hissedebiliyordu.

Ağzından yarı kahkaha, yarı hıçkırık karışımı bir ses kaçtı. Başını salladı ancak konuşabilmek için boğazı fazlasıyla düğümlenmişti. Bunun yerine kollarını Verakko'nun boynuna doladı ve onu öptü. Güçlü kollar beline sarıldı. Verakko, onu kaldırarak göğüslerini hizaladı ve öpücüğü derinleştirmek için dudaklarını Lily'ye doğru eğdi. Aniden göğsünden yükselen mırlama, Lily'nin vücudunu titretti. Ona iyice yapışmış haldeyken bu titreşim, dilini ve dudaklarını hafifçe gıdıklıyordu.

Lily'nin zihninde, *bir hafta*, kelimeleri yankılandı. *Yatağın hangi tarafında yatmaktan hoşlandığını biliyor muyum? Hayır. İlk evcil hayvanının adını biliyor muyum? Hayır.*

Adamın boynundaki tutuşu sıkılaştı. Verakko cevaben inleyerek yumruğuyla kadının saçlarını kavramıştı.

Kötü ruh halindeyken nasıl biri olduğunu biliyorum. Beni korumak için kendini feda edeceğini biliyorum. Bir şeyleri kurcalamaktan hoşlandığını ve yükseklikten nefret ettiğini biliyorum. Öngörüsüz, ukala ve kaba olabileceğini biliyorum.

Benim olduğunu biliyor muyum? Evet. Lily adamın sıcak, gürleyen göğsünde erirken içini çekti.

Onu sevdiğimi biliyor muyum? Evet. Derinlerinde bunu hissedebiliyordu. Bir şekilde, her nasılsa bağ gerçektir ve başından geçen her şeye rağmen onları birbirine doğru ayrılmaz bir şekilde çektiğini hissedebiliyordu.

Bu adam ona aitti. Daha önce bir başkasının, şiddetle reddettiği hislerine parmak basması onu şaşırtmıştı ama artık hiç şüphesi kalmamıştı. Verakko'nun sinir bozucu kişiliğine ve içinde

sakladığı yumuşak, duyarlı yanına ilk tanıştıkları andan beri âşık oluyordu.

Lily öpücüklerini bozarak, “Hadi eve gidelim,” diye soludu.

Verakko ona muhteşem, keskin dişlerini göstererek gülümsedi ve derin bir memnuniyetle homurdandı. Lily’yi ayaklarının üzerine indirerek süzülen dama tahtasını kendisini toparlayıp ortadan kaldırması için programladı ve ardından kadını kapıya doğru yönlendirdi.

Verakko’ya söylemenin güzel bir yolunu bulmalıydı. O Lily için birçok romantik şey yapmıştı, şimdi sıra kendisindeydi. Yarın için bir şey planlayacaktı. Onunla yatakta yapmak istediği şeyleri düşününce içten içe sırıttı. Ama Verakko’ya onu sevdiğini ve ruh eşi olmayı kabul ettiğini söylemesi için ortamın daha çok romantik ve daha az şehvetli olması gerekiyordu.

İkisi de asansöre bindi, Lily hâlâ beyin fırtınası yapmaya devam ediyordu. Belki ona dairenin içinde bir ateş yakabilirdi. Hayır, bu aptalcaydı. Tünelde girdikleri gibi spada ona özel doğal bir havuz mu tutsaydı? Belki.

Verakko onu asansörün duvarına doğru itince Lily’nin düşünceleri yarım kaldı. Dudakları kadınıninkilere yapışmış, dili yavaş darbelerle onunkine sürtüyordu. Lily adamın ağzına doğu inledi, kadınlığı sızlıyordu.

Verakko kadını kalçasından kavramak için ellerini üzerinde gezdirdi ve onaylarcasına tısladı. Asansör durduktan sonra bile uzun bir süre, soluk soluğa birbirlerine kilitlenmiş halde kaldılar.

Verakko en sonunda kendini geri çektiğinde kadına baktı, güzel zümrüt rengindeki gözleri loş ışıktaki parlıyordu.

“Şimdi beni o yatağa götürmeye ne dersin?”

Yüzüne muhteşem, ateş saçan, yırtıcı bir sırıtma yayıldı. Şehvetle derinleşmiş bir sesle, “Evet, *mivassi*,” diye hırladı.

BÖLÜM 25

Birbirlerinden ayrılıp servis asansöründen inmeden önce buruşmuş kıyafetlerini düzelterek soluklarını sakınleştirdiler ama Verakko tahrik oluşunun kanıtını yok etmeyi başaramadı.

Bu gece umduğundan bile iyi geçmişti. Lily onu öpmüştü. Son birkaç gündür gözlerini terk etmeyen soğukluk yerini şefkate bırakmıştı.

Tek yapmaları gereken, Verakko'nun geçici evine doğru birkaç adım atmaktır; Lily onun olduğunu kabul eder etmez burayı satıp kadının istediği evi alacaktı. Koridorun boş olduğundan emin olmak için etrafı kolaçan ettikten sonra Lily'yi koridora doğru çekti.

Kadının iç çamaşırından yayılan arzusunun kokusu duyularıyla oynuyordu, onu basitçe omzuna atıp evine kalan mesafeyi sıçrayarak geçme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

Cebinden gelen keskin bir titreşim sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı ama yine de titreşimi görmezden geldi. Arayan her kimse daha sonra tekrar deneyebilirdi.

Avucunu kapısındaki tarayıcıya bastırarak açılmasını bekledi ve sonra Lily'yi döndürerek kapı eşiğinden geçirdi. Kapı kapanır kapanmaz ona doğru ilerlemişti. Lily ona şeytani bir

şekilde gülümseyerek geri geri gitti. Panzehir damarlarında buz gibi akarak damağına gelmiş ve hazırlık yaparak köpek dişlerini doldurmuştu.

Titreşim devam edince Lily kaşlarını çattı. “Buna bakman gerekmiyor mu?”

“Kesinlikle hayır.” Kadına doğru ilerleyip birkaç santim önünde durdu.

Lily kahkaha atarak yumruklarını adamın göğsüne yerleştirdi. “Arayıp duruyorlar. En azından kim arıyor diye baksan iyi olur.” Dudağını ısırp, “Seni yukarı çıkardığımda,” derken tavana doğru başıyla işaret ediyordu. “Bir süre ayrılamayacaksın. O yüzden şimdi kontrol etsen iyi olur.”

Lily ellerini Verakko’nun sırtına doğru kaydırarak ürpermesine neden oldu, sonra cebine ulaşip iletişim cihazını çıkardı.

Verakko, kadını önemli bir şey olmadığına ikna etmek için ekrana şöyle bir bakmıştı ama sonra tekrar kontrol etti. Öfkeyle homurdanarak cihazı aldı. “Annemden gelen resmi bir çağrı. Hemen yanına gitmemi istiyor.”

“Neden?” Lily’nin ifadesi endişeli bir hal aldı.

Verakko omuz silkti, kendisinin birden ortaya çıkan kaygısının kadını etkilemesini istemiyordu. “Normalde beni böyle çağırır. Her şey olabilir.” Lily’nin aralık dudağına yumuşak bir öpücük kondurup geri çekilmek için gücünü topladı. “Gelebildiğim kadar erken gelirim.”

Lily’nin gözlerinde hâlâ endişe kırıntısı vardı ama utanarak gülümseyip başıyla onu onayladı. “Bekliyor olacağım.”

Verakko ondan geri çekilip kadının baştan çıkaran ses tonuna karşı çaresizce iç çekti. Kraliçe’nin isteğini tümünden yok saymaya karar vermeden önce dönüp kapıdan dışarı çıktı.

Saraya yaptığı yolculuk boyunca Verakko annesinin neye ihtiyacı olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Saatler öncesindeki

kadın sürekli aklına gelip duruyordu. Yoksa Verakko'yu ihbar mı etmişti? Verakko bu düşünceyle başını iki yana salladı. Eğer ona karşı kullanabileceği herhangi bir kanıtı olsaydı, Verakko'ya saraya kadar korumalar eşlik ederdi. Çağrılmazdı.

Annesinin, Lily ile olan ilerleyişi hakkında rapor istemesi daha olasıydı. Belki de konuşmasını düzgünce hazırlamak için olabilirdi. Lily'nin ona öyle ya da böyle kesin bir cevap vermediğini fark etmesiyle ensesi karıncalandı.

Saraya ulaşınca merdivenleri ışık hızında çıkmış, giriş kısmında duraksamıştı. Anons edilip yönlendirilmeyi beklerken, korku üzerine çökmüştü. Korumalardan biri ona ters bir bakış atınca Verakko da ona on misliyle karşılık vermişti.

“Beni takip et.”

Verakko silahlı korumalardan birini geniş giriş salonuna doğru takip etti sonra yerinde donakaldı.

Koruma, kemerli geçidin yanından, “Beni takip et, dedim,” diye talepte bulundu.

Bu yol, duruşma salonuna giden yoldu.

Verakko'nun zihni başka bir kaçış yolu aramak için uğraşırken, bacakları koşmak için kasıldı. Kaçsa bile hiçbir yere gidemezdi. En azından Lily'ye dönemeyeceği kesindi.

Ayaklarını hareket etmesi için zorlayarak korumayı takip etti ve adam büyük duruşma salonundan geçerek arka tarafa yakın bir yerde bulunan özel bir ofise girdiğinde derin bir nefes aldı. Ofis büyüktü ama hiç penceresi yoktu, bu da seyrek eşyalı odayı olduğundan daha da küçük gösteriyordu.

Annesi odanın diğer ucunda dikiliyordu, ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde duvara monte edilmiş büyük ekrana bakıyordu. Tüm yasalar, sözleşmeler ve iletişim kayıtları ekranda sıralanmış, izlenmeye hazır bir şekilde bekliyordu.

Ziritha odaya girip arkasından kapıyı kapatırken, “Verakko,” dedi. Yalnız kaldıklarında kadının yüzündeki acıma ifadesiyle Verakko’nun iç organları sıvıya dönmüştü. Bir terslik vardı.

Olması gerekenden daha sert bir şekilde, “Ne oldu?” diye sordu. Korku ve endişe ondan üstün gelmişti.

Annesi yüzünde sert bir ifadeyle ona dönüp sabit bir tonda, “Baeo ve oğlu seni ihbar etmiş,” dedi.

Tüm hava ciğerlerini terk etmiş gibiydi. Kalp atışlarını kulaqlarında duyabiliyordu. Lily’yi düşündü, evde oturmuş onu bekliyordu.

“Oğlu belli ki bugün spa merkezindeyken Lily ile tanışmış ve annesinden sözleşme pazarlığı yapması için bir soruşturma yapmasını istemiş ama kadın, Lily ile konuşmak için geri döndüğünde, onun sana uygun olmayan bir şekilde dokunduğunu görmüş ve yanınızdan geçerken kadının kokusunu senin üzerinden almış.”

Verakko ellerini kaldırdı, şaşkınlığı yerini öfkeye bırakmıştı. “Bu bir sözleşme ihlali değil! Ayrıca Lily’nin kaldığı yeri nereden biliyormuş?”

Ziri çatık kaşlarını ve sempatik bakışlarını ikisinin arasında gezdiriyordu. “Adam, Lily’ye atanmış olan korumasını hiçbir listede bulamayınca aldığı hizmetleri kimin ödediğine bakmış ve senin, onun koruması olduğunu düşünmüş.”

“Bu yeterli bir kanıt değil,” diyerek tısladı, bir şeylere yumruk atmamak için ellerini sıkıyordu.

“Hayır, elbette değil. Ancak duruşma için yeterli ve yalan söyleme şansın olmayacak. Dürüstçe o kadınla sözleşme ihlali sayılabilecek bir yakınlık kurmadığını iddia edebilir misin?” Annesi Verakko’ya sert bir bakış attı, sorusunun cevabını çoktan biliyordu.

Düşün! İşin içinden nasıl çıkabilirim? Eğer mahkemeye çıktığında masum olduğunu iddia ederse, bir sorgu hâkiminin *tesirine* maruz kalarak zihnine sızmasına izin vermesi için zorlanacak ve tüm sorularını doğru bir şekilde cevaplayacaktı. İzlerine kadar her şeyi anlatabilirdi. Eğer suçunu ve sözleşme ihlalini kabul ederse sorguya çekilecek ve cezalandırılacaktı ama *tesir* edilmeyecekti.

Lily'yi bırakmamalıydı. Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Neden onu alıp kaçmamıştı ki? Aklına bir fikir gelince önündeki iki kadına gözlerini kısarak baktı. “Neden buraya gelmemi istediniz? Sorgulama için genelde vatandaşları korumalar getirir. Karşılık vermeyeyim diye mi benim güvende hissetmemi sağladınız?” Lily'yi senelerce göremeyeceği düşüncesiyle kelimeleri gitgide daha da yüksek sesle ve düşmanca çıkmıştı.

Annesi, “Kendine hâkim ol!” diyerek bağırdı, yüzüne güçlü, kontrollü ifadesi bir kez daha hâkim olmadan önce yüz hatlarında kısa bir öfke kıvılcımı belirmişti. “Seni buraya çağırdım çünkü konsey gelmeden önce konuşma şansımız olsun istedim.” Gözlerinde başka bir öfke kıvılcımı parladı. “Sana göze batma demiştim. Nişanlın olmayan herhangi bir kadına nasıl davranıyorsan ona da öyle davranmanı söylemiştim. Sen ise beni dinlemedin.” Sesi gitgide kısılıyordu. “*Ve şimdi sana yardım edebilmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.*”

İzlerini ortaya çıkarması gerekiyordu; tek yolu buydu. Onları gösterip Lily'nin ruh eşi olduğunu söylerse tüm bunlar sona ererdi. Sözleşme feshedilirdi. Lily onun olurdu.

“*Kapana kısılmayacağım.*” Lily'nin kelimeleri zihninde yankılandı. Bunu söylerken yüzünde beliren acı ve gözyaşları, Verakko'yu şu an bile bir bıçak gibi yaralıyordu. Bunu Lily'ye tekrar yapamazdı. Bunun için olmazdı. Zaten sonsuza dek gidecek değildi. Cezasını çekecek ve sonra ona geri dönecekti.

Sonuçta Lily onun ruh eşıydı. Onunla birlikte olması için evliliğe uygun olmasına gerek yoktu. En sonunda izlerini gösterdiği zaman, o gün ne zaman gelirse, Lily hazır olduğu ve hiç şüphesiz birbirlerine ait olduklarını bildiği için olacaktı.

Kapıda keskin bir zil sesi duyuldu.

“Sen davayı savunurken korumalarımı Lily’yi almaları için yollayacağım. Ona senin lehine konuşma fırsatı verilecek.”

“Hayır!” diye ağzından kaçırdı. “Çok korkar. Onun dilini bile konuşmuyorlar. Ve...” Lily’yi, masum olduklarını iddia etmemesi adına uyarmak için bir yol bulmalıydı. Doğruyu söylemesi için *tesir* edileceği ve yasal olarak bu *tesiri* savuramayacağı hakkında uyarmalıydı.

Ziri öne doğru bir adım atarak sonunda, “Onu ben alırım,” dedi. Sesi boğuk çıkmıştı. Sanki gizlemeye çalıştığı duygular yüzünden boğazı düğümlenmiş gibiydi. Kraliçe’ye baktı. “Beni tanıyor.”

Kraliçe başıyla onaylamadan önce bir an için Ziri’yi inceledi.

Ziri odadan çıkıp gittiğinde Verakko ve annesi öylece durup birbirlerine baktılar. Kadın bir şey demek için ağzını açtı ama sonra geri kapatmıştı.

Başka bir tık sesi odada yankılandı.

Verakko’ya doğru bir adım attı, kaşları endişeli olduğunu gösterir şekilde çatıktı. “Bana bir sebep verebilir...” Yutkunup uzunca bir nefes verdi. “Beni, seni sürgün etmekten kurtaracak herhangi bir sebep verebilir misin?”

Verakko annesini inceledi. Yüz ifadesi sert, dudakları ip gibi inceydi. Ancak gözleri hüznle parlıyordu. Babasının her zaman söylediği o yüzeyin altını sonunda görüyor muydu? Verakko’ya, kırılganlığını görmesi için izin mi veriyordu? Verakko’nun göğsü sıkıştı.

LUKA'YI BULMAK

“Benim için yaptıkların adına şimdiden minnettarım anne. Bana onunla zaman geçirme fırsatı verdiğini kimseye söylemeyeceğim ama söyleyebileceğim başka bir şey de yok.” Verakko her kelimesiyle birlikte kadının çenesindeki kasların seğirdiğini görünce gülümsemekten kendini alamadı. “Sorun yok. İyi olacağım. Göreceksin.”

Annesi uzun bir süre Verakko'ya baktı, ardından duruşunu dikleştirip kayıtsız bir ifade takındı. Başını dik tutarak kapıya yöneldi ve konseyinin onu beklediği duruşma odasına adım attı.

Uzun odanın kenarına yerleştirilmiş süslü bir sandalyede, Verakko'nun koridorda gördüğü kendini beğenmiş kadınla birlikte rahatsız görünen bir adam oturuyordu.

BÖLÜM 26

Lily, Verakko çıkıp kapıyı arkasından kapattığında sırtıp derin bir iç çekti. Yerinde döndü ve odanın etrafını inceledi. “Umarım yakında döner,” diye mırıldandı kendi kendine.

Ellerini uyluklarının üzerinde gezdirerek garip kumaşın inanılmaz yumuşaklığını hissetti. Mutfığa doğru yürürken saçlarının uçlarını inceledi. Parlak kat o kadar mükemmeldi ki uzaktan bile ışıltısı fark ediliyordu.

Mutfığa girince tam ortada durdu ve etrafına bakındı. Verakko dönene kadar ne yapacağını bilmiyordu. En sonunda çoğu bilim insanının hayalini kurduğu bir fırsat olduğunu düşünerek iki katlı uzaylı evinin her köşesini incelemeye karar verdi.

İki yatak odası da oldukça normaldi. Lily ilk kattaki krem ve gümüş renkli yatak odasına kaşlarını çatarak baktı. Belli ki bu oda Ziritha içindi. Bununla birlikte dudaklarına bir sırıtma yerleşti. Bu demek oluyordu ki, Verakko onu odasında istemiyordu.

Sıcak suyla dolu küçük bir havuzu olan ayrı bir oda durmasına neden oldu. Verakko dönmeden önce kısa bir dalışa vakti var mıydı? Buharı üstünde tüten küvete son kez özlemle bakarak kendini geri çekti.

VERAKKO'YU KURTARMAK

Lily kilitlenmemiş her dolabı aramış, her mobilyanın altına gözlerini kısıarak bakmış ve bulabildiği tüm çekmecelerin altını üstüne getirmişti. Denk geldiği çoğu eşya tanıdıktı. Ya da en azından Lily onların ne için kullanıldığını kendince tahmin etmişti. Bulduğu eşyaların bazıları da kafasını karıştırmıştı.

Şu anda mobilyaların parlayan kontrol panelinin önünde duruyor, birkaç yabancı sembole tıklayıp ne işe yaradıklarını görmek için yeterince cesur hissedip hissetmediğine karar vermeye çalışıyordu.

Ön kapı vınlayarak açılınca Lily etrafında döndü, kalbi Verakko'nun dönüşüyle çılginca çarpmaya başladı. Nasıl olur da adamı sevdiğinden şüphe edebilirdi?

Ziritha'yı kapı eşiğinde nefes nefese bulunca gülümsemesi kayboldu. Saçları artık kusursuz görünmüyordu, başının etrafında kabarmışlardı ve nefesi düzensizdi. Bütün gün birlikte olduğu zarif, temkinli kraliçe adayından çok farklıydı.

Ziri'ye nasıl bir bardak su getirebileceğini biliyor olmayı dilerken, "İyi misin?" diye sordu.

Soluklarının arasında Ziri, "İhbar edildi..." dedi. Derin bir nefes aldı. "Şu anda saraydalar... konsey oy kullanacak..."

Lily aceleyle yanma gitti, kalbi tamamen farklı bir sebeple hızlanmıştı. "Ne? Kim?"

Ziri başını iki yana sallayarak Lily'nin koluna yapıştı. "Konseyin tüm üyeleri gelene dek hiçbir şeye karar veremezler. Beni bekleyecekler. Açıklamak için olabildiğince hızlı bir şekilde buraya gelmek istedim. Hadi gidelim."

"Ama-" Lily cümlesine başlamıştı ki içini bir soğukluk sardı.

Kadın onu sertçe kapı eşiğine doğru çekerek Lily'ye ciddi bir bakış attı. "Gitmemiz gerek," diyerek *tesir* etti.

Lily homurdanarak *tesiri* savurdu. "Bu bende işe yaramıyor."

Ziri hayal kırıklığıyla iç çekti. Birkaç saniye ona bakıp ardından koridora doğru ilerlemeye başlayınca Lily de onu takip etti. Alçak bir sesle, “Sürgün edilecek. Onun karakteri lehine savunma yapman gerekiyor, umalım da böylece cezası azalsın. Çiftleşmeyi senin başlattığını söyle ve kültüründeki farklılıklardan bahsettiğinden emin ol. Eğer ona az da olsa değer veriyorsan, sözleşme altında olduğuna dair yalan söylediğini onlara anlatma,” dedi.

Her şey çok hızlı ilerliyordu. Bir dakika önce âşıktı ve ruh eşinin dönüşünü bekliyordu. Şimdi ise Verakko’nun cezasını azaltmak için direktifler alıyordu. Ziri’nin kısık ses tonuna ve etrafı gergin bir şekilde kolaçan edişine bakılırsa bunlar yasadışı direktiflerdi. “Ona ne olacak?” Lily, Verakko’nun ona anlattıklarını hatırlamaya çalıştı. “Sürgün edileceğini mi söyledi? Nereye? Tremanta’ya mı?”

“Tremanta mı?” Ziri durup ona döndü. Gözleri ateş saçıyordu, duygu doluydu ama Lily bunun direkt kendisine yöneltilen bir öfke olmadığını hissetmişti. “Gezegen dışına, Lily. Uzayda bir mavnada hizmet etmesi için sürgün edilecek, buradan çok ama çok uzakta. Senelerini onu görmeden geçireceksin ve bu sırada da başka erkeklerle evlenmek zorunda kalacaksın.” Arkasına doğru kızgın bir bakış attı. “En sonunda döndüğünde ise Verakko evliliğe uygun olmayacak ancak sen hâlâ uygun olacaksın. Beni anlıyor musun?”

“Nereye gönderilecek?” Lily zorlukla nefes aldı, sanki demirden bir bant göğsünü sıkıyordu. *Seneler süreceksin bir sürgün mü? Sırf Verakko’nun benim için ne anlama geldiğini zamanında fark edemeyecek kadar korkak olduğum için mi?*

İkisi de asansöre bindi, Ziri saçlarını ve kıyafetlerini düzeltmeye çalıştı.

Lily bir elini itiraz eder gibi bulanana midesine bastırđı, zihni yarışıyordu ama hiçbir düşüncesini yakalayamıyor gibiydi. Gözlerini kapattı. *Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.*

Daha fark etmeden asansörden çıkmışlar ve kruvazöre doğru yürüyorlardı.

Araca binip sessizlik içinde oturdular, ikisi de düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Ziri'nin bir dokunuşuyla duvarda bir ayna belirdi, görüntüsünü kontrol edip bazı yerlere dokunarak makyajını mükemmelleştirdiğinden emin olmuştu.

“Bana neden yardım ediyorsun?” Lily, Verakko'nun annesi, yani Kraliçe hakkında söylediklerini düşündü. Bu gezegende ki kadınlar hakkında söylediklerini hatırladı. Eğer Ziritha ihlal edilmiş bir sözleşmeyi cezasız bırakırsa halkın gözünde hükümdar olarak saygısını nasıl yitireceğini anlatmıştı. Ağır bir ceza alması için baskı yapması Ziritha'ya daha iyi hizmet edecekti. Herkese onunla uğraşılmaması gerektiğini ya da ona saygısızlık etmemesi gerektiğini gösterecekti.

“İstediğin erkekle birlikte olamamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum.”

“Fejo'nun arkadaşı.” Lily spa merkezindeyken aralarında geçen kısa ama kişisel sohbeti hatırladı.

Ziri hüznünlü bir şekilde gülümsedi. “Verakko'nun izlerinin senin için belirme ihtimali varsa bunun olduğunu görmek istiyorum. Bencilce olduğunu biliyorum.” Yutkundu. “İnsanların sürekli olarak ruh eşi izlerini çağırdığı tespit edilirse, belki o zaman bu gezegende ki kadınların üstündeki evlilik ve üreme baskısı ortadan kalkar.” Ziri omuz silkti, gözlerindeki umut Lily'nin kalbini kırmıştı. “Öyle olursa belki kimse onunla olmamı umursamaz.”

Lily sertçe yutkundu. Verakko'nun izleri çoktan belirmişti ama Lily onları gizlemesini istemişti. Bu gezegenin sıkıntı içinde

olduğu ve halkın, türlerinin ihtiyaçlarını kendininkilerin üzerine koyduğu ortadaydı ama yine de sadece bu toplumun kendisine haksızlık edebileceğiyle ilgilenmişti.

Ziri, “Kraliçe, konseyden çeviricilerini güncellemesini istedi, böylece seni anlayabilecekler,” dedi, ciddi ifadesi geri gelmişti.

Kapı tekrar kayarak açıldı ve Lily devasa bir girişin tepesinde durduklarını gördü. Araçtan çıkarak etrafında döndü. Eski şehrin binaları sağ taraftan görülebiliyordu, yeni şehrin yükselen gökdelenleri de arkalarında kalmıştı.

Derin bir nefes alarak Ziri’yi girişin serin iç kısmına doğru takip etti. Her iki yana dizilmiş olan korumalar Ziri yanlarından geçerken başlarını eğerek ona selam veriyor ve başparmaklarıyla omuzlarına dokunuyorlardı. Bir yandan da meraklı bakışlarla Lily’yi inceliyorlardı. İçinden geçtikleri salon muhteşemdi, parlak taşlar ve kalın sütunlarla kaplıydı ama Lily bunların hiçbirine dikkatini veremiyordu.

Tekrar tekrar ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Bir grup konsey üyesine nasıl yaklaşması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Sevdiği adam için duygulu bir şekilde itiraz mı etmeliydi? Lily göz ucuyla Ziri’nin sert ifadesine bakınca bu düşüncesinden vazgeçti. Verakko’nun özgürlüğünü garantileyen tek güvenli yol ortadaydı.

Karar verme zamanıydı. Küçük bir yanı Verakko’nun izlerinden haberdar olan gezegenden korkmaya devam ediyordu ama bu mantıksız bir korkuydu, onlarca yıllık sönük deneyimleriyle harmanlanmıştı. Verakko’yu seviyordu, öyleyse neden onunla sonsuza dek bağ kurmak hâlâ Lily’nin ödünü koparıyordu?

Ziritha bir köşeden döndü ve Lily kadının peşinden ağır, kubbeli bir odaya girerken adımları duraksadı. Zeminin siyah döşemeleri, çölün parlak kumlarını taklit ediyordu. Belki de gerçekten çöldeki kumdu, bir şekilde sertleşmesi sağlanmıştı.

Duvarların koyu mavi tonu, Lily'nin gittikçe büyüyen dehşetini yok etmeye yetmiyordu. Fazlasıyla büyük olan, tavanın yakınındaki parlak küreler tarafından sağlanan yumuşak ışık, mekânı romantikten ziyade ürkütücü gösteriyordu. Odanın dibinde sessiz ve ciddi bir grup duruyordu.

Yükseltilmiş bir platformda Kraliçe vardı. Lily hemen ağzını kapattı, göz korkutucu kadını gördüğünde verdiği ilk tepki *dehşete düşmek* olmuştu. Kadın lacivert teniyle neredeyse aynı olan masmavi bir kaftan giyyordu. Kıyafet boynundan yere kadar uzanarak her yerini kaplıyordu ancak kolları kumaşın yırtmaçlarından çıkmış ve elleri birbirine kenetlemişti.

Kraliçe'nin eleştirel bakışları Lily'nin gözlerine odaklanmış, ardından baştan aşağı onu süzmüştü. Lily kambur durmamak için omuzlarını dik tutmaya zorlamıştı.

Ziri, Lily'yi eliyle durdurup, "Konuşman istenene dek bekle," dedikten sonra Kraliçe'nin platformunun dibindeki diğer dört kişiyle birlikte yerini almak için tek başına yürümeye devam etti.

Sert görünümlü bir kadın soluk mavi bir cüppe giymişti. Bir diğeri ise mor, vücudu saran iki parçalı bir kıyafet giymişti ve geriye kalan iki adamın aksine, duygularını saklama gereği duymadan açıkça kaşlarını çatıyordu.

Köşeden gelen bir hareket Lily'nin gözüne takıldı, baktığında Verakko ile olan randevusuna giderlerken koridorda yanlarından geçmiş olan kadını gördü. Kadının yanında da onunla flört etmiş olan spa merkezindeki görevli adam dikiliyordu, sanki orada olmaktan utanıyormuş gibi başını önüne eğmişti. Lily'nin gözlerine bakmayı reddediyordu. Onları bu kişiler mi ihbar etmişti? Neye dayanarak?

Lily ilk anda duyduğu öfkeyi bastırmaya çalıştı. Kendisine, onların müstakbel kraliçelerinin kocasını başka bilinmeyen bir kadınla sarmaş dolaş gördüklerini hatırlattı. Bu ihlali ihbar

ettikleri için onları suçlayamazdı, özellikle de Verakko'nun tarif ettiği gibi yüze atılan bir tokat gibi hissettiriyorsa.

Arkasından gelen ağır ayak sesleriyle olduğu yerde döndü. Verakko ve bir korumayı görünce nefesi kesildi. Bağlı olmamasına rağmen şikâyet etmeden korumanın yanında yürüyordu. Geçerken gözlerini Lily'den ayırmamıştı, önündeki platforma doğru ilerliyordu. Lily'ye güven verici olması gereken bir şekilde gülümseyerek başını salladı ancak gülümsemesi gözlerine ulaşamadı. Vücudunun gerginliğinden dolayı baş hareketi daha çok ani bir refleks gibi görünmüştü. Lily'nin gözleri hemen adamın ellerine kaydılar fakat hâlâ boyayla kaplılardı.

Ön tarafa ulaştığında Kraliçe geniş alana doğru konuşmaya başladı, sesi soğuk taş duvarlara etkili bir şekilde çarpıyordu. “Verakko Ye'vet'in evlilik sözleşmesini ihlal ettiği tespit edildi. Baeo onu Dünyalı Lily ile görmüş. Onların, Verakko'nun evinin dışındaki koridorda kucaklaşıp ayrıldıklarına şahit olmuş.”

Lily öne doğru bir adım attı, yalan da olsa Baeo'nun gördüğünü sandığı şeyi görmediğini açıklamaya hazırdı ama Zirit-ha uyarırcasına ona başını sallayınca Lily çenesini kapalı tuttu. Gözlerini Verakko'ya dikti ve çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördü.

Yargılamadan çok da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Dikkatli bir şekilde Lily'ye bakıyordu; sanki zihninde onun bir fotoğrafını çekmeye çalışıyor gibiydi. Lily'nin gözleri yaşla dolmuştu.

Kraliçe devam etti. “Sanık, bir ihlal ihbarı yapıldıktan sonra alışlageldiği üzere sorgulanmıştır. Verakko suçunu kabul etmiştir. Bu nedenle cezasına ben karar vereceğim, konsey de ağırlığına karar verecek.”

Lily'nin göğsü sıkıştı. Verakko suçlu olduğunu mu söylemişti? Neden onlara izleri hakkındaki gerçeği söylemiyordu? Neden

Lily'yi *mivassisi* olarak ilan etmiyordu? Kahretsin, neden herhangi bir şey yapmıyordu?

Kraliçe doğrudan Lily'ye konuştu. "Yasalarımıza aşina olmadığın için açıklayayım. Sözleşme ihlalinin tipik cezaları arasında, gelecekteki tüm evlilik uygunluğunun kaybedilmesi yer alır. Ayrıca ihlal eden kişi, sürgünde görevlendirilir. Böylece burada bir eşe sahip olmanın değerini bilen, çalışkan bir erkeğe yer açılmış olur. Konseyim, sanığın ve suç ortağının ifadelerini dinledikten sonra görev süresine karar verecektir."

Lily hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. İkisi de konuşabilecekti. Eğer bir şeyler söylerse Verakko sürgüne yollanmayacaktı.

Kraliçe ip gibi gerilmiş dudaklarıyla oğluna baktı. "Bu kadın adına herhangi bir hak iddia etmek istiyor musunuz? Eğer yoksa, kararımın şiddetine karar verirken konseyin dikkate alması için söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Lily'nin panik dolu bakışları Verakko'nun gözlerini buldu. *Anlat onlara! İzlerini göster!*

Verakko kaşlarını çatarak bir süre için sessiz kaldı. Bakışlarını yere indirip keskin dişini yaladı. Sonra ona dönüp zayıf bir şekilde gülümsedi.

Verakko başını annesine doğru kaldırıp omuzlarını dikleştirdi. "Hayır, yok."

Lily ona baktığında içi aşkla ısındı. Kadını herhangi bir şeye zorlamamak için bildiklerini kendine saklıyordu. Kim bilir ne kadar bir süre için sürgüne yollanmasına izin veriyordu, üstelik Lily'nin başka erkeklerle evlendirilmeye zorlanacağını bilerek. Tüm bunları Lily'nin biraz daha zamana ihtiyacı olduğu için yapıyordu. Lily'nin göğsünde sürekli şişip duran duygu balonu sonunda patlamıştı, boğuk bir hıçkırık bıraktı.

Hızlıca yüz ifadesini kontrol etmeye çalıştı ancak izleyiciler çoktan fark etmişti. Verakko ona doğru bir adım attı, ellerini uzatmıştı ama arkasındaki koruma boğazını temizleyerek ona özgür olmadığını hatırlatınca durdu.

Ziritha aniden, “Onu *mivassin* olarak ilan etmek istemiyor musun?” diye sordu.

Tüm gözler Lily’ye döndü. Lily, Kraliçe’nin yüzünde vârisine bakarken anlık bir şaşkınlık belirdiğini gördü. Daha sonra kaşlarını kaldırarak çatık kaşlı Verakko’ya döndü.

Verakko çenesini kaldırdı, Lily’nin istediğini düşündüğü şeyi yapmakta daha önce hiç olmadığı kadar kararlıydı. “Öyle bir iddiam yok.”

Kraliçe’nin kayıtsız maskesi düştü. Gözlerini kısıtı ve bakışlarını Lily, Verakko ve Ziritha’nın arasında gezdirdi. En sonunda bakışları Lily’ye sabitlendi. “Verakko’nun adına, konseye söylemek istediğiniz bir şey var mı?”

Lily’nin boğazından başka bir boğuk hıçkırık koptu ve başıyla onayladı.

Verakko konseyin yakınındaki yerinden, “Lily, her şey iyi olacak. O kadar uzun bir süre gibi hissettirmeyecek,” diye homurdandı.

Lily’nin gözlerinden bir yaş daha döküldü. Sırıtişını gizleyemedi. Kraliçe’ye doğru başını kaldırıp kendinden emin, güçlü bir sesle, “Verakko benim ruh eşim. Burada, benimle birlikte kalacak,” diyerek duyurdu.

Çılgınca bir mırıltı tüm odayı doldurarak duvarlarda yankılandı. Lily ve Verakko’ya doğru heyecanlı ve inanmayan bakışlar atılıyordu. Korumalardan birkaçı Verakko’nun boyalı bileklerine bakıp onaylamayarak başlarını iki yana sallamışlardı.

Lily’nin yapabildiği tek şey, gözleri irileşmiş bir şekilde Verakko’nun yüzüne bakmaktır. Verakko’nun gözlerinde öyle bir

teslimiyet ve endişe vardı ki, onun bu bağı suçluluk ya da merhamet yüzünden açıkladığını düşündüğünü anlamakta gecikmedi.

Lily, “İzlerini gizledi,” diyerek devam etti. “Çünkü bunu ben istedim. Ruh eşi fikri beni rahatsız ediyordu. Eğer boyayı silerse-
niz, izleri göreceksiniz.”

Ziri heyecanla korumaya, “Hute, boya çıkarıcı getir, hemen!” diye bağırdı. Bununla birlikte koruma hızla atıldı. Lily kadının yüzündeki gizlenmiş olan sevinci görebiliyordu.

Kraliçe, “İzler ne zaman belirdi?” diye sordu.

Lily, Verakko'ya baktı, adam başını önüne eğmişti. Yanına gitme ihtiyacıyla Lily'nin teni karıncalanıyordu, ona istediği şeyin bu olduğunu açıklamak istiyordu. Farklı düşündüğü için bir aptal olduğunu ve onu bu pozisyona soktuğu için ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyordu. “Şehre ulaşmadan hemen önce.” Lily duraksadı, ne diyeceğinden emin değildi. “Majesteleri,” diyerek şansını denedi.

“Ve o zamandan beri izleri gizlemesini mi sağlıyorsun? Neden şimdi aniden açığa çıkarıyorsun?” Kraliçe'nin gözlerinde bir anlık öfke kıvılcımı gördü ve bunun Verakko'nun adına duyduğu bir öfke olduğuna yemin edebilirdi.

Verakko da başını kaldırdı, endişeli gözleri bir açıklama için yalvarıyordu.

“Ne olduğunu ya da neyin tehlikede olduğunu bilmiyordum. Dünya'da ruh eşliliği yok, korkmuştum. Yalnızca birkaç gün içinde ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştım. Bana başka bir kadınla sözleşme altında olduğunu söylediğinde bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Ancak artık hiçbirinin bir önemi yok.” Lily duraksadı, boğazı hissettiği duygularla düğümlenmişti. Yanaklarından bir gözyaşı daha süzüldü. Bakışlarını Verakko'dan ayırmıyor, kelimelerini tüm kalbiyle söylediğini anlamasını umuyordu. “Onu seviyorum. Sabırsız, rahatsız

edici ve zeki oluşunu seviyorum. Ve benim etrafımdayken yumuşamasını seviyorum. Çocukluğumdan beri dünyayı geziyorum. Verakko'ya kadar bir yere aitmiş gibi hissetmemiştim." Verakko'nun yüzü yumuşamış, göğsü genişlemişti. Lily burnunu çekti. "Ama ona aitim. Ve onun olmadığı bir yerde olmak istemiyorum."

Verakko titrek bir nefes verip ona gülümsedi. Yüksek sesli, gürleyen mırılaması odanın etrafında yankılanırken, boya çıkarcıyı bulmaya giden koruma elinde bir bezle Verakko'nun uzatmış olduğu ellerine doğru koşturdu. Sanki etraflarında başka kimse yokmuş gibi bakışlarını birbirlerinden ayırmıyorlardı.

Verakko'nun izleri sonunda ortaya çıkınca odadaki herkesin şaşkın nefesleri tekrar duyuldu. Herkesin gözü şimdi Kraliçe'ye dönmüştü. Lily nefesini tutarak bekledi.

Kraliçe küçük, neredeyse fark edilmeyecek bir gülümsemeyle, "Sözleşme feshedilmiştir," dedi.

Verakko doğaüstü bir hızla ona doğru koşarken Lily bayılacak gibi hissediyordu. Verakko'nun kollarına atlayarak ellerini adamın saçlarına dolayıp onu öptü. Kendini geri çekerek, "Bunu görmem bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm," dedi.

Verakko sırtıtarak, "Beni sevdiğini mi?" diye sordu.

Lily kısık sesle güldü. "Evet."

Verakko burnundan bir nefes verip şaşkınlıkla başını salladı. "*Mivassi*, seni tüm hayatım boyunca beklerdim."

Lily onu tekrar öptü, içini hayal bile edemeyeceği kadar yoğun bir mutluluk dalgası sarmıştı.

SONSÖZ

İki Ay Sonra

Alice, Jade'in tombul bebeği Laura'nın ayağını gıdıklarken, "Yani yarın gidiyorsun, öyle mi?" diye sordu.

Laura keyifle cıyaklarken Lily gülümsedi. "Evet, Alex'i çok uzun süredir görmedim. Arayı kapatmanın vakti gelmişti."

Alice koltuğunda geriye yaslanıp parlayan kahverengi saçlarını bir omzunun üzerine salarak bir bacağı diğerinin üzerine attı. "Bizimle görüştüğün için teşekkürler. İnsan veri tabanına katkıda bulunması için daha fazla gönüllüye ihtiyacımız var." İç çekti. "Benim bildiğim şeyler de çok değil, biliyorsun. Hayvanlar hakkında ve okulda öğrendiklerim hakkında hatırlayabildiğim her şeyi çoktan detaylandırıdım ama ne kadar çok insan o kadar fazla bilgi demek. Eğer yeteri kadar Clecanialı bizim için bilgi toplayabilirse, bir dahaki sefere birisi bir insan bulduğunda geçiş süreci daha pürüzsüz olur."

"Verakko'nun Dünya hakkında daha fazla bilgisi olsaydı, bizim için de işleri kolaylaştırabilirdi."

"Biri ismimi mi söyledi?" Verakko ön kapıdan içeri girdi; Jade, Theo ve Luka da peşindeydi.

Lily ayağa kalktı ve Verakko'yu bir öpücükle karşılamak için oturma odasının karşısına geçti. Verakko başta öpücüğü derinleştirmişti, sonra Lily göğsüne vurunca istemeyerek de olsa kendini geri çekti. Geçen ay Lily'nin şu ana dek yaşadığı en güzel zamanlardan biriydi. Verakko ile birlikte Mithrandir'den ayrılarak Tremanta'dan bir ev almayı tercih etmişlerdi. Lily insanların büyük çoğunluğuna yakın olmanın daha yararlı olacağına karar vermişti, Verakko da *sevgili işine* dönmek için can atıyordu.

Şehrin kenarından bir ev almışlardı, şehrin çoğu imkânına daha rahat erişebileceği yakınlıktaydı ama aynı zamanda tek katlı son moda evlerinin ormana bakabileceği kadar da uzaktı. Her sabah Verakko onunla güzellik okuluna yürüyor, sonra hangi bölgede teknolog ihtiyacı varsa o tarafa doğru kruvazöre binerek yola çıkıyordu. Eve vardığında çoğu zaman o gün ne yaptığını açıklamaya çalışıyordu ama Lily yalnızca çok az bir kısmını anlayabiliyordu.

Lily, Verakko'nun koca gövdesinin arkasından kapıyı kapatan diğer üçüne bakarak, "Tur nasıldı?" diye sordu. Verakko onları her türlü cihazı yaptığı atölyesine götürmüştü.

Jade kıkırdayıp etkileyici büyüklükte bir sümük baloncuğu oluşturan Laura'yı selamlamak için eğilerek, "Dünyadayken teknolojiden anlamazdım, burada da anlayacak halim yok," dedi. Küçük kızın teninin her yerini belli belirsiz sedefli izler çevreliyordu ve tıpkı Jade'inki gibi parlak kızıl saçları vardı.

İlginç bir şekilde Verakko'dan daha çatık kaşlarla duran Jade'in iri yapılı kocası Theo, ikna edici olmayan bir şekilde, "Çok... etkileyiciydi," dedi.

Verakko, "Neden onlara soruyorsun?" diye şikâyet etti. "Buradaki kimse işimin güzelliğini takdir etmiyor."

Theo'nun kardeşi Luka, "Ben ediyorum," diyerek karşı çıktı. "Seninle rezerv için teknoloji üzerine işbirliği yapma konusunda

daha çok konuşmak istiyorum.” Kızarmış olan Alice’i dudaklarından öpüp devam etti. “Daha az çalışmaya başladığımdan beri önemli gözlemsel ilerlemeleri kaçırdığımdan endişeleniyorum. Belirli hayvanları takip ederek kaydedebilecek ama onlar tarafından fark edilmeyecek bir teknolojiye ihtiyacım var. Şu ana dek işe yarar bir tane bulamadım. Hayvanların hepsi cihaz onlara yaklaşır yaklaşmaz kaçmaya başlıyor.”

Sonrasında Verakko ve Luka, en az kokuyu ne tür malzemelerin yayacağı hakkında koyu bir sohbete dalmışken diğerleri oturup onları seyretmişti. Sohbate katılmaya çalışarak yeterince hızlı bir şekilde konuyu takip etmeye çalışıyorlar ama başarılı olamıyorlardı.

Teknoloji jargonu sağanağını bozan ve sona ermesi için yalvaran ilk kişi Laura oldu. Ağlarken yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Saniyeler içinde haykırıışları, kulak tırmalayan feryatlara dönmüştü.

Jade, “Üzgünüm. Sadece yorgun. Bugün uyku vaktini kaçırdık,” dedi. Theo’nun kalkık kaşını fark edince, “Tamam, tamam. Uyku vaktini kaçırmasına neden oldum,” dedi. Jade diğer kadınlara bakıp gülümsedi. “Kahkaha atmaya başlamıştı ve bir sebepten dolayı onun için gezegendeki en komik şey Cebo oldu. Sanırım bunu Cebo da biliyor çünkü yanına gelip bıyıklarıyla onu gıdıklıyordu, bu gördüğüm en tatlı şeydi. Bunu bölemezdim!”

Alice, “Hâlâ bu kadar hızlı büyümesine inanamıyorum,” dedi.

Jade, Laura’yı kollarının arasına alıp zıpladı. “Evet! Normal bir insan bebeğe göre daha hızlı gelişiyor. Benim için çok hızlı.” Laura başka bir kulak tırmalayan feryat koparınca hepsi yüzünü buruşturdu.

Lily sandalyesinin üzerinde beliren Verakko’ya bakarak, “Belki Verakko onu uyuması için *tesir* edebilir, ha?” diye sordu.

Verakko başını iki yana salladı. “Neler düşündüğünü bilme-me imkân yok.”

“Sorun değil.” Jade hınzırca sırıtiyordu. “Sihir numarası görmek ister misin?”

Uzaktaki bir sandalyede sessizce mottunu yudumlayan Theo sırıtmasını bastırarak içkisini kenara koydu. Kendisine yaklaşırlarken Jade ve Laura’ya sersemletici boyutta bir aşkla bakıyordu.

Jade, Laura’yı Theo’ya verirken odadaki herkes onları izliyordu. Theo küçük kızını göğsüne yaslayıp kafasının tepesine bir öpücük kondurdu.

Lily başta olağanüstü bir şey fark etmedi, Laura çığlık atmaya devam ediyordu. Ama sonra odadan farklı bir ses yükseldi. Laura’nın haykırıışları kesik kesik çıkmaya başladı, gözkapakları ağırlaşıırken Lily, Theo’nun mırlamaya başladığını fark etti. Göğsünden yükselen rahatlatıcı titreşim Laura’yı neredeyse anında uyutmuştu.

Jade, “*Bu hayatınızda gördüğünüz en harika şey değil mi?*” diye fısıldadı.

Lily ve Alice coşkuyla başlarını salladılar. Verakko bir kolunu arkasından beline dolayınca Lily de adamın sıcak göğsüne yaslandı.

Jade fısıltıyla, “*Uyanmadan çıksak iyi olur,*” dedi. Eşyalarını alırken hiç ses çıkarmamaya özen gösteriyordu.

Theo, Laura’yı hâlâ sıkı sıkı tutarak ruh eşinin peşinden gitti. Engel olamadığı bir sırıtışla onlara başını sallamıştı.

Alice, Lily’yi kucaklamak için ilerlerken, “Biz de ayağının altından çekileceğiz. Eminim toplanman gerekiyordur,” dedi. “Toplantı için zamanında dönebilecek misin?”

Lily ayılıp başıyla onayladı. “PRIC’ten yeni haberler var mı?”

Alice başını iki yana salladı, gözlerinde endişeli bir ifade belirmişti. “Artık onlardan pek haber almıyoruz ama onların

VERAKKO'YU KURTARMAK

gözümüzün önünde bir yerde saklanıyor olma fikri dehşet verici. Şimdilik güvenli sayılan her şehirde insanların varlığının duyurusu yapıldı ama ya kurtarılan bir kadın, basit bir aşçı ya da başka bir şey kılığına girmiş gardiyanlardan birine rastlarsa?”

Lily başını iki yana salladı, endişe kelimelerini kurutmuştu. Dışarıda daha kaç kadın vardı? Kaç tanesi, tıpkı onun gibi kendisini göstermemeyi tercih ediyordu? Ve kaç kişi başaramamıştı?

Kadının ani sarsıntısını hissetmiş gibi Verakko'nun Lily'nin belindeki tutuşu sıkılaştı. Bir avucuyla Lily'nin omzunu okşadı.

Alice bu jeste gülümseyerek elini salladı. “Şimdilik bunu unutalım. Döndüğün zaman bunları konuşacak bolca vaktimiz olacak. Gezinin tadını çıkar.”

Lily iç çekti, olanları aklından tamamen silmesinin mümkün olduğundan emin değildi ama yine de gülümseyip son ziyaretçileriyle de vedalaştı.

Sonunda kapı kapandığında uzun bir nefes verip yumuşak yeşil koltuğun üzerine çöktü ve turyisinin sonunu yudumladı.

“Merak etme, *mivassi*. Kulağa duygusuzca gelebilir ama artık tüm gezegen insanların ne kadar kıymetli olduğunu biliyor, onları oldukça iyi bir şekilde koruyacaklardır. Herhangi bir Asi onlara zarar vermeye kalkarsa yakalanacaklarından oldukça eminim.”

Lily başıyla onaylasa da hâlâ ikna olmamıştı.

Verakko koltuğun etrafından dönüp yanma oturdu. “Ayrıca insan kadınlarının ne kadar fevri yaratıklar olduğunu aklından çıkarma,” derken sahte bir samimiyetle pencereden dışarı bakıyordu.

Lily'nin göğsü bir kahkahayla sarsıldı. Verakko her zaman onu nasıl iyi hissettireceğini biliyordu. Başını adamın koluna yerleştirmek için vücudunu koltuğa doğru eğdi, sonra ayağını

kaldırıp muzip bir şekilde Verakko'nun bacağına tekme attı. "Kapa çeneni." Gülerек homurdandı.

"Demek istediğim, hareketleri o kadar dengesiz ve mantıksız olacak ki..." Verakko başını iki yana sallayıp bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Kadının iki ayağını yakalayıp dizlerinin üzerinde doğruldu. "Zaten geriye kalan herhangi bir PRIC üyesi kadınların akılalmaz düşünce sürecine, onları yakalayacak kadar uzun bir süre ayak uyduramayacaktır."

Lily zalim iddialar karşısında kahkahalara boğularak ayağını çekti.

Tek bir hızlı hareketle Verakko, Lily'yi koltukta uzanana kadar bacaklarından çekti, ardından üzerine doğru tırmandı.

Adam dirseklerinin üzerinde alçalarak tepesinde dururken Lily sırtıtışını bastırmaya çalıştı. "Bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorsun."

Verakko bir eliyle kazağının yakasını tutup başının üzerinden geçirerek çıkardı.

Lily'nin kalp atışları adamın çıplak göğsünün görüntüsüyle hızlandı. Verakko ona baktı ve bakışlarını kadının boynuna dikerek Lily'nin kadınlığında sıcak bir sıvı birikintisi oluşmasına neden oldu.

Kalçasını kadınıninkilerin arasına sıkıştırarak ona doğru süründü, aleti çoktan sertleşmişti. Verakko ağzını Lily'nin omzundaki hassas kıvrıma doğru alçaltarak cıkladı. "Duyguların tarafından yönetiliyorsun. Sen busun."

Lily bir elini adamın sıkı karnının üzerinde gezdirirken, "Ah, öyle mi?" diye mırıldandı.

Verakko onaylarcasına boynuna doğru inledi.

Verakko'nun dikkati dağılınca, Lily ayak bileğini adamın bacağının etrafına dolayıp pantolonunun arkasından kavradı ve koltuğun kenarına olabildiğince sert bir şekilde ittirdi. Yuvarlandılar ve Verakko bir *güm* sesiyle yeri boyladı; Lily üzerindeydi.

Adamın dudaklarından alçak bir homurtu yükselirken kollarını kafasının altına yerleştirdi, pozisyon değişikliğinden son derece memnun görünüyordu.

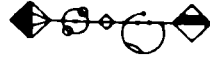
Lily kıkırdayıp kalçasını sallayınca Verakko'dan başka bir hırıltı daha yükseldi. "Sanırım ne yapacağımız belli olmuyor," diyerek şaka yaptı.

Bir anda Verakko oturup Lily'nin eteğini kalçalarına doğru kaldırdı. Hızlı bir çekişle iç çamaşırını yırtıp attı. Verakko boyununu köpek dişlerinin keskin ısırıklarıyla, ardından yatıştırıcı öpücükler ve dil darbeleriyle okşarken Lily adamın kucağına doğru eğildi. Şakacı atışmalarına rağmen Lily'nin zihni, hiçbir şeyin önemi kalmayana dek bulanıklaştı. Artık çıplak olan kadınlığını adama doğru yaslarken hâlâ aralarında duran engele kaşlarını çatarak baktı.

Geriye doğru oturdu ama Verakko kolunu aniden belinin etrafına dolayarak onu yerinde tuttu. Lily vücutlarının arasına uzanıp adamın pantolonunu çözmeye çalışarak niyetinin ne olduğunu belli edince Verakko onaylarcasına bir ses çıkarıp tutuşunu gevşetti.

Verakko onu tamamen serbest bırakana dek Lily arkaya doğru eğildi. Kadının vücudunun üzerinde aşağı inerek bacaklarının arasında diz çöküşünü hayranlıkla izledi. Lily'nin Mithrandir'deki duygusal aşk ilanından sonra, Verakko ile birlikte günlerce odaya kapanıp birbirlerinin vücutlarını keşfetmişlerdi. Dilini adamın aleti boyunca ilk kez gezdirdiğinde -ki anlaşılan Clecanialı bir kadının yaptığı duyulmamış bir şeydi- Verakko küfretmiş ve vücudundaki her bir kas olabilecek en erotik şekilde gerilmişti.

Verakko dirseklerinin üzerinde doğruldu. Zümrütten bir ton daha koyu renkte olan parlak gözleriyle Lily'nin her hareketini izliyordu.

Verakko, ruh eşi pantolonunu kalçasından aşağı indirerek aletini serbest bırakırken hayranlıkla onu izledi. Lily ona etkileyici sırtıtlarından birini gösterdi ve ağzını, adamın aletinin başına yalnızca bir nefes uzaklıkta olana dek alçalttı. Lily bir eliyle adamın aletinin dibini sıkıca kavrayınca Verakko tısladı.

Lily sahte bir şaşkınlık tonuyla, “Bana yine insanlardan bahsetsene,” dedi. “Tahmin edilemez olduklarını mı söylemiştin?” Adamın aletini bırakıp bir kaşını kaldırarak ona baktı.

Verakko bir kahkaha patlattı. “Öyle mi söylemişim?”

Lily gülümseyerek adamın aletinin başındaki bir damla meniye yaladı. Verakko gözlerinin arkaya kaymaması için kendini zor tuttu.

Kadının yumuşak avucuna doğru kendini ittirmemeye çalışarak, “Hata etmişim,” diye soludu.

Lily ciddi bir tavırla, “Ben de öyle düşünmüştüm,” diyerek adamı onayladı. Ellerini üzerinde aşağı yukarı oynatırken aletinin yanını dibinden başına dek yaladı.

Verakko vücudu alev almış gibi hissediyordu. Onunlayken her zaman böyleydi. Asla sönmeyeceğinden emin olduğu kıvılcımlar, ne zaman sevişseler cehennem sıcağına dönüşüyordu.

Lily adamın aletinin başını sıcak ağzına sokunca, Verakko yumruklarını sıkarak küfretti. Onu ağzında daha da derine alırken elinin hareketiyle bir ritim yakalamıştı. Lily’nin giderek artan ıslaklığının kokusu Verakko’nun burnuna gelince buna daha fazla dayanamadı. Acısını dindirmek için yapabileceği bir şey varken acı çekmeye devam etmesine asla izin veremezdi.

Kadını saçından çekince Lily ıslak bir *pat* sesiyle adamın aletini serbest bıraktı. “Siktir, çok seksisin.”

Lily'nin yanakları kızarıırken sıırttı. Verakko dizlerinin üzerine oturup kadını kalçalarından kavradı. Az bir çabayla onu koltuğa fırlattı, ayakları hâlâ yerdeydi. Yerde hâlâ diz çökmüş bir şekilde kollarını Lily'nin dizlerinin arkasına geçirip bacaklarını birbirinden ayırdı.

Lily'nin nefesi kesildi, uyarılmışlığının kokusu daha da yoğunlaşmıştı. Verakko eğildi ve onunla uğraşmadan sivri uçlu dilini kadınlığının üzerinde kaydırarak tatlı ıslaklığını yalayıp yuttu. Lily bu ani temas karşısında ürperdi ancak Verakko, büyük avuçlarıyla onu uyluklarından kavrayarak sıkıca tutuyordu.

Dilini kadının hoşlandığını öğrendiği şekilde, açıklığındaki hassas tepeceğin üzerinden geçirdi ve belli belirsiz soluklarının hızlanmasını bekledi. Nefesi küçük soluklar halinde gelmeye başlayınca bir parmağını kadının içine soktu ve diliyle eşzamanlı olarak ittirip çıkardı. Lily'nin kalçası adamın ağzına doğru sallanınca Verakko hırladı.

Lily ellerini adamın saçlarına daldırıp onları çekiştirdi. Bu dokunuş, Verakko'nun kafa derisini nefis bir şekilde sıızlatmıştı. İnemeleri durdu, onun yerine artık yalnızca kesik nefesler alıyordu. Verakko ruh eşinin boşalmak üzere olduğunu anlamıştı.

İki parmağını birden kadının kaygan girişine soktu ve dilinin ufak darbeleriyle aynı anda hareket ettirdi. Lily'nin vücudu kas-katı kesilmişti ama Verakko dudaklarını üzerinden ayırmıyor, yaptığı şeye devam ediyordu. Kadının uylukları, kulaklarının yanında titremeye başlayınca Verakko'nun aleti öfkeyle zonkladı.

Tüm vücudu sarsılırken Lily'nin boğazından tiz bir haykırış yükseldi. Verakko hareketlerini yavaşlatarak kadının boşalmasına izin verdi. Verakko bacaklarının iç kısımlarını dişlerken Lily'nin çıkardığı her ufak iniltide daha da tahrik olmuştu. Kadının nefesi düzene girince onu belinden kavradı ve bir kez daha kucağına oturması için koltuğun kenarına sürükledi.

“Merhaba.” Lily yüzünde mest olmuş bir sırıtmayla gülümse-di. Kollarını adamın boynunun etrafına sardı ama Verakko onu bileklerinden yakalayıp ellerini başının üzerinde tuttu. Kadının bluzunu kollarının üzerinden yukarı doğru savurarak küçük gö-ğüslerini ve sertleşmiş meme uçlarını ortaya çıkarmıştı. Verak-ko kalçasını ona doğru itip meme ucunu yalayınca Lily ufak bir inilti koyuverdi. Kadını çılgına çevirdiğini bildiği bir şekilde diliyle meme ucunun etrafında daireler çizmeden önce köpek dişlerinin göğüslerinin alt tarafını okşamasına izin vermişti.

Lily daha tutkulu bir şekilde kalçasını ona doğru sallamaya başladı, ıslaklığının sıcaklığı bir kez daha yükseliyordu. Adamın saçlarını çekince Verakko başını ona doğru eğerek kaldırdı.

Lily onu öpmek için eğildiğinde gözleri aşkla parlıyordu. “Merhaba.” Verakko sırıttı, dudakları onunkilerden bir nefes uzaklıktaydı. Lily gülümseyip dilini adamın çoktan panzehirle dolmuş olan köpek dişlerinden birinin üzerinde gezdirdi.

Verakko göğsünü onunkine bastırarak kollarını kadına sarıp başını hafifçe eğdi ve öpücüklerini derinleştirdi. Kadının kaygan girişi, aletinin üzerinde kayıyor ve ağzına doğru çıkardığı yumu-şak iniltileri ona hazır olduğunu söylüyordu. Verakko onu kışın-dan kavrayarak kaldırıp vücutlarını aynı hizaya getirdi, ardından yavaşça aletini içine soktu.

Lily gözlerine bakmak için öpücüklerinden kendini geri çe-kip inlerken Verakko daha derine girerek içine iyice yerleşmişti. Bir an için Lily alnını onun alnına yaslayıp altdudağını ısır-dı. Çok geçmeden kalçasını öne doğru sallayıp adamın kucağından yükseldi. Geri alçaldığında ikisi de kısık sesle inledi.

Verakko, kadının kalçasını kavrayıp vücudunu iyice kendine çekti ve sabit bir ritim tutturdu. Kadının içine girip çıkarken, dar kadınlığının kadifemsi sıcaklığı aletinin etrafını sarıyordu.

Lily'nin inlemeleri tekrar hırıltılı bir hal almaya başlarken, "Bana bak, *mivassi*," diye talep etti.

Lily gözkapakları ağırlaşmış, gözleri zevkle dolmuş bir şekilde ona baktı. Bu bakışı her seferinde Verakko'nun neredeyse boşalmasına neden oluyordu.

"Hazır mısın?"

Lily'nin yüzüne bir an için küçük bir gülümseme yayıldı ama Verakko kalçasını sert bir şekilde girişine doğru ittirince silindi. Alçak sesle inleyip tekrar adama baktığında, "Hazırım," dedi.

Verakko çenesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Lily."

"Ben-" Verakko onu sırtının üzerine yatırıp bacaklarının arasına yerleşirken Lily tırnaklarını omuzlarına geçirip inledi.

Verakko yavaş ve yumuşak darbelerle içine girip çıkarken Lily titriyor ve adamın göğsünü tırmalıyordu. Lily'nin kulağına, "Bir şey mi dedin?" diye mırıldandı.

Lily inlemelerinin arasından soluk soluğa bir kahkaha attı, sonra konuşmak için tekrar ağzını açtı fakat Verakko her vuruşta kalçasını eğerek klitorisine sürtüyor, içine daha hızlı bir şekilde girmeye devam ediyordu. Bu noktada kelimeleri kaybolmuştu.

Verakko, "Kendini bana aç," diyerek hırıldadı, Lily'nin nefesiz bir şekilde başıyla onaylamasına ve konsantrasyonla kaşlarını çatmasına bayılıyordu. "Köpek dişlerimin boynuna batması o kadar iyi hissettirecek ki, çok sert bir şekilde boşalmanın eşiğine geleceksin."

Ruh eşi inledi ve kafasını yan tarafa doğru uzatarak onun için boynunu açığa çıkardı. Verakko bir dişini yaladı, hareketleri daha da hızlanmıştı.

Hırlayarak sivri dişlerini kadının boynunun yumuşaklığına geçirdi, bir yandan da hâlâ içine girip çıkıyordu.

Lily inledi ve ayak bileklerini adamın kalçasının etrafına kitleyerek daha da hızlı hareket etmesini sağladı. Vücudunun orgazmın eşiğinde kasıldığını hissetti. Islak duvarları, aletinin etrafında kasılıp gevşemeye başlar başlamaz Verakko boşaldı.

Kadının omzuna doğru haykırdı, Lily'nin uzayan orgazmı onun her hareketinden faydalanıyordu. Bitkin bir şekilde kadının içine girerken Lily titreyerek inledi. Çok geçmeden dirseklerinin üzerine yığıldı.

Hızla atan kalbi yavaşladı, sersemletici coşkusu kaybolunca Lily'ye gülümseyip avuçlarını yüzünün iki yanına yerleştirdi. Kadın gözlerini açmadan sırtıttı.

Verakko önce bir gözkapağına sonra diğerine, ardından burnuna ve en sonunda dudaklarına yumuşak birer öpücük kondurdu.

Lily hâlâ harcadığı enerjiden kızarmış bir halde, "Ben de seni seviyorum, diyecektim," diye soluklandı.

"Biliyorum." Tekrar kadının boynuna sokuldu, bronz teninde görünen ize bakarak bir aptal gibi sırtıyordu. Koyu izleri ne zaman iyileştirse içindeki ses karşı çıkarak kükrüyordu.

Lily de avuçlarını onunkilerinin üzerine yerleştirerek sırtıttı. "Ah, demek biliyorsun, öyle mi?"

Verakko ondan uzaklaşıp sırtının üzerine yığıldı, bunu yaparken Lily'yi de kucağında sürüklemişti.

Gözlerini devirip, "Evet, her zaman söylüyorsun. Tekrar ve tekrar. *Seni çok seviyorum. Sen olmadan hayatta kalamam falan...*" diyerek alay etti.

Lily kıkırdayıp adamın çenesi boyunca öpücükler kondurdu.

"Sanırım..." Verakko iç çekti. "Eğer gerçekten istiyorsan, tekrar söyleyebilirsin."

Lily kahkaha atıp Verakko'nun yaptığı gibi yüzünü ellerinin arasına aldı. Adamın sesini taklit ederek, "Verakko, bana bak," dedi.

Verakko'nun dudaklarının kenarı seğirdi.

"Şimdi kendini bana aç," diyerek derin bir ses tonuyla devam etti.

"Ben böyle konuşmuyorum."

Verakko başıyla onaylayıp kadının olmayan *tesirine* zihnini açıyormuş gibi davranana dek Lily kalkık kaşlarla ona baktı.

Adamın yüzü kendisinininkinin tam üzerine gelene kadar vücudunu oynattı, parıldayan saçları omzundan dalgalar halinde dökülüyordu. Bakışları ciddileşmişti. "Verakko, seni her geçen gün daha fazla seviyorum."

Şakalarına rağmen Verakko'nun kalbi büyüyerek göğsünü sıkıştırdı. Başıyla onayladı, boğazı kelimeleri sesli bir şekilde dile getirmesine engel olacak kadar tıkanmıştı. Lily, kelimelerinin onu ne kadar derinden etkilediğini bilerek şeytani bir şekilde sırtıttı.

Başparmaklarını şefkatle adamın çene çizgisinde gezdirirken bile, başını sahte bir hayal kırıklığıyla sallayarak cıkladı. "Duyguların tarafından yönetiliyorsun. Sen busun."

Hayatı, ruh eşi, *mivassisi* eğilerek onu tekrar öptüğünde Verakko'nun boğuk gülüşü yerini titreşen bir mırılamaya bıraktı.

